
KIZIL
GÖZ
REDLAW
JAMES
LOVEGROVE
idefix
KASSANDRA

KIZIL GÖZ

REDLAW

Kızıl Göz - Redlaw

James Lovegrove

Orijinal Adı: Red Eye - Redlaw

Kassandra Yayınlan: 28 Redlaw Dizisi: 2

Kassandra Yayınları: Sıraselviler Cad. No: 14/7 Beyoğlu - İstanbul - Sertifika: 27118

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com Web: kassandra.com.tr

Yayına Hazırlayan: Ali Galip

Kapak Tasarım: Şahan Yatarkalkmaz

Redaksiyon: Onur Gayretli

Bu kitap Ceylan Matbaası’nda (Ahmet Uçar) basılmıştır Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi 83/ 317-318-319 Zeytinbumu - İstanbul - Sertifika No: 23352 Tel: 0212 613 10 79 Fax: 0212 613 10 79

ISBN: 978-605-4843-08-4 İngilizce ilk Baski 2011 Solaris - Rebellion Publishing Ltd, Riverside Mouse, Osney Mead, Oxford, 0X2 OES, UK

Türkçe İlk Baskı: Nisan 2014

KIZIL GÖZ

REDLAW

James Lovegrove

Türkçesi: Bahar Muratoğlu

TEŞEKKÜRLER

Yıllar önce John Redlaw'a soyadını veren Adam Brockbank'e; beni ITP'nin gizemleriyle tanıştırdığı için, Eastbourne Bölgesi'nde ve General Hospital'da danışman hematolog olan Satyajit Sahu'ya; resmi bir dövüş hocası olan Chris Field'a ve büyük bir ilham kaynağı olan, Birminghamlı gerçek Chris Abbotts'a sonsuz bir minnet borcum var.

Kış Mevsiminde New York

Şehir bembeyaz; beyazdan daha da beyaz. Bugün karyağdı ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde de daha fazla yağış olması bekleniyor. Kar birikintileri, şehri kuş tüyünden bir yatağa çevirmiş durumda. Manhattan'in tüm yirmi iki kilometrelik alanı, artık o bildiğimiz güçlü kuvvetli, dik kafalı halinde değil. Gökdelenler ve iskeleler, yumuşak ve alışılmadık bir şekilde kırılgan görünüyor. Bu şehir adası, boğuk ve gri bir gökyüzünün altında uzanan devasa ve oldukça girift bir kar tanesine dönüşmüş halde.

Trafik, kanyon sokaklardan, vadi caddelerden aşağıya doğru akıyor, ancak oldukça miskin bir biçimde. Trafiğin çoğunu, yol kenarlarındaki erimekte olan karların oluşturduğu yığınların arasından uzun hatlar halinde yavaş yavaş ilerleyen sarı taksiler oluşturuyor, insanlar sokağa çıkıyor, fakat fazla kalabalık yok ve New Yorkluların her zaman olduğu gibi acelesi varsa da, dikkatli bir şekilde yürüyorlar. Yer buz tutmuş durumda. En sağlam tabanlara sahip botlar bile, kaymaya karşı bir güvence vermiyor.

Aylardan Ocak. Noel, önemsiz bir anıdan, yılbaşı ise unutulup gitmiş bir akşamdan kalmalıktan fazlası değil. ABD'nin tüm doğu kıyısı, dondurucu havanın pençesinde ve hiç kimse bunu sevinçli bir olay olarak görmüyor. Kar şeritleri, Chicago kadar iç kesimlere ve portakalların soğuktan dolayı dallarında öldüğü ve soğuktan sonsuza kadar kaçtıklarını düşünen emeklilerin hipotermiye ve zatüreye yenik düştüğü Florida kadar güneye ulaşmış durumda.

Burada, New York'ta ise, Hudson Nehri tek bir karmaşık buz kütlesi ile katılaşmış halde. Eğer denemeye cesaret edecek kadar çılgınsanız, muhtemelen üzerinden yürüyerek geçebilirsiniz. Özgürlük Heykeli'nin meşalesinden ve tacından, bir insanın iki katı boyutunda buz saçakları sarkıyor. Nehre çarpan rüzgar, lakap olarak adını aldığı yırtıcı kuş

atmacadan aşağı kalmıyor. Eğer sizi yakalarsa, etlerinizi kemiklerinize kadar delen pençelerini size saplıyor.

Öyleyse, biraz sıcaklık bulalım, olur mu? Ben bir yer biliyorum. Fek hoşunuza gitmeyebilir, ama en azından orada kar yok ve içeriye rüzgar giremez.

Yeraltında. Çok derinlerde. Benimle gelin.

Şehrin altına, metroya doğru süzülelim. Işıklı alanlardan, akşam seferlerinin homurdandığı ve tepindiği tünellere gidelim. Aktarma sisteminin içinden, rayların dolambaçlı virajlarını ve kıvrımlarını izleyerek, trenlerin uğuldamalarından ve takırdamalarından kaçınarak, daha karanlık, daha derin, daha sessiz yerlere doğru ilerleyelim.

İşte şimdi, çok az kişinin gelip de kendini tehlikeye atmaya cesaret ettiği, belki meleklerin bile adımlamaktan korktuğu yerdeyiz. Metronun, yalnızca eski tarihli haritalarda bulunan bölgesindeyiz. Bu bölgenin varlığı, Metropolitan Ulaştırma Müdürlüğünün kendisi için bile bir tartışma konusudur. Tahminler, buranın ve kullanılmayan diğer bölümlerin duvarlarla sarıldığı, çitlerle çevrelendiği, güvenli ve dokunulamaz hale getirildiği yönündedir. Bu alanlar, uzun zaman önce şebekeden çıkarılmışlardı ve o zamandan beri de pek kimse üzerlerinde düşünmemişti.

Son yıllarda, insanlar bu insan yapımı mağaraların içerisinde yaşamaya başladı. Evsizler. Sefiller. İnsan köstebekler. Gecekondu kasabalar inşa ettiler, onları çöpten alınan hurdalarla döşediler ve kendilerini ellerinden geldiği kadarıyla rahat ettirmeye çalıştılar. Kendi mahallelerini kurdular, kendi kurallarını ve yasalarını koydular ve yukarıdan gelecek bir müdahaleden neredeyse bağımsız bir şekilde kendi işleriyle uğraştılar.

Son zamanlarda ise, taşındılar. Taşınmak zorunda kaldılar.

Başka bir tür grup, bu ikamet yerini işgal etti.

Burası, zifiri karanlık.

Burası, güneşsiz.

Burası, her zaman gece.

Birinci Bölüm

YUVANIN NÜFUSU, toplamda yirmiydi. Bazen, yeniler geldiğinde ya da var olan üyeler ayrıldığında, toplam sayı bundan iki üç kişi daha fazla ya da daha az olabiliyordu, fakat genel anlamda rakam yirmi olarak sabitlenmişti. Yirmi, en uygun sayı gibi görünüyordu. Sürdürülebilirdi.

Düzenleyici etkenlerden biri, yiyecekti. Etrafta çok fazla yoktu. Fareler, beslenmenin ana kaynağıydı. Onları, sahipsiz kediler ve köpekler; yalnız güvercinler ve yarasalar izliyordu. Yirmi kişinin karnını doyurmak ve susuzluğunu gidermek için yeterli av bulunabiliyordu; fakat anca onlara yetiyordu.

İnsanlar?

Pek tavsiye edilmezdi.

Çekiciydi.

Ancak menünün dışındaydı.

Bir insanı kaçırıp öldürmek, yuvanın varlığına dikkatleri çekme riskini almak demek olurdu. Yuvanın sakinleri, mümkün olduğunca fark edilmeden yaşamaya çalışıyordu. Varlıklarını duyurmak istemiyorlardı. Böylece, hayatta kalma şansları oluyordu.

Neticede, onlar tehlike oluşturuyordu.

Vampirler, bu ülkede hoş karşılanmıyordu.

Kimse onları istemiyordu.

Dahası, kimse onların halinden anlamıyordu.

Amerika'da duygular kemikleşmişti. Güçlü toplumsal akımlar yürürlükteydi. Oyunda, belirli düşman güçler vardı.

Tehlike.

MLADEN, ismen liderdi. Bir vampir topluluğu, kendi içerisinde düzen sağlamak ve barış içerisinde olmak için bir shtrigaya ihtiyaç duyardı, fakat bir shtriganın yokluğunda, herhangi bir vampir de bu işi görebilirdi. Bu örnekte, Mladen aralarındaki en zeki ya da en dikkatli -ki ikisi aynı anlama

geliyordu- kişiydi. Bu nedenle de, o konuştuğu zaman diğerleri dinlerdi ve eğer söylediği bir şeye şiddetle karşı çıkmıyorlarsa, onun isteklerine riayet ederlerdi.

Mladen, eski Yugoslavya'dan gelmişti. İç Savaş esnasında, milletinin kendini paramparça hale getirmesini; komşunun komşuya, arkadaşın arkadaşa, tıpkı tasmasından kurtulmuş dövüş köpekleri gibi düşman kesilmesini izleyerek büyümüştü. Memleketi Saray Bosna'nın bir enkaz haline gelene kadar bombalandığını; belirli sokakların, ucuz Rus tüfekleri ve çok eskilerden kalma kinleri taşıyan nişancılar tarafından ateş etme alanları olarak kullanıldığını görmüştü. On yedi yaşına geldiğinde, herhangi bir gencin görmesi gerektiğinden çok daha fazla şiddete tanık olmuştu.

Belki de o zamana yönelik anıları, bir insan olarak kalsaydı olacağından daha pusluydu. Mladen'in dönüştürülmeden önceki yaşamı, sıklıkla, bir rüyadan yalnızca biraz daha fazlası; rahatlıkla başkasının başına gelmiş olabilecek, birbirine gevşekçe bağlanmış bir dizi olay olarak görünürdü.

Yine de, anılar halen netti. Onu, her şeyin üzerinde öneme sahip olan şeyin, birliktelik olduğuna dair bir inançla dolduruyorlardı. Toplumlar, eğer liderleri tetikte değilse, yalnızca ufak bir telkinde anında parçalanabilirdi. Birisinin, diğerlerinin arkasını kollaması ve onlara göz kulak olması gerekliydi.

Mladen, işte bu nedenle nöbet tutuyordu ve kendi üzerine yüklediği, yuvaya yakın tüm tünellerde devriye gezme görevini yerine getiriyordu. Arada bir, bu görevi diğer vampirlerden birine verirdi, fakat kimse bu işi onun kadar ayrıntılı ve özenli bir şekilde yapmıyordu. Ayrıca, hiç kimse bu görevi, onun kadar ciddiye de almıyordu. Vampirler, alanlarının ihlal edilmesinden ve kendilerine zarar verilmesinden korundukları bu yerde, kendilerini rahat hissediyordu. Bu küçük sığınaklarından memnunlardı.

Mladen'in kendisi ise, hiçbir zaman bu kadar rahat olamazdı.

Her zaman olduğu gibi tetikte bir şekilde, yolunu tozlu raylar boyunca buluyor, arada bir etrafı dinlemek ve havayı koklamak için duruyordu. En ufak bir uyarıcıya karşı bile uyanıktı: koşmakta olan bir farenin pençesine, uzakta bir suyun damlamasına, hava akımlarının ve esintilerin görünmez desenine... Zihninde, çevrenin ayrıntılı bir resmini kurmuştu. Yeraltındaki

evinin her köşesini, her ince ayrıntısını biliyordu. İşlerin olması gerektiği gibi olduğu... ve olmadığı zamanı biliyordu.

Mladen'in burnu, nereden geldiği belli olmayan bir koku yakaladı. Belirsiz ve feromonal bir kokuydu. Tanımlaması zordu. Tuhaftı.

Durdu ve derin bir nefes alarak daha dikkatli kokladı.

Beyninin bir bölümü bu kokuyu tanıyor ve onu bildik, tehditkar olmayan bir koku olarak görüyordu.

Diğer bölümü ise, tam tersini söylüyordu.

Bu, melez bir kokuydu. Bilinen ve bilinmeyenin karışımıydı.

Mladen'in tüyleri diken diken oldu. Farkında olmadan, dişlerini çıkardı. Birileri geliyordu? Vampirler? Vampir olmayanlar? Gelenlerin kimler olduğu konusunda Mladen'in kafası karışmıştı ve bu kafa karışıklığının kendisi, ürkütücüydü.

İçgüdüleri ona kaçmasını, bir sığınak bulmasını ve kendisini kurtarmasını söylüyordu.

Ancak Mladen, yuvadaki diğer vampirlerden sorumluydu. Onların alfa erkeği ve koruyucusuydu.

Bu nedenle geri döndü ve diğer vampirlerin yanına koştu.

Böyle yaparak da hepsini kötü kadere mahkum etmiş oldu.

“EFENDİM? Bir şey yakaladım. Hareket, dosdoğru ileri. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Kızıl Göz Bir'den tüm ekiplere. Olası bir V temasımız var. Bana yakın durun ve harekete geçmeye hazır olun. Tekrar ediyorum, bana yakın durun ve harekete geçmeye hazır olun.”

“Anlaşıldı, tamam. Kızıl Göz Dört ve Kızıl Göz Beş yolda.”

“Dinliyoruz, Kızıl Göz Bir. Altı ve Yedi de yolda.”

“Hee hee hee! İşte geliyoruz. Kimi arayacaksınız? Yuva avcıları!”

“Yedi, lütfen saçmalığı kes. Biz ördek avına çıkmış bir avuç bira delisi köylü değiliz. Bunlar askeri seviyede operasyonlar ve eğer sen bunları o

şekilde görmek istemiyorsan, lanet olası kafatasına dokuz milimetreliği kendi ellerimle yerleştiririm. Anlaşıldı mı, asker?”

“Evet Efendim.”

"Efendim?”

“İki?”

“Radar, en az bir düzene V olduğunu gösteriyor. Belki daha da fazla. Kuzeye doğru yarım kilometre uzaklıkta. Ve, hımm, nasal girdi verileri de bunu doğruluyor.”

"Evet, ben de kokularını alıyorum. Beyler, hanımefendi, hadi gidip bize yapmamız için para ödedikleri şeyi yapalım ve yaşayan ölüleri gerçek ölüler haline getirelim.”

MLADEN’İN UYARI İÇİN seslenmesine gerek kalmadı. Yuvanın üyeleri, onun paniğini uzaktan sezmişti. Mladen yaklaşırken, daha onu göremeden ve duyamadan önce, ondan yayılan keskin, korku dolu kokuyu almışlardı. Bu, belirgin bir ekşi kokuydu; bozuk süt kokusunu andırıyordu.

Bazı vampirler uyumaktaydı; ancak şu an hiçbiri uykuda değildi. Eski püskü battaniyelerini ve yorganlarını üzerlerinden atarak yataklarından -onlara tünelin daha önceki sakinleri tarafından bırakılmış gıcırdayan karyolalarından ve lekeli döşeklerinden- fırlamışlardı.

Halihazırda uyanık olan diğerleri, yapmakta oldukları şeyleri bırakıp ayağa kalktı. Karı koca olan bir çift, paylaşmakta oldukları, kanının yarısı çekilmiş siyah bir kedi cesedini ellerinden bıraktı. Ağızlarını sildiler ve Mladen’in kokusunun gelmekte olduğu yöne doğru baktılar. İki genç kız -en azından öyle görünüyorlardı- karanlıkta satranç oynamayı bıraktı.

Havada belirsizlik emareleri hakimdi. Tıslamalar. Hırıltılar. Vampirler, birbirlerine baktı ve savunma pozlarına büründü.

Mladen, tünelin kıvrılıp görüş alanının dışına çıktığı yerde, tünelin görülebilir en uzak noktasında belirdi. Tüm kuvvetiyle koşuyordu; duvarın tuğla örgüsünü tırnaklarıyla deşerek ilerliyordu.

“Çabuk!” diye bağırdı. “Gitmeliyiz! Geliyorlar.”

“Kim?” dedi içlerinden biri. “Kim geliyor?”

“Bilmiyorum. Önemi de yok. Düşman olduklarını hissedebiliyorum. Ya buradan gideriz ya da ölürüz.”

Şimdi, diğer vampirler de Mladen’in koklayabildiği, o insan ve başka bir şeyin, aslen vampirsel özellikler taşıyan o şeyin anlaşılmaz karışımını koklayabiliyordu. Bu da onları dehşete düşürdü.

“Orada öylece durmayın!” diye bağırdı Mladen. Kendisiyle yuva arasındaki mesafenin çoğunu katetmiş, yalnızca on saniyeden daha az bir sürede alabileceği iki yüz metre kadar bir yolu kalmıştı. “Dediğimi yapın. Şu tarafa, tünel ağının ilerisine doğru gidin. Ayrılın. Eğer bizi yakalarlarsa...”

Ve artık Mladen yoktu. Koşuşunun hızıyla beraber, parçacık maddelere ayrılıp raylara saçılacak şekilde infilak etmişti. Bir silah sesi, fırtına gibi gürlemişti.

Vampirler bakakalmıştı.

Zırhlarla kaplı yedi figür, tünelde enlemesine yayıldı. Aynı ölümcül aciliyetle olmasa da, Mladen kadar hızlı koşuyorlardı. Ellerinde tüfekler vardı. Gövdeleri, başka silahlarla da süslenmişti: tabancalar, bıçaklar, el bombaları. Kafalarında kasklar vardı ve kırmızı bir şekilde parlayan gözleri hariç, yüzleri maskelenmişti.

Güm!

Genç kızlardan biri, geriye doğru uçtu. Daha yere düşemeden, toz haline dönüşmüştü.

Güm!

Evli çiftten erkek olanı, karısının gözleri önünde paramparça oldu.

İlk şoku atlatan vampirler, karşı atağa geçti. Korku ve öfke duygularıyla beraber, saldırganlara doğru atıldılar. Birçoğu, rakiplerinin üzerine atlayıp onlara vurabilmek için dört ayak üzerinde yatay bir şekilde duvarlara doğru koştular. Geri kalanlar ise, bir kabustan çıkmış gibi olan pençeleri ve sivri dişleriyle taarruza başladı.

“Hepiniz sıkı durun. Hiçbir atışı boşa harcamayın. Çeklerimizi yazan adam, iyi bir gösteri yapmamızı istiyor. Ona parasının karşılığını verelim.”

“Olumlu, Kızıl Göz Bir.”

“Duyuldu, anlaşıldı, onaylandı.”

“İşte bu!”

VAMPİRLER, bir silah ateşi yağmuruna doğru atıldı. Bu, adil bir dövüş değildi. Gerçekten de değildi. Üyelerin çoğu, ilk birkaç saniye içerisinde yok olup gitti. Hayatta kalmayı başaranlar, üstün güçlerinin kazanmalarına yardım edeceğine olan inançlarıyla, düşmanlarına çarpıcı bir mesafeye kadar yaklaşmayı başardı. Teke tek karşılaşmada, hiçbir insan bir vampire eş değer olamazdı.

Ancak bu insanlar ya da her ne idiyseler, şaşırtıcı reflekslere sahipti. Bıçaklar çekilmişti. Karanlıkta parıldayan tek bir yanlamasına kesme hareketi ile bir vampirin başı gövdesinden ayrıldı. Tahta bıçaklar, kalplere saplandı ve neredeyse aynı anda tekrar geri çekildi. Bu hareket o kadar hızlıydı ki, kurbanın aşağıya doğru bakma ve kendi göğüs kafesinin dağıldığını, gövdesinin bir kül şelalesinden boşluğa dönüştüğünü görmeye vakti kalıyordu.

Hiç silah olmadan, yumruk yumruğa bile olsa, dövüş orantısızdı. Vampiler, kendilerininkinden daha üstün değilse bile, en azından onunla eşit bir kas gücüyle karşılaştıkları için afallamıştı. Pençeleri, zırhla kaplı gövdeleri ve uzuvları boşuna tırmaladı. Ezici vuruşlar, boyunlarını ezdi ve omurgalarını parçaladı.

Mladen’in ölümü ile yuvanın son üyesinin yok edilmesi arasında belki bir dakika geçmişti. Süre, kesinlikle daha uzun değildi.

Yedi zırhlı figür, kendilerinin neredeyse üç katı sayıda vampirin küllü kalıntılarına bakıyordu. Kimse derin nefes bile almıyordu.

EKİBİN, KIZIL GÖZ Bir olarak görevlendirilmiş kumandanı, ağzını ve burnunu kapatan maskeyi açtı. Maske, siyah poli-karbordan yapılmış çerçeveli bir tümsek gibiydi. Bir telsizi vardı ve ses geçirmezdi. Çatışma alanında kullanışlıydı, fakat aynı zamanda boğucuydu da.

“İşte” dedi sert çeneli adam, “bir vampir yuvası böyle imha edilir.”

Etrafta onaylamaya yönelik baş sallamaları ve homurtular vardı. Bir iki Kızıl Göz daha maskesini çıkardı.

“Umarım siz evdekiler hepsini görmüşsünüzdür.” dedi Kızıl Göz Bir, kaskına takılı kızılötesi mikro kameraya parmağını tıklatarak. Sonra da, sanki kulağındaki cihaza merkezden bir cevap gelmiş gibi başını kaldırdı. “Apaçık mı? Güzel. Tepemizdeki tüm bu tuğla örgüsünden ve sağlam kayalardan dolayı birazcık endişelenmiştim. Sinyal kesintisi olmadığını duymak iyi oldu.”

Kızıl Göz Yedi, sırıtarak kameranın görüş alanına girdi ve her iki başparmağını da havaya kaldırarak “Geldik, gördük ve kıçlarını toza çevirdik!” diye bağırdı.

Ekipteki tek kadın olan Kızıl Göz Üç, gözlerini devirdi.

Neredeyse bir yatak odası dolabının boyutlarındaki iri kıyım bir siyahi olan Kızıl Göz Beş, ayakkabısının ucunu düşünceli bir şekilde yere saçılmış toz yığınlarına sürttü. “Anlaşılan o kadar da sert değillermiş.”

“Hiç de sert değiller" dedi Yedi. “Ve neden biliyor musun? Çünkü biz daha sertiz. Biz lanet olası Kızıl Göz Takımıyız! Kötülerin en kötüsüyüz. Öyle değil mi, Altı?”

Yedi ve Altı bağırıp çağırdı ve bir beşlik çaktı.

Üç, Bir’e Çocuklar anlamına gelen bir bakış attı; Bir ise karşılığında yalnızca başını salladı. Başarılı bir görevin ardından keyifli davranışlar hoş görülebilirdi. Adamlar, adam gibi davranırdı ve oğlanlar da oğlan gibi.

Bir, maskesini tekrar yerine taktı. “Haydi buradan çıkalım. İşimiz bitti ve eğer Tanrı cennette oturmaktaysa, bizi bilgi verme toplantısında sıcak kahve ve hindili sandviç bekliyor olacaktır.”

“Ben yarım litre hemoglobine de razıyım.” dedi Dört.

“Ben de” diye ona katıldı Yedi, gözleri parıldayarak.

Ve hepsinin, hatta Bir’in bile gözlerinde, birbirine benzeyen ani birer açgözlülük parıltısı geçti.

Hepsi, metabolizmalarının neye ihtiyacı olduğunu biliyordu: et ve içecek.

Aynı zamanda hepsi, gerçekte ne istediğini de biliyodu: aynı anda hem et hem içecek olan bir şey.

Hatta onun için can atıyorlardı.

BELKİ NEDENİ insan kanı beklemişiydi. Belki de, potansiyel olarak tehlikeli bir görevi tamamlamanın getirdiği neşeydi.

Her ne idiyse, Kızıl Göz Takımı, 9. Cadde'nin altında bir yerlerdeki artık kullanılmayan bir istasyon olan çıkış noktalarına doğru, bir terk edilmiş tüneller sistemi üzerinden yürürken yeteri kadar tetikte değildi. Gardlarını düşürmüşlerdi ve etrafa tam olarak dikkat kesilmemişlerdi.

Yoksa içlerinden biri muhakkak, rayların kenarındaki girintide bulunan ve bir zamanlar metro işçileri tarafından gelmekte olan trenlerden kaçınmak için kullanılmış parlak kırmızı LED durum göstergesini fark ederdi.

Ve durum gösterge ışığının bağlı olduğu yüksek çözünürlüklü dijital kaydedici kameranın da ayırdına varırdı.

Ayrıca, kaydedici kamerayı tutan, elleri titreyerek ve gözü vizöre odaklanmış bir şekilde, yedi kişilik silahlı ve zırhlı milis kuvvet tek sıra halinde oradan geçerken nefes almaya dahi zar zor cesaret edebilen, ray kenarlarındaki girintiye çömelmiş kadını görürdü.

İkinci Bölüm

JOHN REDLAW, BİR SOKAK ARASINDA, dizlerinin üzerinde duruyordu.

Eğer dua etmiyorsa, ki şu anda dua etmediği oldukça açıktı, dizlerinin üzerinde olmaktan hoşlanmazdı.

Dizleri, yaşlanmış dizlerdi; elli küsür senedir koşmaktan, dövüşmekten, taban tepmekten ve normal eskime ve yıpranmadan dolayı sertti ve sıklıkla çıtırdıyordu.

Bu dizler, sıklıkla ağrı çekiyordu. Her ikisinde de kronik çapraz bağ hasarı ve menisküs vardı. Bir doktor, bir seferinde dizlerine titanyum takılması ihtimalinden bahsetmişti. Redlaw, Tanrı’nın doğuştan kendisine vermiş olduğu dizlerin, ömrünün sonuna kadar onu taşıyacağını düşünmeyi yeğleyerek, o doktoru bir daha ziyaret etmemişti.

Dizleri, şu anda özellikle kötü bir ağrı çekiyordu, çünkü yaklaşık yirmi beş santim kadar kara gömülmüştü. Soğuk ve ıslaklık, zonklamalarına neden oluyordu.

Ancak daha da kötüsü, Redlaw’ın dizlerinin üzerinde olmaktan hoşlanmıyor oluşunun asıl nedeni, kafasına dayanmış silahtı.

Bu, herhangi bir silah da değildi.

Bir Cindermaker'dı.

İşte burada ironi vardı.

Ya da belki de, şiirsel adalet...

“DÜŞÜNÜYORUM DA,” dedi Cindermaker’ı tutan genç adam, “gösterdiğin tüm o nakit parayı, o güzel kalın desteyi bana vermen gerekiyor. Neden senin gibi bir bunağın elinde bu kadar para olsun ki, anlatabiliyor muyum? Yani, sen seksen yaşında falansın, bense daha yeni on sekiz oldum. Önümde koca bir ömür var. Ödeyeceğim faturalar, sevişeceğim fahişeler var, anlıyor musun?”

Genç adam, bir hip hop yıldızı gibi giyinen ve konuşan ve D-Funkt adıyla tanınan beyaz bir çocuktu. Bu isim, şüphesiz ki anne ve babasının ona vaftiz edilirken verdiği isim değildi. Kocaman kalın bir kapitone mont giymişti ve kafasının etrafına sarılmış bir bandana ile kulaklıkları çenesinin altında bağlanmış kürklü bir kalpağı vardı. Dudağındaki pirsing, ona kalıcı bir alaycı gülümseme veriyordu. Çenesinin altında, sanki yosun tutmuş gibi bir tutam sakal vardı.

“Öte yandan senin, bayım” -ve D-Funkt, Cindermaker’ın namlusunu Redlaw’ın şakağına daha da fazla bastırdı- “önünde birkaç yıldan fazlası yok. Üstelik eğer şu anda dediğimi yapmazsan, çok daha az zamanın var.”

“Bela istemiyorum.” dedi Redlaw, olabildiği kadar sakin bir şekilde.

“Bela istemiyorum.” diye onun aksanını kötü bir şekilde taklit etti D-Funkt. Bir Ingiliz’den çok bir AvustralyalI gibi duyulmuştu. “Öyle mi? O zaman neden karanlık çöktükten sonra Aşağı Doğu Yakası’na gelip bir silah satın aldın?”

“İstediğim tek şey bu. Silah. Benden istediğin parayı verdim. Bir anlaşmamız var.”

"Evet ve benim bunun için söyleyeceğim şey ne biliyor musun? ‘Siktir git, ahbap’. İşte buna vereceğim cevap bu. Artık sana lanet olası silahı vermek istemiyorum. Senin vermeni istiyorum! Bana! Her şeyi! Senin! Paranı!” Son beş kelimeyi, Cinder-maker’ı Redlaw’un kafasını daha da yana doğru iten sert birkaç dürtme ile söylemişti.

“Tamam, tamam.” Redlaw, montunun içerisine elini uzattı ve cüzdanını çıkardı. Cüzdanı, işaret ve orta parmağının arasında tutarak çocuğa uzattı. İtiraf etmesi gerekirdi ki, cüzdan gösterişli bir şekilde kağıt parayla doluydu. Geriye dönüp baktığında, daha dikkatli olması gerektiğini anlıyordu.

“İşte bundan bahsediyorum, yaşlı adam.” dedi D-Funkt, elinden cüzdanı çekerken. “Görüyor musun? O kadar da zor değilmiş, değil mi? Şimdi senin o buruşuk beyaz kıçına silah sokmak zorunda değilim. Herkes kazanmış durumda.”

D-Funkt, cüzdanı bir cebe saklamak için bir harekette bulundu. İşte o anda, bir saniyeyi zar zor dolduracak bir süre zarfında, dikkati dağılmıştı ve tam olarak silah ve Redlaw üzerinde değildi.

İşte, o an, Redlaw'un saldırdığı andı.

Cindermaker'ı tutan bileği yakaladı ve silahı başından başka tarafa doğru çevirdi. Aynı zanda, diğer kolunun dirseği ile D-Funkt'ın dizine vurabildiği kadar sert bir şekilde vurdu. Diz kapağı yerinden çıkarken, kendisini tatmin eden bir pat sesi duydu. Daha da tatmin edici olan şeyse, D-Funkt'ın keskin, afallamış ve ızdırap dolu ulumasıydı. Redlaw, çocuğun silahı tutan bileğini bırakmadan ağaya kalktı. Döndü ve bir zamanlar sevinç dolu yüzün, şimdi acıdan çöktüğünü gördü.

"Tanrı aşkına!" diye zırıldadı D-Funkt. "Lanet olası dizim! Ahh! Tanrı aşkına!"

Redlaw, çocuğun suratına bir yumruk attı.

"Yapma."

Bir kere daha yumrukladı.

"Al."

Üçüncü kez yumrukladı.

"Boşuna Tanrı'nın adını ağzına alıyorsun."

D-Funkt, burnu kırılmış bir şekilde ve yüzünden kanlar akarak karların üzerine çkötü. Redlaw, Cindermaker'ı D-Funkt'ın hissizleşmiş elinden çekip aldı.

"Ah, adamım" diye inledi D-Funkt. "Ah, Tanrım. Lütfen bana zarar verme. Lütfen bana daha fazla zarar verme. Sana yalvarıyorum."

"Bela istemediğimi söyledim." dedi Redlaw. "Sana şans vermiştim."

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Benden bu silah için bin dolar istemen yeterli değil miydi? Esasen ne kadar paraya ihtiyacın var?"

D-Funkt, nadir ihraç mallar, yasa dışı anlaşmalar ve bu ekonomik düzende geçinmek için bir adamın yapabildiği her şeyi yapması gerektiği ile ilgili bir şeyler geveledi.

Redlaw, aşağılayıcı bir tavırla dudaklarını büzdü. Eğildi ve çocuğun cebinde el yordamıyla cüzdanını aradı. “Bunu geri almam gerekiyor, teşekkürler.” dedi, cüzdanı kendi cebindeki ait olduğu yere koyarken.

“Ve ayrıca bana bir kutu Fraxinus mermi borcun var. Mermilerin fiyata dahil olduğunu hatırlıyorum.”

“Orada” dedi D-Funkt, montunun diğer tarafına işaret ederek. Redlaw, cebi karıştırdı ve kutuyu buldu. Elli adet 9 mm’lik dişbudak kerestesinden mermi. Hepsi oradaydı.

“Bin dolarını geri istiyor musun? Alabilirsin. Pantolonumda duruyor.” diye sızlandı D-Funkt. “Lütfen. Yalnızca beni rahat bırak. Başına daha fazla bela açmayacağım. Al ve git.”

“Hayır. Bir anlaşmamız vardı.” dedi Redlaw. “Ve ben, en azından, sözünün eri bir adamım. Para senin. Muhtemelen, zaten ona ihtiyacın vardır. Duyduğuma göre bu ülkedeki sağlık sistemi aşırı derecede pahalıymış ve sen de bana sigorta poliçesi satın almış biri gibi görünmüyorsun.”

REDLAW, daha sonra otel odasına gittiğinde makyaj masasına oturdu ve Cindermaker’ın sahralarını söküp silahı temizledi. Bunu yaparken, D-Funkt’ın kendisini soymaya çalışacağını öngörmesi gerektiği üzerine düşünmeye başladı. Gerçekten de, ne bekliyordu ki? Bu, New York’un en sert mahallelerinden birindeki bir çıkmaz sokakta gerçekleşen, gizli ve yasa dışı bir alışverişti. Eğer, çocuk onu soymaya çalışmasaydt, işte o zaman bir sürpriz olurdu.

Belki de yaşlanıyorumdur.

Ancak bu işte bir belki yoktu. Gerçekten de yaşlanıyordu. Her gün, açıkgözlülükten ve dirençlilikten bir adım daha uzaklaşıyordu. Her gün, mezara bir adım daha yaklaşıyordu.

Redlaw, becerikli ve deneyimli hareketlerle silahı parçalarına ayırdı. Nişan çubuğu ve geri tepmesi biraz paslanmıştı, fakat Redlaw yanında bir

miktar yağ ve tiftiksiz kumaş getirmişti. Ayrıca namlu fırçası ve namluda biriken karbonu ve kiri temizlemek için çözücüsü de vardı. Biraz ovma ve hareketli parçalar -horoz, tetik düzeneği- için biraz yağlama yaparak Cindermaker'ı yepyeni bir silah haline getirebilirdi.

Yan odada bir televizyondan laklak sesleri geliyordu. Geç saatlerde yayınlanan bir sohbet programının sesi o kadar açıktı ki, sanki kötü bir şeyler gizlenmeye çalışılıyor gibiydi. Tam aşağıda, bir kadın ve bir erkek kavga ediyor; kızgınlıkları arttıkça sesleri de yükseliyordu. En fazla ılık denebilecek bir hava üfleyen yerdeki ısıtma bacasından bir hışırtı geldi. Gramercy Parkı'nın hemen güneyindeki ince kumtaşından yapılmış bir binanın içinde bulunan otel, pek de Ritz Carlton'a benzemiyordu. Ancak Redlaw'ın bütçesi sıkışıktı. Cindermaker berbat, fakat gerekli bir masraftı. Onun haricinde, harcadığı her kuruşun hesabını yapmak zorundaydı. Bu yolculuğu yapabilmek için tüm birikimini kullanmıştı. Bankada yalnızca birkaç bin poundu vardı. Bu pek de Kraliyet polis teşkilatındaki ve Gece Birliği'ndeki otuz yıl süren hizmetlerinin karşılığı gibi durmuyordu, fakat yeterli olmak durumundaydı; çünkü şu anda bir geliri yoktu. GOLGE'ye göre Redlaw, istenmeyen adamdı. Eğer merkezde yüzünü gösterecek olursa, görüldüğü yerde tucuklanırdı.

Hiçbir şeyi yoktu.

Çok az tanıdığı, fakat hayran olduğu bir kadına; hatta onu sevdiğini söyleyecek kadar ileri gidebileceği bir kadına verdiği söz dışında bir şeyi yoktu.

Onu ayakta tutan şeyler, yalnızca bu söz ve inancıydı.

Ve artık inancından da o kadar emin değildi.

Redlaw, bir silahı yeniden monte etmeyi daima bir terapatik bir eylem olarak görürdü. Birbirine kenetlenen parçaları, tıpkı bir yapbozu ya da bir suç olayını çözer gibi, yerlerine oturturdu.

İşini bitirince, Cindermaker'ın sürgüsünü, hareketin pürüzsüz olup olmadığını görmek için gerdi. Daha sonra da şarjörü, Fraxinus mermilerle doldurdu ve hazneye yerleştirdi.

Cindermaker, elinde güzelce ve ağır bir şekilde duruyordu. Çok yakından tanıdıktı ve amacı için öldürücü biçimde uygundu.

Redlaw, Atlas Okyanusu üzerinden yaptığı uçuşta kendi Cindermaker'ım gümrükten geçiremediği için, buraya vardığında önceliği bir Cindermaker bulmaya vermişti. Küçük İtalya'daki ateşli silah satıcılarında yaptığı araştırmalar, kafa sallamalarla ve şaşkın kaş çatmalarla karşılanmıştı. Britanya üretimi tabanca? Dişbudak kerestesi mermiler? Bu ülkede olmaz dostum. Amerika Birleşik Devletleri'nde öyle bir şeye karşı istek yok. Hayır, bayım. En azından şimdilik.

Ancak, dükkandaki bir müşteri konuşmayı duymuştu ve Red-law'u kenara çekip ona aradığı şeyi verebilecek birini tanıdığını söylemişti. İşi halletmek için biraz uğraşmak gerekecekti, ama...

Yüz dolarlık bir ücret, Aşağı Doğu Yakası'ndaki bir arka sokakta D-Funkt ile bir görüşme ayarlamasını sağlamıştı.

Artık Redlaw silahlıydı. Her ihtimale karşın korunması vardı. Şimdi ise, gidip vampir arama zamanıydı.

Üçüncü Bölüm

REDLAW'UN NEW YORKTA temas kurabileceği kimse yoktu. Büyük Elmaya daha önce hiç gelmemiş, Birleşik Devletler'i bile hiç ziyaret etmemişti. Hayatı boyunca Britanya kıyılarından yalnızca iki olaydan ötürü uzaklaşmıştı. Bir tanesi, Aziz James Yolu'nun son bölümünü olan ve Galisya'daki Santiago de Compostela katedraline giden hacı yolunu yürümek için Ispanya'ya kısa bir ziyaretti. Diğeri ise, Güneşsizlere karşı gösterdiği sıfır tolerans, vampir göçü ile baş etmede alışılmadık derecede etkili olan Surete ile taktik değiş tokuşu ve not karşılaştırması yapmak için GOLGE'nin sponsorluğunda Paris'e yaptığı bir kültürel değişim yolculuğuydu. Her iki gezi de tatil olarak adlandırılabilecek şeyler değildi ve zaten Redlaw da pek tatil insanı sayılmazdı.

Amerika'ya gelme sebebi de kesinlikle etrafı görmek ve alışveriş yapmak değildi.

Buraya bir söylentiyi araştırmaya ve bu söylentinin ardındaki gerçeği öğrenmeye gelmişti.

REDLAW, Amerikan saldırılarıyla ilgili tüm düşünceleri zihninin arka tarafında rafa kaldırmıştı ve onların orada kalması gerektiğine inanmak için yeterli nedeni vardı.

Ancak konuyla ilgili görüşü, aynı akşam yetkili mercilerle arasındaki iki yakın temastan sonra değişmişti.

Birincisi, internet kafeden ayrılırken gerçekleşmişti. Bir polis arabası, sokakta önünden geçti. İki memur, anlaşılan yalnızca etrafı gezip kolaçan ediyordu. Yine de Redlaw, bir dükkanın kapı aralığında gölgelerin içerisine doğru saklanıp, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi kafasını montunun içine çekmişti. Polis arabası ileri doğru sürmüştü... ve sonra durmuştu. Ters yöne dönen ışıklar, göz kırpıyordu. Redlaw, kapı aralığından çıkmıştı ve tekrar Java Crypt'in önünden geçerek ters yöne doğru hızlıca yürümeye başlamıştı.

Koşmak istemişti, fakat kendini daha da fazla şüpheli göstermek korkusuyla koşmamıştı. Bir köşeyi dönmüştü ve en yakındaki evin ön bahçesine dalmıştı. Çitlerin üzerinden bakarken, polis arabasının sokağın sonuna doğru gittiğini ve sonra geri döndüğünü görmüştü. Görüş alanının dışına çıkmak için eğilmişti. Polis arabası, saklandığı yerin önünden, herhangi bir arabanın gidebileceğini düşündüğünden çok daha yavaş bir şekilde geçmişti. Redlaw, tam arabanın gittiğine ve ortaya çıkabileceğine inandığı anda, araba tekrar diğer yönden ilerlemeye başlamıştı. Şüphesiz ki, memurlar birini arıyordu. Kendisini mi? Bir tanesi ortalıkta dolaşan tutuklama emrinden kendisini teşhis mi etmişti? Acaba, onu "Kaçak Redlaw" ve "Kanunsuz Tacir" olarak adlandıran magazin basınından tanımış mıydı?

Gece çöktükten sonra uzun bir süre daha o ön bahçede çömelip kalmıştı. O esnada etraf temiz görünüyordu ve nihayet dışarı çıkıp eve doğru gitmeye cesaret edebilmişti.

Ev, Ealing'deki dairesi değildi. Oraya şu anda gidemiyordu ve belki de hiç gidemeyecekti. Evin önünde bir GÖLGE devriye arabası, yedi gün yirmi dört saat park etmiş halde beklerken gidemezdi. Şu anda evi, Stoke

Newington SRA'nın sınırındaki terk edilmiş bir Hint restoranının üzerinde izinsiz oturduğu bir yerdi. Çatı akıyordu, güvercinler çatı katını berbat hale getirmişti. Ancak en azından, buranın sahibi suyu kapattırmak için zamanım ayırmamıştı ve dolayısıyla tuvalet ve soğuk musluklar çalışıyordu.

Redlaw, aşırı yorgundu ve uyku tulumunun içine dalıp biraz uyumak için can atıyordu.

Ancak, davetsiz bir misafirin başka fikirleri vardı.

REDLAW, Cindermaker'ını zamanında çekememişti. Oturma odasında, perdesiz pencerenin önünde silüeti görünen figürün de Cindermaker'ı vardı ve silahını Redlaw'un kafasına doğrultmuştu.

“Silahını bırak, Redlaw. Sakin ve yavaş. Yere koy. İşte böyle.” Redlaw, biraz daha az yorgun, biraz daha ayık hissediyor olmayı dileyerek silahını bırakmıştı. Ayrıca, sesin ve silahın sahibini tanımıyor olmayı da dilemişti.

“Çavuş Khalid" demişti. “Beni buldun.”

“Yüzbaşı Khalid” demişti Redlaw'un GÖLGE'deki eski ezeli rakibi. “Ama tabii, sen merkezdeki terfi durumlarını elbette ki pek takip etmiyorsun. Sen bize hilekarlık yaptığından beri pek çok değişiklik oldu. Boş pozisyonlar, yeni kan, eskinin yerini alıyor. Bu yukarı kadar böyle gidiyor ve boş alanı yaratan kişi sen olduğun için, bu konuda sana teşekkür etmemiz gerekiyor.” “Sana yukarıya olan yükselişinde yardım edebildiğim için çok mutluyum. Seni son gördüğümde Khalid, asiler tarafından dövülüyordun. Şimdi nasıl hissediyorsun? Yaraların iyileşti mi?” Diğer adamın gülümsemesi neşesizdi. “İyiyim. Qureshi de iyi,alnında sevimsiz bir yara taşıyor olmasına rağmen. Ona Harry Potter diyoruz. Bundan nefret ediyor. Yaşlı Heffernan'a gelince...”

Redlaw, bir suçluluk sancısı hissetmişti.

“Tekerlekli sandalyeye bağlı.” diye devam etti Khalid. “Cerrahlar omuriliğini yeniden birleştiremedi. Bizimle bir masa başı işe başladı, bilgisayarını kullanmak için ses tanıma yazılımı kullanıyor, fakat onun gibi biri için bu epey bir düş kırıklığı oldu. Senin adın anıldığında suratındaki ifadeyi görmelisin;ki bu sıklıkla oluyor. Nefret ve hüsrandan oluşan o korkunç karışım. Eline geçirse, sana neler yapacak.”

“Ben değildim. Ona ben zarar vermedim.”

“Hayır, sen değildin. Shtriga’ydı, ama o seninleydi. Seni korurken onun boynunu kırdı. Eğer sen o kaltakla Jbjjjijk olmasaydın, Heffernan hala pazar öğleden sonraları rugby oynuyor olacaktı.”

“Onun hakkında böyle konuşma.”

“Kaltak, kaltaktır.” diyerek kafasını kaldırdı Khalid. “Senin izini nasıl sürdüğümü merak etmiyor musun?”

Redlaw omuz silkmişti.

“Zor olmadı.” demişti Khalid. “Yeteri kadar Güneşsizi sorgulayınca, istediğin cevapları alman uzun sürmüyor. Gerçek şu ki, senden bahsetmekten kendilerini alamıyorlar. Senin adını duyduklarında onları susturmak zor oluyor. Kömürcülerden kurtardıkların, kudretli John Redlaw ile ilgili övgüler düzüyor ve geri kalanlar da eski bir GÖLGElinin vampirlerin destekçisi olması fikrine bayılıyor. Nasıl değiştin Redlaw? Neden onların yeni kahramanı sen oldun?”

“Sen bunu anlamazsın ve ben de açıklama zahmetine katlanmayacağım.”

“Peki, sen taraf değiştirdiğinden beri, vampirlerin insanlara yönelik saldırılarında artış olduğunu biliyor muydun? Bazı veriler, sadece birkaç ay içerisinde yüzde on sekizlik bir artış olduğunu gösteriyor.”“Bunun benimle ilgisi yok. Suçu hükümette arayın. Tüm o Güneşkent olaylarından sonra Güneşsizler artık hiç kimseye, özellikle de GOLGE’ye güvenmiyor ve Yerleşim Bölgesi ile herhangi bir ilgileri olsun istemiyor. Eğer bir kere ısırıldıysan, vesaire...”

“Her neyse” demişti Khalid. “Yeni dostlarının sana bu kadar sevgi göstermesi sayesinde, tek yapmamız gereken verileri düzenlemek, nirengi yapmak ve keşfe çıkmaktı. Yalnızca tek bir hedefe adanmış bir birimim vardı: Milletvekili Giles Slo-cock’un, iş adamı Nathaniel Lambourne’un ve GÖLGE Komutanı Gail Macarthur’un katilini bulmak. Met’in tam iş birliği ile benimle gece gündüz çalıştılar ve benimle şu anda bu odada olurlardı, eğer...”

“Eğer sen tüm övgüyü kendin için istemeseydin.” dedi Red-law. “Ve tabii itibarı. Komutanın koltuğunda gözün olduğuna dair hiç şüphem yok.”

Khalid, hakarete uğramış gibi bir ifadeye bürünmeye çalıştı.

“Lambourne’u öldürmediğimi biliyorsun? O konuda masumum. O işi yapan Macarthur’du.”

Khalid dudaklarını şişirdi. “Ne fark eder?”

“Ve Slocock ve Macarthur meselesinde de, olay nefsi müdafaydı; cinayet değildi.”

“Açıkçası, hiç umrumda değil. Bunlar, bir hakimin ya da jürinin ilgileneceği konular. Ben ise, yalnızca seni kulağından tutup merkeze götüren kişi olmak istiyorum. Merak etme, oraya vardığında sana göz kulak olacağız; buna güvenebilirsin. Seni görüşme odasında ziyaret etmek isteyen, seninle hoş bir sosyal temasta bulunmak isteyen pek çok memur var ve ben Heffer-nan’ın tüm bunlar için en ön sıradan bir koltuk aldığından emin olacağım.”

"Sessizce gelmeyeceğim. Bunu bilmen gerekli.”

"Öyle yapmayacağını umuyorum. Yaralı ya da sağlam, benim için fark etmiyor. Böylelikle, senin acıdan kıvrandığını herkesten önce görebilirim. Bir kazan-kazan durumu. Sanırım bacağına ateş etmem bu işi halleder. Uyluk atardamarını ıskalamak için elimden geleni yapacağım.”

Khalid, Redlaw’un uyluğuna doğru nişan almıştı.

Redlaw sıçramıştı.

Kurşun, tam ayağının altındaki döşeme tahtasını parçalamıştı. Aynı anda Redlavv, bir koçbaşı gibi yatay olarak Khalid’e doğru atılmıştı.

Çarpışmanın gücü, onları doğruca pencereye ve oradan da dışarıya savurmuştu.

Dışarıdaki kaldırımın üzerine, Khalid allta, Redlaw üstte düşmüştü. Bu, yaklaşık üç buçuk metrelik bir düşüştü ve Khalid, darbenin etkisini sırtına almıştı. O ve Redlaw, cam kırıklarının ve çerçeve parçalarının arasında şaşkınlıkla uzanmıştı, fakat yalnızca bir tanesi ayağa kalkmayı başarabilmişti. Khalid, Rediaw kalkıp kendini ondan kurtarırken inlemişti.

Redlaw, GÖLGE Yüzbaşısı'nın kötü derecede yaralanmış olduğundan şüphelenmişti, fakat bu endişeleri arasında pek önemli bir yer tutmuyordu. Khalid, kaldığı yere yalnız girmiş olabilirdi, fakat destek kuvvetsiz gelmiş olamazdı. Civarda bir yerlerde, gözden uzakta gizlenmiş başka GÖLGEliler olmalıydı ve silah sesi ile cam kırılması kesinlikle...

"Hey!"

Sokağın karşısından bir ses. Başka bir boş evden çıkan biri. Hızla, koşarak gelen ayak sesleri.

Redlaw, Khalid'in Cindermaker'ını kapmıştı ve sesin geldiği yöne doğru ateş etmişti. Niyeti vurmak değil, caydın olmaktı ve başarılı da olmuştu. Göz ucuyla GÖLGE memurunun bir sokak lambası direğinin arkasına hızlıca kaçtığını görmüştü. Adamı olduğu yerde kalmaya ikna etmek için tekrar ateş etmiş ve sonra da yola doğru koşmaya başlamıştı.

Karşı ateş, onun olduğu tarafa gelmişti, fakat gecikmişti ve o menzil dışına çıkmadan önce ona ulaşamamıştı.

Redlaw, bir sonraki köşeyi döndüğünde, ona doğru gelen bir GÖLGE devriye aracıyla burun buruna gelmişti. Hiç tereddüt etmeden, ona doğru iki kurşun sıkmıştı. Kurşunlardan biri, radyatör ızgarasını delmiş, diğeri de kaputa isabet etnişti. Ya motora epey zarar vermişti ya da sadece sürücüyü korkutmuştu. Her ne idiyse, sonuç olarak araba savrulmuş ve durmuştu. İki GÖLGEli, arabadan fırlayıp ateş etmeye başlamıştı.

Redlaw, hızla geriye dönmüş, Hint restoranının olduğu yolun sonuna doğru koşmaya başlamıştı. Fraxinus mermiler, etrafında vınlıyor ve sekiyordu. Göz ucuyla, iki üç GÖLGE memurunun sırtüstü yatan Khalid'in başında endişeyle durduğunu görmüştü. Birkaç tanesi daha yola doğru aceleyle ilerleyip çabucak arabadan çıkan iki kişiyle beraber kovalamacaya katılmıştı. Red-law, Londra etrafında bulanık bir hayale dönüşürken, daha fazla koşacak gücü kalmayana kadar, durmaksızın koşmuştu. Sonunda, büyük bir çöp tenekesine yaslanıp dinlenmek için yalpalayarak durduğunda; ciğerleri içi dışına çıkmış gibi hissediyor, bacakları yanıyor ve kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, tükenmesinden ya da fazla kurulmuş bir çalar saat gibi tutukluk yapmasından korkuyordu. Eğilmişti ve midesinin içindekileri

kaldırım taşlarının üzerine bırakmıştı. Bir süreliğine her şey bulanıktı. Belki de, bir şekilde ayakta kalmayı başararak kendinden bile geçmişti.

Peşindekileri atlattığını, ancak zihni berraklaştığında fark etmişti. O ana kadar, bunu farkedememişti. Şehrin etrafında zig-zag çizişini, ara yollara ve arka sokaklara doğru fırlayışını ve onu kovalayanları atlatmak için arazinin özellikleriyle ilgili bilgilerini kullanarak parklardan geçişini belli belirsiz hatırlıyordu. Büyük bir rahatlamayla, sırtını çöp tenekesine vermişti.

Gecenin geri kalanında, üzerine basılmış bir kedi gibi sancılar içerisinde, kasvetli şehirde dolanıp durmuştu. Her beklenmedik ses, her acil durum aracının sireninin feryadı, ona aranan bir adam olduğunu hatırlatıyordu. Şafak söktüğünde bir karar vermesi gerekmişti. Bu, bir seçimden ziyade, elindeki tek hareket tarzını kabul etmek gibiydi. Tanrı’nm eli, onu belirli bir yöne doğru itiyor gibiydi. Diğer tüm kapıları kapatıp, yalnızca tek bir çıkış yolu bırakan o bildik tanırsal strateji. Özgür irade? Pek tabii ki, o çıkışı kullanmak zorunda değildiniz...

Redlaw, bankasının bir şubesini bulmuştu ve şube açılır açılmaz, birikim hesabındaki paranın hepsini çekmişti.

Şansına, pasaportu halihazırda yanındaydı. Daha da önemlisi, kimse John Redlaw’un uluslararası uçuş riskini alabileceğini düşünmemişti ve sınır dairesini gerekli önlemleri alması konusunda uyarmamıştı.

Hethrow Havaalanı’ndan JFK Havaalanı’na gitmişti ve Atlas Okyanusu büyüklüğünde bir köprü, için için yanan harabeler içerisinde arkasında kalmıştı.

EĞER REDLAW’UN nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da vampirleri bulmaktı. Garip, yabancı bir şehirdeydi ve hava oldukça kötüydü. Ancak nerede olursanız olun ve koşullar nasıl olursa olsun, bazı vampir davranışları değişmezdi. Tercih olarak seçmenin yanı sıra çoğunlukla zorunluluktan dolayı da kırık dökük, gizli saklı yerlerde saklanırlardı. Dikkatleri mümkün olduğunca az üzerlerine çekmek isterlerdi. Ayrıca her zaman, gözün fark etmek için eğitilebileceği izler bırakırlardı.

Bunlar, birtakım hayvanların, özellikle de farelerin, bodrum katlarının ışık bacalarında birikmiş kalıntıları olabilirdi. Alışılmadık biçimde kırmızı,

etrafa sıçramış ve keskin kokulu dışkı birikintileri olabilirdi. Tıpkı köpekler gibi, kokularını bıraktıkları ve diğer vampirlere varlıklarını bildirikleri idrarları olabilirdi. Vampirler, en temiz ve ileri görüşlü canlılardan değildi. İnsan oldukları kadar hayvanlardı da ve kendi pisliklerini temizlemeyi ya da bıraktıkları döküntülerle diğerlerinin kendilerinin izini sürebileceğini düşünmezlerdi.

Redlaw, belindeki kemere takılmış Cindermaker'ı ile, dükkanları ve restoranları olan iyi aydınlatılmış caddelerden uzak duruyordu. Güneye, şehrin örgü deseninin sona erdiği ve kavşakların artık değişmez bir şekilde doğru açılı çaprazlar olmadığı yere yöneldi. Yukarı Manhattan'ın ve şehir merkezinin katı geometrisi, onun için daha rahat tanınabilir olan bir şeye yol vermişti: plansız şehirleşme, bir yönetici ya da gönye tarafından düzenlenmek yerine doğal olarak ortaya çıkmış bir sokak planı.

Buranın, Dünya Ticaret Merkezi'nin kalıntıları ve finansal bölgenin aşırı kibri arasındaki eski ve sıkışık binalardan oluşan kalabalık bir mahallenin, vampir göçmenlere avantaj sağlayabileceğini görebiliyordu. Londra gibi, New York'un bu bölümünün de gündüzleri kalabalık, geceleri ise ıssız olma eğiliminde olduğunu, bunun da Güneşsizler için uygun olduğunu düşündü.

Redlaw, sabırlı ve azimli bir biçimde karın içerisinde ağır adımlarla yürüdü. Birtakım işaretler ve bölgesel işaretlemenin belirtisi olan keskin kokulu lekeler bulmak için eğilip eşiklere baktı. Daha bakımsız apartmanların üst katlardaki pencerelerini, camların arkasına bantlanmış gazete sayfaları ve karton parçaları gibi gün ışığını ilkel bir şekilde engelleme yöntemleri aradı. Hayvanların izlerini arayan bir avcıydı, fakat oradan geçenler -ki çok azlardı- için bir deliden, New York'ta gereğinden fazla buluan ve gizli bir kıyameti önlemek için esrarlı bir ritüel gerçekleştiren, birtakım işkenceler görmüş bir şizofrenden fazlası değildi.

Gece yarısından sonraki saatler geldi ve Redlaw'ın elinde çabalarının ürünü olarak ıslak ayakkabılar, nemli ayaklar, gelip giden ve her başladığında daha da şiddetli olan bir titremeden başka bir şey yoktu. Hiç bu kadar üşümemişti. Yarın -kendine not-daha sıcak tutacak kıyafetler al.

Dahası, tüm bu dertlerine ek olarak, saat 2 gibi tekrar kar yağmaya başladı. Kar taneleri kocamandı ve sessizdi; tıpkı sonbahar yaprakları gibi düşüyorlardı. Kirpiklerine iniyorlar ve omuzlarında beyaz apoletler oluşturuyorlardı. Savunmasız başı, hemencecik beyaz bir başlık sahibi oldu ve bu da özellikle saçının daha ince olduğu tepe bölgesindeki kafa derisinin acımasına neden oldu.

İlerlemeye devam etti, çünkü o öyle bir adamdı. Biraz kar -hayır, çok fazla kar- John Redlaw'a mani olamazdı. Neredeyse, Roisin Leary'nin kendisine ahmak olduğunu ve eğer kıçını bir yere sokmazsa fena halde hasta olacağını söylemesini duyabiliyordu. Eski GÖLGE ortağı, sözünü sakınan bir kadın değildi.

Benzer şekilde, çok da uzun olmayan bir zaman önce onunla ittifak yapan shtriga Illyria Strakosha'nın da Leary ile aynı şeyleri söylediğini neredeyse duyabiliyordu. Bu sözleri, belki daha dobra, fakat aynı miktarda göz devirmeyle söylerdi. Cidden Red-law, bu aptalca saçmalığı bırak artık. Bir insandan fazlası değilsin, eski dostum.

Ölülerin hayaletleri. Vicdanının sesleri. Redlaw, onların yalnızca birer anı, zihninin boşluklarına musallat olan bedensiz yankılar olduğunu biliyordu, fakat bazen onların melekler olduğunu düşünüyordu.

Ve sonunda, başarı. Bir sonuç. Sabrın ödülü.

Dini olmaktan çıkarılmış kilisenin önünden halihazırda iki kez geçmişti ve yalnızca üçüncü seferde oradaki bir şeyin normal olmadığını hissetti. Ön cephede yüksekteki küçük bir yuvarlak pencere, düzgün bir şekilde yerinden çıkartılmış gibi görünüyordu. Diğerleri gibi, fırlatılan taşlardan dolayı lekeli camlarında delikler açılarak tahrip edilmemişti. Bu pencere, artık orada değildi ve ardında insan büyüklüğünde bir bedenin geçmesine izin verecek büyüklükte bir yuvarlak açıklık bırakmıştı.

Redlaw, daha yakından bakınca, boş pencerenin altındaki duvar işçiliğinde çizikler keşfetti. Bir kolon runik çizik işareti, duvarın yukarısına doğru gidiyordu. İşaretler, anormal bir şekilde keskin ve güçlü pençeler tarafından bırakılmış gibiydi. Bir vampir için, bir binanın düz duvarına tırmanmak imkansız olmaktan çok uzak bir beceriydi.

Kilise yüksekti ve boho tarzı şık çatı katı dairelerine dönüştürülmüş eski ambarların arasında kalmıştı. Zamanında olağanüstü bir şey olmalıydı. Ayrıca, onu yakın gelecekte yeniden olağanüstü bir şey yapma fikri olan bir yapsatçının gözüne kestirdiğine de şüphe yoktu. Ancak şimdilik, pek bir şeye benzemiyordu. Kullanışsız, içi boş bir fazlalık. Özellikle de, paranın Tanrı olduğu ve din ile genel görüşün, onun insanların gökdelenlere büyük uçaklarla çarpmasına neden olan bir delilik olduğu şehrin bu bölümünde, bu yapı, artık ihtiyaç duyulmayan eski bir tapınma yeriydi. Dünya hayatına devam etmişti ve bu kiliseyi, geniş, kuleli bir mezar taşı olarak ardında bırakmıştı.

Çift kanatlı kapı kolları, asma kilitli bir zincirle bağlanmıştı. Bir levhadaki uyarı, kent yasasına göre bu mülke izinsiz girmenin ağır para cezası ve olası hapis cezası ile cezalandırılabilecek bir suç olduğunu söylüyordu.

Redlaw, sokak boyunca her iki yöne baktı. Etrafta, görebildiği kadarıyla, kimse yoktu. Yalnızdı. Kar, şiddetli bir şekilde, sokak lambalarını kaplayarak ve arabaları altına gömerek yağıyordu. Redlaw'un bakışları, kilisenin önündeki parmaklıklara takılmıştı. Vandallar, burada da bulunmuştu. Pek çok parmaklık yerinden sökülmüştü; iki üç tanesi yerde duruyor, karın içerisinden çıkıyordu. Redlaw, bir tanesini eline aldı. Sağlam demir çubuk, düzgün bir kaldıraç görevi görecek gibi görünüyordu. Çubuğu, zincir halkasının içerisine soktu. Dakikalarca burkma ve bükme, hiçbir işe yaramadı. Zincir bağlı kaldı. Başka bir yol denemeye karar verdi. Parmaklığı, asma kilidin halkasına soktu. Ucunu ise, tıpkı bir kaldıracı çeken bir işaretçi gibi, kapılardan birine dayayarak destekledi. Asma kilit direndi. Redlaw zorlamaya devam etti. Tüm gücünü kullanarak yüklendi. Birbirine kenetlenmiş dişlerinden nefesi sızıyordu.

Metalik bir çıtlama sesi duyuldu ve kilit halkası açıldı. Birdenbire gerçekleşen boşalma Redlaw'u hazırlıksız yakaladı ve geriye doğru yıktı.

Zincir, serbest bir şekilde yere düştü. Redlaw, kendini yerden kaldırarak kapı kollarından birini kavradı. Kapıyı, ön tarafta birikmiş dize kadar gelen kar yığıntısına doğru güçlükle iterek, geçmesine yetecek kadar bir aralık açtı. Cindermaker'ını çekip mermiyi sürerek içeri girdi.

GÖZLERİ KARANLIĞA alışana kadar geçen anlar, en tehlikelileriydi. Geçici körlük yaşarken, başına her şey gelebilirdi.

GÖLGE'de görüntü netleştirici gözlükler, standart ekipmandı. Şimdi "serbest" çalışırken, bir zamanlar kanıksadığı şeyler olmadan hareket etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Kilisenin içi, bulanık bir biçimde şekil almaya başladı. Oturaklar, gelişigüzel bir şekilde, bazıları ters devrilmiş olarak duruyordu. Vaftiz su kabı -muhtemelen, yeniden satmaya değer, güzel bir mermer işçiliğiydi- geride sadece boş bir kaide bırakılarak kaldırılmıştı. Vaaz kürsüsü ve mihrabın arkasındaki yarım kubbede duran gerçek boyutlardaki çarmıh, zarar görmemişti. Çarmıhın üzerinde İsa, dini figürleri tasvir eden pek çok heykeltıraşın uygun gördüğü o pozda betimlenmişti. Tanrı'nın oğlu, belirgin bir acı göstermiyordu. Yüzünde, yalnızca bilge bir keder vardı. Izdırabı, fiziksel olmaktan çok ruhaniydi.

Çarmıhın varlığı, Redlaw'u duraksattı. Belki de hata yapmıştı. Kilisenin içinin boş olacağını, kutsal kıyafetlerinin çıkarılmış olacağını varsaymış«. Bu devasa kutsal sembol hala buraya hükmederken, burada nasıl vampir olabilirdi? Onlar için bu, radyoaktif atık kadar zehirliydi.

Daha sonra, vampir dışkısının belirgin etimsi kokusunu yakaladı. Koku, taze gibiydi.

Ayrıca başının yukarısında küçük ve sinsi bir hareket fark etti. Kirişler.

Vampirler yukardaydı. Onu izliyorlardı. Çiftler halindeki kırmızı gözlerin aşağıya bakışını hissedebiliyordu.

Kilisenin içerisine doğru, taşlarının üzerinden pek çok cemaat toplantısının ve pek çok gelin ve cenaze alayının geçmiş olması gereken koridor boyunca ilerledi. Sakin ve barışçıl bir hava yaymaya çalıştı. Kimseyi telaşlandırmak istemiyordu. Cin-dermaker, montunun içerisinde ihtiyatlı bir şekilde gizlenmiş olarak yan tarafından sarkıyordu.

Nefin sonuna ulaşırken, vampirlerin arkasından aşağıya doğru inmekte olduğunu hissetti, içgüdüsel bir şeydi, ense kıllarındaki bir karıncalanmaydı. Kendilerini, Redlaw ile kilisenin girişi arasına yerleştirip, çıkış yolunu koruyorlardı. Bazıları, kilisenin sütunlarından, neredeyse

mükemmel bir gizlilik içerisinde, gölgelerin arasında değişen gölgeler olarak iniyordu. Ona açıkça meydan okumayacaklardı. Henüz bunu yapmayacaklardı, belki de hiç yapmayacaklardı. Onun ne yaptığını görmek için bekliyorlardı. Eğer dönüp sola giderse, muhtemelen ona izin verip, sanki hiç orada olmamışlar gibi tekrar karanlığa çekileceklerdi.

Vampirlerin, saldırganlık yaparak kazanacağı hiçbir şey yoktu ve dikkatli bir tutum sergileyerek de hiçbir şey kaybetmezlerdi.

Redlaw, kabartma bir lahitten çok da farklı olmayan çıplak bir taş bloğu olan mihrapta durdu. Deneyimleri ona en azından yirmi, belki de otuz Güneşsiz ile birlikte olduğunu söylüyordu. Kilisedeki akustiği, bir yarasanın sonarım kullanarak çevresini hari talandı ra bileceği gibi okuyabiliyordu. Başkalarına rastgele arka plan sesleri olarak duyulacak, pençelerin taşların üzerindeki minik kazıma tıkırtıları, ona çok şey söylüyordu.

Sağ omzu, ani ve isteksiz bir spazm geçirerek, ona vampirlerle dolu koca bir binadaki en son bulunuşunu hatırlattı, isle of Dogs'taki endüstriyel bir birimde. Dünyada tam ve kesin olarak güvendiği birkaç insandan biri tarafından ona kurulan bir tuzak.

Bu hikaye ona pek çok yara izi ve her sabah kazık gibi olan bir kol bırakmıştı.

Yoldaşına olan inancı da büyük zarar görmüştü.

"Buradayım," dedi yüksek, net bir sesle, "yalnızca konuşmak için. Size zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Sözleri, kesin bir sessizlikle karşılık buldu. Vampirlerin, gövdeleri sabit, kulakları dikilmiş bir şekilde dinlerken, sütunlardan ve duvarlardan sarktığını hayal etti.

"Muhtemelen bir silah taşımakta olduğumun farkındasınızdır." diye devam etti. "İtici barutun ve dişbudak kerestesinden mermilerin kokusunu alabiliyorsunuzdur. Sizi temin ederim, bunlar yalnızca meşru müdafa için. Gerekmedikçe, ki bundan kastım kışkırtılmadığım ve hayatımdan endişe etmediğim sürece, onu kullanmak gibi bir niyetim yok. Samimiyetimin bir göstergesi olarak, silahı mihraba koyuyorum ve uzaklaşıyorum."

Öyle de yaptı ve geriye doğru üç adım attı.

“Şimdi silah, kolayca ulaşabileceğim bir yerde değil. Üzerimde avantaj sahibisiniz. Söylediğim gibi, zarar vermek gibi bir amacım yok. Gerçekten, yalnızca konuşmak istiyorum.”

Kilisenin boşluklarında fısıltılar gidip geldi. Gergin konuşmalar. Meselenin özünü kavramışlardı. Kimdi bu? Ona inanabilirler miydi?

“Size adımı verebilirim, fakat burada çok bir anlam taşıyacağını sanmam. John Redlaw. Eskiden işim, sizin türünüzü kontrol altında tutmaktı. Sonradan daha pastoral bir rol üstlendim.”

Farkına vardı ki, eğer bu Güneşsizlerin çoğu doğuştan İngilizce konuşmuyorsa, dilini basitleştirmesi gerekebilirdi.

“Bana insan shtriga diyebilirsiniz.”

Bu söylediği, konuşmaları başlatmıştı. Shtriga kelimesinin bir ağırlığı vardı. Vampir olmayanların bu sözcüğü bilmemesi gerekliydi.

“Ne kadar ilginç” dedi, Redlaw’un solunda biri.

Redlaw döndü.

Kilisenin o taraftaki yan kolundan, kürsünün kaidesinin etrafından ağır ağır yürüyen bir adam ortaya çıktı. Dik yakası ve bileklerine kadar inen siyah cübbesiyle bir rahip gibi giyinmişti, fakat bir rahip gibi hareket etmiyordu. Yürüme biçimi nazikti, kedi gibiydi ve zarafet ile kas gücü doluydu. Alnının ortasındaki saç çizgisinde belirgin bir V şeklinde nokta vardı ve sivri çenesine doğru incelen yüzü cılızdı.

Güneşsiz değildi. Gözlerinde vampir kırmızısı yoktu ve normal görünüyorlardı.

Ancak, sıradan bir insan da değildi.

“Kendine haksızlık ediyorsun.” diye devam etti. Amerikan aksanma sahipti, fakat biraz Doğu Avrupa izleri de taşıyordu. Belki Rus. “R”leri söyleyişi ve tonlaması, yükselip alçalıyordu. “Şimdiye kadar gereğinden fazla mütevazı davrandın. John Red-law’un ünü, Birleşik Krallık sınırlarının ötesine yayılmış durumda. Küresel olduğunu söyleyecek kadar

ileri gitmeyeceğim, ama uluslararası olduğu bir gerçek. Tabii, belirli bir sosyal tabaka içerisinde.”

“Ve sen..?”

Rahip, tabii eğer bir rahipse, gülümsedi. Ve bir anda, artık Redlaw’un önünde durmuyordu, arkasındaydı; elinde Cinder-maker ile mihrabın üzerine çökmüştü.

“Senden daha hızlıyım.” dedi, silahla Redlaw’a nişan alarak. “Ve eğer, en ufak bir yanlış hareket yaparsan, kafanı havaya uçurmaya hazırım.”

Dördüncü Bölüm

SHTRIGA, diye düşündü Redlaw. Benim gibi bir taklitçi değil. Gerçek.

“Gelin, çocuklarım” dedi shtriga rahip, etraftaki görünmeyen vampirleri başıyla çağırarak. “Şu anda burası güvenli. Durum kontrolüm altına. Korkacak bir şey yok. Yüzbaşı Redlaw, kaderinin benim ellerimde olduğunun farkında. Artık beni zararsız hale getiremez, yenemez ve benden daha ileriye gidemez. O nedenle yakma gelin ve görün. Pek çok kardeşinizi toza çeviren ve şimdi tek amacı sizi de toza çevirmek olan, bir silah taşıyarak özel mabedimizi işgal etme cesaretini gösteren bu adama bakın."

Vampirler, tüneklerinden aşağı doğru inerek, sessizce yere kondu. Redlaw’un etrafında hareket eden ve daralan bir çember halinde toplandılar. Kırmızı gözler, göz kırptı. Uzun, sivri dişleri açılarak kurt gibi, mor-siyah dillerini ortaya çıkardı. Yaratıklar, pek çok yaşı ve etnisiteyi temsil edecek şekilde, çeşitli boyutlara sahipti. Ortak noktaları ise, dış görünüşe önem vermemeleri -çamaşır yıkamaya ve tarak kullanımına yabancıydılar- ve bir aslan ile bir sırtlan arasında kambur, omuzları çökük bir duruşa sahip olmalarıydı.

Redlaw’un etrafı daha önce de vampirler tarafından sarılmıştı, fakat her seferinde üzerinde ufak bir cephane olurdu; kazık, sarımsak sis bombası, kutsal su tüpleri ve benzerleri. Bu sefer, tamamen silahsızdı ve yakınlarda destek sağlayacak bir GOLGEli ekibinin varlığını bilmenin avuntusuna da sahip değildi.

“İki nokta var” dedi shtrıga’ya, olabildiği kadar sakin durarak. “İlk olarak, artık ‘yüzbaşı’ değilim. Bay Redlaw’um ya da yalnızca Redlaw’um. Eğer hakkımda herhangi bir şey biliyorsan, bir yalancı olmadığımı da biliyorsundur. Kastettiğim şeyi söylerim ve söylediğim şeyi kastederim.”

“Ve bir shtriga olduğunu iddia ediyorsun?” Rahip eğildi ve pek de nazik olmayan bir şekilde Redlaw’un çenesini kavradı. “Bana dişlerini göster.”

Redlaw, dudaklarını araladı.

“İnsan dişleri” dedi rahip. “Ve senin...” Yüzünü, boynunu ve omuzlarını koklayarak Redlaw’u burnuyla uzun bir değerlendirmeye tabi tuttu. “Üzerinde shtriga kokusu var. Küçük izler. Onu yalnızca koklayabiliyorum, ama orada olduğunu biliyorum. Çok uzun olmayan bir zaman önce bizden biriyle karşılaşmışsın. O adamı iyi tanıyormuşsun. Hayır, adamı değil. Kadını. Evet. Kadını. Üzerinde izlerini bırakmış. Bu öylesine bir karşılaşma değilmiş, ikiniz yakınlaşmışsınız. Belki de cinsel partner bile olmuşsunuz?”

“Bu beni ilgilendirir.” dedi Redlaw sert bir şekilde.

"Ah, bence bunun beni de ilgilendirdiğini anlayacaksın. Elimde bu varken,” -rahip Cindermaker’ı salladı- “seninle ilgili her şey, beni ilgilendirir.”

“Evet, o konuya gelince.” Bu, Redlaw’un son günlerde üçüncü kez bir silah namlusuyla, dahası bir Cindermaker’la burun buruna gelişiydi ve artık bundan ciddi ciddi sıkılmaya başlamıştı. “Ya o şeyi suratımdan çek ya da kullan. Birini ya da diğerini yap. Tek istediğim, sanki sana gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi onu sallamayı kes. Ona ihtiyacın yok. Beni çıplak ellerinle öldürebilirsin ve bunu hepimiz biliyoruz. Sana karşı herhangi bir şansım yok. Silah sadece bir sahne eşyası. Böylece ‘çocuklarına’ durumu nasıl benim aleyhime çevirdiğini, nasıl tamamen senin merhametine kaldığımı, beni kendi silahımla tehdit ettiğini gösterebilirsin. Üzgünüm, fakat bu melodramı tam bir zaman kaybı olarak görüyorum.”

Rahip, onu inceledi ve Redlaw bir anlığına bu cesaret gösterisinin kendine erken bir mezar getirip getirmediğini merak etti.

Daha sonra, o cılız suratta bir gülümseme daha belirdi ve rahip, Cindermaker’ı çevirdi. Böylece artık silahı namlusundan tutuyordu ve

silahın kabzası Redlavv'a dönüktü.

"Haydi. Al." dedi. "Haklısın. Ona ihtiyacım yok. Ancak, eğer onu kullanmayı denersen, seni temin ederim, bu yapacağın son şey olur."

"Birbirimizi anlıyor gibiyiz." dedi Redlaw, silahı emniyete alıp tekrar pantolonuna sokarken. "Şimdi... Buraya birtakım cevaplar bulmak için geldim."

"Öyle mi? Ve benim o cevapları sana vermemi bekliyorsun?"

"Öyle umuyorum."

"Sanırım, bu sorulara göre değişir." dedi rahip.

"Aslında tek bir soru var." dedi Redlaw. "Vampirleri kim öldürüyor?"

RAHİBİN BİR ADI VARDI. Rudi Çaykovski. Evet, Çaykovski. Bestecininki gibi. Onunla uzak akrabaydı ya da öyle olduğuna inanması sağlanmıştı. Ünlü Çaykovski, kuzeninin kuzeni veya onun gibi bir şeydi; arada belki bir kuşak fark vardı. Elbette, bu yalnızca bir hikaye de olabilirdi, fakat ailesi için şöhretin smokininin kuyruğuna umutsuzca bir tutunmaydı.

Diğer Çaykovskilerin uğraşı müzik olsa da, bu Çaykovski, doğduğundan beri kaderinde tek bir alan vardı, o da kiliseydi; elbette ki Rus Ortodoks Kilisesi. Babası, dedesi gibi bir rahipti ve genç Rudi'nin hiçbir zaman, onların adımlarını takip etmekten başka bir şey yapma ihtimali olmamıştı. Kendisi de, bir rahipten başka bir şey olmak istememişti. Çocukluk döneminde, Tanrı'nın gizemleri ona bir kitap ya da oyuncak gibi heyecan verici geliyordu. Kostroma'nın dışında, Moskova'nın yaklaşık 300 km uzağındaki kırsal bir kasabada büyürken, Tanrı'nın etkisini etrafındaki her şeyde, her ağaçta ve her ot sapında, karın üzerine vuran her güneş ışığında ve taygadaki her kurdun ulumasında fark edebiliyordu. Tanrı sevgisi, Rudi'nin dünyasına oldukça derinden, neredeyse hücresel seviyede nüfuz etmişti ve bu tutkuyu, bu neşeyi, bu tanrısal her yerde bulunmayı yerel kilise katılımcıları ile paylaşmaktan daha soylu bir şey hayal edemiyordu.

Çaykovski, tüm bunları Redlaw'a dar bir spiral merdivenden mahzene doğru inerlerken anlatmıştı. Çaykovski'nin vampir "cemaati"nin yarısı,

belirli bir mesafeden saygılı bir şekilde onları izliyordu ve diğerleri de kilisenin nefînde nöbet tutuyordu. Vampirler, gece boyunca kilisenin kirişlerine nöbetçi koyuyordu; aynı zamanda gün boyunca da, başıboş güneş ışınlarından kaçınmak için epey çaba sarf ederek aynı şeyi yapıyorlardı. Çay-kovski'ye göre ihtiyatlı olmak, hayati bir meseleydi.

Mahzende daha fazla Güneşsiz vardı. Burası onlarla doluydu. Bir zamanlar tabutların durduğu oyukların içindelerdi. En üstteki yatak ile alçak kubbeli tavan arasında azıcık yer kalacak şekilde, üç katlı ranzalara uzanmışlardı. Bazıları hafif uykudaydı. Diğerleri ise Redlaw'a temkinli ve uyanık gözlerle bakıyordu.

Bu kadar kapalı, havasız bir yere kapatılmış bu kadar çok yaşayan ölü, çok kuvvetli bir pis koku ortaya çıkarıyordu. Redlaw, böyle şeylere alışkın olduğunu düşünüyordu, fakat o bile ağzını ve burnunu kapatmak zorunda kalmıştı.

Rahatsızlığını gören Çaykovski "Alışılıyor." dedi. "Ben şahsen artık neredeyse hiç hissetmiyorum ve tabii onlara da rahatsızlık vermiyor. Onlar için bu misk kokusu, cemaat ve kokuyla birleşme anlamına geliyor.

"Bir rahiptin" dedi Redlaw, göz ucuyla Çaykovski'ye bakarak "ve şimdi de bir shtrigasın. Bu nasıl işliyor?"

"Düşündüğünden daha iyi."

"Peki bu ikisi, karşılıklı olarak birbirini dışlamıyor mu?"

"Bunu kim söylüyor Bay Redlaw? Tanrı mı? Ben Tanrı'nın tasarısına inanıyorum. Eğer O izin vermezse hiçbir şey olmaz. Benim bir asır önce bu hale dönüşmem O'nun iradesiydi. Bana verilen becerileri, talihli olmayanları kucaklamak ve onları yüceltmek için kullanmam, iyi bir kılavuz olmam O'nun iradesi. Bunu, Bolşevik Devrimi gelip de dine karşı zulüm başlamadan önce Kostroma Oblast'tayken bir rahip olarak yapmıştım ve şimdi de aynı şeyleri burada, modern zaman New York'unda bir shtri-ga olarak yapıyorum."

"Dini olmaktan çıkarılmış bir kilisede."

Çaykovski sırıttı ve ilk kez, düzenli, sıkı kenetlenmiş ve ortalama bir vampirin kırık dişlerine hiç benzemeyen dişlerini gösterdi. "Bunun hoş bir...

ironisi var diyecektim, ama sen pek ironi sevdalısı olmadığını gösterdiğinden, onun yerine simetrisi var diyelim.”

“Peki burada her yerde bulunan semboller. Pencereler. O çarmıh.”

“Beni en ufak derecede bile etkilemiyorlar ve buradakilere de gelince de...” bir araya toplanmış vampirlere işaret etti. “Bir tolerans geliştirdiler. Üst üste maruz kalma, onlara aşı vermiş gibi görünüyor. Ancak aynı zamanda, anlamlarından ve önemlerinden yoksun oldukları sürece, pencerelerdeki o azizler ve melekler nedir ki? Çarmıhtaki İsa? Renklendirilmiş cam ve boyanmış tahta, hepsi bu. Güçlerini, onlara bakan kişilerden alıyorlar ve bu kilisede uzun zamandır içten ve samimi seyirci yok. İnanç, cansız nesneleri güçle doldurur ve onları bir pil gibi şarj eder. Nesneler, kendi içlerinde anlamsızdır. Boynunda bir şey var, değil mi? Bir zincir görüyorum. Bir haç olduğunu tahmin ediyorum.”

Redlaw, başıyla onayladı.

“Yalnızca bir miktar dökülmüş metal.” dedi Çaykovski. “Aslen küçük bir parça maden olan şey, arabanın bir bölümü, bina iskelesinin bir parçası ya da bir masa sandalyesinin ayağı olabilirdi. Tesadüf eseri, belirli bir şekli olan bir ikon olarak, bir boyun aksesuarı olarak dövülmüş. Onu özel yapan şey ise, onu takan kişi. John Redlaw, onu bir vampiri defetmek için tuttuğunda, vampiri kovan şey hacın kendisi değildir; onu elinde tutan adamın inancıdır. Ona sen güç verirsin ya da senin aracılığınla Tanrı verir. Ve bu” diye hafifçe özür dileyen bir baş selamıyla sözlerini bitirdi; “bir zamanlar kutsal bir yer olan, fakat şimdi basitçe boş bir kent müklü haline gelmiş bir yerde nasıl bir vampir yuvasının barınabildiği ile ilgili benim uzun ve sıkıcı açıklamam. Beni bağışla. Vaaz verme alışkanlığını kırmak zor. Buraya bunları öğrenmek için gelmedin.”

“Hayır.”

“Mahzene gösterimsel sebeplerle geldik.” dedi Çaykovski. “Bugün, görebildiğin gibi, burada avuç içi kadar boş yer yok. Bir ay önce epey yer vardı. Bu ranzaları -askeri üretim fazlası- almak durumunda kaldım ve onların içine kişileri mümkün olduğunca sıkı bir şekilde yerleştiriyorum, fakat limitimizi doldurduk. Dönüşümlü bir sistem bile uygulamak zorunda kaldım.

Eski zamanlardaki kadırgalarda, denizcilerin yatakları paylaşıp vardiyalı olarak uyuyarak, herkesin dinlenecek bir yer sahibi olmasını sağlaması gibi. Ve bunun sebebi de...”

“Yeni gelenler. Taze kan.”

“Aynen öyle.”

“Başka bir yerden geliyorlar."

“Tüm New York eyaletinin her yerinden; New Jersey’den, hatta New England’dan. Şehre kaçıyorlar. Bir araya geliyorlar. Kalabalıkta güvenlik arıyorlar.”

“Çünkü korkuyorlar. Çünkü birisi vampirleri öldürmekle meşgul.”

“Öyle.”

“Bazı bildirimler duydum.”

“Bu da kanıtı Bay Redlaw.” dedi Çaykovski.

“Tam burada. Her gece daha da fazlası geliyor. Koku izlerini sürüp, ağızdan ağıza dolaşan bilgilerle benim kapımın yolunu buluyorlar ve ben de onları meşru görevim icabı içeri alıyorum ve onlara yardım ve sığınak sağlıyorum. Bu ülkede birisi vampirleri hedef almaya başladı ve sistematik olarak yuvaların yerini bulup onları yok ediyor.”

“Kim?”

“Bilmiyoruz. Senin kömürcüler gibi, yasa dışı kanun infazcıları olabilir.”

“Onlar ‘benim’ kömürcülerim değil.” diye çıkıştı Redlaw. “Lafın gelişi. Ancak şunu söylemeliyim ki, durum ondan daha organize görünüyor. Saldırılarda belirgin bir desen ve tutarlılık var. New Jersey’de başladılar ve buraya doğru, kuzey yönünde ilerliyorlar. Bu sivil bir linç çetesine pek benzemiyor. Bana kalırsa bu işte planlama ve yönlendirme var. Hatta diyebilirim ki, güdülen bir sürüyle karşı karşıyayız.”

“Vampirleri yoğun nüfusla alanlara çekmek” dedi Redlaw.

“Bu durumda, ‘kim’ sorusunun dışında ‘neden’ sorusu da var. Bu yalnızca spontane olarak gerçekleşen bir Güneşsiz karşıtı fikir dalgası değil.

Burada saklı bir itki bulunuyor.”

“Gerçekten endişelisin, Bay Redlaw.”

“Şaşırmış görünüyorsun.”

“Bırakın umursamayı, yalnızca birkaç değerli insan vampirlere ilgi duyuyor. Hatta, neredeyse hiç. Korku, en yaygın tepkidir; ikinci sırada iğrenme gelir. İkisi de, bağışlanabilir olmasa da, anlaşılabilirdir. Ancak, vampirlerin iyiliğine gerçekten büyük önem veren bir insanla karşılaşmak neredeyse hiç duyulmamış bir şeydir. Ve hele ki eski bir GÖLGE memuru. Bu süslü dönüşüme ne neden olmuş olabilir, merak ediyorum.”

“Kaçak avcılıktan av alanı bekçiliğine geçmek gibi, Saul’dan Aziz Pavlus’a dönüşmek kadar değil. O av yeri bekçisinin bir çevreci olduğunu düşün.”

“Ve bu inanç değişimin sebebi..?”

“Olaylar. Koşullar. Olağanüstü hal.”

“Kendin hakkında fazla bir şey açığa vurmuyorsun, değil mi? Redlaw kartları oldukça gizli oynanıyor.”

“Böylece oyunu kazanma ihtimalim artıyor, değil mi?” dedi Redlaw. “Şimdi, eğer bir sakıncası yoksa, tekrar yukarı çıkmak istiyorum.” Mahzendeki koku, daha dayanılır hale gelmiyordu. Tam tersine, Redlaw’un midesi bulanmaya başlamıştı. En hafif nefes bile, bedenine istediğinden çok daha fazla pis hava girmesine neden oluyordu.

“Tabii, tabii” dedi Çaykovski. “Özür dilerim. Yalnızca, durumun görsel bir sunumunun, benim tüm sözlerimden daha etkili olacağını düşünmüştüm. Gidebiliriz. Çocuklar? Yer açın.” Çaykovski’yi ve Redlaw’u takip eden vampir grubu, onlara yer vermek için açıldı.

Merdivenlerin başlangıcının yakınlarında, oyuklardan birinin içinden bir el çıktı ve Çaykovski’nin kolunu yakaladı.

“Peder” dedi istirham eden bir ses, “Lütfen. Çok açım. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum. Boşmuş gibi hissediyorum. Sana yalvarıyorum, besle bizi. Tekrar besle bizi.”

Redlaw’un eli montunun altına gidip Cindermaker’ını aradı. Güneşsizlerle dolu bir binada tek yaşayan yaratık olduğunun oldukça farkındaydı. Yırtıcı hayvanların arasında bir av. Ayaklarının dibinde bir yemek. Damarlarında akan kan, bir yemek çanı gibi çalıyordu. Vampirlerin iyiliğini istemekle ilgili tüm o iddialarına rağmen, bu hislerinin karşılıklı olmayabileceğini unutmaması gerekirdi.

“Uzun zaman oldu” diye devam etti vampir. Latin kökenliydi ve toprak rengi teni, artık hastalıklı bir sarıya dönüşmüştü. "Çok zayıfım. İçim acıyor.”

“Biliyorum Miguel, biliyorum.” dedi Çaykovski, yatıştırıcı bir şekilde. “Yakında yemek gelecek. Söz veriyorum. Sizi ne zaman hayal kırıklığına uğrattım? Lütfen biraz sabırlı ol.”

Miguel, acıklı bir iç çekişle tekrar oyuğuna çekildi. Etraftaki diğer vampirler, onun yalvarışlarına acı dolu inlemelerle katıldı.

“Onları neyle besliyorsun?” diye sordu Redlaw, Çaykovski ile beraber merdivenlerden çıkarlarken.

“Bildik şeylerle. Sokaktan toplanabilen her türlü hayvanla. Başka ne olabilir ki?”

“Zor olmalı. Beslenecek çok kişi var.”

“Oldukça zor, ama idare ediyoruz. îsa, beş bin kişiyi neredeyse elinde hiçbir şey olmadan besledi. Ben O değilim, ama elimden geleni yapıyorum.”

“Hiç aklın çelindi mi..?”

“Çekil önümden, Şeytan.” dedi Çaykovski omzunun üstünden sert bir şekilde. “Bunun en hafif deyimiyle ne kadar aptalca bir davranış olacağını sen de benim gibi biliyorsun. Amerika’da seni düşündüğünden çok daha uzun zamandır vampirler var, Bay Red-law. Çok fazla değiller, fakat buradaki varlıkları doğu Avrupa’daki yeni diasporadan onlarca yıl öncesine dayanıyor. Peki nasıl hayatta kalmayı başardılar? Radarın dışında kalarak. Ani ve vahşi bir intikama neden olacak tek şeyi yapmaktan uzak durarak.” “Elbette ki, tek tük insan kurbanlar olmuştur.”

“Hiç şüphem yok. Vampir doğası öyle. Yine de, dikkatli oldular. Ve sayılar arttıkça bu dikkatin artması daha da yaşamsal bir hale geldi. Fransa’da ve Ispanya’da ve hatta senin güzel ülkende gerçekleşen ters tepmeyi burada yaşayamayız. Amerika öyle olmamalı. Bu ülke, kıyılarına gelen herkesi hoş karşılamasıyla ünlü. Neticede, burası fırsatlar diyarı. Göçlerle oluşan ve büyüyen bir millet. Eminim ki zamanla, vampirler Amerikan yaşamının bir parçası olarak, diğer çeşitli gruplar gibi kabul görecek; fakat bu sadece biz kurallara uymaya devam edersek ve geleneği bozmazsak gerçekleşecek.”

“Tam bir idealistsin.” dedi Redlaw.

“Yalnızca Tanrının öğretilerini uygulamaya geçirmeye çalışan biriyim. Bugünlerde kendimizi içerisinde bulduğumuz dünya, İsa’nın güç bela tanıyabileceği bir yer olsa da...”

ÇAYKOVSKİ, onu sanki ayinden sonra cemaatin son üyesini kapıya kadar geçiren bir papazmışçasına kilisenin kapısına götürdü.

“Senin ve benim karşılaşmamızın kader olduğunu düşünüyorum, Bay Redlaw.” dedi eşikte. “Sen de öyle düşünmüyor musun? Buraya doğru yönlendirildiğini hissetmiyor musun?” Redlaw’un ifadesi belirsizdi. Kader, Tanrı nın eli, önceden tasarlanmış evrensel bir plan; tüm bunlar, günümüzde gerçekliklerinin kabul edilmesi hususunda sıkıntı yaşanan kavramlardı. Eğer Tanrı, onu tek bir nihai hedefe doğru zorluklar ve utanç içerisinden geçirerek yönlendiriyorduysa, bu hedef gerçekten de gizemliydi. Şu anda, tanrısal amaç, kolaylıkla kin dolu bir garezle karış t ırılabı lirdi. Tanrı, en sadık destekçilerine, yalnızca öyle istediği ve bunu yapabileceği için zorbalık ediyordu.

Cevap olarak tek söylediği şey ise “Temasta olacağım.” oldu. “Ve ben de” dedi Çaykovski, “gözümü dört açacağım ve bu saldırılar ile ilgili daha fazla şey öğrenmeye çalışacağım. Eğer bilgileri ve kaynakları bir araya getirirsek, ilerideki toplu cinayetleri engelleme ve hatta belki de daha da hız kazanmadan bu girişimi sona erdirme konusunda şansımız var.”

“Ana fikir bu.” dedi Redlaw ve karla dolu karanlığın içerisinde kayboldu.

Beşinci Bölüm

YALNIZCA ÜÇ BLOK, daha fazlası değil.

Redlaw, takip edildiğini hissettiğinde ancak o kadar yürümüştü.

Birisi, şehrin içerisinde onun adımlarının peşinden geliyordu. Bundan yüzde 99 emindi.

Bir blok daha gittikten sonra, şüphesi mutlak bir kesinliğe doğru evrildi.

Arkasına bakmadı. Hızını değiştirmedi. Yürümeye devam etti ve sanki eline bir çapa almış ve kendisiyle beraber sürüklüyormuş gibi hissetse de, herhangi bir farkındalık göstermeden, doğal hareket etmeye çalıştı. Takip edildiğinde uyguladığı taktik buydu. Sizi takip eden kişi, onu fark ettiğinizi bilmemeliydi. Böylelikle, kontrol kazanırdınız. Dansı, karşı taraf değil, siz yönlendirirdiniz.

Bu her kimdiyse, gölgede kalmayı, apartmanların yakınlarından ayrılmamayı tercih ediyordu. Redlaw, ara sıra başını gelişi-güzel bir şekilde döndürerek aynı anda gözlerini de yuvalarından çıkacakları kadar uzaklara kaydırıyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Orada, görüş alanının sınırında, sokağın diğer tarafında, karın kıpır kıpır kaynayan durağanlığın içinde bir figür vardı. Onunla aynı hızda yürüyor ama sahte bir soğukkanlılıkla hareket ediyordu. Beceriksizce gizlenmeye çalışıyordu. Sanki takip etmiyormuş gibi görünmeye çalışarak kasılıyordu.

Kimdi?

Bir vampir?

Çaykovski, cemaatinden birini Redlaw'u izlemesi için mi göndermişti? Doğruca yetkililere ya da kötü niyetli bir müttefike gidip birkaç düzine vampirin nerede olduğunu söylemeyeceğinden emin olmak için mi?

Redlaw, buna şaşırmazdı. Onda fazla pürüzsüz, fazla yardımsever bir şeyler vardı. Redlaw, ona güvenmiyordu, o zaman Çaykovski neden ona güvensindi ki?

Bir teknoloji dükkanının önünde durdu ve vitrinde gösterilen akıllı telefonlarla, elektronik okuyucularla ve tabletlerle ilgileniyormuş gibi yaptı. Bir sürüsü, bir haber kanalından yayınlar gösteriyordu. Haberin başlığı "Dondurucu Soğuk Devam Ediyor" idi ve sunucu kadın, şoförlerin gece kar nedeniyle mahsur kaldığı bir otobandan canlı bir rapor dinlerken, kaskatı kesilmiş alnını kırıştırmaya çalışıyordu.

Redlaw, bakışlarını bu haberi veren ekranlara değil de, web kamerası dışarıdaki sokaktan görüntü aktaran bir dizüstü bilgisayara odaklamış«. Ekranın büyük bölümünü kendisi kaplıyordu, fakat dirseğinin arkasından karşıdaki kaldırımı görebiliyordu.

Ve orada, gizlenmiş bir şekilde, peşindeki kişi duruyordu. Bu kişi, bir Toyota minivanın arkasına saklanmıştı ve arada bir ön camın kenarından bakıyordu. Redlaw'un neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışıyor ve yoluna devam etmesini bekliyordu.

Kamera çözünürlüğü, Redlaw'un bu mesafeden çok fazla detay çıkarabilmesi için yeteri kadar net değildi. Gördüğü kişi, kış kıyafetleri içerisine sarıp sarmalanmıştı ve başında sıkıca sarılmış bir yün örgüsü beresi vardı, fakat karakteristik özellikleri, bulanık ve renksiz bir fluluk içerisindeydi. Bu kişinin bir adam mı, yoksa kadın mı olduğunu anlayamıyordu.

Yürümeye devam etti.

Redlaw, bir sonraki yaya geçidinde, kendisini takip eden kişiyle aynı kaldırıma geçti. Ustalıkla köşeyi dönüp onun görüş alanının dışına çıktı. 24 saat açık bir market, Redlaw'u çağırdı ve o da süratle içeriye girdi. Bir döner rafın etrafında aylak aylak dolaştıktan sonra, bol çeşitli aromaları olan -meyankökü-kavun- sakızlara doğru ilerledi.

Kısa bir süre içerisinde, bereli kişi, kafası karışmış ve telaşlı bir şekilde dışarıda belidi. Redlaw, Sih kasiyerden habersiz bir şekilde, doğruca kapıya gitmeye başladı. Kasiyer, kurşun geçirmez kabinin penceresinden "Bayım? Bir şey almıyorsunuz? Özellikle aradığınız bir şey var mı? Prezervatif, belki! Elimizde çok var. Tüm çeşitler ve renkler mevcut." diye seslendi.

Tekrar soğuğa çıkan Redlaw, bu kez takip edilen değil, takip edendi. Yabancı kişiyi, birkaç yüz metre izledi. Kişinin boyu ve vücut şekli, onun

bir kadın olduğunu söylüyordu. Duruşu ve yürüyüşü, bir vampire ait değildi. Siyah pantolon. Büyük ve kaba botlar.

Kadına yetişmek için yürüyüşünü hızlandırdı. O esnada kadın da yavaşladı. Hazırlıksız yakalanmak üzere olduğunu kavrıyordu. Avı, görünürde hiçbir yerde yoktu. Bir şekilde, bir yerde kaybolmuştu. Redlaw'un, az önce önünden geçtiği marketin içine girmiş olabileceğini sonradan fark etmişti. Döndü...

..: ve işte oradaydı; birkaç adım arkada, belirli bir amaçla kendisine doğru geliyordu.

Kadının yüzü, şaşkınlık ve rahatsızlık belirtileri gösterdi.

Redlaw, kadının tam karşısına geçti.

"Evet, hanımefendi," dedi, onun omzunu yakalamak için uzanırken, "bu kadarı yeter. Kimsin ve neden beni...?"

Cırcır böceği vızıldaması gibi bir ses duydu, karnında bıçaklanıyormuş gibi bir acı hisstetti ve hatırladığı son şey, kasları işe yaramaz ve kolları seğirir bir şekilde yerde yatıyor olduğuydu.

Kadın, belli belirsiz görünüyordu. Bir elinde şok tabancası, diğer elinde de biber gazı spreyi vardı. İkincisini, Redlaw'un yüzüne doğru tutttu.

"Pekala koca herif," dedi, "hile yapmak yok. Aptalca bir şey yapmaya çalışırsan, sana üç milyon volt daha veririm. Yanlış bir şekilde göz dahi kırparsan, gözlerin kanayana kadar yüzüne biber gazı sıkarım. Anladın mı?"

Redlavv, zayıf bir şekilde başıyla onayladı.

"Güzel. O zaman cevap ver. Lanet olası John Redlaw musun, değil misin?"

Altıncı Bölüm

TİNA CHECKLEY'NİN hayattan çok fazla bir beklentisi yoktu. Yalnızca ün, zenginlik ve milyonların kendisine hayranlık duymasını istiyordu. Bunlar, herkesin arzuladığı ve uğruna savaş verdiği şeylerdi ve o da bunları herkes kadar istiyordu ve arzuladığınız şeyleri hak etmez miydiniz? İşte bu, Amerikan rüyasıydı, öyle değil mi? Ünlü olmak ve ödüllendirilmek. Ve eğer yeterince isterseniz, yeterince çok çalışırsanız, bunu gerçekleştirebilirdiniz.

Sadece ünlü olmuş olmak için ünlü olmak istemiyordu. Yetenek yarışmasını kazanmak ya da bir realite şov yıldızı olmak gibi sahte şeyleri tercih etmiyordu. Kamuoyuna, bir jüri kurulunun görüşleri ya da kendi şişko kıçları için oy veren televizyon bağımlısı zombiler tarafından sunulmak istemiyordu. Tanrı aşkına, ona biraz itibar edin, olmaz mı? Tina, zirveye hak ederek, kendi alın teriyle tırmanmak istiyordu. Bu da, genel kozmik düzende onun yararınaydı. Onu, ödüle daha layık hale getiriyordu.

Ancak Tina, mücadeleyi düşündüğünden daha zor bulmuştu. Başarıya giden merdiven, beklediğinden çok daha uzun ve kaygandı. Aslına bakılırsa Tina, ayağını en alt basamağa yerleştirmekte bile sorun yaşıyordu.

İki yıl önce, bolca borçla ve büyük umutlarla mezun olmuştu. Boşuna yer işgal eden anne ve babası, üniversite ücretini ödeyemeyeceklerini söylemişti. Bu da, para biriktirmedikleri ve kıçlarını kaldırıp finansal ayarlamalar yapma zahmetine girmeyecekleri anlamına geliyordu. Burs da alamamıştı, çünkü notlan yeteri kadar yüksek değildi ve ailesinin gelir durumu da yeteri kadar düşük değildi. Bu nedenle, kendi eğitimini yemek kuponlarıyla, öğrenci kredileriyle ve bir avuç limiti dolmuş kredi kartıyla kendisi karşılamak durumunda kalmıştı. Şimdi ise, az ücretli kötü işlerle bu borçlarını geri ödemekle meşguldü. Ana dalını gazetecilik, yan dalını da medya çalışmaları üzerine yaparak, kendini oyuna hazırlamıştı. Tina Checkley, bir televizyon haberciliği ikonundan daha azı olmayacaktı. Kapıları tekmeleyecek ve en garip soruları soracaktı ve en belalı sahtekarlar, en tuhaf politikacılar dahil, kimsenin yalanlarına müsade etmeyecekti. Bam teli meselelerde mücadele edecek ve alt tabaka insanların

hakları için savaşacaktı: Diana Sawyer, Wonder Woman ve Gandhi, tek bir kişide birleşecekti. Tina Checkley, ona övgüler yağdırın; kim olduğu için değil, söylediği şeyler ve yardım ettiği kişiler için.

Üniversitedeyken -New York Devlet Üniversitesi, Ivy League[1] olarak adlandırılan birliğin kuramlarından da değildir. Tina'nın takma adı "Kene"[2] idi. Her ne kadar, hiçbir zaman bir iltifat niyetiyle kullanılmamış olsa da, Tina bu takma adı benimsemişti. insanlara tutunup, alabileceği şeyler için onları kullanmak gibi bir huyu vardı. Parası olan erkekler, ona ekstra kredi verebilecek profesörler, ona dışarıdaki dünyada avantaj sağlayabilecek temasları var gibi görünen herkes. Tina, utanç duymadan kendini bu insanların önüne atıyordu ve içlerini kurutana kadar onlara yapışıyordu. Eğer önemsiz bir yerden -mesela Randalls-twon, Maryland'den- geliyorsanız ve hiçbir şeyiniz yoksa, ancak böyle bir yere varabilirdiniz ve Kene, inatçıydı. Kuvvetli bir türdü. Bir cambazdı ve hayatta kalmayı başarıyordu.

O yüzden evet, açık konuşmak gerekirse, o esnada bekar olmayan iki üç güven fonu adamıyla yatmıştı ve kız arkadaşları onunla ilgili kadınlar tuvaletine düşmanca şeyler yazmıştı. Ayrıca evet, belki ikinci senesinde İngilizce Edebiyat hocasıyla olan kısa süreli ilişkisi düşüncesizceydi; ama o piç herif de bir arkadaşının CNN'de çalıştığını söylemişti ve onun yalan söylediğini nereden bilebilirdi ki? Nihayetinde, yapmanız gereken şeyi yapmalıydınız ve üniversite, kendini beğenmiş hemcinsi öğrenciler ne düşünürse düşünsün, bir popülerite yarışması değildi. Üniversite bir savaş alanı, bir göğüs göğüse dövüş, bir arena, eylem halindeki Darwin'di. Lise gibiydi, fakat daha az tabanca ve birazcık daha iyi uyuşturucular vardı. Onunla, arkadaş edinerek değil, düşmanları yenerek başa çıkılırdı.

Tina, cebine üniversite diplomasını ve yararlı telefon numaraları ve e-posta adresleriyle dolu BlackBerry'sini koyarak, kendisine iş aramaya koyuldu. Eyaletteki her televizyon kanalına, Tina'nın özgeçmişinin bir kopyası ve üniversitedeyken kaydettiği kamera görüntüleri, bir günden az bir süre içerisinde gelen bir takip telefonu ve ondan sonraki gün gelen ikinci bir takip telefonu ile beraber ulaşmıştı. Ancak, büyük şebekelerin haber bölümleri işe alım yapmıyordu. Üst üste hepsinden sepetlenmişti. Üzgünüz. Mesele ekonomi. Yeni çalışan almıyoruz. Hatta, küçülüyoruz. Bir sene

içerisinde tekrar denerseniz, belki. Yerellerde de durum aynıydı. Hatta skalanın üstündeki kablolu kanallar dahi öyleydi.

Bu noktada Tina, durumu kişisel olarak algılamaya, kendisiy le ilgili bir durum gibi görmeye başlamıştı. Tina, ya aşırı istekliydi ya da yeteri kadar uysal değildi; fazla agresif, fazla ısrarcıy dı. Ya da belki mesele ince siyah saçlarının ve hafif İtalyan görünüşünün -bunlar için Büyükanne DiBonnaventura'ya teşekkür etmek gerekliydi- ekrandaki aptal ve çekici kadın standardına uymamasıydı.

O nedenle, standartlarını düşürdü ve radyoyu denedi fakat orada da farklı bir durum yoktu. Ücretsiz staj yapmayı, kahve hazırlamayı önerdi. Nafile. Ulusal Halk Radyosu ile bile temasa geçti. İşte o kadar umutsuzdu.

Hepsine lanet olsun. İnternet çağında yaşıyordu. Eski düzen değişmişti. Artık basamaklardan yukarıya pençelerinizle tırmanmak zorunda değildiniz. Sıranın başına, kendinizi sanal alemde ortaya koyarak ve tüm o ineklerin ve kavga başlatan çıkıntı tiplerin arasında büyük bir ses olarak sıçrayabilirdiniz. Dağın zirvesine giden yol uzundu ve dolambaçlıydı, fakat çevrim içi dünyada tıpkı teleferik gibi bir kestirme vardı.

Bazı aletler satın aldı: 240 gigabayt kapasiteye sahip yüksek çözünürlüklü bir kaydedici kamera, bilgisayarı için kurgu yazılımları. Tüm bunları ödeyebilmek için, Astoria'da asansörsüz binanın dördüncü katındaki LaGuardia'ya inen ve oradan kalkan ticari jet uçaklarını gören dairesinin sahibiyle bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştı.

Haftada bir, Bay Constantinopoulos, onu evinde ziyaret edecek ve onun soyunup dıış almasını izleyecekti. Bunun karşılığında da, o haftanın kirasını almayacaktı. "Çamaşır sepetinden bir külot ve belki bir koşucu sutyeni de eklersen, anlaşırız." demişti Bay Constantinopoulos.

Durum o kadar da kötü değildi. Tek yapması gereken, yatağının ucunda kızarmış yumurta gibi duran gözleriyle otururken ve pantolonunun içinde nefes darlığı varmış gibi hırıldayarak otuz bir çekerken, o yokmuş gibi davranmaktı. Durumdan, onun üzerindeki gücünden; adamın yüzündeki, orgazm olana kadar süren yoğun, heyecanlı tapınmadan garip bir zevk almaya bile başlamıştı. Dünyadaki en güzel kadın olmayabilirdi, fakat hoş bir görüntüsü, güzel göğüsleri (ve bunun için iri göğüslü büyükanne

DiBonnaventura’ya gerçekten teşekkür etmek gerekliydi) olduğunu biliyordu. Bir striptizci ya da kucak dansçısı da işte böyle hissediyor olmalıydı. Yalnızca üstlerini çıkarırken, erkeklerin tam itaatini sağlayabiliyorlardı. Feministlerin canı cehennemeydi. Eğer becerebiliyorduysanız, bunu yapardınız.

Kendisini çevrim içi olarak lanse etmesi için her şey hazırdı. Yalnızca tek bir sorunu vardı. Bir konuya ihtiyaç duyuyordu. Eğer kısa süreli raporlar hazırlayıp onları YouTube’a ya da benzer yerlere yüklemeye başlayacaksa, şaşırtıcı, cesur ve ilginç olmalı ve eğer mümkünse tartışmalara yol açmalıydı. Haberler dikkat çekmeliydi. Kayıp köpekler, kamuya açık parklardaki teşhirciler ya da bağışlar ve aşevleriyle yaşayan yağmalanmış ikinci ürün değiş tokuşçuları ile ilgili haberler yapıp duramazdı.

Adını duyurmak istiyorsa, güncel ve şimdiye ait bir şey yapmalıydı. İnsanların daha önce görmediği ve görmek istediğini bilmediği bir şey olmalıydı.

Cevap, oldukça açıktı.

Vampirler.

Başka ne olabilirdi?

Olay vampirlerdi. Onlar sıra dışıydı ve modaydı. Çevrim içi izleyiciyi garanti eden tek şey onlardı. Vampirlerle ilgili videolar, her zaman büyük izleyici toplardı. Avrupa’dan gelen şeyler, her seferinde kazanan olurdu. Amerika vampirleri tanımak, onlar hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu. Vampriler, Amerika’nın ilgisini çekiyordu. Amerika’nın kendi vampirleri yoklu, en azından olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Oradalardı. Her kes bunu biliyordu. Yalnızca burada, çoğu Amerikan vatandaşının kaygılanmasına neden olmaya yetecek kadar yoktu. Hükümet, endişesini dile getirmişti, fakat sıradan vatandaş, huzursuz olsa da muallaktaydı. Tina “Kene” Checkley, sıradan vatandaşın vampirlerden dolayı kaygılanmasına neden olacaktı. Vampirlerin ipliğini pazara çıkaracaktı, insanlara gerçeği gösterecekti. Daha sonra da insanlar uyanacak ve dikkat vermeye başlayacaktı.

Tabii ki vampirlere.

Ancak aynı zamanda kendisine de.

ŞÎMDÎ ÎSE Tina, East Village'taki bir bodrum katı barında, yanındaki taburede oturan adamın gönülsüzce ısmarlamaya razı olduğu bir Jagerbomu içiyordu.

Adamın kendisi de bir sade kahve içmekteydi ve kadının şok tabancasının yükleme elektrodlarının temas ettiği karnında yaralı bir bölge vardı.

Ve yarım düzine ağır bar kuşları ile Celine Dion'un üçlü şakımasıyla etrafları sarılmış bir şekilde huzursuzca yan yana otururlarken Tina, John Redlaw'a hikayesinin kısaltılmış bir versiyonunu, pek hoş olmayan bölümleri -yakışıksız sevişmeleri, katışıksız hırsını, Yunan ev sahibinin her hafta onun karşısında çavuşu tokatladığını- atlayarak anlattı. Anlattıkları Tina Checkley'nin şimdiye kadarki hayatının sterilize edilmiş versiyonuydu. Bu hayatta cesur ve zorlu bir kahraman olarak, birtakım koşullarla etrafı sarılmıştı, fakat o hala mücadele ediyordu

"Seni St. Magnus'un dışında gördüğüm an tanıdım. Buradaki pek çok insan tanımaz, ama ben o insanlardan biri değilim. Sana tek bir kere baktım ve bu da nesi diye düşündüm, ben bu adamı tanıyorum, bu John Redlaw. Çünkü Britanya kökenli pek çok şey izledim; videolar, BBC raporları, telefon kayıtları, hepsini. Sizin orada ciddi vampir sorunlarınız var, ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun; ben bunların hepsiyle ilgileniyorum. Vampirler benim işim. Sanırım, bana vampir avcısı diyebilirsin. Tabii, ben onları o şekilde avlamıyorum. Belki takipçi olabilirim."

Redlaw, hiçbir şey söylemedi, yalnızca kahvesinden bir yudum aldı. Tina, bunu konuşmaya devam etmesi için bir davet olarak kabul etti.

"Onları takip ediyorum, çünkü onlar beni büyülüyor; fakat aynı zamanda bu benim işim. Ben bir İletişimciyim. İletişim kurarım. Ve Amerika'daki inşaların vampirler hakkında eğitilmesi gerekiyor, çünkü hoşlarına gitse de gitmese de burada vampirler var ve Avrupa'daki duruma bakılırsa, ilerleyen yıllarda sayıları gittikçe artacak. Başkan, meselenin kontrol altında olduğunu ve acil bir durum olmadığını söyleyip duruyor. Ancak seçim yılındayız ve elbette öyle söyleyecek. Eğer çıkıp itiraf etse ve 'Ahh vampirler' -bir panik parodisi yapar gibi ellerini başının iki yanında

salladı- dese, o zaman rakip adaylar üzerine saldırıp onu zayıf ve korkak olmakla itham eder. Şimdi, başını kuma gömüp her şeyin geçip gitmesini umduğunu söylüyorlar, ki bu da bir korkak olmak kadar kötü değil, öyle değil mi? Politik olarak değil. Çok mu konuşuyorum?”

Redlaw omuz silkti. Kibarlık ediyordu. Kibarlık ediyor muydu?

“Her neyse, ben vampirlerle ilgili haberleri, gerçeği yaymanın peşindeyim, çünkü birinin bunu yapması gerekiyor, değil mi? Ben de bunu görevim haline getirdim. Anaakım medya, bu konudan bahsetmiyor. Bir iki tane HBO belgeseli ve Fox’ta açık bir teşhir olmuştu. Ancak bunların hepsi, içerisinde hiç askerimiz olmayan bir savaş varmış gibiydi. Bilirsin, sanki burda olmuyormuş, başka bir yerde oluyormuş gibi. O nedenle boşverebiliriz, bizimle bir ilgisi yok. Onun yerine Dancing With The Stars’ı izleyelim. Ancak, bu işin bizimle bir ilgisi var ve yakında daha da çok olacak. Vampirler; siz onlara Güneşsiz diyorsunuz, değil mi? Onlar için hoş bir, nasıl desem, hüsnütabir bulmuşsunuz. Tam bir Britanyalı davranışı. Tıpkı, tuvaletim geldi demek istediğinizde ‘Lavaboya kadar gitmem gerek’ demeniz gibi. Hiç İngiltere’ye gitmedim, ama sizin bütün gün birbirinize, şapkanıza dokunarak selam verdiğinizi ve birbirinize bir fincan çay yapıp durduğunuzu hayal ediyorum. Oraya gitmek isterim. Nasıl olduğunu görmek isterim. Sen, Güneşsiz Konutlandırma ve Dağıtma Yönetimi’nde çalışıyorsun, değil mi?

“İfşa oldum.” dedi Redlaw, sanki ona yetişmekte zorlanıyormuş gibi kaşlarını çatarak. “Ve çalışıyordun olacak, geçmiş zamanlı.”

“Ah, evet. Doğru. Haberlerde duymuştum. Ayrılmışsın.”

“Bir anlamda.”

“Bir anlamda.” diye tekrarladı Tina. “Fakat hala vampir oyununda varsın? Lütfen öyle olduğunu söyle.”

“Bayan Checkley” diye konuşmaya başladı Redlaw.

“Tanrım, bunu söyleyiş tarzına bayıldım. Tekrar söyle lütfen. Bana kendimi bir Jane Austen filminde gibi hissettiriyor.” “Bayan Checkley, burada seninle, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, yalnızca tek bir sebepten dolayı oturuyorum. Bana bir şok tabancasıyla saldırman yeterince

kötü, fakat bu konudaki suç biraz da benim. Buna hazırlıklı olmalıydım. Tedbiri elden bırakmamalıydım.”

“Evet, tabii, burası New York. Bu kentte bir kıza pençe atmaman gerektiğini bilmelisin.”

“Beni ilk gördüğünde ismimle çağırabilirdin.”

“Öyle yapacaktım, ama ondan önce sana daha iyi bakmak, gerçekten sen olduğundan emin olmak istedim. Ayrıca kavgadan çıkmış gibi görünüyordun, bağırarak seni korkutmak istemedim.” “Onun yerine, arkamdan düşmanca niyetleri olan biri geliyormuş gibi düşünmeme neden oldun.”

“Benim hatam.” dedi Tina, omuz silkerek.

“Her neyse, olan oldu.” dedi Redlaw. “Şimdi bir de senin gevezeliğini dinlemek zorunda kalıyorum ve alınma, ama bu da neredeyse elektrik verilmesi kadar eziyetli.”

“Alınmadım.” dedi Tina, garip bir zevk spazmı hissederek. Daha önce hiç bu kadar... özenli bir şekilde küçümsenmemişti.

“Beni etkisiz hale getirdikten sonra, görmem gereken bir şey olduğunu söylemiştim. İlgimi çekebilecek bir kamera görüntün olduğundan bahsetmiştin.”

"Söyledim, doğru”

“Evet?”

“İlk önce neden St. Magnus’a girdiğini sorabilir miyim? Ve orada bütün bu süre içerisinde ne yapıyordun?”

“Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Oranın dışarısında ne yapıyordun?”

“Gözetliyordum.” dedi Tina. “Belli bir kastım yoktu.”

“Orada vampirler olduğunu mu biliyordun?” “Şüphelenmiştim. Var mı?”

“Niçin şüphelenmiştin?”

“Burada kim kimi sorguluyor?”

“Şu anda mı? Ben seni.” dedi Redlaw.

“Peki, tamam. Şüphelenmiştim, çünkü söylediğim gibi ben vampir avlıyorum ve bu işte epey ustalaştım. St. Magnus, onların takılması için muhtemel bir yer gibi göründü. Tanrı’nın evi meselesini unut gitsin. Bu çok güzel bir gizlenme sağlar. Onları orada aramak kimin aklında gelir? Ayrıca, geçen gece birinin içeri girdiğini gördüm. Sabahın saçma bir saatiydi ve hava deli gibi soğuktu. Etrafta meraklı şahsım hariç hiç kimse yoktu.
Bu adam hızla ön cepheden yukarı seğirtti ve bir pencereden içeri girdi. Aşırı hızlıydı. İzlemesi tüyler ürperticiydi. Tıpkı örümcek adam gibiydi. Bu da şüphelerimi perçinledi. Kameramla olanları kaydedemedim -her şey iki üç saniye içerisinde olup bitti ve ben doğru dürüst düşünemedim- fakat o zamandan beri her gece, bir kere daha aynı şey olmasını umarak oraya gidiyorum. Sıra sende. Kilisede vampirler var mı?”

“Biraz, evet.” dedi Redlaw.

“Tanrı’nın şu yaptığına bak! Manhattan’ın tam ortasında. Kimin aklına gelirdi?”

“Lütfen. Tanrı’nın adını karıştırmayalım.”

“Tabii. Afedersin. Dindarsın, değil mi? Bir inançlı? Siz GÖLGE tiplerinin öyle olduğunu unutmuşum.”

“Ve video görüntüsü?” diye hatırlattı Redlaw.

“Elbette. Yanımda değil. Evdeki sabit diskimde.”

“Tarif edip bana biraz fikir verebilir misin?”

“Pek yapamam. Biraz şey... anlaşılması güç.”

“Fakat kesin olarak benimle alakalı olduğunu düşünüyorsun? Görmeyi isteyeceğim bir şey mi?

“Aslında hayır.” dedi Tina. “Senin kim olduğunu düşünürsek, onun ne anlama geldiğini bana açıklayabileceğini umuyorum, çünkü benim en ufak bir fikrim yok.”

1

Amerika’nın en seçkin üniversiteleri olarak kabul edilen 8 üniversiteden oluşan birlik.

2

İngilizcede “Kene” kelimesinin karşılığı “Tick”tir. Burada yazar, karakterin adı Tina ile bu kelime arasındaki benzerlikten dolayı böyle bir lakap kullanıldığım ima ediyor.

Yedinci Bölüm

METROYA BİNDİLER. Manhattan'ın dışına çıkan N trenindelerdi. Geç bir trendi ve gecenin sonuncusuydu. Redlaw'a sanki herhangi bir yere giden son tren gibi gelmişti. İçerisine birkaç sarhoş, birkaç küstah çete üyesi ve kendileri vardı.

New York metrosu çok kötü kokuyordu. Londra'nınki de kötüydü fakat bu daha da fenaydı. Araçtaki havanın resmen tadı vardı; sanki içebileceğiniz, fakat asla içmeyi tercih etmeyeceğiniz bir şey gibi.

Kuzeye, sonra da doğuya doğru sallanarak gidip, Queens'teki nehrin altına doğru dalarlarken Redlaw, bu Tina Checkley adlı kızı gizlice takdir etti. Kız, karşısında oturuyordu ve omuzları kamburlaşmış bir şekilde, bir bacağını aşağı yukarı sallayarak geçip giden tünel ışıklarını izliyordu. Gözleri etrafı inceliyordu. Bakışları hiç rahat etmiyordu. Kendisi hiç rahat etmiyordu. Onunla bu karşılaşmasının sonucunun ne olacağını merak ediyordu. Muhtemelen, hiçbir şey olmayacaktı. Bu kız yalnızca, yolu tesadüfen kendisininkiyle kesişmiş; garip, gergin bir New Yorkluydu. Kamerasıyla kaydettiği şey anlamsız ve konuyla ilgisiz olabilirdi.

Ancak eğer öyle değilse, o zaman bu kız faydalı bir rehber olabilirdi. Kızın göstereceği şeylere bakarak kaybedeceği bir şey yoktu.

Tina, onu kendisini incelerken yakaladı.

“Ne var?” diye çıkıştı.

“Hiçbir şey.”

“Benim bir tür salak olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bunu yüzünden okuyabiliyorum, ama sorun değil. Söyle bakalım, kaç tane vampire kazık sapladın?”

“Biz buna toz alma diyoruz.?

“Yine o lanet hüsnütabirler. Sanki ev işi yapıyormuşsun gibi. ‘Ello, neredesin hayatım?’ 'Yalnızca birazcık toz alıyorum.’” “Beni mi taklit ediyorsun?”

“Evet. Yani? Kaç tane?”

“Güneşsizler ile uğraşırken, her zaman ölümcül yöntemlerden kaçınmak için elimden geleni yaptım. Eğer ikna ve baskı ile üstesinden gelemezsem, ancak o zaman bir sonraki adımı atardım.” “Onları tahta mermilerle patlat. Kazığı içlerine sok. Hala sorumu cevaplamadın.”

Redlaw, düşündü. “Açıkçası mı? Bilmiyorum.”

“Sayısını unuttun mu? O kadar çok yani.”

“GÖLGE ile yirmi yıla yakın çalıştım. O süre içerisinde sıklıkla Güneşsizler ile anlaşmazlık yaşadım. Eğer kendi güvenliğim tehlikedeyse, eğer mesele ben ya da onlarsa, kaçınılmaz olarak kendimi seçtim.”

“Toz almak nasıl hissettiriyor?”

“Neden bu kadar bilmek istiyorsun?”

“Gazeteciyim. Kendi ticaretimi yapıyorum.”

“Kişisel merak?”

“Peki. O da var.”

“Şöyle hissettiriyor...” Redlaw tereddüt etti. Ona söylemeli miydi? Kendisi nasıl hissettiğini biliyor muydu? “Bir hayatı bitirmek gibi değil. Daha çok... bitmemiş bir işi tamamlamak gibi. Daha önce olması gereken bir şeyi gerçekleştirmek gibi.” “Çünkü onlar yaşayan ölü, değil mi? Ölü olmalılar; ama vampirleştirme süreci onların daha uzun süre -süresiz bir şekilde-devam etmesini sağlıyor.”

“Öldürmekle aynı şey değil, o kadarından eminim. Hiç değil. Çünkü dağılıyorlar, tıpkı kumdan bir heykelin çöküşü gibi. Eğer tam olarak insan olsalardı, bu olmazdı.”

“Ama konuşuyorlar. Duyarlılar. Duyguları var.”

“Evet, fakat...” Ellerine baktı. “Bu ara bir bölge. İnsan nedir? İnsan olmamak için ne kadar ileri gitmen gerekir? Bazen toz almaya bir merhamet olarak bakardım.”

“Izdıraplarını sona erdirmek.”

“Aynen.”

“Tıpkı bir deri altı iğnesi olan veteriner gibi.”

“Daha az tıbbiyse.”

“Sanki bunlar artık seni i'ızüyormuş gibisin.” diye bir gözlemde bulundu Tina.

“Şöyle ifade edeyim” dedi Redlaw. “Vampirlerin canavar olduğunu düşünürdüm. Ancak daha sonradan daha korkunç canavarlar olduğunu keşfettim.”

“İnsanlar.”

“Bazıları. İnsanların yapabilecekleri şeyler. Yapmaya hazırlandıkları şeyler.”

“Detaylandırmak ister misin?”

Ancak o esnada N treni rayların yukarıya çıktığı bir bölüme ulaşmıştı ve dışarıda görülecek şeyler vardı; manzara, dikkat dağıtıcılar, karla kaplı bir şehir ve Redlaw bakışlarını onlara yönlendirdi.

TREN HATTI, Ditmars Bulvarında son buldu ve oradan Tina’nın evine pek de kısa olmayan bir yürüyüş vardı. Tina dış kapıyı açtığında Redlaw’un saati sabahın üçünü gösteriyordu. Geç saatler normalde onu rahatsız etmezdi. Uzun süre profesyonel bir gececi olmuştu. Ancak şu anda aşırı derecede yorgun hissediyordu. Zaman farkından kaynaklı ritm bozukluğu, günlük düzenini alt üst etmişti. Ya da belki de mesele yaşı olabilir miydi? Bu zaman kuşağı hakkında bir şey yapamazdınız. Yaşam ritmi bozukluğu.

Tina, içeri girmeden önce parmağını dudaklarına götürdü. “Merdivenlerde sessiz olmalıyız. Ev sahibim ilk katta oturuyor. Pek derin uyumaz ve bir şahin gibi kulakları vardır. Saat on birden sonra evime erkek misafir alamıyorum. Kira kontratı böyle. Gerçi..” diye ekledi Redlaw’a bir tahminde bulunuyormuş gibi bir bakış atarak “Senin sayılacağını pek sanmam.”

“Sağol.”

“Hayır, öyle demek istemedim. Erkek arkadaşım olamazsın, öyle değil mi? Daha çok babam gibisin. Eğer Bay Constantinopoulos seni görür ve

sorarsa, benim amcamsın. Güzel İngiltere'den gelen amcam John. Uzun zamandır ilk kez Amerika'yı ziyaret ediyorsun. Olur mı?"

"Eğer konuşmayı kesersen, onu uyandırmamak için epey şansımız var." dedi Redlaw. Ev sahibinin uykusunu kaçırmadan üç kat çıktılar ve Tina, Redlaw'a "İşte lüks dairem" diyerek, dar ve dağınık bir odaları gösterdi. İnce halılar, çıplak yer döşemelerinin önemli bir bölümünü açıkta bırakıyordu. Tavan ve duvarlar, rutubet lekeleriyle kaplanmıştı ve birkaç leke, başarısız bir şekilde boyanmış kumaş parçalarıyla kapatılmıştı. Camlardan buz gibi rüzgar giriyordu. Dışarıda gökyüzü, kırmızı ombra gibiydi; havaalanından gelen parıltı, alçak bulutlara yansıyordu.

Tina, perdeleri kapattı ve ısıtıcıyı sonuna kadar açtı ve kira denetiminin gayet hoş olduğu fakat eğer mesele kalorifer ocağı olduğu zaman, asla düzenli hizmet verilmediği üzerine bir şeyler mırıldandı. Sonra da bilgisayarını açtı ve önüne fazladan bir sandalye çekerek boş Red Bull ve Mountain Dew kutularını oturulacak yerin üzerinden aldı.

"Pekala, kıçını şuraya park et ve izle."

Bir dosyayı, üzerine tıklatıp açtı ve karanlık, pürüzlü bir görüntü, ekranda belirmeye başladı.

"Bunu sahip olduğum her filtreyle çalıştırdım, zıtlığı ve çözünürlüğü arttırdım, netleştirme teknikleri uyguladım, kontras düzeltmesi yaptım, hepsini denedim ve hala bok gibi görünüyor. Ortam ışığıyla çekim yapıyordum ve pek de fazla ışık yoktu."

Redlaw, görüntüye baktı. Tek görebildiği, loş ve düzensiz renk blokları, koyu mavinin, siyahın ve kömür renginin çeşitli tonlarıydı.

"Neye bakıyorum?"

"Bu sadece yaptığım bir ön kayıt. Kamera ışığını açmadan ne kadar şey yakalayabileceğimi ölçmeye çalışıyordum. Eğer zorunda değilsem, ışığı açmayacaktım."

"Kızılötesi yok mu?"

"Etrafına bir bak. Zengin değilim. Bir metro tünelindeydim. Artık kullanılmayan bir tanesinde. Batı Yakası'nda, Dokuzuncu Caddeye yakın

bir yerde. Köstebek insanların yaşadığı yerde.”

“Köstebek insanlar?”

“Evsizler. Orada, şehrin altında düzenli bir mahalleleri vardı. Bir ev için gereken tüm konfor nesnelerine sahiptiler. Tabii, oradan gitmek zorunda kaldılar.”

“Neden?”

“Sence neden? Oraya başkası taşındı ve onları oradan çıkardı.”

“Vampirler?”

“Ben öyle duydum.” dedi Tina. “Tribeca’da tanıştığım yaşlı serseri anlattı. Etrafı eşeliyor, vampirler hakkında incelemeler yapıyordum ve böylece nerede olabileceklerini çözmeye çalışıyordun. Bunu sormak için evsizlerden daha iyi kim var ki? Sokaklarda ne olduğunu onlardan daha iyi kim bilebilir?

İşte şu zaman zaman Batı Broadway’de flüt çalarken görebileceğiniz, pasaklı rastaları olan yaşlı adamla konuştum ve o da bana nasıl eskiden tünelde kalacak bir yeri olduğuyla ilgili bir dolu şey anlattı. Yatak, ocak, gemici feneri, hepsi. Şapkasını çıkarabileceği, havadan korunabileceği bir yer. Ancak daha sonra yabancılar gelmiş -onları böyle adlandırıyordu, ‘yabancılar’- ve artık orada kalamayacağını anlamış. Böylelikle de o ve diğer evsizler, hızlıca oradan uzaklaşmış ve şimdi de tekrar sokaklardaymış, kıçı donuyormuş, insanlardan bozuk para almak için flütünü çalıyormuş ve muhtemelen kışı çıkaramayacakmış vs. vs. Ona beş dolar verdim ve bu onu mutlu etti.”

“O ‘yabancılar’ı tarif etti mi?”

“Adam kafası iyi olsun diye son kullanma tarihi geçmiş ağız gargarası içiyor. Kendi annesini bile tarif edebileceğinden şüpheliyim. Ancak onların insan olmadığıyla ilgili bir izlenim edindim, anlatabiliyor muyum? Çünkü bu köstebekler normalde çayırlarını savunur. Dişleriyle ve tırnaklarıyla, maket bıçaklarıyla ve kırılmış Thunderbird şişeleriyle ve ellerinde ne varsa onunla. Bırakıp kaçmazlar. Her neyse, işte o nedenle oraya gittim.
Ne olduğunu anlamak için. Kendi gözlerimle görmek için.”

Redlaw, ona saygınlıkla baktı.

“Biliyorum!” diye çığlık attı Tina. “Cesur ya da deli, istediğini söyle. Bu olayda, vampir bulamadım. İşte bunu buldum. İzlemeye devam et. Her an başlayabilir...”

Önce sesler geldi: adımlar, ayak sürümeler, yankılar. Kamera sallandı. Tinan’nın sesi, fısıldadı: “Bu da nesi, aman Tanrım. Lanet olsun. Biri geliyor. Kim?”

Görüntü çılgınca dönüp durdu.

“Burada saklanıyorum.” dedi Redlaw’a. “Rayların yan tarafında, bazı basamakların üzerinde bir miktar alan vardı. Orada çalışan insanlar için bir sığınak; orada oturup öğlen yemeklerini falan yiyebilecekleri bir yer.”

Görüntü tekrar sabitlendi. Tina, kameraya doğru fısıldadı: “Aman Tanrım, umarım vampirler değildir. Belki de sesimi duymuşlardır.”

“Tüm meselenin senin vampir araman olduğunu sanıyordum.” dedi Redlaw.

“Evet, ama benim koşullarımda. Onlar tarafından yakalanmak istemiyordum.”

“Ve ayrıca, seni duymaktan çok, seni koklarlardı."

“Teşekkürler, Bay Uzman. Düzenli olarak yıkandığımı söylemek isterim.”

“Fark etmez.”

Ekrana yeni figürler geldi. Raylar boyunca tek sıra halinde yürüyorlardı. Altı, hayır yedi kişilerdi. Loşlukta ancak silüetleri fark edilebiliyordu. Tıknaz dış hatlar. Hantal kıyafetler. Silahlar.

Tina’nın kamerası, ürkekçe sağdan sola doğru kayarak, onları yürürken takip etti. Kameranın odağı titriyordu. Arka planda, yürüyen botların ve ekipmanların hafif çangırtısının üzerinde korkmuş, hafif nefesler duyulabiliyordu; Tina’nın nefesleri. Figürler, tek sıra halinde görüş alanından çıktı. Kamera, neredeyse bir rahatlamayla alçaldı. Tina’mn sesi “Tanrım, bu...” dedi. Tam o esnada kayıt, ansızın sona erdi.

“O cümleyi nasıl bitirdiğimi hatırlayamıyorum.” dedi Tina. Belki “Kıl payıydı” demiş olabilirim. Rahatlıkla anlayabileceğin üzere, epey korkmuştum. Demek istediğim, sanırım teknik olarak oraya izinsiz girmiştim ve ilk düşüncem bu adamların taşıma işçileri olabileceğiydi. Daha sonraki bir saat boyunca, ya geri gelirlerse ya da arkalarında daha fazlası varsa diye kımıldamaya cesaret edemedim. Daha sonra da bir nevi sürünerek çıktım. Ondan sonra pek vampir kovalamaca oynamak istemedim. Ah, tüm o Tanrı ile ilgili sözler için özür dilerim. Ağzımdan çıkıveriyor. Bir şey kastetmiyorum.”

“Sorun da bu ya, kimse kastetmiyor.” dedi Redlaw. “Videoyu tekrar oynat.”

Tina da öyle yaptı.

“Ve tekrar.”

İki kere daha izlediler ve daha sonra emin olmak için bir kere daha izlediler.

“Peki, ne düşünüyorsun?” diye sordu Tina. “Kim bunlar?”

“Çok fazla bir şey söyleyemiyorum. Yeteri kadar detay yok. Ancak, kesinlikle askeri görünüyorlar.”

“Aynen. Yeniden izlediğimizden beri, ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“Kasketler. Saldırı silahları. Üzerlerindeki vücut zırhı da askeri seviyede gibi görünüyor. Kurşun geçirmez yelek, dirseklik ve dizlik. Aynı zamanda tek sıra halinde, aralarında eşit mesafe bırakarak ilerliyorlar. Bu da bana eğitimi çağrıştırıyor. Disiplinli talimler yapmışlar. Ve hepsi bu da değil. Geri sarabilir misin? En net görüntüyü dondur, bireylerden birini başının tepesinden ayak ucuna kadar görebildiğin görüntüyü.”

Tina, söyleneni yaptı.

“Gördün mü?” dedi Redlaw, silüetlerden birine işaret ederek. “Nasıl yürüdüğünü, ayağını yere nasıl koyduğunu görüyor musun?”

Tina kaşlarını çattı. “Yani?”

“Garip bir şeyler var. Normalde bir adam böyle yürümez. Hayır, bu dediğimi unut. Normal bir adam böyle yürümez.” “Anlamıyorum.”

“Anlamanı beklemiyorum.” dedi Redlaw. “Hayal görüyor olabilirim, ama.... Güneşsizler ile benim kadar bir arada kalırsan, onların davranışlarının belirli yönlerine aşina oluyorsun. Örneğin, beden dili. Vampirler, pek öyle görünmeseler de, istedikleri zaman şaşırtıcı derecede zarif görünebilir. Biraz dansçılar gibi, ayaklarının ön tarafıyla yürürler. Bu kişi...” ekrana dokundu “neredeyse aynı yürüyüşe sahip. Yedisinde birden aynı şey var. Keşke hatlarını daha iyi görebilseydik...”

Ancak figürlerin yüzleri, tüm video boyunca gizli kalmıştı; gölgelerin içerisinde, erişilemez durumdaydı.

“New York metrosunda askerlerin ne işi var? Öğrenmek istediğim şey bu.” dedi Tina.

“Güneşsizlerin bulunmasıyla ünlü olan metroda.” diye ekledi Redlaw. “Oraya gidip bir göz atmam gerekli.” Ayağa kalktı. “Bana nerede olduğunu gösterecek misin?”

“Oha ortak” dedi Tina. “Şu anda mı? Saatin kaç olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?”

“Şu andan daha iyi bir zaman yoktur.”

"Evet, ama Batı Yakası’ndan bahsediyoruz. Tren seferleri bitti ve bir taksi bulmayı da unut gitsin. Dışarısı eksi 10 derece ve kar da durmuyor. Azıcık akıl sahibi olan tüm taksiciler eve dönmüş durumda. Bu işi sabaha bırakmaya ne dersin?”

Redlaw, bu söylenenleri mantıklı buldu. “Tamam.” dedi. “Bu durumda sanırım burada kalacağım. Yoksa beni sokağa mı atacaksın?”

Tina, köşedeki kanepeyi işaret etti. Kanepe eski püsküydü, üzerinde delikler vardı ve çöpten kurtarılmış gibi görünüyordu. “Bü senin.” dedi. “Sana bir iki battaniye getireyim.”

Redlaw, kendini incecik yastıkların üzerinde mümkün olduğu kadar rahat ettirmeye çalıştı. Kullanmadığı bir otel odasına para ödüyor olmak canını sıkmıştı, fakat bu konuda yapılabilecek bir şey yokyu.

“Bir uyarı.” dedi Tina, yatak odasının kapısını göstererek. “Ben orada olacağım ve belirteyim ki, şok tabancam ve biber gazımla uyuyorum.

Sadece söyleyeyim dedim, aklına birtakım düşünceler gelmesi ihtimaline karşı.”

“İnan bana, gelmez.”

“Gelmeyeceğine eminim.”

“Bir şey daha var Tina.” dedi Redlaw, Tina odasına girmeden önce. “Bu kaydı başka gören oldu mu?”

Tina kafasını salladı. “Sadece ben ve şimdi de sen.”

“Yani internette herhangi bir yere yüklemedin ya da bir arkadaşına göstermedin?”

“I-ıh. Neden?”

“Güzel.”

“Neden?” diye ısrar etti Tina.

“Sadece bir his.”

“Yani, bu önemli bir şey.”

“Muhtemelen. Sadece, senin iyiliğin için, buna sahip olduğunun reklamını yapmanın akıllıca bir hareket olmayacağını düşünüyorum. En azından, daha fazla şey öğrenene kadar ve belki o zaman bile.”

“Hadi canım. Cidden mi?”

Hiç de endişeli gibi görünmüyordu. En fazla, heyecanlanmış gibiydi.

Sıra dışı bir kız, diye düşündü Redlaw ve yatakta dönüp, anında uykuya dalabilmesine şaşırdı.

Sekizinci Bölüm

METALİK RENKLİ, siyah camlı ve plakası Motorlu Araçlar Birimi tarafından bilinmeyen bir Hummer H2, tersanenin girişinde durdu. Gün doğuyordu. Gecenin bulutları, kardan oluşan yüklerini boşaltıp gitmişti ve Brooklyn'in üzerinde zayıf bir güneş yükseliyordu.

Zayıf, fakat yeterli diye düşündü Albay Jacobsen. Her türlü güneş işini görürdü. O ve takımı, hızlı bir ekipman kontrolü yaptı. Yüz maskeleri yerlerine yerleştirildi. UV filtreli gözlükler takıldı. Sonra hazırlık konuşmaları başladı ve kod adlar mikrofonlara söylendi. Yedisi, aynı frekanstaydı ve tam olarak iletişim halindeydi.

Bir gece bekçisi, sallana sallana yürüyerek prefabrik kulübesinden çıktı ve uykulu bir şekilde esnedi. Bariyerin kenarından geçti ve Hummer'a yaklaşıp bir elini havada döndürerek sürücüye camı açmasını işaret etti. Sürücü, bu talimata uymadığında, bekçi camı tıklattı ve bu esnada eğilip, boyalı camdan içeriyi görmeye çalıştı, fakat tek görebildiği kendi yansımasıydı.

Sürücü, yani Kızıl Göz Üç, kapıyı kuvvetli bir şekilde açarak bekçinin yere düşmesine neden oldu. Bekçi henüz kendine gelemeden Üç arabadan çıktı ve küçük bir tüpten adamın yüzüne BZ gazı püskürttü. Bekçinin nefesi daraldı, ağzından tükürükler aktı, yüzü kızardı, gözleri devrildi ve sonra da adam bayıldı. Bir saat içerisinde, çok şiddetli bir baş ağrısı ile uyanacaktı ve olanların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Kızıl Göz Üç, kulübeye doğru hızla ilerledi ve kapıdaki bariyeri çalıştıran düğmeyi açtı. Daha sonra da tekrar Hummer'a döndü ve arabayı tersanenin içine, alüminyum kaplı bir idare binasının yanına çekti.

“Tamam, içerdeyiz, hadi başlayalım.” dedi Albay Jacobsen ve Hummer'ın dört kapısı birden açılıp Kızıl Göz Takımı apar topar dışarı çıktı.

Sanki bir maden eritme ocağının içerisine girmek gibiydi. Jacobsen, güneş ışınlarının kalın koruyucu donanımının içerisine girdiğini

hissedebiliyordu. Kış ve yağmur yağacak gibi bir hava olmasına rağmen, güneş ona göre sıcaktı. Kalın kıyafetinin ve vücut zırhının içerisine girip, derisine ulaşmaya çalışıyordu. Onu tamamen ele geçirmek istiyordu ve kendisine bir şans verilse bunu yapardı. Jacobsen, Kızıl Göz e katılmadan önce, yazın sıcağında Irak Çölü'nde görev yapmıştı. Hava sıcaklığı gölgede elli dereceydi ve bu bir adamı canlı canlı kızartıp beynini kurutabilirdi. Şimdi, piyade subayından başka bir şey haline geldiğinden, ocak ayında sıfırın altındaki New York da aynı derecede kötüydü. Gün ışığı, gözlüklerin polarize camlarından içeri doğru parıldıyordu. Derisinin herhangi bir yeri güneş ışığına maruz kalırsa, saniyeler içerisinde kabarcıklar ortaya çıkardı. Eğer bu durum daha uzun sürerse, yanmaya başlardı; bir miktar soluk renkli duman çıkardı. Birinci derece yanık, ikinci derece,sonra hızlıca üçüncü derece.

Kızıl Göz Takımı, üzerinde çalışılmış bir kesinlikle hareket ediyordu. Hepsinin sabit bir rolü, uygulamaları gereken birtakım prosedürler vardı. Kapalı devre kameralar, devre dışı bırakılmıştı ve kayıtlarını içeren sabit diskler temizlenmişti. Çevrenin güvenliği sağlanmıştı. Tüm alarmlar, etkisiz hale getirilmişti. Beş dakikadan daha az bir süre içerisinde ekip, tüm tersaneyi kontrol altına almıştı ve onlar ile hedefleri arasına hiçbir şey giremezdi.

Dört tanesi, daha önceden ayarlanmış gözetleme pozisyonlarını aldı. Bu esnada Jacobsen, yanında Kızıl Göz İki ve Kızıl Göz Beş ile su kıyısına doğru gitti. İskeledeki vinçler, gökyüzün altında belirdi; uzun boyunları, sanki karların ağırlığı altında eğiliyordu. Uç adam da yumuşak bir şekilde yürüyordu, hatta sırtında kocaman bir oksiasetilen tübü taşıyan Kızıl Göz Beş bile. Kızıl Göz Beş, nam-ı diğer Topçu Çavuşu DuWayne Child, bir öküz boyutundaydı ve kür sayesinde tüm ekip bir öküz kadar güçlü hale geliyordu.

Albay Jacobsen, tersanenin teslimat beyannamesinin akıllı telefonuna indirdiği kopyasına baktı. O ve diğer iki kişi, neredeyse amaçladıkları yerdelerdi. Önlerine bir grup nakliye konteynırı çıktı. Demiryolu vagonu büyüklüğünde çelik kutular, bir ızgara deseni şeklinde düzenlenmişti. Yanlarında seri numaraları görünebilir durumdaydı. Jacobsen, istediği konteyneri tanıdı. Üçlü bir yığında en üstte duruyordu.

“Kızıl Göz Bir konuşuyor. Görüyorum. Hedef tespit edildi. Şu andan itibaren telsiz sessizliği sağlansın.”

Konteyner dün öğleden sonra buraya ulaşmıştı. Gdansk'tan çıkmış ve 10.000 ton kapasiteli bir Polsteam kargo gemisi olan Star of Szczecin den indirilmişti. Taşıma senedine göre içerisinde halılar ve çeşitli mobilyalar vardı ve şüphesiz ki böyle olduğu doğruydu. Kızıl Göz Takımı için önemli olan şeyse, içinde daha başka neler olabileceğiydi. Eğer istihbarat doğruysa -ve Kızıl Göz inisiyatifini finanse eden adamın oldukça sağlam istihbaratlara erişimi var gibiydi- konteynır bir grup kaçak vampir barındırıyordu. Birtakım Rus kabadayıları, en ucuz kamaraların bile yanında lüks kalacağı bir konaklama yerinde Atlas Okyanusu’nu geçmeleri için vampirlerden küçük bir servet talep etmişti. Bu gece, bölgedeki irtibatları gelip onları kapalı kaldıkları yerden kurtaracaktı. Tabii, eğer Kızıl Göz Takımı bu konuda söz sahibi olmaya karar vermezse.

Jacobsen, konteyner yığınının yan tarafından sıçradı ve en tepeye çıkana kadar, bir tutacaktan bir tutacağa ilerledi. Maskesini çıkardı. Güneş ışığı, dudaklarına ve yanaklarına iğneler batırdı. Yüzünü tekrar kapatmadan önce, burnundan birkaç derin nefes aldı.

Aşağıdaki İki ve Beşe işaret etti. Eldivenle kaplı parmaklarını hızlıca şıklatarak onları çağırdı.

Çok kısa bir süre içerisinde Child ve ekibin ikinci en yetkilisi Teğmen Harvey Giacoia, en üstteki konteynerde ona katıldı. Child, tüp setini ve lehim lambasını açtı. Bu esnada Jacobsen ve Giacoia, koneynerin üstündeki karı temizleyip, ayaklarıyla sürüyerek kenarlara doğru süpürdü. Child, asetilen tankındaki gaz regülatörünü açtı; yavaşça, karışım doğru hale gelene kadar oksijen karıştırdı ve sonra kesmeye başladı.

O ana kadar vampirler, sessizce ve hareketsizce duruyor, konteynere tırmanan her kimdiyse, yalnızca harici bir denetim yapmak için orada olduğunu umuyordu. Aşağıya kıvılcımlar yağmaya başladığında, alarm paniğe dönüştü. Vampirler, hızlıca paketleme kasaları ve palet yüklerinin arasında kendilerini koruyacak bir yer arayışına girdi.

Child, düzenli bir şekilde çalışarak konteynerin üst kenarını kesiyordu. Çelik, korlaştı ve lav gibi akmaya başladı. Bir ucu ve iki köşeyi kestiğinde durdu ve Jacobsen ile Giacoia'ya işaret etti. Onlar da konteynerin tepesinin kenarlarını kavradı ve tüm güçlerini kullanarak arkaya doğru çekti. Üst taraf, yukarı doğru kalktı. Sanki kocaman bir sardalya konservesinin kapağını açıyor gibilerdi. Metal, burkulup kıvrılırken tiz bir ses çıkardı ve gıcırdadı.

Yeteri kadar geniş bir aralık açtıklarında, iki adam konteynerin içerisinde aşağıya doğru indi ve Child da onlara katıldı. MP5 hafif makineli tüfeklerini yerinden çıkardılar.

Konteynerin karanlık iç taraflarında kırmızı gözler, öfkeli bir şekilde parıldadı. Gırtlak sesiyle edilen Polonya küfürleri, içeri girenlere savruldu. Ancak, vampirler başka bir şey yapamadı. Onların yanına gidemediler, üç adam güneşin eğik ışınlarından oluşan koruyucu halede durduğu sürece bunu yapamazlardı. Yalnızca çömelip hırıldayabiliyorlardı.

"İstediğiniz an ateş açabilirsiniz." diye emri verdi Jacobsen ve Kızıl Göz İki ile Kızıl Göz Beş kendilerini kaybederek Fraxinus mermilerden oluşan yaylım ateşini, biçici kavisler halinde salıverdi. Vampirler, silah ateşi ile sıkıştırılmıştı. Kurşunlar, dayanıksız korunaklarını ve eğreti bariyerlerini delip geçiyordu. Mermiler, her yöne doğru vızıldayarak sekiyordu. Atışlar, birer birer hedeflerini buldu. Vampirler, korkunç çığlıklar atarak toza dönüştü.

"Bendekiler bitti." diye bildirdi Giacoia ve Jacobsen ile Child da kısa süre içerisinde cephanelerini tüketti. Üç adam, yaptıkları soykırımın yankıları hala kulaklarında çınlarken, konteynerın diğer ucuna doğru ilerledi.

Birkaç vampir, acıdan kıvranarak yaralı bir şekilde yatıyordu. Hepsi de, bir Fraxinus ile vurulmuştu ve merminin dişbudak kerestesi, onları yavaş yavaş zehirleyip yok ediyordu. Kızıl Gözler, bellerindeki silahlan çıkarıp vampirleri kısa mesafeden kalplerinden vurdu.

Jacobsen, eserlerini inceledi. Bir vampiri öldürmek, herhangi bir öldürme işleminden çok daha temizdi, en azından bunu söyleyebilirdiniz. Kan akmazdı, çok az pislik olurdu. Neredeyse öldürmek gibi değildi.

Bu nedenle de, daha az tatmin ediciydi.

“İyi işti, beyler.” dedi Jacobsen. “Hadi gidelim.”

TEKRAR Hummer’ın içerisinde Brooklyn Queens Otobanı’nda kuzeye doğru giderlerken, Jacobsen, para işleriyle ilgilenen adamla telefonda konuşuyordu.

“Olanları gördünüz mü?”

“Her saniyesini.” diye, bazı ünlüleri sonuna kadar uzatarak, genizden gelen kalın bir Boston aksamyla cevap geldi. “Kitaplara geçecek bir başka indirme daha. Sizinle ne kadar gurur duysam az.”

“Yalnızca aldığımız paranın karşılığını veriyoruz.” dedi Jacobsen. Bağlantı iyiydi, fakat alışılmadık uzun bir gecikme vardı. Yoğun ve güvenli sinyal şifrelemenin bedeli. “İnandırıcı bir argüman oluşturana kadar, daha kaç tane gerekecek?”

“Bu benim kararım asker, senin değil.”

Jacobsen, parayla ilgilenen adamın kendisine asker diye hitap ediş şeklinden nefret ediyordu. Yalnızca askerler, askerlere o şekilde seslenirdi. Küçümseyiciydi ve saygısızcaydı.

Muhtemelen şu anda hesabına yatmakta olan 50.000 doları ve takım arkadaşlarının hesabına gitmekte olan birazcık daha az, ama yine de önemli miktardaki parayı düşünerek rahatsızlığını gizledi. Sizi işe alan kişiye karşı tepenizin atmaması gerekirdi. Paralı askerliğin altın kuralı buydu. Patron tabağınıza ne koyarsa onu alırdınız ve gülümseyip daha fazlasını isterdiniz. Eh, o zaman bu ordudan çok da farklı değildi.

“Anlaşıldı” dedi. “Sadece işe devam etmek için sabırsızlanıyorum.”

“İşte bu oldukça sağlıklı bir tavır." diye ağır ağır konuştu Bostonlu kişi. “Şimdi, sen ve birliğin merkeze doğru tıpış tıpış gidin ve biraz dinlenin. Sizin için ayarladığım lezzetli insan kırmızı şarabından biraz için ve ilerideki planlamayı ve stratejiyi bana bırakın. Ne dersiniz?”

Jacobsen, telefonu şak diye kapattı ve Doğu Nehri’ne ve bakir gökyüzüne doğru yükselen Brooklyn Köprüsü’nün görkemli inişli çıkışlı açıklığına baktı. Çenesi kilitlendi ve çözüldü.

“O piçten ne kadar nefret ediyorsun?” dedi Kızıl Göz Uç, yanında arabayı sürerken. Kadının adı Jeanette Berger’di, Deniz Piyade Teşkilatı’nda Birinci Sınıf Astsubay’dı ve güzel olduğu kadar alanda da iyiydi; ve şıra dışı bir güzelliği vardı. Gözlerinin parlak kırmızısı bile bu güzelliği azaltamıyordu.

“Eğer onu umursasaydım, ondan nefret ederdim, ama umursamıyorum.” dedi Jacobsen. “İyi para verdiği sürece, ona karşı herhangi bir hissiyatım yok. Beni en ufak derecede bile rahatsız etmiyor.”

Berger, keyifli bir şekilde başını eğdi. “Öyle diyorsan öyledir.” Dikiz aynasından baktı. Kızıl Göz Ekibi’nin diğer beş üyesi, kendi düşünceleri içerisinde kaybolmuştu. Başarılı operasyonlar sonrası yaşanan klasik dalgınlıklar. Kızıl Göz Yedi’nin genellikle gevezelik eden ağızı bile bir süreliğine kapanmıştı.

Berger, elini kaçamakça yan koltuğa kaydırarak Jacobsen’in bacağına koydu. Eliyle sıktı ve parmak uçlarıyla kasıklarındaki şişliğe hafifçe dokundu.

“Evet” diye iç geçirdi Jacobsen, çok hafif bir sinsi gülümsemeyle. “Jim Jacobsen’e sataşmak isteyebilirsiniz, onun sinirlerini kabartmak isteyebilirsiniz ama bu, sizi hiçbir yere götürmez.

Hayır.”

Berger’in elinin hissettiği şey ise, onun sözlerindeki yalanı eJç veriyordu. Dokunuşu, Albay Jacobsen’i istediği an kabartabilip

DAHA SONRA merkeze döndüklerinde, Jacobsen onun o(Ja^ sına gitti.

Çok fazla konuşmadılar. Söylenmesi gereken fazla bir şey y0jc— tu. Onu soydu, üzerine çıktı ve onu yağmaladı.

Bir noktada kadın ona soluk soluğa “Regl dönemindeyiz .. dedi ve Jacobsen, bu sanki dünyanın en güzel haberiymiş; ^ yasak değil de bir davetmiş gibi sırttı. Kısa bir süre sonra baş, kadının bacaklarının arasındaydı ve zevkle yalayıp yutuyordu

Normlar ve disiplin, ekip arkadaşlarının sevişmemesi gerektK ğini söylüyordu.

Ancak Berger ve Jacobsen, bununla hiç ilgilenmiyordu.

İştah.

Her şey iştahtı.

BU ESNADA, para işlerine bakan adam, başka bir güvenli J,at üstünden yine telefondaydı. Bu kez, çok çok az insanın erişebjp diği özel bir cep telefonu numarasından onunla bağlantı kuru. yordu. Aslına bakılırsa, muhtemelen tüm Amerika’da bu nu^j rayı bilen ve onu kullanma ayrıcalığına sahip olan yalnızca ^ düzine insan vardı.

Telefonun diğer ucundaki ses, ölçülü ve kibardı; milyonlarCa seçmenin aklını çelmiş; sorunlarının paylaşıldığına, şikayetler; nin dinlendiğine, endişelerinin önemli ve geçerli olduğuna da;t onlara güvence vermişti.

“Ah, benim Boston Brahmin’im” dedi ses. “Sana beş daki|(a ayırabilirim.”

“Sadece bu kadar mı? Bu durumda, kampanyaya olan katkılı

rımdan dolayı fazla değer gördüğümü sanmıyorum. Beş dakikası beş milyon dolar? Gerçekten zamanının değeri bu mu?”

“Daha fazlasını da verirdim,” dedi diğer adam soğukkanlılıkla “ama o zaman Çin Başbakanı ile olan toplantıma geç kalırım ve o da basamakta senden birazcık daha yukarıda. Ya da belki de sen buraya gelip onunla ticaret kotaları, tartışabilirsin ve ben de Beyaz Saray’ın sinema odasında bir film izleyebilirim. İnan bana, bugünlerdeki programım arasında Yurttaş Kane'in Blu-Ray’i ile kendime ayıracağım bir iki saat mükemmel olurdu.”

“Bir gün ben de senin yerinde olabilirim." dedi Bostonlu.

“Sanmam. Bu, insanlara nazik olmayı öğrenmen anlamına gelir ve ben böyle bir şeyin olacağına pek ihtimal vermiyorum. Ayrıca, maaş kesintisinin de üstesinden gelemezsin.”

“Burada beni yakaladın. Peki, o zaman şu anda elimde olan kısa zamanı, sana Porfiri Projesinin durumuyla ilgili yeni bilgiler verme fırsatı olarak kullanayım.”

“Şu an bu projede ne durumdayız?”

“Sana yolladığım kask kamerasından yapılan çekimleri izledin mi?”

“Elbette.”

“O zaman her şeyin tıkırında olduğunu sen de biliyorsundur. Çalışanlarımız, beklentilerimizi aşmış durumda. Verimlilikleri ve kahramanlıkları kayda değer. Onların yanında vampirler çocuk gibi, epey savunmasızlar.”

Amerika Birleşik Devletleri’nin Başkanı, o sıcak, soylu kahkalarından birini attı. “Bunların hepsi çok güzel, fakat henüz saha deneyi aşamasındasınız, değil mi? Adamların ne kadar zamandır bu işi yapıyor? Bir aydan az. Sen kendin de beni kürün potansiyel yan etkileri konusunda uyarmıştın. Bunların ortaya çıkması için’ yeterli zaman vermedin, tabii eğer ortaya çıkacaklarsa. Gıda ve İlaç İdaresi, ilaç şirketlerinin serbest piyasada satmasına izin vermeden önce yeni ilaçlar üzerine yıllarca deneme yapıyor. Senin de aynısını yapman gerekir. Ya bir şeyler yanlış giderse? Ya yarın, senin adamlarından biri, birdenbire sivri dişlerini çıkarıp, zavallı ve masum bir laboratuvar teknisyenini yemeye başlarsa? Oyunun çok başında, benden çok fazla şey istiyorsun. Biraz daha sabırlı olmalısın.”

Bu söylenenler, Bostonlu’nun tepesinin atmaması için sahip olduğu tüm sabrı tüketti. “Sayın Başkan” dedi “bana geçen temmuzda, işleyebileceğini ispatlamam şartıyla, Porfiri süreci ile ilgili bir hükümet anlaşmasının garanti olduğunu söylemişiniz. Saygısızlık etmek istemem, ama sanırım ben bu şartı yerine getirdim.”

“Hayır, söylediğim şey, size bir hükümet anlaşması sağlamak için araştırma yapacağımdı.” dedi Başkan, eski mesleği avukatlıktaki sözel kusursuzlukla. “Hiçbir zaman bir söz vermedim.”

“Benim şuna inanmam sağlandı...”

Başkan araya girdi. “İnanmayı seçtiğin şey, senin kendi gözetleme deliğin, Howard. Gül Bahçesi’ndeki küçük sohbetimizi senin yorumlayış biçiminden ben sorumlu değilim. Ekonominin ne kadar kötü durumda olduğunu unutuyorsun. Everest Dağı kadar mali borcumuz var.”

“Benden aldığın vergi miktarına bakarsak, şimdiye kadar yarıya inmiş olmalıydı.”

“Dırdır etmeyi kes. Milyonların güvende. Sadece şunu söylüyorum, şu anki durumda, sana fon bulmak beni oldukça sıkıştıracak. Kongre’nin mezuniyet balosu gecesindeki bir bakire gibi baştan çıkarılması gerekiyor. Ve daha sonra eğer bir şeyler yanlış giderse, eğer bunların hepsi elimde patlarsa, tüm siyasi saygınlığımı kaybederim. Başarısızlığa uğramış olurum. Bu konuda dikkatli davranmam gerekli.”

“Sana vampir göçü sorunuyla başa çıkmak için demir gibi sağlam bir çözüm öneriyorum.”

“Olmayan vampir göçü sorunu için.”

“Bu konuda seninle aynı fikirde olmayacak birkaç senatör ve eyalet valisi biliyorum.”

“Van Helsing Partisi mi? O ahmaklar epey gürültü çıkarıyor, ama kimsenin umrunda değil. Bu ayrılıkçı hiziplerle kimse ilgilenmez.”

“Fox haberleri ilgileniyor. Orta Amerika ilgileniyor. Her zaman oradaki eyaletleri düşünmen gerekli.”

“Lütfen” dedi Başkan. “Beni acele bir karar vermeye zorlayamazsın. Korkutma taktiklerin işe yaramayacak. Bunu bilmen gerekirdi.”

“O zaman yirmi beş milyonum bana tam olarak ne satın aldı?” diye sordu Bostonlu.

“Benim telefon numaramı. Benim kulağımı.”

“Yatırımımın karşılığında pek de sağlam bir geri dönüş gibi görünmüyor.”

“Bağışın.” diye düzeltti Başkan.

“Her neyse. Sadece şunun farkına vardım ki, dönemin bitiyor ve tekrar seçimlere giriyorsun. Benzer bir miktarı alıp, benim ihtiyaçlarıma daha fazla öncelik tanıyacak rakiplerine yatırım yapabilirim. Hatta bir Van Helsing’e bile. O Kuzey Dakotalı adam, güzel saçları ve hayır kurumlarında çalışan tatlı karısı olan Pentakostalist. Şansı yüksek gibi görünüyor. Iowa Caucus ve New Hampshire aday yoklamalarında epey başarılıydı.”

“Tam bir ahmak.”

“George W. Bush’u iki kez oval ofise sokmuş bir milletten bahsediyoruz. Ahmaklarla ilgili epey tecrübemiz var. Ve Van Helsing mesajı, şu anda Orta Amerikalı seçmenlere gayet uygun. Bay Kuzey Dakota, arkasına benim paramı da aldığında, epey iddialı hale gelebilir. Ve bazılarının aksine, gerektiği şekilde minnettar da olur.”

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Bostonlu, tam isabet ettirmiş gibiydi.

Daha sonra Başkan geri döndü. “Kusura bakma, son söylediğini kaçırdım. Yanımda durup ayağını yere vuran ve saatini işaret eden bir danışman var. Anlaşılan Saygıdeğer Başkan ve aynı derecede Saygıdeğer Eşi benim gidip onlarla dim sum yemem için daha fazla bekleyemiyor. Bu tartışmaya daha sonra devam ederiz Howard, olur mu? Elinde daha fazla bilgi olduğunda. Bu arada da, işin ucunu bırakma. Sana peşinen ‘hayır’ diyor falan değilim. Sadece bunun, arkadaşın Lambourne’un dahil olduğu İngiltere’deki Güneşkent gibi bir fiyasko olmayacağına dair daha fazla güvenceye ihtiyacım var. Tüm o üzücü olaylardan sonra, Başbakan’ın kariyeri mahvolmuştu. Aynısının bana da olmasını istemem, değil mi? Görüşürüz.”

Ve hepsi buydu. Bağlantı kesildi, konuşma sona erdi.

Bostonlu, J. Howard Farthingale III, sanki konuşmanın istediği gibi gitmemesinin sorumlusu oymuş gibi, elindeki telefona ateş püsküren gözlerle baktı. Suçlu aracıydı, mesaj değildi.

Oldukça bilinçli bir şekilde telefonu, Macassar abanoz ağacından yapılmış, gümüş şeritleri ve bakalit çekmece tutacakları olan ve bir zamanlar Hollywood’un Altın Çağı’nda yaşamış bir yapımcıya ait eski tip Art Deco masasının yazı yazma yüzeyine koydu. Daha sonra da, aynı derecede bilinçli bir biçimde, bir süs eşyasını, yumruk büyüklüğündeki bir ay taşı parçasını alıp, onunla telefonu paramparça etti.

Yaptığı şey, telefonu parçalamasının yanı sıra, hem masaya hem de ay taşına zarar vermişti. Ucuz bir tüketici elektroniği malının yerine kolaylıkla yenisi konabilirdi. Diğer ikisine gelince, masa tamir edilebilir, ay taşının yerine yenisi alınabilirdi, fakat her iki durumda da büyük miktarda masraf gerekecekti.

Tüm bunların hepsi, Farthingale için mazoşistik bir şekilde tatmin ediciydi.

Lanet olası başkan. 0 lanet olası çakal yüzlü sinsi herifi sikeyim. Kim olduğunu zannediyor?

Farthingale, sürgülü bir camı açtı ve temizlik görevlilerinden birinin sabah ilk iş titiz bir şekilde kürekle karlardan temizlediği güneşlenme terasına çıktı. Manzaraya baktı ve ona minnettar olmaya çalıştı; bunun, kafasının içerisindeki öfke dolu düşünceleri sakinleştirmesini umuyordu. Tepenin, çam ağaçlarıyla kaplı, aşağıya doğru inen yamaçları; kayalık, kumsal, Sunseeker Predator 108'in çevresi buzla kaplı, su geçirmez kışlık tenteyle kaplanmış bir halde demirlendiği dalga kıran. Adası ile ana kara arasındaki, şu anda Kuzey Buz Denizi'nin bir uzantısı gibi görünen iki deniz mili genişliğindeki alan, buz kütleleriyle ve küçük buzdağlarıyla doluydu. Bir Massachusetts balıkçı liman* kasabası olan ana karanın kıyısında, yazlık evlerin oluşturduğu benekler vardı.

Rahat ol. Önemli değil.

Doktorlar, durumuyla ilgili ona böyle söylemişti. Stresten kaçınmak önemliydi. Stres, semptomları ağırlaştırabilirdi. Hastaneye yatmasına bile neden olabilirdi.

Bunu düzeltebilirsin. Her şeyi düzeltebilirsin.

Başkanı, Kızıl Göz Takımı'nın son operasyonu ile ilgili bilgilendirmek istiyordu, fakat sohbetleri ilerledikçe bunu başaramamıştı. Şüphesiz ki, bilgi ona ulaşacaktı, muhtemelen de bugün, gün ortasını geçmeyen bir vakitte. Başkan, kendisine vampir aktiviteleri ve vampirlerle ilgili olaylar üzerine rapor hazırlamaktan başka bir işi olmayan gizli servis ajanlarından oluşan bir ekibe sahipti. Kısa süre içerisinde, Kızıl Göz Takımı'nın, gün ışığında ilk görevlerini tamamladığını öğrenecekti. Buna nasıl tepki verecekti? Bundan etkilenecek miydi? Öyle olmalıydı.

Yoksa Farthingale'in bahsi yükseltmesi onu rahatsız mı edecekti? Söylemesi zordu. İkisi de olabilirdi. Dünyanın En Güçlü Adamı, bazen insanı çileden çıkartacak derecede anlaşılmaz olabiliyordu.

Farthingale'in önündeki en iyi seçenek, baskıyı yükseltmek gibi görünüyordu. Takımı'nın vampirlere yaptığı saldırıların ölçeğini ve cüretini arttırarak, Başkan'a daha fazla baskı uygulayabilir ve onu bir şeyler yapmaya zorlayabilirdi. Başkan, ekonomi hakkında zırvalayıp duruyordu, ne saçmalık. Adamın elinde, ortalama bir Arap emirliğinin gayrisafî yurt içi hasılasına eşit bir gizli bütçeli örtülü ödenek vardı ve istediği zaman, herhangi bir kongre onayına ihtiyacı olmadan elini oraya daldırabilirdi. Porfiri Projesi, aylar içerisinde, öncüsü olan Farthingale'in finansal avantajına olacak şekilde ülke çapında yayılabilirdi. Tek gereken, başkanlığın evet demesiydi.

"Sadece, bunun o Güneş kent meselesi gibi bir fiyasko olmayacağına dair daha fazla güvenceye ihtiyacım var. "

Farthingale, Nathaniel Lambourne'ü düşündü. Aslen bir arkadaş değildi, ama yakın bir meslektaş, kendisi gibi bir iş dünyası deviydi. Güneşkent, çok kesin bir şey gibi görünüyordu. Bir saçmalığa dönüşmesi çok kötü olmuştu.

Bu kader, Porfiri'nin başına gelmeyecekti. Farthingale, buna ikna olmuştu.

Gözüne, aşağıda bir hareket çarptı. Kız kardeşi, alt kattan dışarı, karların üzerine çıkmıştı. İyice sarıp sarmalanmıştı. Bir kayak kıyafeti, eldivenler, kürklü şapka ve benekli lastik çizme; hepsi de en sevdiği renk olan fuşya pembesiydi. Hemşiresi Rozetta, Clara'nın her zaman duruma ve mevsime uygun ve şık giyinmesine özen gösterirdi.

Clara eğildi ve bir kartopu yuvarlamaya başladı. Kısa süre içerisinde, onu makul bir boyuta, spor salonlarında insanların üzerinde yuvarlandığı o şişme toplar kadar büyük bir hale getirmişti. Ancak, mücadele etmesi gerekiyordu. Onun için epey ağırdı.

Farthingale, içi yünlü bir Barbour mont giyip, aşağıya yardım etmeye indi. Clara, onu gördüğüne çok sevinmişti. Tombul yüzü aydınlandı ve kendini sarılmak için ona doğru attı.

"Howie! Howie! Kardan adam yapıyorum. Benimle kardan adam yapmak ister misin?"

Kendinden iki yaş küçük, kırk dört yaşındaydı ve bir çocuğun zihni ile bir bebeğin beden kütle endeksine sahipti. Yana yatmış, Down Sendromlu gözleri, kış mevsiminin harikalar diyarı mutluluğuyla parlıyordu.

“Tabii, haydi yapalım Clara.”

Bir saatlerini, kardan adam yapmaya ve ona şekil vermeye harcadılar. Rozetta, tüm gerekli donanımı getirdi: bir havuç, kömür parçaları, bir eşarp ve evde bir yerde bulduğu bir fötr şapka. Farthingale, yapımı bittiğinde, kömür gözler ve gülümseme yerine yerleştiğinde ve kardan adam klasik bir hikaye kitabı kardan adamı gibi göründüğünde, daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kendi yarattıkları şeyin etrafında daireler çizerken, keyiften kıkır kıkır gülerken ve sadece kendisinin bildiği bir şarkı söylerken Clara’yı izledi. Onun mutluluğu, teselli verici ve bulaşıcıydı. Clara, ona pek çok açıdan iyi geliyordu. Pek çok açıdan.

Dokuzuncu Bölüm

REDLAW, tel örgünün gevşek köşesini tutup kaldırdı ve Tina elleri ve ayakları üzerinde altından geçti. Daha sonra da Red-law’a yardım etti. Yan yana, kayakları olmayan kayakçılar gibi, dik bir setten aşağıya slalom yaptılar ve kullanılmayan boş bir alanı geçtiler.

Ray hattı, karın altına gömülmüştü; yüksekteki raylar, yüzdeki ameliyat izleri gibiydi. Metro tünelinin açıklığı önlerinde belirdi. Üzerinde, artık kullanılmayan bir sanayi tesisi, hantal bir şekilde duruyordu; binanın bir yüzünde, bir diş macunu üreticisinin adı hala devasa spektral büyük harflerle görünür durumdaydı.

Tünel girişinin kenarlarında, renksiz bu mekana aykırı bir şekilde, cırtlak renkli graffiti vardı. Ünlü sözler, sloganlar ve çizimler, tünelin içerisinde de devam ediyordu, fakat en fazla gün ışığının ulaşabildiği yere kadar gidiyordu. Karanlık derinleştikçe, graffiti de yitip gidiyordu. En sonunda duvarlar, yalnızca çıplak kaya haline geldi.

Tina, o sabah üretim fazlası askeri malzeme satan mağazadan Redlaw için bir parka ve eldivenlere ek olarak pahalı bir set gece görüş gözlüğü ile

beraber aldığı sağlamlaştırılmış feneri çalıştırdı. Işığı etrafa tutarak rayları, kirişleri ve beton sütunları aydınlattı.

“Sabit tutmaya çalış.” dedi Redlaw. “Yoksa gölgelerle sahte hareket yaratırsın.”

Tina, ona doğru döndü ve yanlışlıkla feneri onun yüzüne doğru tuttu. Redlaw’un görüşü patlama yaşamış gibi oldu. Sanki bir süpernovaya bakıyordu.

“Ve o şeyi gözlerimden uzak tut." diye çıkıştı.

“Bilerek yapmadım.” dedi Tina, fısıldayarak “Tanrım, biraz sakin olur musun?”

500-lumen ampülün ardıl görüntüsünün geçmesi ve Red-law’un görüşünün normalleşmesi bir dakikadan fazla sürdü.

Yaklaşık sekiz yüz metre içeride, Tina’nın askerlerin görüntülerini kaydettiği yere vardılar.

“Bu yöne mi gidiyorlardı?” diye sordu Redlaw, onun ve Tina’nın geldiği yöne işaret ederek.

“Evet.”

“O zaman devam edelim.”

Daha da derine gittiler ve Redlaw, tünelin aşamalı inişini hissetti. Adım adım Manhattan’ın daha da aşağısına gidiyorlardı. Burada çer çöp, yiyecek ambalajları, boş bira kutuları, fast food paketleri vardı ve tüm bunlar nispeten yakın bir zamana kadar burada insanların olduğu izlenemi veriyordu. Henüz Güneşsizlerden kalan döküntülere rastlamamışlardı.

Daha sonra Redlaw, kemikleri fark etti. Kemirgenlerin ve memelilerin küçük beyaz iskeletleri, yol kenarında dağınık ve karmaşık bir şekilde duruyordu.

Bu, iyiye işaretti.

İleride daha fazla kemik yığını vardı ve daha sonra Redlavv ile

Tina, üç rayın kesiştiği bir bölgeye ulaştı. Yan taraftaki sütunlara pek sık olmayan aralıklarla yerleştirilmiş servis ışıklarına bakılırsa, bunlardan en az

biri, hala kullanılmaktaydı.

“Feneri söndür.” dedi Redlaw. “Bundan sonrasını onsuz da idare edebiliriz. Hem o şeyler pil yiyor.”

Tina, söyleneni yaparak, feneri taşımakta olduğu sırt çantasına kodyu. Bu esnada, bir kaydedici kamera çıkardı ve çalıştırmak için aletin düğmesine bastı.

“O nedir?” diye sordu Redlaw.

“Sence neye benziyor?”

“Ne olduğunu biliyorum. Onunla ne yapmakta olduğunu merak ediyorum.”

“Videoya kaydetmeye başlıyorum.”

“Neyi?”

“Seni, ahmak herif. Büyük Redlaw, iş başında.”

“Ver şunu bana.”

“Kamerayı yakalamak için elini uzattı. Ancak Tina ondan çok daha hızlıydı. Kamerayı çekip yana adım attı ve Redlaw’un parmakları hedefini ıskaladı.

“Ne halt etmeye çalışıyorsun?” diye bağırdı Tina. “Derdin ne?”

“Bunu kaydedemezsin.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü ben öyle söylüyorum.”

Kızın kahkahası epey alaycıydı. “Bana bundan daha iyi bir neden sunman gerekir.”

“Kaydetmemeni tercih ederim.”

“Aynı şey. Iıh. Sakın deneme.” Redlaw, kameraya doğru tekrar atılmak için kendini hazırlamıştı. “Bunu bir daha denersen hayalarını tekmelerim. Savunma da biliyorum. Hapkido hareketleri. Seni bir hareketle yere yatırıp bebek gibi ağlatabilirim.”

“Eğer bunun olacağına inanıyorsan, fena halde yanılıyorsun.” dedi Redlaw. Derin bir nefes aldı. “Tina, lütfen, kamerayı kaldır. Senin çektiğin bir görüntüde olamam. Olamam.”

“Bir hikaye olduğun için, benim hikayem olduğun için, istesen de istemesen de senin görüntünü kaydedeceğim.”

“Ne amaçla?”

“Dünyaya yaptıklarını göstermek için.”

“Dünyanın benim ne yaptığımı bilmesini gerçekten istemiyorum.” dedi Redlaw. “Bunu daha önceden tartışamaz mıydık? Benim iznimi hiç istemedin.”

“İstesem verir miydin?”

“Hayır.”

“İşte bu yüzden sormadım.” dedi Tina. “Hem bu kamera çekingenliği de nedir? Çirkin değilsin. İyi durumdasın. Saçının çoğu hala duruyor. Gözlerin epey korkutucu, ama onun dışında...”

“Birincisi, senin devamlı suratıma kamera tutman dikkatimi dağıtır. Onun dışında, dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ben... şöhret için bu işe girmedim.”

“Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu? Başka bir gerekçe bulunmuyor mu?

“Kesinlikle hayır.”

Redlaw, kızın şüphelendiğini görebiliyordu. Kız, kendisine her şeyin söylenmediğinin farkındaydı. Ona, isteyeceği en son şeyin, GÖLGE’nin nerede olduğunu öğrenmesi olduğunu nasıl anlatabilirdi?

Khalid, Redlavv’un adının en ufak bir bahsi için, tüm siber alemi otomatik arama programlarıyla taratırdı.

“O zaman” dedi Tina, “bir sorunumuz var, Bay Redlaw. Seni buraya getirmemin tek sebebi, seni iş başında kaydedebileceğim yönünde bir anlaşmamız olduğunu düşünmemdi.”

“Hiç dile getirmediğin bir anlaşma.”

“Bunun oldukça açık olduğunu düşündüm.”

“Değildi.”

“Evimden çıkarken, kameramı çantama koyduğumu gördün.”

“Hayır, görmedim.”

“O zaman, beni daha dikkatli izlemeliydin.” dedi. “Yeterince dikkatli olmaman benim suçum değil.”

Çileden çıkıyorum...

Redlaw, öfkesini dizginledi. “Söyle bakalım.” dedi. “Burada kaydedeceğin görüntülerle ne yapmayı planlıyorsun? Sanırım, internete yükleyeceksin.”

“Hey, tüm o son moda modern bilgisayar gevezeliklerini bir kontrol et bakalım, dede! Evet, videoyu düzenleyeceğim, Face-book’a, YouTube’a, nereye olursa, tanıtım küpleri koyacağım. Tabii ki başka pek çok yere de koyacağım ve onların hepsi tekrar bana bağlanacak. Benim kendi internet sitem var. Yani, daha başlangıç aşamasındayım. Ona Kene Sohbeti adını koydum. Kene, benim lakabım.”[1]

“Peki neden?”

“Çünkü içinde harika şeyler olacak.” dedi basitçe. “Ve hayallerimdeki işe girmemi, büyük şebekelerden birinde çalışmamı sağlayabilir.”

“Ah. Elbette. Kişisel çıkar. Tabii ki.”

“Ben gerçek dünyada yaşıyorum. Ve senin de, kendi yönteminle öyle yaptığını düşünüyorum. Sana yardım ediyorum, öyle değil mi? Öyle olmasa, niye burada olayım? O zaman, doğruya doğru, karşılığında senin de bana yardım etmen gerekir.”

“Senin haber hikayen olarak.”

Tina, bir bilgi yarışması zil sesi taklidi yaptı. “Doooğğru. Her şey karşılıklı.”

Onun ahlaki anlayışına uygun şeyler söylemişti.

Lanet olsun.

“Bak.” dedi Redlaw. “Beni videoya kaydetmene izin verebilirim...”

“Oley!”

"... ama bir şartla.”

“Ne gibi?”

“Benim iznim olmadan hiçbir şeyi, tek bir kareyi bile yüklemeyecek, yollamayacak ve paylaşmayacaksın.”

“Tamam, katılımcının rızası. Bunu kabul edebilirim.”

“Ve” dedi Redlaw, “ben işimi bitirip gidene kadar hiçbir şey yayınlanmayacak.”

“Ne zaman olacak bu?”

“Bilmiyorum. Bu, yanıtı kesin olmayan bir soru. Kendimi neyin içine attığımı bile bilmiyorum. Söylemek istediğim, istediğini çek ve bu işi tamamladığımızda -ve tamamladığımızda bunu sana söyleyeceğim- görüntü gün yüzüne çıkabilir, ama ondan önce çıkamaz.”

"Hımm.”

“Ah ve yüzümü pikselleyeceksin ya da adına her ne deniyorsa.” diye ekledi Redlaw. “Bulanıklaştıracaksın ki, tanınamayayım. Ve adımın geçtiği yerlere bip sesi koyacaksın.”

“Ne anlamı kaldı?” diye hiddetlendi Tina. “Görüntünün ilgi çekmesinin tek sebebi konusu olacak; gösterinin yıldızı, sen.” “Sanırım bu müzakere edilebilir.” diye kabul etti Redlaw. "Bakarız. Ancak, diğer koşullarım sabit. Onları çiğnersen, ben de seni çiğnerim. Yeterince açık mı?”

İnatçı bir ifadesi vardı, fakat Redlaw da dik kafalı olabiliyordu ve söylediği her şeyde ciddiydi. Tehdidi gerçekti ve Tina bunu biliyordu.

“Ne kadar huysuz olduğunu biliyorsun değil mi!”

“Sadece çok ciddiyim. Ve ben, bozuşmak isteyeceğin bir adam değilim.”

“Evet, evet. Söylemek istediğini açıkça ifade ettin, Vampir Avcısı Huysuz[2] Şimdi, kimin çükünün daha büyük olduğunu çözdüğümüze göre,

işimize devam edebilir miyiz?”

Redlaw, en amansız, en sert bakışını bir süre kızın üzerinde tuttu; sonra da başıyla onayladı.

RAYLAR AYRILIYORDU; aydınlatılmış olan, düz bir şekilde, hattın ilerisindeki görünmeyen bir durağa doğru gidiyor, diğer ikisi ise zifiri karanlığa dalıyordu. Redlaw, bu ikisi arasında tereddüt etmiş, sonra da sol taraftakinde karar kılmıştı. Bu, daha çok içgüdüsel bir hareketti. Bu tünel, ikisi arasında daha dik olandı, daha derine gidiyordu, bu nedenle de daha fazla koruma, daha iyi bir sığınak sağlardı.

Redlaw, Tina’nın fenerine el koydu ve onun ışığı ile birlikte, kısa süre içerisinde doğru tüneli seçtiği doğrulanmış oldu.

“Bok.” dedi Tina.

“Kesinlikle. Güneşsiz dışkıları. Kabaca bir haftalık.”

Tina, kamerayı yaklaştırdı ve uzun, siyah-kızıl dışkıyı yakından çekti. “Raylarda öylece duruyor. Bu vampirler eğitilmemiş mi?”

“Bu bir işaret.” dedi Redlaw. “Diğer vampirlerin yararına. Boyutundan anladığım kadarıyla, bu yetişkin bir erkeğe ait olmalı.”

“Tarihlendirebiliyorsun. Bir erkekten mi, bir kadın da mı geldiğini söyleyebiliyorsun. Bir Najavo izcisi gibisin. Tek fark, senin vampir kakası kullanman.”

“Eğer yanılmıyorsam, yakınlarda daha fazla olmalı. 20-30 metre ileride... Ah evet.”

Fenerin ışığının halkaları, bir öbek daha dışkıyı hedef aldı. Bu seferki çok daha küçüktü.”

“Bu, ikincil işaret olarak bilinir.” dedi Redlaw. “Yolu gösterir.”

“Iyyy” dedi Tina, fakat tiksindiği kadar etkilenmiş de görünüyordu. “Yani, büyük olan ‘işte buradayız’ diyor ve küçük olan da ‘devam et’ diyor.”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Bu epey iyi. Şaka değil. Elimizde iyi malzeme var.”

Redlaw, ilerlemeye devam etti. Tina, kamerasını yüzünün önünde tutmuş, onu takip ediyordu. Yüz hatları, belli belirsiz ekranın loş ışığı altındaydı.

İleriden gelen hafif bir itişip kakışma sesi, Redlaw’un anında donup kalmasına neden oldu. Redlaw, Cindermaker’ını çıkardı.

“Oha.” dedi Tina. “Ne oluyor?”

“Bir şey olmayabilir.”

“Eğer bir şey değilse, elinde epey güçlü bir ağır silah var.”

“Sadece bir önlem.” Redlaw, feneri tünelin ilerisine doğru, Cindemaker’ın namlusuyla beraber uzattı. Işın, parlaklığını ve çözünürlüğünü kaybedene kadar altmış metre boyunca ilerledi. Su şebekesinin ya da kanalizasyonun akıntı yaptığı bir duvar, nemden oluşmuş çizgilerle doluydu. Aşağıda, bir tür yosun ya da mantar, yarım daire şeklinde büyümüş; tünel zemininin yarısını kaplayan kalın bir süngerimsi paspas oluşturmuştu.

“Bu çok fena, tüyler ürpertici.” diye fısıldadı Tina, sadece kameranın mikrofonunun kaydetmesi için yeterli olacak kadar yüksek bir sesle. “Sanırım yerin bir buçuk kilometre kadar altındayız ve vampirlerin izini sürüyoruz. Buradaki adam John Redlaw, eskiden Londra’daki GÖLGE, nam-ı diğer Gece Birliği ile çalışıyordu. Hiç kimse, burada olduğumuzu dahi bilmiyor. Yani, eğer bir şeyler ters giderse, biz...”

“Şişt!” diye tısladı Redlaw.

“Hikayeyi anlatıyorum.”

“Anlatma.”

“Ama anlatmak zoruundayım.” diye itiraz etti. “Genel atmosfere katkı sağlıyor.”

“Hayır efendim, beni rahatsız ediyor ve etrafı dinlememi zorlaştırıyor.”

“Yani çenemi kapatmam gerekli.”

“Aslında arzulanan, tamamen başka bir yerde olman, fakat bu mümkün olmadığına göre, çeneni kapatman çok iyi olur.”

“Tamam” diye surat astı Tina. “O zaman daha sonra üzerine ses kaydı eklerim. Aynı şey olmayacak, ama her neyse.”

Redlaw, yavaşça ilerledi. Aniden, raylardan birinin ardından bir fare çıktı. Işıkta gözlerini kırpıştırdı, bıyıkları çılgınca çırpınıyordu. Onun arkasından bir fare daha ortaya çıktı ve ilkinin kürkünü temizlemeye; dişleriyle kemirip, pençeleriyle taramaya başladı.

“Hımm” dedi Redlavv. “Bu oldukça açıklayıcı.”

“Ah, Bay ve Bayan fare aşıklar.”

“Rahatlar. Korkmuyorlar. Bu da etrafta yırtıcı hayvan olmadığını gösterir. Burada bulunmuş tüm Güneşsizler, gitmişler. Bu nedenle de fareler, açıkta dolanmanın güvenli olduğunu düşünüyor.”

“Kullanışlı vampir bilgisi madeni gibisin, Bay Redlaw.”

“Hadi canım.”

Çok fazla ilerlemelerine gerek kalmadan, varmak istedikleri yer görüş alanlarına girdi; bir yığın, oldukça temel yaşam düzenine ait eşya. Mobilya parçaları, birbirinden battaniye ya da kontraplakla ayrılmış küçük kabinler, her yere serilmiş gazete kağıtları ve kitaplar, masa oyunları, gaz yağı lambası ve eskimiş kamp ocağı gibi birtakım basit şeyler. Her şey parçalanmış ve kırılmış, delinmiş, alaşağı edilmiş, dağıtılmıştı. Açıkça görülüyordu ki, burada bir zamanlar bir tür düzen vardı, fakat sonra kasırga gibi bir şey gelip her şeyi yakıp yıkmıştı.

Redlaw çömeldi. “Bak” dedi, tam önündeki zemini işaret ederek. “Ne görüyorsun?”

Tina, kamerasıyla odağı ayarlayıp onun gösterdiği noktaya sıfırladı: raylara saçılmış, ölü metal hamam böcekleri gibi parıldayan yuvarlak nesnelerle dolu bir alan.

“Bunlar mermi kovanları, değil mi?” dedi.

Redlavv, bir tanesini aldı ve yakından inceledi. “Fraxinus. Dokuz milimetre. Görüyor musun?” Ona, kapsülün etrafındaki mermi kılıfının

başında bulunan “FRAX-9” damgasını gösterdi. “Ancak aynı zamanda...” Küçük bakır silindiri kokladı ve ona doğru uzattı. “Evet. Sadece itici barut değil. Fraxinus mermi kovanının belirgin bir kokusu vardır. Yanmış ağaç; açıkta yakılan ateş ya da şömine gibi.” Doğruldu. “Ve oradaki de...” enkaza işaret etti, "paramparça edilmiş. Burası, senin evsiz adamların ‘yabancılar’ dediği kişilerin yaşadığı yermiş, ta ki birileri gelip onları silah ateşiyle buradan süpürene kadar.”

Beş adım yürüdü ve tekrar eğildi. İşaret parmağıyla, dağılmış toz gibi duran şeye dokundu ve sonra parmağını havaya kaldırdı.

“Kül.” dedi, parmağının ucundaki gri pütürlü tabaka için.

“Demek istediğin bunun...”

“Vampir kalıntıları.”

“İğrenç”

Fenerin ışığıyla, pek çok başka toz yığınının yerini saptadı. “Yirmi civarında olmalı. Orta ölçekli bir yuva. Soru şu ki, bunu kim yaptı? Kim onları toza çevirdi? Bunun sorumlusu kim?”

“O askerler.”

“Mantıklı görünüyor. Belli ki, onları işlerini tamamladıktan sonra dışarı çıkarken yakalamışsın. Açıkçası, epey şanslı olduğunu söyleyebilirim, Tina. Eğer seni yakalasalardı, sanırım en iyi ihtimalle kamerana el koyar, en kötü ihtimalle de...”

Kızın ürperdiğini gördü. Bu iyiydi. Onun korkmasını istiyordu. Böylece, her şey bir oyunmuş gibi davranmaktan vazgeçerdi.

“Yüce İsa” diye soluk aldı. “İsa demek istemedim. Buda, Allah, L. Ron Hubbard, başka biri. Sence gerçekten..?”

“Bence iyi organize olmuş ve iyi ekipmanlara sahip, belirli bir amaçları olan, acımasız birtakım insanlardan bahsediyoruz. Kim oldukları hakkında bir fikrim yok, ama peşinde oldukları avın rahatlıkla dengi olabileceklerini biliyorum. İçlerinden birinin saldırı esnasında yaralandığına dair bir belirti yok. Kan yok, yırtılmış kıyafet parçası yok, vampirlerin saldırının karşılığını verip savaşarak öldüklerine dair bir işaret yok. Çektiğin

görüntü de bunu destekliyor. İçlerinden herhangi biri topallıyor ya da bir şekilde yara almış gibi değil. Burada bir katliam olmuş. Vampirler, tek taraflı, soğuk kanlı bir şekilde katledilmiş. Ve sinirlerimin epey bozulduğunu da itiraf etmekten çekinmeyeceğim. GÖLGE memurlarından oluşan bir ekip bile, kazazedeler olmadan böyle bir şeyi başaramaz.”

“O zaman plan ne?” diye sordu Tina. “Şimdi ne yapacağız? Redlaw düşündü. Kız, onu bir belgesel konusu olarak kullanıyordu. Bu durum, hoşuna gitmiyordu, fakat bunu değiştirmek için şu an yapabileceği bir şey yoktu. Madem öyle, o da karşılığında bir şey elde edip kızı kullanabilirdi.

“Kayıt.” dedi. “Her şeyi kaydet. Kanıt topla. Her şeyin, gelecek nesiller için kaydedildiğinden emin ol. Eğer birisi, ne olup bittiğine dair bir kanıt isterse, bunu sağlayabilelim, bir sürü delilimiz olsun. Hepsini kamerana al, Tina Checkley.”

Tina’nın daha fazla kışkırtılmaya ihtiyacı yoktu. Kameranın dahili ışığını çalıştırdı ve işe koyuldu.

1

İnternet sitesinin ismi "Kene Sohbeti” yani “Tick Talk”, hem Tina’nın ismiyle benzerlik taşıyan lakabı “Tick’e, hem de saat sesi “Tick Tack'a atıfta bulunuyor.

2

Yazar burada “Huffy the Vampire Slayer” diyerek, “Buffy the Vampire Slayer”, yani Vampir Avcısı Buffy isimli televizyon dizisine atıfta bulunuyor, ç.n.)

Onuncu Bölüm

“ÇAY” DEDİ REDLAW, önündeki bardağın içinde bulunan bulanık kahverengi sıvıya suratsızca bakarak. “Bunun dünyadaki son süper güç, liberal demokrasinin ve serbest pazar ekonomisinin beşiği falan olduğu düşünüldüğünde, Amerikalıların doğru düzgün çay demleyecek akla sahip olacağını tahmin edersin.”

Tina, bir parmağını havaya kaldırdı. “Birincisi, Hell’s Kitchen’daki[1] bir lokantadayız. Bence, beklentilerini biraz fazla yüksek tutuyorsun.”

“Kesinlikle ortama uygun bir ad bulmuşlar.” diye homurdandı Redlaw.

“İkincisi,” ikinci bir parmak, ilkine katıldı, “sizin Britanyalı kıçlarınızdan ne kadar nefret ettiğimizi göstermek için Boston Limanı’ndan kasa kasa çay döktük. Şimdi, bu işin için çaba göstereceğimizi mi düşünüyorsun?”

“içtiğim bu iğrenç şeyin hesaplanmış aşağılanma mı olduğunu söylüyorsun?”

“Buna tarihsel bir gelenek diyelim. Bir protesto. Kişisel algılama.”

’’Benim içebileceğim bir şey değil.” Redlaw, kupayı bir kenara itti ve onun yerine ağzına bir kaşık dolusu çırpılmış yumurta götürdü.

Lokanta oldukça sıcaktı. Pencereler, yoğunlaşmadan dolayı buğulanmıştı. Oturma bölümlerinin her biri, kimi tabloid gazetelere, kimi ise dizüstü bilgisayarlarına dalmış, çoğu telefonlarına dikkat kesilmiş öğlen müdavimleriyle doluydu. Garson, çabuk hazırlanan yemeklerle ilgilenen şefe bağırıyordu. Kadın kocaman bir JamaikalIydı, adamsa ufak tefek bir Vietnamlı. Her defasında kadına, ana dilinde lanet okuyarak yanıt veriyordu ve kadın da basitçe gözlerini devirirp, kimsenin aldırış etmediğine yönelik bir el işareti yapıyordu.

Lokantadaki genel şamataya, duvara monte edilmiş bir televizyon da dahildi. Haberler başlamıştı ve bir kez daha hava durumu baş haberdi. “Meteoroloji uzmanları, Büyük Don on dokuzuncu gününe girerken, ufukta bir değişiklik görmüyor.” diye monoton bir sesle konuştu, kusursuz bir

şekilde saçları yapılmış sunucu. “Dün gece yağan karı, bu akşam, yarın sabaha kadar sürecek bir tipi izleyecek. Halihazırda bu, yaşanmış ve anımsanan en kötü kış olarak kabul ediliyor ve yıpranmış ekonomi, Doğu Yakası’ndaki endüstri ve tica.ret, ev ile iş yeri arasındaki yolu tamamlamak için büyük mücadeleler veren çalışanlarla beraber durma noktasına gelince, daha da kötü bir darbe alıyor.” “Yani evi özlüyorsun?” dedi Tina, Redlaw’a.

“Biraz. Bazı yönlerini.”

“Neden oradan ayrılmıştın?”

“Kişisel bir sebep.”

“Tabii, yalnız mesele şu ki, şimdi senin hakkında bir şey hatırladım. Hayal meyal. Kendini Britanya’da rahatsız bir konuma soktuğunu düşünmekte haksız mıyım?”

“Bu da jambon değil.” dedi Redlaw, çatalını bir tanesine saplamaya çalışırken. Jambon dilimi, bir düzine parçaya ayrıldı. “Jambon dediğin ettir, bu kolayca parçalanan saçma şey değildir.”

“Bir tür skandal olmamış mıydı? Öyle olduğuna emin gibiyim. Manşetlerdeydin.”

“Ve yanında bir şişe şerbet? Ana yemekle?”

“İstediğin kadar konuyu duymazlıktan gel. BlackBerry’im elimin altında. Bir araştırma yapıp, saniyeler içerisinde tüm hikayeyi öğrenebilirim. Neden, boşuna çaba sarf etmemi engellemiyor ve bana kendin anlatmıyorsun? Hikayeyi kendi tarafından anlatırsın.”

Redlaw, çatalını derin bir iç çekişle bıraktı. “Oldukça basit. Güneşsizleri ortadan kaldırmak için yapılmış gizli bir planı ortaya çıkardım. Bir Nihai Çözüm işiydi, başka bir deyişle, toplama kampıydı. Tüm komployu gözler önüne serdim. Çok kötü bazı insanların, çok kötü şeyler yapmasını engelledim.”

“Bu yüzden de, ulusal bir kahraman olarak göklere çıkarıldın.” dedi Tina.

“Bu nedenle de üzerime çamur atıldı, cinayetle suçlandım ve kaçmaya zorlandım.”

“O kadar da uzak bir tahminde bulunmamışım. Adını temize çıkarmanın bir yolu olabileceğini düşündün mü?”

“Yani bana inanıyorsun?”

“Neden inanmayayım?”

“Beni pek tanımıyorsun. Olayları sadece benim tarafımdan dinledin ve duyduğun şekilde kabul ediyorsun. Gazetecilerin bulgularını iki kere kontrol etmesi gerekmez mi?”

“Gördüğüm kadarıyla güvenilir bir adamsın. Profesonel bir gazeteci olmayabilirim -henüz- ama içgüdülerim iyidir. Bazı insanlar sahtekardır. Bazıları yalancı lanet heriflerdir. Bazılarına, onları başınızdan atabileceğiniz noktadan daha ötesinde güvenmemeksin. Sen onlardan biri değilsin. Utanç duyman gereken bir şey yokmuş gibi davranıyorsun. Ve muhbirler her zaman, her zaman ihanete uğrar. Bu sanki...” Omuzları kalktı ve indi. “Bilmem, sanki doğanın yasası gibi. Piç herifler yönetimde. Onlarla zıtlaşan ya da onlara meydan okuyan herkesin başına kötü şeyler gelir. Berbat bir şey, ama dünya böyle.”

“Denemekten vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyor.” dedi Redlaw. “İsa, yaşamı boyunca yöneticilere baş kaldırmıştı. Tefecilere, sahte sofulara, Romalılara karşı gelmişti...”

“Evet ve başına gelenlere bak. Kendine acayip işkenceler çektirmek istiyorsan, hiç durma. Bu senin hakkın. Ancak bu yaptığımız şey, bu soruşturma ya da adı her neyse, sonunda bunun senin çıkış yolun, saygınlığını tekrar kazanman için bir bilet olabileceğinin farkında değil misin? Sana burada bir platform, kendini savunabileceğin ve iyi tarafta olduğunu gösterebileceğin bir kamusal forum sunuyorum. Bu, kimsenin sana müdahale edemeyeceği ya da senin sözünü kesemeyeceği bir yerde davanı savunmak için bir fırsat. John Redlaw’un lanet olası görüşlerini açıklama fırsatı”.

“Çok fazla küfrediyorsun.”

“Benim boş laflarla dolu görüşlerim.” Tina, masanın üzerinden adamın elini tuttu. “Redlaw, ben senin Woodward ve Bernstein’ın olmaya hazırım; yarı Italyan, yarı Baptist bir pakette hepsi bir arada olarak. Beraber hareket

edersek, yirmi birinci yüzyıl Nixonlarina günlerini gösterebiliriz... Redlaw? Beni dinliyor musun?”

Ancak Redlaw’un dikkati, birdenbire televizyona yönelmişti.

Haberlerde, Brooklyn’deki bir tersaneden canlı yayın yapılıyordu. Çatlamış pembe yanakları olan bir muhabir, nakliye konteynerlerinden oluşan bir yığının önünde duruyordu. En üstteki konteynerin içine üst tarafından zorla girilmişti.

“... New York Polisi halen şaşkın.” diyordu muhabir. Ekrandaki altyazı, konuşan kişinin Molly Chan adındaki iç işleri muhabiri olduğunu ve Brooklyn’den, East River Tersanelerinden bildirdiğini yazıyordu. “Konteyner, oldukça zarar görmüş durumda ve henüz doğrulanmamış olsalar da, içinde büyük miktarlarda mermi kovanı bulunduğuna dair raporlar var.”

“Sesini açabilir misiniz, lütfen.” diye garsona sordu Redlaw. Garson ya duymamış ya da bu isteği görmezden gelmeyi seçmişti.

“Hey!” diye bağırdı Tina. “Hanımefendi! Bu adam haberi dinlemek istiyor. Sesini aç.”

Garson, cık cık etmiş, fakat isteğe uymuştu.

“En ilginci de” dedi Molly Chan “faillerin konteynerin tepesini açmayı nasıl başardığı. Açıkça görülüyor ki, kesici aletler ve muhtemelen kaldıraç kullanmışlar, fakat burada bir, bir buçuk santimlik çelikten bahsediyoruz. Onu bükebilmek için, sıradan bir insanın yapabileceğinden daha fazla baskı uygulamanız gerekir. Teorilerden biri, ‘yaşam pençesi’ adlı, itfaiyecilerin zarar görmüş arabalardan kurbanları çıkarmak için kullandığı aletin işin içine dahil olduğu yönünde. Ancak bu, arkamda görebileceğiniz kıvrılma etkisini açıklamıyor.”

Kameraman, muhabirin omzu üzerinden konteynıra zum yaptı. Konteynerin üzerinde bir çift polis memuru, kaldırılıp açılmış tepe kısmına dalgın dalgın bakıyordu. Duruma uygun bir şekilde şaşırmış görünüyorlardı.

Stüdyodaki sunucu “Molly, bu olayın vampirlerle bağlantısı ile ilgili iddiaların olasılığı üzerine bize ne söyleyebilirsin?” diye sordu.

“Dale, bu, şu anda ortada dolaşan söylentilerden biri, fakat soruşturma yapan dedektifler, konuyla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Konteyner, Polonya’dan gelmiş ve söylendiğine göre ünlü bir mağaza zinciri için gönderilmiş mobilyaların nakliyesi için kullanılmaktaymış. Ancak, konteynerin geldiği yer Doğu Avrupa olduğu için, bu olayda vampir unsuru tamamen göz ardı edilemez gibi duruyor.”

“Teşekkürler, Molly. Bu sıcak gelişme ile ilgili daha fazla bilgiyi, elimize geçtikçe aktaracağız. Şimdi, borsadan son haberler için Kevin Weingarten’deyiz. Kevin?”

“Onlar.” dedi Redlaw, kesin bir şekilde. “Onlar olduğunu biliyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Aynı hareket tarzı. Askeri usûl içeri sızma. Bir dolu mermi. O konteynerin içerisindekilerin Fraxinus mermisi olduğuna dair her türlü iddiaya girerim. Tıpkı metrodaki gibi, orada da kül yığınları olduğuna her türlü iddiaya girerim. Sadece, polis henüz bize bunu söylemiyor.”

“Ama haber çoğunlukla varsayımdı.” dedi Tina. “O kötü burun estetiğine sahip sıska küçük kaltak, kendi kendine çıkarım yapıyor ve meseleyi heyecanlı bir hale sokmaya çalışıyordu. Bir

şey bilmiyordu."

“Nakliye konteynerleri, deniz aşırı yolculuk etmek isteyen Güneşsizler için idealdir. Güneş ışığı sızdırmazlar. Büyük çelik tabutlar gibidirler. A noktasından B noktasına, oradan da C noktasına gönderilirler, fakat varış yerlerine gelmeden önce kimse içlerini açıp bakmaz. Bu yolla Britanya’ya giren Güneşsizlerin sayısı inanılmazdır. GÖLGE’de, bunu durduracak kadar insan gücü yoktu ve gümrük memurlarını, konteynır beyannamelerine sadece şöyle bir göz atıp geçmelerine izin vermelerinden daha fazlasını yapmaya ikna etmek, oldukça zordu.”

‘‘Tam olarak üst sınıf yolculuk da sayılmaz, değil mi?”

“Genellikle başka bir alternatif yoktur. Bazen vampirler, kimse bakmadığı bir esnada konteynerin içerisine sızmayı yardım almadan başarır fakat daha çok, daha organize bir suç işin içine dahil olur. Çeteler, onlara kaçak olarak sınırları geçirerek epey para kazanabilir. Güneşsizler, bu

geçişin ücretini ödemek için gereken parayı toplayana kadar kemerleri sıkar, para biriktirir, çalar ve kurbanlarının cüzdanlarındaki kartları kullanır. Bu, her zaman küçük bir servet demektir. Ancak, dolaşmak için alan ve vampir nüfusu fazlalığı olmayan yeni bir diyara gitmek için değer.” Redlaw, hızlıca yemeğini bitirdi. “O tersaneyi ziyaret etmek istiyorum. Brooklyn diyordu. Beni oraya götürebilir misin?”

İLGİLİ TERSANEYİ bulmak oldukça kolay olmuştu. Polis arabalarının durduğu ve bir sürü yayın aracının park ettiği yerdeydi. Öte yandan, olay yeri bandının arkasına geçmek olanaksızdı. Londra’dayken, o eski güzel günlerde, Redlaw GÖLGE rozetini sadece bir anlığına göstererek, buradan yürüyüp geçebilirdi. Ancak burası Londra değildi ve bu günler de ne eskiydi ne de güzeldi. Kapıda görevli olan polis, geçmek için geçerli bir mazereti olmayan herkesi geri çeviriyordu. Aynı zamanda sorulan soruları yanıtlamayı da kesin bir şekilde reddediyordu. Tek söylediği şey “yorum yok” idi. Herkese. Her konuyla ilgili olarak.

Redlaw, olay mahalini saran bandın yanlış tarafında olmaya, kaza anında etrafta biten tiplere ve meraklılara katılmaya razı olmak durumundaydı. Uzaktaki zarar görmüş konteyner ve daha yakında, iki üç olay yeri inceleme görevlisi mavi iş kıyafetlerinin içerisinde kendi aralarında olayı müzakere ediyordu ve New York’un etrafta dikilip karton bardaktan kahve içen en iyi polislerinden birkaçı, erkeksi bir çokbilmişikle duruyordu.

“Bu bir zaman kaybıydı.” dedi Tina. “Burada bütün gün durup kıçımızı dondurabiliriz, fakat ilginç bir şey görmemizin hiçbir yolu yok.

“Katılmıyorum. Tüm bunlar oldukça açıklayıcı.”

“Nasıl?”

“Bak. Her yer polis kaynıyor. Burada ne olduğunu gizlemek için herhangi bir çaba sarf edilmiyor. Örtbas etmek için herhangi bir girişimde bulunulmuyor. Saldırı, oldukça cesurcaymış. Hatta küstahçaymış. Açıkta, herkesin görebileceği bir şekilde yapılmış.”

“Yani, bunu her kim yaptıysa torpili mi varmış?”

“Ya da demir gibi sağlam bir özgüveni. Caka satmaya bile başladılar. Bu da onları daha tehlikeli yapıyor. Etrafa epey çamur sıçrattılar, bu nedenle belki de daha büyük ve daha çamurlu bir şey yapmak için akılları cezbedilmiş olabilir. Bu konuda uyarmam gereken biri var.”

Redlaw, geriye döndü ve yürümeye başladı.

“Kim?” dedi Tina, onu izleyerek.

“Peşime takılmakta ısrar edeceksin, değil mi?”

“Hı hı, tabii ki. Sana tıpkı... bir köpeğe yapışan kene gibi yapışıyorum Redlaw.”

“Ne kadar gurur okşayıcı. Her ikimiz için de.”

“Yapma, biz bir ekip değil miyiz? Ortak.”

Ortak? Redlaw’ın ne bir ortağa ihtiyacı vardı ne de bir ortağı olmasını istiyordu. Geçmişte bu durum pek iyi sonuçlanmamıştı. İki seferde de, ölümle sonlanmıştı.

Ancak, Tina Checkley’ye bir şey borçlu olduğunu inkar edemezdi; belki de minnet borcu. Aynı zamanda işe de yarıyordu. “Peki.” dedi. “Sanırım şu anda öyle ya da böyle, seninle hareket etmek durumundayım.”

Tina, onun koluna girdi. “O zaman neşelen. Benim burada olmam, sevindirici olmalı. Ben olmasam, sen buralarda yolunu bulamayan ve yerlilerle başa çıkamayan somurtkan bir yaşlı tip olursun. Benimle beraber enerji, kalite sahibi oluyorsun. Ayrıca, bu bölgeden ihtiyacın olan bilgi bende. Google’ın tangalı haliyimdir ben. İkimiz beraber insanlara dünyanın kaç bucak olduğunu gösterebilir ve dünyayı kurtarabiliriz. Her şey mümkün.” “Korktuğum şey de tam olarak bu.” dedi Redlaw soğuk bir şekilde. “Her şeyin mümkün olması.”

Tina, oyuncu bir şekilde onun omzuna vurdu.

Bu kötü olan omzuydu, birkaç ay önce bir vampir tarafından parçalanan omzuydu ve kızın darbesi, bir saat boyunca fena halde sızlamasına neden olmuştu. Ancak Redlaw, acıya da pek çok şeye dayandığı gibi, asık suratlı bir metanetle katlanıyordu. Nihayetinde o, uzun zamandır ızdırap çeken biriydi.

On Birinci Bölüm

“VAKİT GELDİ CLARA.” dedi Farthingale.

Clara, dinlenme odasındaydı; bir armut koltuğa uzanmış, televizyona dalmıştı.

“Yaaa” diye sızlandı. “Ama Transilvanyalı Aileler var. Daha yeni başladı. Gel benimle beraber izle, saf besin aktarımına ondan sonra gideriz.”

Farthingale, özellikle kardeşi söz konusu olduğunda epey sabır sahibi bir insandı, fakat mesele bir çocuk programı olduğunda orada bir çizgi çekmesini bilirdi; hatta bu program, kendisinin sahip olduğu stüdyoda yapılmış, kendisinin sahip olduğu televizyon şebekesinde gösterilen ve lisanslı ürünleri, hisselerinin çoğuna sahip olduğu bir oyuncak firması tarafından üretilen bir program olsa da.

“Hayır.” dedi, yumuşak ama kesin bir sesle. “Her hafta bu zamanda oluyor, bunu biliyorsun Clara. Bunu yapmak zorundayız. Ayrıca, daha sonra yapmam gereken, ertelenemeyecek önemli telefon görüşmeleri var.”

“Haydi gel Clara” dedi Rozetta. Filipinli tıknaz hemşire, ellerini Clara’nın omuzlarına koydu. “Sadece bir an sürecek ve bittiğinde seninle oturacağım ve ne istersen onu izleyeceğiz.”

Farthingale, Clara’nın duruşunun gerginleştiğini, yüzünün buruştuğunu görebiliyordu, işaretleri biliyordu. Eğer dikkatli olmazlarsa, bir sinir krizi başlayabilirdi. Kıyamet gibi bir kriz.

“Ama canım acıyor.” diye sızlandı Clara. “İğne hep canımı acıtıyor ve ben onu sevmiyorum.”

“Biliyorum hayatım, biliyorum.” diye onu sakinleştirmeye çalıştı Rozetta. “Ama iğnenin ağabeyine nasıl yardımcı oldığunu hatırla. Zavallı Howie hasta ve sen olmazsan daha da hasta olacak. Sen onun güçlü kuvvetli ve sağlıklı kalmasını sağlıyorsun.” Rozetta, herhangi başka birisinin yanında Farthingale’e Bay Farthingale olarak hitap ederdi. Yalnızca Clara varken ona Howie diyordu.

“Bırak beni!” diye çıkıştı Clara. “Sen benim annem değilsin. Annemmişsin gibi konuşma.”

Rozetta, çaresizce Farthingale’e baktı. İkisi de Clara’yı zorlamamaları gerektiğini biliyordu. Köşeye sıkıştırıldığında ve korkutulduğunda, deliye dönme eğilimi vardı. Sıklıkla, kendini kanatana kadar ısırırdı ve morartana kadar bir yerlere vururdu.

Farthingale, televizyonun önüne geçti; çömelmişti, böylece gözleri kardeşininkiyle aynı seviyedeydi.

“Clara.” dedi. “Sevgili Clara. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun.”

Clara, alt dudağını dışarı çıkararak başıyla onayladı.

“Sen de beni seviyorsun, değil mi?”

Tekrar bir baş hareketi geldi ve Clara; hepsi bir şekilde yaşayan Ölü olan ve Karpat Dağları’ndaki bir kasabada yaşayan vampir klanının, Fangerların ve komşularının çizilmiş maceralarını daha iyi görebilmek için Farthingale’in etrafından bakmaya çalıştı. Programdaki en popüler karakter, Fangerların en küçük çocuğu Felix’ti. Felix’in hayatı, en sevdiği beslenme biçimi olan “kızıl şurup”un bir sonraki porsiyonunu bulmak üzerine kurulu hiç bitmeyen bir maceraydı.

“Ve beni sevdiğinden dolayı, bunu benim için yapıyorsun. Haftada bir, bana kanının birazını veriyorsun. Çünkü eğer o olmazsa, ben ölebilirim. Ve sen benim ölmemi istemezsin, değil mi Clara? Ağabeyin Howie’nin ölmesini istemezsin.”

Clara, sertçe başını salladı.

“Ben ölürsem sana ne olur Clara? Sana kim bakar? Nerede yaşarsın?”

“Rozetta bakar.” diye yanıtladı Clara. “Ve ben de burada, evimizde yaşarım.”

“Ama ben burada olup her şeyini ödemezsem, bunu yapamazsın.”

“Sen bir milyardersin. Bu da demektir ki, bir sürü doların var. Milyarder. Ve ben de hepsini miras olarak alacağım. Yani her şeyi ödeyebilirim.”

Clara, bazen Farthingale'in düşündüğünden daha zekice hareket ediyordu. Bir çocuk gibi davranıyor olabilirdi, pek çok yönden bir çocuktu, fakat kırk yıllık yaşam deneyimine sahip bir çocuk. Onu küçük görmek, hiçbir zaman akıllıca olmazdı.

"Ben senin vasiyetinde varım." diye devam etti Clara. "Bana öyle söyledin. Avukatlar hazırladı ve sen de imzaladın ve eğer ölürsen, bütün para benim olacak. Ve ilk yapacağım iş, bütün evi pembeye boyamak olacak. Sonra da bir midilli alacağım. Sen almama izin vermiyorsun, çünkü düşeceğimi söylüyorsun, ama düşmeyeceğim. Ve her öğünde, kahvaltıda bile dondurma yiyeceğim. Ve her gün midillime bineceğim, adı da Bay Truffles olacak. Kafamda güvende olmak için plastik bir şapka olacak."

"Vasiyetler değiştirilebilir, Clara. Avukatım, vasiyeti senin hiçbir şey almayacağın şekilde değiştirebilir. Buna ne diyorsun? Bu hoşuna gider mi?"

"Bunu yapmazsın."

"Neden?"

"Beni seviyorsun." dedi. "Daha yeni söyledin. O yüzden beni parasız bırakmazsın, çünkü bu birini seven birinin yapacağı bir şey değil."

Clara, bu noktada onu yenmişti.

J. Howard Farthingale III, on sekiz farklı birinci sınıf şirketin yönetim kurulu başkanıydı. Fosil yakıt kullanımı, eğlence, basın yayın, perakende satış ve teknoloji alanlarında sahip olduğu hisselerle, çok çeşitli ve hayranlık uyandırıcı bir iş portföyü vardı. Neredeyse bütün şirketleri, Fortune 500 listesine dahildi. Her gün, milyonlarca dolarlık kararlar veriyor ve sayısı yüz binlere varan miktarda iş gücünün hayatını etkiliyordu. Yaşayan en açıkgöz ve çıkarcı kodaman iş adamlarıyla, yalnızca kendi büyükannelerini satmakla kalmayacak, aynı zamanda protez diş ve kalça için ekstra para talep edecek kadın ve erkeklerle doğal bir alışkanlıkla anlaşmalar üzerine müzakereler yapıyordu. Çok sayıda köpek balıklarıyla yüzüyor ve ısırıldığından daha çok ısırıyordu.

Ancak şimdi, doğuştan gelen bir kromozomsal kusuru ve ciddi öğrenme güçlüğü olan bir kızın kurnazlığına ve taktiğine yenilmişti.

O zaman, Clara'nın yanına bağdaş kurup Felix Fänger ve en iyi arkadaşları Ürktücü Ursula ile Zebedi Zany Zombi'nin bu bölümde nasıl bir macera yaşayacağını izlemekten başka çare kalmamıştı. Felix, alametifarikası olan meşhur haykırışıyla "Kızıl şurup! Kızıl şurup!" diye bağırınca, Clara da onunla beraber bağırdı ve Farthingale de aynısını yaparak isteklilişini gösterdi.

BU ÇİLE BİTİNCE Farthingale, Clara ve Rozetta, alt kattaki tıbbi odaya geçtiler.

Far Tintagel evi[2], tıpkı sanatsal bir gelişigüzellikle yerleştirilmiş bir kitap yığını gibi, biribiriyle kesişen, örtüşen, birleşen ve üst üste binen tek katlı bölümlerden oluşmuştu. Bazı katlar, kolonlarla desteklenmiş balkonlara ve teraslara uzuyordu. Diğerlerinin üzerinde, uzun saçakları olan hafif eğimli çatılar vardı. Birkaç tanesi, üzerine yapıldığı yamacın içerisine yarı gömülüydü ve yekpare bir şekilde yeraltından dışarı fırlıyordu. Kireç taşından betonarme tuğlalar ve plakalar, ana yapı malzemesiydi; malzemenin kaba dikdörtgenleri ve dik açıları, iç mekanlarda bolca bulunan koyu renk ahşap lambri ile yumuşatılmıştı. Evin toplam alanı, neredeyse 3.000 metre kareydi. Geniş, tırabzansız merdivenler, çeşitli katları birbirine bağlıyor ve ışık, çatı penceresi ve Fransız ve yüksek pencerelerin bir karışımı olan camlardan içeriye giriyordu.

Far Tintagel, üç yıl önce 20 milyon dolara inşa edilmişti ve tasarımı Frank Lloyd Wright'a, özellikle de onun iki şaheseri olan Fallingwater'a (Şelale) ve Taliesin'e yapılmış bir saygı durşuydu. Farthingale, iki savaş arası dönemin, Amerikan iş dünyası ve hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde Amerikan mimarisi için altın çağ olduğuna inanıyordu. Bankerler, borsacılar ve sanayiciler, Büyük Buhran döneminde dahi büyük kar elde ettiğinden, önemli miktarda kullanılmayan özel sermaye vardı ve bunun bir kısmı büyümeye, tutkuya ve moderniteye gönderme yapan güzel binalar inşa etmeye harcanmıştı. Bunların içerisinde Wright'ın yapıtları ideal örneklerdi. Düşük bütçeli banliyö evleri "Usonialı" bile, engin bir iyimser açıklığa sahipti.

Şimdi, dünya görünüşe bakılırsa ikinci bir Büyük Buhran a doğru giderken, gösterişli mülk geleneğinin sürdürülmesi önemliydi. Farthingale, diğerlerinin çoğu düşüşteyken yıldızı parlamaya devam eden birkaç

seçilmişten biriydi ve Far Tintagel, açık ve kesin bir şekilde bir gurur ve öz saygı abidesiydi. Bu yapı ve üzerine kurulduğu ada, onun özel derebeliğiydi; ulusun geri kalanından bağımsızdı, görkemli bir kendi halindeliği vardı. Buraya, çağırılmayan ya da kendisine ihtiyaç duyulmayan kimse gelmezdi, fakat herkes -belirli bir uzaklıktan- izleyebilirdi.

Üçü, ana salonda, J. Howard'in ve Clara'nın büyük büyük büyükbabası olan Josiah Farthingale'in yağlı boya portresinin altından geçti. Bu resimde çatık kaşları ve çenesine kadar uzanan favorileriyle resmedilmiş ünlü demiryolu patronu, ciddi anlamda para kazanan ilk Farthingale'di; söz konusu para, basitçe büyük miktarda değildi, insanı şaşkına çevirecek boyutlardaydı. Adam, aynı zamanda Klu Klux Klan'da Büyük Emperyal Büyücü idi ve ırk ıslahının sağlam bir savunucusuydu. Aile sloganı olan sanguis ordo esfi-kan, mezheptir- bulan kişiydi ve bu slogan, tablonun arka tarafındaki 19- yüzyıldan kalma 4-4-0 buhar lokomotifinin yarı tarafında pirinçten yazılmış olarak görülebilirdi. Josiah Farthingale, kendi soyunun kanının saflığı hususunda fanatikti; bu konuda o kadar katıydı ki, oğullarının, ne kadar uzak olursa olsun, akraba olmayan bir kadınla evlenmesine müsade etmiyordu. J. Howard Farthingale III, sıklıkla atasının inanışlarının nihai olarak Clara'nın durumunun sorumlusu olup olmadığını merak ederdi.

Salonun hemen dışındaki tıbbi odada, bir çift çelik çerçeveli hastane karyolası, yakınlarındaki kan nakli ekipmanı aracıyla yan yana duruyordu. Farthingale ve Clara uzandı. Farthingale, gömleğinin kolunu sıyırdı, Rozetta da Clara için aynısını yaptı. Sonra da bir sondanın kabını açıp onu bir tübün ucuna takmakla

meşgul oldu. Clara run üst koluna bir turnike lastiği bağladı, damarı ortaya çıkarmak için Clara'nın dirseğinin kıvrımına hafifçe vurdu, antiseptik bir bezle cildini temizledi ve uzmanlıkla trokar iğneyi koluna batırdı. Clara, her zamanki gibi bir çığlık attı.

"Her zaman sadece bir sıyrık diyorsun." diye çıkıştı Rozetta'ya. "Ama hiç de öyle değil. Çok acılı oluyor."

"Yumruğunu sık, tatlım." dedi Rozetta. "İşte böyle. Tekrar. Aferin."

Parlak kırmızı kan, saydam tübün içerisinde ilerlemeye başladı ve yatağın yanında asılı duran bir torbaya küçük püskürtmeler halinde aktı. Torba dolduğunda, bir başka askılığa takılacak ve oradan da bir başka sonda, boru çıkış ağzına takılıp, Farthingale'in önkoluna yerleştirilmiş iğneye bağlanacaktı. Gerisini ise, yerçekimi halledecekti.

Mesele sadece Farthingale'in nadir bulunan bir kan grubuna sahip olması değildi. Farthingale, AB RH negatifNS HPl'e, nüfusun %0,00002 gibi, gittikçe küçülmekte olan bir bölümünün sahip olduğu protein ve antijen dizilimine sahipti. Ancak, ona uygun eşleşmeler vardı ve sahip olduğu zenginlik ve kaynaklar ile her hafta istediği miktarda kanı elde etmesi zor olmazdı.

Öte yandan Farthingale, iyi bir aileden geliyordu. Köklerinin izlerini Mayflower a[3] kadar sürebilen, uzun bir servet yaratıcıları ağacına sahip bir Amerikan soylusuydu. Gururu incinmiş bir asilzadeydi ve ona öyle geliyordu ki, herhangi birinden alınmış yedek kan ile, damarlarında akan şeyi kirletemezdi. Eğer mecbur kalmazsa bunu yapmazdı ve Clara sayesinde de mecbur kalmıyordu.

Clara, onunla aynı soydandı, aynı döldendi, aynı temel genetik koda sahipti. Kan grupları aynıydı, ama daha da önemlisi, aynı ebeveynlerden ve aynı sülaleden geliyorlardı. Onun gibi bir adamın, düzenli olarak kan bağışını kabul etmesinin makul bir şekilde beklenebileceği tek kişi Clara'ydı. Onun dışında bir şey, kabul edilemez, düşünülemez olurdu.

Sanguis ordo est.

Danıştığı tüm doktorlar Farthingale'e bu haftalık kan naklinin gerekli olmadığını söylemişti. Bir şey fark etmezdi. Durumunda anlamlı bir düzelme olmazdı.

İyi de onlar ne biliyordu ki? Bu onun bedeni, onun tıbbi sorunuydu ve bunu kendisi nasıl uygun görüyorsa öyle çözmeye çalışacaktı.

Kendisinde bir şeylerin ters gittiğini, ilk olarak iki üç sene evvel, Far Tintagel'in tamamlanmasından ve Clara ile birlikte buraya taşınmasından kısa bir süre sonra fark etmişti. Baş dönmesi nöbetleri yaşamaya başlamıştı. Söz konusu nöbetler her an, kayda değer bir neden olmadan geliyor ve aynı derecede gizemli bir şekilde gidiyordu. Farthingale, hastalık hastası değildi.

Meseleyi çok çalışmaya, yorgunluğa bağlamıştı ve bunun geçici ufak bir sorun olduğunu düşünerek normal hayatına devam etmişti.

Yaralar ortaya çıkmaya başlamıştı, ellerinde ve bacaklarında büyükçe mor-siyah şişlikler oluşmuştu. Acı vermiyorlardı ve açık bir nedeni yoktu. Birdenbire, alışılmadık bir şekilde sakarlaşmamıştı. Fark etmeden bir şeylere çarpıp durmuyordu.

Aşağı yukarı aynı zamanda, dişini fırçaladıktan sonra tükürdüğü macunda pembe izler görmeye başlamıştı. Dişetleri kanıyordu. Ayrıca, bileklerinin iç tarafında küçük kızarıklıklar oluşmuştu.

Tıbbi bilgi alabileceği tüm internet sitelerini araştırmıştı ve hepsi de tek korkunç, yürekleri durduran sonuca ulaşıyordu: lösemi.

Ancak, doktor onu geniş kapsamlı testlere tabi tuttuktan sonra, şükürler olsun ki bir onkoloğa değil, bir hematoloğa sevk edilmişti. O doktor da Farthingale'e daha önce hiç adını duymadığı bir hastalık olan ITP teşhisi koymuştu. Hastalığın tam adı

İdiopatik Trombositopenik Purpura idi. Bu, anormal derecede düşük trombosit sayımı olarak ortaya çıkan bir otoimmün rahatsızlığıydı. Oldukça maliyetli hematologun açıkladığına göre, basitçe, Farthingale'in bağışıklık sistemi bozulmuştu. Antikorları, kendi trombositlerini yanlışlıkla düşman organizmalar olarak tanımlıyor ve kemik iliklerinin yenisini üretebildiğinden daha hızlı bir şekilde onları yok ediyordu. Kendisiyle bir savaştaydı, içerisindeki bir sahte düşmanla dövüşüyordu ve sonuç olarak, ciddi bir trombosit azalması nedeniyle kanı, gereken şekilde pıhtılaşamıyordu.

Durumu, hemofiliye oldukça benziyordu, fakat hemotolog onu bu hastalığın sağlık açısından daha az tehlikeli olduğuna ve sonuçlarının çok dahi iyi tahmin edilebildiğine ikna etmişti. Beyinde ani, kontrol edilemeyen bir kanamayla ilgili ufak bir risk vardı ve Farthingale artık kazara gerçekleşen kesikler ve sıyrıklarla ilgili daha dikkatli olmalıydı, çünkü eskiye göre daha yavaş iyileşeceklerdi. Eğer mümkünse, trafik kazasından kaçınması gerekiyordu ve bıçaklanmamak ya da vurulmamak için de elinden geleni yapmalıydı. "Karanlık arka sokaklardan ve

soyguncılardan uzak dur. Her zaman emniyet kemerini tak. Özenli tıraş ol." Hermatolog, kendi küçük şakasına kıkırdadı.

Bunun nedeni neydi, Farthingale bilmek istiyordu.

Hematolog caveap olarak yalnızca "ITP"nin "I" harfine vurgu yapabildi; idiopatik. Doktor dilinde bu kelime "kimse bilmiyor" anlamına gelirdi. İşte o şeylerden biriydi. Bir insan durumuydu.

Bu da, kabaca, olur böyle şeyler, kötü şans, aş artık bunları olarak tercüme edilebilirdi.

Birtakım çözümler vardı -steroid tedavisi, intravenöz immunglobulin aşılaması, hatta en uç durumlarda trombosit nakli- fakat bunlar en iyi ihtimalle geçici çözümlerdi, pek hoş değillerdi ve başarıyı garanti etmiyorlardı. Sağlam ve kalıcı bir tedavi yoktu. En iyi seçeneğiniz, bu durumla yaşamayı öğrenmekti. ITP, zahmetli bir hastalıktı, ama bir aksilik çıkmadığı müddetçe hayati tehlikesi yoktu.

Öte yandan J. Howard Farthingale, uygunsuzluklara katlanabilen bir adam değildi. Ona göre bu ödün verme anlamına gelirdi ve yalnızca zayıf kişiler ödün verirdi.

Çözüm, ellerindeydi: Clara. Onun kanı, kendisininkiyle tamamen uyumluydu, her açıdan mükemmeldi. Test ettirmişti. Clara'nın trombosit sayımı mikrolitre başına 275.000'di; yani ortalamanın üzerinde, neredeyse en üst aralıktaydı. Aynı zamanda güvenliydi de. Kontrol etmişti. Down sendromu bulaşıcı değildi, yakalanabileceğiniz bir virüs yoktu.

Clara, kanıyla onda eksik olan şeyin telafisini yapabilirdi.

Sanguis ordo est.

Şimdi ona bakıyordu. Karyolanın ayarlanabilir döşeği, baş tarafından 45 derecelik bir açıyla deteklenmişti ve Clara boylu boyunca uzanmış, sefil bir halde sondaya ve neredeyse dolmuş kan torbasına bakıyordu. "Kızıl şurup" diye yumuşakça kendi kendine mırıldandı, "kızıl şuruuup".

Objektif olarak konuşmak gerekirse, Farthingale'in kardeşi oldukça çirkin bir yaratıktı, fakat eğer kader DNA'sını acımasızca çivilememiş olsaydı, nasıl bir kadın olabileceğine dair görünür izler de barındırıyordu.

Tıpkı annesi gibi muhteşem sarı saçları vardı ve gözleri, babasınınki gibi koyu mavi-yeşildi. Şüphesiz ki, ekstra bir 21. kromozom olmadan, çok güzel ve oldukça başarılı bir kadın olurdu ve tıpkı annesi ve her iki büyükannesi gibi yaşını çok güzel taşırdı. Yetişkinliğinin erken döneminde belki bir binici, polo oyuncusu ya da belki de bir piyanist olurdu. Muhakkak şimdiye kadar kendi çocukları olmuş olurdu ve kocası saygıdeğer bir Harvard hukuk mezunu olurdu ve Boston'daki üst düzey bir şirketin kıdemli ortağı olurdu. Beacon Hill'de ve yaz haftasonları için Kennebunkport'ta ya da Ogun-quit'te birer evleri bulunurdu. Belki de bu durumda, Clara'nın yükünden kurtulmuş olan Farthingale, kendine bir eş bulma ve çocuk yapıp bir varise sahip olma fırsatı bulurdu...

Ancak Farthingale, neler olabileceğine takılıp kalmayı sevmezdi. Bunun bir anlamı yoktu. Önemli olan burası ve şu andı, varsayımsal olandan ziyade gerçek olandı. Ona bakabilecek yaşa geldiği andan itibaren Clara'ya bakmayı seçmişti. Onun ihtiyaçlarının karşılandığından ve iyi bir hayatı olduğundan emin olmayı kendi görevi haline getirmişti. Ebeveynleri hiçbir zaman bunu yapmamıştı, en azından bu derecede uğraşmamıştı. Özellikle annelerinin, Clara'ya irkilmeden bakmaları çok enderdi; sanki onun kendisinden çıktığına inanamıyormuş gibiydiler. Çocukluğu ve ergenliği boyunca Clara'ya, sanki aile için bir utanç kaynağıymış; görmezden gelinmesi, uzak durulması, nadiren bahsedilmesi gereken bir şeymiş gibi davranılmıştı. Üç katlı garajın üstündeki bir grup odaya sürgün edilmişti ve nadiren ana eve gelmesine izin verilirdi; hele misafirler varsa, kesinlikle oraya gelemezdi. Pek çok bakıcı, iyi ücret alan ve iyi niyetli birçok hemşire ve dadı gelmişti, fakat Deborah Martinborough Farthingale'in kendisi, çok az ebeveynlik yapmıştı; J. Howard Farthingale Junior ise hiç yapmamıştı. İkisi de, kızlarını ne kadar az görürse, o kadar mutlu oluyordu.

Farthingale, bir ergenken bile bunun yanlış olduğunu, böyle olmaması gerektiğini biliyordu. Clara'yı kendi kanatları altına almak, onun bu duruma verdiği cevap olmuştu. Hatta belki bu bir tür misillemeydi. Anne ve babasının reddettiği şeyi, o kucaklıyordu.

Kan torbası dolmuştu. Rozetta, iğneyi Clara'nın kolundan çekti ve küçük giriş noktasına bir bant ile emici bir ped koydu.

Torbayı, diğer askıya aldı ve Farthingale’in ön koluna bir sonda yerleştirdi.

Oldukça adildi. Kardeşine yaşam veren şey, kendi içine doğru aktığında Farthingale düşüncelere daldı. Clara, ona yaptığı iyiliğin karşılığını veriyordu; ona olan borcunu bu şekilde ödüyordu. Hesabın vadesi gelmişti ve ücret de onun karşılayabileceği tek şeydi; kanı.

HAFTALIK “SAF BESİN GEÇİŞİ ”Nİ, Yukinobu Uona ile haftalık telekonferansın izlemesi tesadüf değildi. Farthingale, Clara’nın kanından bir miktar kendi içerisine girdiğinde, her seferinde canlanmış hissederdi. Bir doktor, şüphesiz ki, bunun psikosomatik olduğunu söylerdi. Farthingale, aynı düşüncede değildi. Clara’nın trombositleri ile zenginleşmişti, havaya girmişti, enerji doluydu, ilerlemek için şaha kalkmıştı; öyle de olması gerekiyordu, çünkü Uona hilebaz bir müşteriydi. Bir meşlektaştı, evet ve onunla eşit biriydi, ama bir yandan da Farthingale’in karşılaştığı en sinsi adamlardandı ve korktutucu derecede akıllıydı da. Onunla uğraşırken gözünüzü dört açmanız gerekirdi.

Hat bağlanırken, Bostonlu yapmacık tavrını takındı.

“Yukinobu!”

“Howard. Nasıl gidiyor?”

Uona zayıf, derli toplu, pürüzsüz ciltli, altmışına merdiven dayamış bir adam için oldukça iyi durumda biriydi. Yaşını belli eden tek gerçek gösterge, şakaklarındaki hafif beyazlamaydı; bu da boyayla kolaylıkla kapatılabilirdi, fakat dokunulmadan bırakılmıştı, belki de başka bakımlardan ne kadar genç göründüğünü vurgulamak için böyle yapmıştı. Arkasında, yüksek katlardaki ofisinin penceresinden Tokyo’nun geniş bir manzarası görülüyordu. Manzarada, devasa Izumi Garden Tower, keskin görünüşlü Dentsu binası ve Tokyo Kulesi’nin şaşaalı bir şekilde aydınlatılmış Noel ağacı vardı. Şehrin ufuk çizgisinde kızıl bir güneş ortaya çıkmış, her şeyi yakut kırmızısı aleviyle yakıyordu.

“Bilirsin.” dedi Farthingale, “İdare ediyoruz, hayatta kalıyoruz.”

“Evet. Peki sevgili kız kardeşin nasıl?” diye sordu Uona.

Kan naklinden haberdar olmaması ihtimali yoktu. Uona her şeyi, her gerçeği, her sırrı bilirdi. Bu kibar ve gündelik olan soru da, bunu göstermesinin bir yoluydu.

“Clara iyi.”

“Clara. Clara iyi. Harika.” Uona’nın hemşerileri bu ismi telaffuz etmekte zorlanabilirdi, fakat Uona, yeteneklerini göstererek bir noktaya parmak basıyordu. Onun yaptığı her şey, hesaplanmış birer hareketti. “Aileye bakmak çok önemlidir. Aile her zaman önce gelmelidir. Akrabalarımıza olan sevgimiz ve saygımız olmazsa, başardığımız her şey bir hiçtir.”

Teşekkür ederim, Zen ustast, diye düşündü Farthingale. “Sanırım Porfîri’nin nasıl gittiğini öğrenmek istiyorsun.”

“Pek çok kaynağım sayesinde gelişmelerden haberdar oluyorum.” dedi Uona. “Şimdiye kadarkiler etkileyiciydi. Ancak daha önemli soru şu ki, Başkanınız harekete geçmeye karar verdi mi?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Uona, muhtemelen cevabı zaten biliyordu ya da sağlam bir ipucuna sahipti. “Hayır. Henüz değil. Satış yapmaya yakınız, fakat işini garantiye almak istiyor. Daha fazla zaman talep ediyor. Daha fazla kanıt.”

“Onu zorlamalısın.”

“Zorluyorum. Ancak seçim yılındayız ve adam kıçını iki eli ve bir çöp tenekesi kapağıyla kapatıyor.”

Karşılıklı fayda sağladıkları ya da böyle bir potansiyeli olan başka birkaç iş girişiminden daha bahsettiler. Sonra Uona “Belirli bir üçüncü kişi olmadan bu konuşmayı şenle yapmak garip geliyor.” dedi.

“Doğru. Bir silahşor eksiğiz, değil mi?”

Japon hüzünlü göründü, fakat bu fazla sürmedi. “Nathaniel, bizi hayal kırıklığına uğrattı. Müttefiklerini seçmede yeteri kadar akıllı davranamadı. Ancak iyi tarafından bak, en azından nihayetinde ikimizi maddi olarak avantajlı durumda bıraktı.”

Nathaniel Lambourne’ün ölümünün ardından, yatırımcılar ve yöneticiler, onun başında olduğu çeşitli şirketlere hamle yapınca, kurumsal çevrelerde beslenme çılgınlığı yaşanmıştı. Hisse senedi fiyatları düşüşe geçmiş, fırsat köşesi reyonu seviyesine inmişti ve herkes birer parça istiyordu. Ancak Farthingale ve Uo-na, meslektaşlarının vefatından, haber medyaya sızmadan saatler önce haberdar olmuştu ve bu da onlara oldukça önemli bir avantaj sağlamıştı. Yaklaşık bir dakika süren yas ve keder döneminden sonra, Lamboure’un portföyündekilerin en iyilerini kendileri için seçmek amacıyla işe koyulmuşlardı. Onunla beraber sahip oldukları mal varlıklarındaki hisselerini, onlara etkin bir şekilde bütünüyle sahip olana kadar adım adım arttırmışlardı ve daha önce ilgilenmedikleri, fakat görünüşünden hoşlandıkları varlıkların hepsini satın almak için kredi kullanmışlardı. Böylece de, başkalarının üzerinde kavga etmesi için, yalnızca kırıntılar -başlangıç seviyesindeki, düşük performans gösteren ve az büyümüş şirketleri- bırakmışlardı. İki adam da, Lambourne’un da böyle olmasını isteyeceğinden emindi.

“Ancak,” diye ekledi Uona. “onun düşüşünün nedeni yalnızca değerli müttefikleri değildi.’

“Elbette. Eğer Nathaniel’jn boğazını kesen piç heriften bahsediyorsan” dedi Farthingale, “John Redlaw. Beş para etmez herif. Onun yüzünden, bir ortak ve umut vaat eden bir proje kaybettik. Ortadan kayboldu, değil mi? Son duyduklarıma göre, tamamen radarın dışına çıkmış.”

“Üç gün önce Londra’da bulundu ve köşeye sıkıştırıldı.” “Hadi canım!”

“Aynen. Tutuklanmaktan kurtulmayı başardı, fakat neredeyse hemen tekrar ortaya çıktı.” Uona, muzip bir ifade takındı. Diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyor olmaya ve bilgisizliklerini onların yüzüne vurmaya bayılırdı. “Nerede olduğunu tahmin edebilir misin?”

“Aydınlat beni.”

“Aslına bakarsan, senin bulunduğun civarda.”

“Ya?”

“Evet, Interpol’un içerisinde bir adamım var. Uluslararası Terörizm Departmanı’nda bulunuyor. “

Farthingale için hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Uona'nın her yerde bir "adamı", her işte bir parmağı vardı.

"Onu, benim için dünyadaki gümrüklerin veri tabalarını izlemesi amacıyla tutuyorum." Uona devam etti. "Onun ulaşamayacağı bir şekilde herhangi bir uluslararası yolcu gelişi da gidişi -havaalanı, liman ya da demiryolu istasyonu olsun- gerçekleşemez ve ben de onun sayesinde neredeyse herkesin, herhangi bir zamanda nerede olduğunu bulabilirim. John Redlaw'un adı, benim isteğim doğrultusunda işaretlediği isimlerden biriydi. Heathrow'dan JFK Havaalanı'na giden bir uçağa binmiş."

"Redlaw ABD'de mi?

"Öyle görünüyor."

"Neden?"

"Bu açık değil mi Howard?" dedi Uona. "Senin için. Nathaniel ile başladı. Sırada sen varsın."

Farthingale'in sesi çatallandı. "Şaka yapıyorsun."

"Tabii ki. Benim tahminime göre, Birleşik Krallık Bay Red-law için çok 'sıcak' hale geldi ve sizin büyük ulusunuzun devasa boyutları içerisinde kendisini kaybedebilmeyi umuyor. Ancak durum şu ki, senin kapma gelmiş durumda ve bu gerçekten fayda sağlamak mantıklı görünüyor."

"Fayda sağlamak." Farthingale, midesine bir şeyler batıyormuş gibi hissetti. Uona'nın ne ima ettiğini biliyordu. "Bilmiyorum. Demek istediğim, elbette ki bu adamla ilgili bir şeyler yapılması gerekiyor. Bu konuda bir şüphe yok. Nathaniel Lambourne gibi birini öldürüp cezasız kalmayı bekleyemeszin. Ama..." "İntikam için yeterli cesaretin yok mu?"

"Mesele o değil. Bundaki kazancımızın ne olacağını anlayamadım."

"Paradan daha önemli şeyler de var."

"Bunu söylemiş olduğuna inanamıyorum, Yukinobu." "Ciddiyim." dedi Uona sert bir şekilde. "Burada prensiplerimiz mevzubahis Howard. İçimizden birinin planlarını bozmak yeteri kadar kötü, ama içimizden birini soğukkanlı bir şekilde öldürmek? Buna izin verilemez. Bunun o küçük insanlara verdiği mesajı düşün. Onları nasıl cesaretlendireceğini düşün.

Yakında bizle alay etmeye ve bize saygısızlık göstermeye başlayacaklar. Vahşi bir ölümün bizim bir şekilde hak ettiğimiz bir şey olduğuna inanacaklar ve Redlaw örneğine özenecekler. Biz tanrılarız, firavunlar değiliz. Özeliz, sıra dışıyız ve kimse başka türlü düşünmeye cesaret edememeli.”

“Ama polis var, adalet sistemi var, mahkemeler var, yargı süreci var.” dedi Farthingale. “Toplum, John Redlaw ile başa çıkabilir. Bunu biz yapmak zorunda değiliz."

“Toplum, yükümlülüklerini yerine getirmede başarısız oldu. Tek seçeneğimiz, ileriye dönük daha etkili bir yaklaşım benimsemek.”

“Anlıyorum, fakat...”

“Yoksa hala, milyonlarca doların varisi olacak ve gerçekten ellerini kirletmek zorunda kalmadan servetini arttıracak kadar şanslı olan o düzgün kolej çocuğu musun?”

“Hayır...”

“O zaman meseleyi sana bırakmalıyım.” dedi Uona. “Senden beklenenin ne olduğunu biliyorsun. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyorum.” Uona bir anahtarı çevirmek için ileri uzandı ve bağlantı kesildi.

Farthingale, boş telekonferans ekranına, onu kapatmadan önce birkaç dakika bakakaldı. Bir parçası, Uona’nın şaka yaptığına inanmak istiyordu. Bu bir tür test, bir kışkırtmaydı. Uona, onun gaddarlığını kanıtlamak için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu, hepsi buydu. Elbette ki, bu söylediklerini yapmasını gerçekten de beklemiyordu.

Yoksa bekliyor muydu?

Farthingale, üzerinde daha fazla düşündükçe, Japon ortağının ciddi olduğu fikrine daha fazla kapıldı.

Hem de çok ciddi.

KISA BİR SÜRE SONRA, Farthingale’in gelen kutusunda bir e-posta belirdi. Uona’dan geliyordu.

“Bilgin olsun” diyordu. “Shinobi Eternal, senin için bir yuva daha saptadı. Aşağıda GPS koordinatları var. Her açıdan büyük bir topluluk, en az elli kişi var. Belki de bu, Başkan’ı sonunda elinde önemli ve ivedi bir sorun olduğuna, bize avantaj sağlayacak bir şekilde, ikna edecek olan şeydir.”

Uona’ya teşekkür etmek için bir mesaj yazdı. Yanıt, neredeyse hemen geldi: “Yararım dokunabildiyse, ne mutlu.”

Farthingale, Shinobi Eternal programıyla ilgili çok fazla bir şey bilmiyordu. Uona’nın vampirlerle ilgili, kişisel ilgi alanı projelerinden biriydi ve adam, konuyla ilgili detay vermek gerektiğinde epey içe kapanık -dalavereciliğin eşiğinde- bir hale bürünüyordu. İki adam, tıpkı Lambourne üçler erkindeki üçüncü kişiyi oluşturduğunda olduğu gibi, halen kendilerini bir birlik olarak görüyordu, fakat birbirlerinin iş ilişkilerine karışmamak ve müdahale etmemek gibi bir anlaşmaları vardı. Aralarında, gizlilik ve reddedilebilirlikten oluşan bir güvenlik kalkanı bulunuyordu ve bu anlaşmanın tek kriteri, her ikisinin de bir diğerinin çabalarından fayda sağlayacak olmasıydı. Şimdiye kadar, Güneşkent fiyaskosu hariç, anlaşma gayet güzel yürümüştü.

Farthingale’in Shinobi Eternal ile ilgili bildiği şey ise, vampirlerin konumları ile ilgili doğru bilgi sağlamada asla başarısız olmamasıydı. Bunun nasıl -ve ne yolla- olduğu ile ilgili bir fikri yoktu, ama bunu sorgulamak da onun görevi değildi. Bu, sorgulanmadan kabul edilmesi gereken pahalı bir hediyeydi.

GPS verisine, çapraz referanslama yaptı. Manhattan’ın merkezi. Adeta Kızıl Göz Takımı’nın kapısının önü.

Bol nüfuslu bir bölge.

Herkese açık bir yer.

Gözden kaçırılamayacak ya da yanlış anlaşılamayacak bir rapor.

Sadece bir bilet.

Eli telefona gitti.

On İkinci Bölüm

ST. MAGNUS’UN üzerinde güneş batıyordu. Kilisenin çan kulesi, bir grup şişkin, kara bulutu delip geçiyordu. Bulutlar, Redlaw’a çürümüş eti anımsatıyordu. Birkaç küçük kar tanesi havada uçuşuyordu. Bunlar öncüllerdi, gelmekte olan fırtınanın müjdesini veren taneciklerdi. Redlavv kapıya vurdu, içerideki yankıları duyabiliyordu.

“Çaykovski. Beni duyabildiğini biliyorum. Konuşmamız gerek. Girmeme izin ver.”

Yanında duran Tina, ısınmak için ayaklarını yere vuruyordu. “Domino’s’tan geldiğini söyle. Kimse pizza servisini bekletmek istemez.”

“Tavsiye için teşekkürler. Çok yardımcı oldu.”

“Hep böyle iğneleyici misin?”

“Hep böyle rahatsız edici misin?”

“Evet.”

"O zaman benden de evet.” Redlaw, tekrar kapıya vurdu. “Çaykovski! Durum acil. Bilmen gereken şeyler var.”

“Annemin telesekreter mesajları gibi.” dedi Tina. “Sanki çok önemli bir şey için aramış gibi yapar, ama ne olduğunu söylemez ve böylece ben de onu geri aramak zorunda kalırım. Fakat mesele tamamen zırvalıktır. Sadece canı sıkılmıştır.”

“Lütfen.” diye çıkıştı Redlaw. “Eğer işe yarar bir şey söylemeyeceksen, yorumlarını kendine sakla.”

“Ah. O zaman, yukarıdaki boş pencerede birinin suratını gördüğümü sana söylemeyeyim?”

Redlaw, yukarıdaki camsız boşluğa baktı. Herhangi bir yüz yoktu.

“Emin misin?”

“Göründü ve kayboldu. Az önce. Yemin ederim.”

Redlaw bakmaya devam etti. O esnada bir el belirdi. Yukarıdan fırlattığı küçük nesne, bir fırıldak gibi dönüp, Redlaw’un ayaklarının dibindeki karın içine cup diye düştü. Redlaw, karın içerisinde nesneyi buldu. Bir anahtar.

Kısa bir süre sonra, Redlaw ve Tina binanın içerisindeydi.

“Vay anasını” diyerek bir soluk aldı Tina, etraflarındaki görkemli ve örümcek ağı dolu çürümeye bakıyordu. “Bu müthiş. Çok esrarengiz.”

Kamerasını çıkardı. Redlaw, anlamlı anlamlı kafasını salladı.

“Ah, yapma!”

“Bu oldukça hassas bir durum. Vampirler, halihazırda kışkırtılmış dürümdalar. Dikkatli ve diplomatik olmalıyız, suratlarına kamera tutarak dolaşanlayız.”

“Diplomatik olabilirim.”

“Sen mi? Hiç sanmam.”

Tina, homurdanarak kamerayı tekrar sırt çantasına koydu.

“Çaykovski” diye bağırdı Redlaw, kilisenin boş enginliği içerisine doğru.

Cevap yoktu, fakat tıpkı buraya son geldiğindeki gibi, etraf GÖLGElerle doluydu. Bedenler hareket halindeydi. Emekliyorlar, gözetliyorlardı.

“Çaykovski. Göster kendini.”

Karanlığın içerisinden, sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi, rahibin güçlü, Rus etkisindeki bariton sesi geldi. “Redlaw. Kabuk döndün. Bakıyorum bir arkadaşını da getirmişsin.”

“Adı Tina Checkley. Ona kefil olabilirim. Tarafsızdır, korkacak bir şey yok.”

“Tabii eğer bana dalaşmazsanız.” diye araya girdi Tina. “O zaman en kötü kabusunuz olurum.”

“Yardımcı olmuyorsun.” dedi Redlaw, ağzının kenarından. Daha sonra Çaykovski’ye “Sadece atıp tutuyor. Zararsızdır. İkimizin konuşması gereken şeyler var. Güneşsiz yuvalarına yapılan saldırılar daha açık ve pervasız hale geliyor. Bu tehlikeli...”

“Bir yabancı getirdin,” diye sözünü kesti Çaykovski, “haber vermeden, evimize?” Sesindeki tehditkarlık, açık ve belirgindi. Kirişlerin ve duvarların üzerindeki vampirler, hoşnutsuzluk içerisinde fısıldaşıp tıslıyordu. “Nasıl cesaret edersin?”

“Söylediğim gibi, onun korkulacak bir tarafı yok. Önemsiz biri.”

“Hey, sağol.” dedi Tina.

“Yaşamak istiyor musun?” diye sordu Redlaw.

“Ah, evet.”

“O zaman kapa çeneni.”

Uysalca “Tamam.” dedi Tina.

“Neden?” diye sordu Çaykovski. “Neden burada? Birbirimizi çok az tanıyoruz Redlaw ve sen daha şimdiden, rastgele bir kızı bizim saklanma yerimize, mabedimize getirerek benim ve cemaatimin güvenliğini tehlikeye atıyorsun. Sana biraz müsamaha

gösteriyorum, ama o... o, izinsiz giren biri ve biz onları burada hoş karşılamıyoruz.”

Rahip görünümdeki shtriga, kasvetli bir loşluğun içerisinde ortaya çıktı; cüppesi, etrafında dalgalanıyordu. Bakışları, Tina’nın üzerine sabitlenmişti; gözleri, düşmanlıkla parlıyordu.

“Özür dilerim.” dedi Redlaw. “Bir anlaşmamız olduğunu düşünüyordum.”

“Sırada ne var? Polis? Ordu? Belki senin o eski Gece Birliği dostların. Bunun kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun? Bunun, benim cezalandırmadan izin vereceğim bir şey olduğuna mı inanıyorsun?”

Redlaw, Tina’ya döndü. “Bence kaçmaya hazırlanmalısın.”

“Ne?”

Redlaw’un eli, Cindermaker’ına doğru birkaç santim ilerledi. “Benim hatam. Sana karşı daha katı olmalıydım. Seni arkada kalmaya zorlamalıydım.”

“Tanrım. Başımız ciddi biçimde belada, değil mi?”

“Seni korumak için elimden geleni yapacağım. Git, dediğim zaman kapıya doğru koş ve durma. En yakındaki güneş ışığını bul. Sana en iyi ihtimalle bir iki dakika kazandırabilirim. Tereddüt etme. Ne yaparsan yap, sakın arkana bakma.”

“Redlaw...” dedi Tina.

“Ah, Redlaw” dedi Çaykovski. “Ona bu şekilde yalan söylediğin için kendinden utanmalısın. Buradan canlı çıkmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorsun. Ben bir shtigayım. Vampirlerim bir ordu. İstediğin kadar dene, ama yine de kapıya kadar gitmeyi başaramaz. Neden ona boş yere umut veriyorsun?”

“O zaman bana bir iyilik yap.” dedi Redlaw. “Onun zarar görmeden gitmesine izin ver. Karşılığında beni alabilirsin. Benim için fark etmez. Karşı koymayacağım. Bir değiş tokuş. Onun hayatına karşılık benimki.”

“Ne kadar asil bir davranış. Ancak mesele şu ki, çocuklarım aç. Çok aç. Besleyecek çok fazla mide var ve onlara hayvan kanı kakalayıp duramam. Gerçekten yatıştırıp tatmin edecek tek bir ı iir kan varken olmaz.”

“Benimki. Benimkini al.”

“Bir kişinkini mi? İkiniz birden buradayken? Sen lütufkar bir şekilde fazladan bir beden getirmişken mi? Evet, her şey düşünüldüğünde, bu en iyi çözüm. Bize kendinizi adeta bir tabakta sundunuz ve biz de bundan mümkün olan en yüksek faydayı sağlayacağız.”

Etraflarında, vampirler kendilerini göstermeye başlamıştı. (kurakların arasından sinsice ve birer örümcek edasıyla Redlaw ile Tina’ya yaklaşıyorlardı. Kilise, keyifli iç çekişlerle ve zevkle dolu ıslak ağız şapırdatmalarıyla inliyordu.

Tina titriyordu, dizlerinin bağı çözülmeye başlamıştı. Red-law’un kolunu sıktı, tırnaklarını o kadar çok batırmıştı ki, montunun kolunda kalın astar olmasına rağmen Redlaw’un canı yanıyordu. “Tanrım, Redlaw, lütfen, durdur şunu, olmasını engelle...”

Tek bir atış, diye düşündü Redlavv. Çaykovski'yi bayından vururum. Onu öldürebilirim. Bu, diğerlerini yeterince korkutabilir ve böylece kaçabiliriz.

Ancak Tanrı'nın yardımıyla bunu yapabilirdi, çaresiz bir son dakika girişimiydi.

Tanrım, duy beni.

Nasılsa ölmüş sayılırlardı. Başka ne şansları vardı ki?

Tanrım, atışıma rehberlik et.

Cindermaker'ını, bir şimşek kadar hızlı çekti. Silah patladı. Ancak Çaykovski orada değildi. Redlaw hızlı olsa da, shtriga kaçınılmaz olarak ondan daha hızlıydı. Havaya sıçramıştı, Fraxinus merminin yörüngesinin üzerinden atlamıştı. Bir an sonra,

Redlaw'un üzerine, ayakları omuzlarına gelecek şekilde inmişti. Redlaw, darbenin etkisiyle sarsıldı ve kilisenin yer döşemesindeki taşların üzerine düştü. Bayılmadan önce son gördüğü şey, Çaykovski'nin yüzüne çarpan yumruğu, bulanık bir et ve kemik yığınıydı. Düşündüğü son şey ise, onu yüzüstü bıraktım oldu ve ardından Tanrı beni yüzüstü bıraktı, düşüncesi geldi.

On Üçüncü Bölüm

ALBAY JACOBSEN, bodrum katlarını gezerek Kızıl Göz Takımı'nı bulundukları yerden çıkarmaya çalışıyordu.

"Kalkın. Kalkın ve saldırın. Yeni görev var. Bu lanet olası bir talim değil."

Kızıl Göz Yedi'nin odasının kapısına vurdu.

"Senden bahsediyorum, Abbotts. Eşcinsel pornosunu kapat, çükünü sil ve on dakika içerisinde garajda ol. Çabuk, çabuk. Hadi, hadi, hadi."

"Canın cehenneme, lanet herif." cevabı geldi Abbotts'ın odasından.

"Canın cehenneme, lanet herif, Efendim, olacaktı." diye sertçe yanıtladı Jacobsen.

On bir dakika sonra Asker Chris Abbotts, sendeleyerek ve koruyucu yeleğindeki son cırt cırtlı bandı da bağlayarak garaja girdi. Kendini Hummer H2'deki arka koltukta Kızıl Göz Altı'nın, Asker Kyle Larousse'un yanına sıkıştırdı.

"Selam dostum."

"Selam."

İki adamın çok ortak noktası vardı. İkisi de ekipteki en genç ve en rütbesiz kişilerdi ve ikisi de Güneyliydi; Abbotts, Birmingham, Alabama'dan geliyordu, Larousse ise Christi, Teksas'tan ve ikisi de umutsuz kenar mahalle beyazları olmaktan yalnızca bir bira ve bir maaş uzaklıktaydı. Abbotts, kariyeri boyunca bir dizi disiplin suçu nedeniyle toplamda elli yedi gününü askeri cezaevinde geçirmiş olmanın şanıyla hava atabiliyordu. Bu suçlara, emre itaatsizlik ve sarhoşken kavga edip düzen bozma da dahildi ve sonuç, pek de şerefli olmayan terhis olmuştu. Larousse'un askeri kayıtları ise yüzeyde temizdi, fakat hoş vakit geçirmeye olan merakı ve otoriteye olan saygısındaki eksiklik nedeniyle, hiçbir zaman alt rütbelerden daha ileri gitme olasılığı olmamıştı.

Jeanette Berger, Hummer'ı çalıştırdı ve devasa araç, bir rampadan otomatik olarak açılan garaj kapısına doğru ilerledi. Aynı anda da Kızıl Göz Takımı, şehir merkezindeki etkileyici bir konağın altından gelip Doğu 84. Cadde'ye çıkmıştı. Bina, nereden bakılırsa bakılsın, büyük, tekli bir mesken yeriydi ve sahibinin çok da uzun olmayan bir zaman önce, pek çok aşırı zengin kişinin şehirdeki evlerine yaptığı şeyi yapıp yeraltını genişletmesi dışında, onda alışıldık olmayan bir şey yoktu, işçiler, bodrum katının ve caddenin altını, evin zemininin kapladığı alandan daha geniş olan bir çift fazladan kat oluşturmak için kazmıştı. Şu anda orada garaj, bir odalar ağı, misafir süitleri, jimnastik salonu, eğlence ve dinlenme için bir alan ve bir yemek yeme bölümü vardı. Burası, mülkün toplam alanını yüzde 50 ve pazar değerini yüzde 75 arttırmıştı.

Sol tarafa, Lexington Caddesi'ne doğru dönen Hummer, güneye yöneldi. Kar zincirleri, buzlu yolda arabanın sağlam durmasını sağlıyordu ve neredeyse 4.000 kg'lik yük dolu ağırlığı, ona daha fazla sarsılmazlık ve çekiş gücü veriyordu. Yine de Berger, dikkatli bir şekilde sürüyordu. Endişe

ettiği şey, diğer trafikti. Hummer, her türlü çarpışmayı, neredeyse zarar görmeden atlatabilirdi, fakat bir çarpışma, istenmeyen dikkate ve karışıklığa neden olurdu ve tabii ki diğer aracın içerisindeki kişilerin ölüm riski vardı.

“Tamam, dinleyin millet.” dedi Jacobsen. “Olay şu. Önce iyi haberi mi istersiniz, kötü haberi mi?”

“Önce iyi haber.” dedi Topçu Çavuşu Child.

“İyi haber şu ki, bu sefer uzağa gitmek zorunda kalmayacağız. Operasyon bölgesine on dakika içerisinde ulaşmış olacağız.” “Şükürler olsun.” dedi Abbotts. “Sizin için sorun yok millet, sizin yeriniz rahat, fakat burada benim ve Larousse’un ayaklarımızı koymak için bir cüceye yetecek kadar bile yerimiz yok. On beş dakikadan daha uzun süren bir yolculuk yaparsam, uyluklarıma inanamayacağınız kadar fena bir kramp girecek.”

“Ve sızlanma şimdiden başladı.” dedi Kızıl Göz Dört Justin Lim, yakın zamanda Yeşil Berelilerde onbaşı olmuştu.

“Hey, siktir git, mahalle bakkalı.” dedi Abbotts hızlıca. “Hem sen neden burada, arkada oturmuyorsun? Boyun kaç? 1.60 mı? En fazla 1.65’tir. Bu koltuk senin için yapılmış Koreli göt.” “Mahalle bakkalı.” diye iç çekti Lim. “Fazla ırkçı bir profil olmadı mı?”

“Aslına bakarsanız” diye devam etti Abbotts, “Neden bu arabalardan bizde iki tane yok? Hiç mantıklı değil. Tüm bunları finanse eden adamın para sıkıntısı mı var sanki? Onun için fazladan bir Hummer ne ki?”

“Bir düşün” dedi Teğmen Giacoia, “Bu şeylerden iki tanesi trafikte duruyor, bu dikkat çeker. Fark edilir. Öte yandan bir tanesi, bir Rus oligarşi yöneticisi ya da bir rap sanatçısı, şöyle bir gezinti için direksiyonunun başına geçmiş gibi görünür. ‘Gizli’ kelimesi senin için bir şey ifade ediyor mu?”

“Onu bunu bilmem” dedi Abbots “ama bunun gibi bir pezevenk arabasıyla gezmek, gizliden çok her şeye benziyor.”

“Hiç de değil.” dedi Lim. “Belki senin geldiğin Cahil Beyaz Köyü’nde eski püskü bir kamyonet bir limuzin sayılıyor olabilir, ama burada, medeni dünyada, gayet de iyi bir şekilde uyum sağlıyoruz.”

“Ah, peki şimdi tektipleştirme yapan kim? Sanırım benim beyaz bir atlet giyip banjomu çıkarmamı bekliyorsun ki böylece hepimiz...”

“Yeter!” diye bağırdı Jacobsen. “Sizin bir sınıf dolusu kız gibi şikayet etmenizi ve didişmenizi dinlemek için para almıyorum. Kafanızı işe verin. Hiçbiriniz kötü haberin ne olduğunu bilmek istemiyor mu?”

“Pek değil,” dedi Child, “ama yine de söyle.”

“Burası, geniş bir bölgede bulduğumuz en büyük yuva. Tahmine göre elli, belki de daha fazla vampir var. O yüzden işi şansa bırakmayacağız. Tetikte olacağız ve kitabına göre hareket edeceğiz.”

“En iyi tahiminimiz bu mu?” dedi Larousse. “Elliye kadar?”
“Anlayamadım, bu bir sorun mu?”

“Bu istihbarata nasıl ulaşıyoruz? Nereden geliyor? Sorgulayan zihin, bunları bilmek zorunda.”

“Hayır.” dedi Jacobsen. “Bilmen gereken tek şey, asker Larousse, sen bir yarı vampirsin. Bir vampirin sahip olduğu tüm güçlü yanlara sahipsin ve neredeyse onun zayıflıklarının hiçbiri sende yok. Vampirleri yok etmek için silahların var ve seni onların dişleri ile pençelerine karşı koruyan vücut zırhlarına bürünmüş durumdasın. Kısacası, sen bir vampirden her açıdan üstünsün ve bu dünyadaki amacın, vampirlere dönüp, onların yaşayan ölü kıçlarını cehenneme yollamak. Bundan daha fazlası, senin maaş derecenin üstünde ve seni ilgilendirmiyor.”

Yan koltuktan arkaya dönmüş olan Jacobsen, Larousse gözlerini kaçırana kadar ona bakmayı sürdürdü.

“O zaman mesele kapandı.” dedi. “Eğer çalışma koşulları uygun değilse, istediğin zaman işi bırakabilirsin, hepiniz bırakabilirsiniz. Böylece de rahat bir emekliliğe elveda dersiniz. Öyle yapmak istemiyorsanız, beyninizi boşaltın, çenenizi kapayın ve eğitime odaklanın.”

Jacobsen’in, kendisine ekibinin de kendi gibi Porfiri sürecine gönüllü olarak katıldığını ve bunun resmi olmayan bir askeri birlik, özel bir girişim olduğunu hatırlatıp durması gerekiyordu. Bu nedenle, onlara biraz müsamaha gösterebilirdi.

Ancak aynı zamanda, disiplinden ve emir komuta zincirinden de tamamen vazgeçilemezdi. Bu, felakete davetiye çıkarmak demek olurdu.

VARDILAR.

Jacobsen, uydu görüntüsü ve Street View uygulamasıyla operasyon bölgesinin ön keşfini yapmıştı. Hava keşfi de, saldırı planının sağlam ve geçerli olduğunu doğrulamıştı.

Hummer, bir arka sokakta görünmeyecek şekide park edildikten sonra, maskeli ve silahlı yedi kişi, hedeflerinin hemen yanındaki binanın yangın çıkışlarından yukarıya doğru hızlıca tırmandı. Düz çatıdan eğimli çatıya, asfalttan kiremite atladılar. Daha sonra, büyük bir gizlilik içerisinde, pozisyonlarına doğru süründüler ve çömelip hareket komutunu beklemeye başladılar.

1

Hell’s Kitchen, New York’ta, bir zamanlar yüksek suç oranıyla meşhur olmuş bir mahalledir ve Türkçe’de Cehennem Mutfağı anlamına gelir, ç.n.)

2

Tintagel, Kral Arthur’un yaşadığına inanılan ve Comwa ın kuzey kıyılarında bulunan bir kaledir. Evin adı da, karakterin soyadı Farthingale’i çağrıştıracak şekilde Far Tintagel {Uzak Tintagel] konmuştur.

3

Amerika’ya göçmen taşıyan ilk gemi.

On Dördüncü Bölüm

ROISIN LEARY, sözünü sakınan biri değildi. “Papa’nın kutsal kıç deliği aşkına Redlaw, ne düşünüyordun?” diye gürledi. “Gerçekten de göründüğün kadar salak mısın? Zavallı kızın vamprilerle olan tecrübesi, senin azgın seks tecrüben kadar ve sen onu bulabileceğin en büyük vampir partilerinden birinin ortasına pat diye getiriveriyorsun! Annem burada olsaydı, senin kafana bir tane indirirdi ve açıkçası ben de aynısını yapmak istiyorum. Çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

“Bilmiyordum.” diye karşı çıktı Redlaw. “Bu şekilde sonuçlanmasını istemedim. Beni takip etti. Çok ısrarcıydı.”

“Ah ve sen ona defolup gitmesini söyleyemedin?” dedi Leary, bir kaşını kaldırarak. Kız kaç kilo? 50 mi? Sıskanın teki. Ve sen büyük, güçlü, sert John Redlavv’sun. Gerçekten isteseydin, onun seninle gelmesini engelleyemeyeceğini mi söylüyorsun? Belki onu yumruklayabilirdin? Ben olsam öyle yapardım.”

“Kadınlara vurmam. Eğer gerçekten yapmam gerekmiyorsa. Ayrıca...”

Leary, alışkın olduğu şekilde ona baskın çıktı. “Senin sorunun şu ki patron, sen bir kader arkadaşın olmasından hoşlanıyorsun. Öyle değilmiş gibi yapıyorsun. Bay Kendine Yeten gibi, hiç kimseye ihtiyacın yokmuş gibi davranıyorsun. Yalnız Redlaw, her zaman tek başına çalışan sert adam. Ancak, en iyi durumda, yanında birisi, tercihen de geveze bir kadın varken oluyorsun. Bunu asla itiraf etmezsin, fakat derinlerde bunun doğru olduğunu biliyorsun. İşte bu nedenle, o Checkley denen kızı reddedemedin, öyle yapman gerektiğini bilsen de.”

“Kendini kanıtlamak için bir şansı hak ediyordu.”

“Sen de onu vampir kaynayan bir kiliseye götürdün?” “Vampirler, bir shtriganın kontrolü altındaydı.” dedi Redlaw. “Yine de, o bir sivil.” İlginç bir şekilde, Leary’nin aksam kayıyor; Dublin aksanından daha kesik ve köşeli bir şeye dönüşüyordu. “Güneşsizler konusunda tecrübeli değil. Bu, bir koyunu mezbahaya sürüklemek gibiydi, eski dostum. Kötü bir gösteri oldu.”

Çok garip, diye düşündü Redlaw, Leary ve Illyria Strakosha ne kadar birbirine benziyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Neredeyse biri, diğerinden ayırt edilemez durumdaydı. Hafif bir bulanıklaştırma, gözlerini biraz kısma sonrası, eski GÖLGE ortağı rahatlıkla Arnavutluk doğumlu shtriga haline gelebilirdi.

“Beni hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyemem Redlaw, yaşlı herif’ dedi Illyria, Avrupa tonlamasını 1930’larm üst sınıf argosuyla harmanlayan garip konuşma şekliyle. “Onun gibi masum bir yavru kısrak, kısa pantolonlarından henüz kurtulmuş. Ve şimdi, senin sayende ölecek. Üstelik pek de hoş olmayan bir biçimde.”

“Ama shtriga...”

“Bütün shtrigalar benim gibi değil. Bir shtriganın sadakat duyduğu tek şey vampirleridir. Onların dışındaki her şey önemsizdir. İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Seni neredeyse balkondan aşağıya atacaktım. Ve atardım da, hem de içim sızlamadan. Eğer bunu himayem altındaki vampirleri korumak için gerekli görseydim. Sırf, sen ve ben ahbap olduk diye tüm shtrigaların seninle çay içip tatlı yemek isteyeceğini sanma. Bu büyük bir hata olur. Shtrigalar, çok hoş arkadaşlardır, ama acımasızlardır da. Sorumluluklarımızı çok ciddiye alırız.”

“Çaykovski senin gibi değil.”

“Tam da benim gibi!” diye açıkaldı Illyria, mükemmel sivri dişlerini ortaya çıkararak. “Her açıdan. Onun olan şeyleri korumak için herkesi öldürebilir ve bunun için hiç tereddüt etmez bile. Ve şu anda eski dostum, beni öldürecek ve senin yardımına ihtiyacım var.”

Şimdi, Illyria’nın aksam da değişiyordu. Buyurgan sesi, heyecanlı, panik içerisinde, neredeyse bir çığlık gibiydi.

“Uyanmak zorundasın Redlaw. Redlaw! Uyan! Beni öldürecekler. Lütfen, lanet olsun, uyan!”

Illyria, hiç bu şekilde küfretmezdi.

“Orospu çocuğu, lanet olsun, uyan!”

Artık konuşan Ilyria değildi. Tina’ydı.

“Ah, lütfen, ah lanet olası İsa, lütfen biri bir şey yapsın!” diye yalvarıyordu Tina.

Baygın durumundan kendine gelmekte olan Redlaw, gözlerini açtı.

Kilisedeydi, St. Magnus’taydı. Sarhoş gibiydi. Kafası ağrıyor, zonkluyor; patlamak üzere olan, fazla doldurulmuş bir çöp torbası gibi hissediyordu.

Gözlerini kırpıştırdı. Odaklanmak zordu.

Tina oradaydı. Vampirler tarafından etrafı sarılmıştı ve onu taş mihraba doğru sürüklüyorlardı. Koridor boyunca yürüyüşlerinde törensel bir şey vardı. Sanki bir ritüel havasındaydılar. Tina, sürüklenirken mücadele ediyordu, tıpkı düğüne götürülen isteksiz bir gelin gibi.

Ya da kurban edilen bir insan gibi.

Ve mihrabın ardında bekleyen, töreni yöneten Çaykovski vardı. Elleri, dua etmek üzere olanların yaptığı gibi, karın boşluğunda kenetlenmişti. Yüzü sakindi, fakat gözleri açgözlülükle parlıyordu.

“Onu buraya yerleştirin.” diye emir verdi vampirlere ve onlar da karşı koymakta, haykırmakta olan Tina’yı çekiştirip mihraba yerleştirdiler ve her uzvunu iki kişi olarak tutmaya başladılar.

Redlaw, dizlerinin üzerine doğruldu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bu hareket, haddinden fazla güç ve kordinasyon istiyor gibiydi ve başladığı işi tamamlayamadı. Pençeli eller, omzuna kenetlenmiş, onu acımasızca tekrar dizüstü pozisyona indiriyordu. Her iki tarafında iki vampir, başında bekçi olarak bekliyordu. Bir üçüncüsü ise tam arkada, ikisi görevi yerine getiremezse diye duruyordu. Cindermaker, Tina’nın sırt çantasıyla beraber bir iki metre ileride duruyordu. Silah, kışkırtıcı şekilde yakındı, fakat Redlaw’un başındaki muhafızlar, ona uzanması için Red-law’a bir fırsat vermeyeceğinden, bir kilometre uzakta olması da bir şeyi değiştirmezdi. Çaykovski, Redlaw’un herhangi bir yere gitmesini ya da herhangi bir şey yapmasını istemiyordu. Mihraba yatırılma sırası ona gelene kadar sabit, güçsüz bir şekilde durmasını istiyordu.

“İhtiyaçlarımız karşılandı.” dedi Çaykovski. “Tanrı bize gülümsedi.”

Tina’nın mücadelesi ve itiraz çığlıkları arasında kendini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kalmıştı.

“Zor zamanımızda imdadımıza yetişildi; çölde bir vaha, yukarıdan gelen bir nimet. Bazıları bizim lanetlenmişler olduğumuzu söylüyor, ama biz lanetlenmedik. Biz, yalnızca, sonsuz bilgeliği ve lütfuyla, Tanrı’nın farklı olmasına izin verdiği varlıklarız. O bizim şeklimizi değiştirdi, bizi tekrar yarattı ve şimdi bizim gereksinimlerimiz ölümlü insanlarınkiyle aynı değil; onları kabullenmeli ve onlara cevap vermeliyiz, çünkü biz bu şekilde yaratıldık. Bu kız...”

Tina’nın karşı koymaya çalışan ve kıvranan bedenini işaret etti.

“Bu kız, hayatta kalmamız için ve sadece hayatta kalmamız için değil, aynı zamanda gelişmemiz için de ihtiyacımız olan her şeyi taşıyor. Damarları, bize yenilenmiş yaşamı veren şeyle atıyor. Şimdi onu paylaşalım. Onun bedenini alalım, yiyelim; sizin için dökeceği kanını içelim.”

“Hayıııır!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Tina ve sonra da muazzam bir şekilde hedefini tutturarak Çaykovski’nin yüzüne tükürdü. “Seni lanet olası yaşayan ölü pislik herif, peş para etmez orospu çocuğu!” Onu sıkıca tutuyorlardı, umutsuzdu, ölmek üzereydi, fakat şirret kadın ruhuyla sonuna kadar savaşıyordu.

Shtriga rahip, aldırış etmeden tükürüğü yanağından sildi ve cemaat öğretisinin grotesk parodisine devam etti. “Ondan yudum yudum içelim, hepimiz doyuma ulaşana kadar, fakat daha ileriye gitmeyelim. Bu armağanı ve diğerini, Redlaw’u, eşit bir şekilde bölüşelim ki, tazelenelim ve sağlık ile zindelik dolalım.”

Tina kafasını çevirdi. Bakışları Redlaw’a kilitlendi. Gözlerinde korku ve yalvarma vardı.

Çaykovski, işaret parmağını kaldırdı. “Bu ilk kesik ile başlıyorum.”

Redlaw bağırdı. “Bu resmen dine küfretme! Bu Tanrı’nın yolu değil!”

Çaykovski, duyduysa bile durmadı. Pençesi, Tina’nın boynuna doğru indi. “Tadına ilk ben bakacağım.”

“Tina!” dedi Redlaw. “Beni dinle. Tanrı seni bekliyor. Bu, tahmininden daha çabuk bitecek. Sonsuz bir hayat var. İnan bana. Ahiret var. Korkma.”

Kendisi bile buna inanıp inanmadığından emin değilken, onun inanmasını nasıl sağlayabilirdi?

Önemli değildi; eğer sözleri ona son dakikalarında teselli verebiliyorduysa, gerisinin bir önemi yoktu. Çok bir şey değildi, ama elinden gelen buydu.

Pençe, Tina’nın şah damarının üzerine kondu ve Tina sessiz ve kıpırtısız durmaya başladı. Bir kurdun çenesindeki bir tavşan gibi, kaçınılmaz olana teslim oldu. Yarım kubbenin ardında, İsa sevecenlikle aşağıdaki sahneye bakıyordu. Sanki hiç umrunda değilmiş gibiydi.

Bir mucize, diye düşündü Redlaw. Tam şu an, bir mucize. Lütfen. Yalvarıyorum.

Tüm İnsanlığın Kurtarıcısının, bir mucize gerçekleştirmek için hiç de acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Ama sonra...

KİLİSENİN dış dehlizlerindeki iki cam, plastik patlayıcı maddelerle patlayıp kırıldı. Yarım saniye sonra, konserve çorba kutusu büyüklüğünde gri silindirler havaya fırladı. Yere düştüler ve sarı bir duman çıkarmaya başladılar.

Koku, Redlaw’un burun deliklerine ulaştı. Aerosolleştirilmiş sarımsak süspansiyonu. Sarımsak gazı.

Vampirler geri çekildi. Yüzlerini kapayarak, yayılmakta olan dumandan uzaklaştılar. Nefesleri tıkandı ve tükürükler saçtılar. Tıpkı biber gazına maruz kalan insanlar gibi püskürtüldüler. İki üç tanesi, dizlerinin üzerine çöküp böğürerek kusmaya çalıştı.

Gaz bombalarının ardından, binaya, boş pencerelerden içeriye doğru iplerle sallanarak insanlar girdi. Redlaw, gaz bulutları

arasından onları yalnızca bulanık olarak görebiliyordu, ama siluetlerini ve üniformalarını tanıdı. Onlar Tina’nın metroda çektiği görüntüde bulunan milislerdi.

Adamlar yere indi ve kilisenin içerisinde, sütunlar ile ters çevrilmiş oturakların arkasında pozisyonlarına geçerek yayılmaya başladı. Vampirler paniğe kapılmışlardı ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Aralarında davetsiz misafirler olduğunu zar zor fark ediyorlardı. Tek dertleri, keskin gazdan kurtulmaktı.

Redlaw, karmaşadan faydalandı. Muhafızlarının bir an için dikkati dağılmıştı, ikisinin de kasıklarına sertçe vurdu. Güneşsizler kuvvetli yaratıklar olabilirdi, fakat herkes gibi onların da zayıf noktaları vardı. Testis dediğin şey, yumuşak ve hassatı; kimin bacaklarının arasından sarkarsa sarksın.

İki vampir de acıdan iki büklüm olmuş durumdayken, Red-law Cindermaker'ına uzandı.

Öfkeli Çaykovski, askerlere bağırıyordu "Nasıl mabedimize saldırmaya cüret edersiniz? Nasıl kutsal ayinimizi engellersiniz?"

Sözlerine verilen yanıt, makineli tüfeklerden ve hücum tüfeklerinden gelen yaylım ateşiydi.

Vampirler uludu ve kendilerini korumaya almak için kaçışmaya başladı. Fraxinus mermiler, havada uçuşuyor, sarı gazı dilimlere ayırıyordu.

Çaykovski harekete geçti ve kürsüden pencere pervazına, oradan da kirişe giderek, şiddetli saldırı ateşinden kaçınmaya çalışarak dolambaçlı bir yoldan düşmana doğru ilerlemeye başladı.

Bu esnada Redlaw, ters yönde dört ayak üzerinde ilerleyerek Tina'nın bulunduğu mihraba doğru gidiyordu. Bir elinde silahı, omuzunda da Tina'nın sırt çantası vardı. Tina, gözlerini donuklaştıran bir şok hali içerisindeydi; kanı içilerek öldürülecek olması o kadar kaçınılmaz görünmüştü ki, hala bunun olmasını

bekliyor gibiydi. Askerlerin gelmesinden ve bunun bir anda talihini değiştirmesinden bihaberdi.

Kibar ve nazik olmanın zamanı değildi. Redlaw, kendini mihraba attı ve üzerinden atlayıp yere devrilirken Tina'yı çekip aldı. Taş yapının korunaklı tarafındaki karmakarışık döküntülerin içine, şimdilik kurşun yağmurlarından uzak bir şekilde düştüler.

"Redlaw, ne... ne oluyor?" diye şaşkınlık içerisinde sordu Tina.

"Kurtuluş geldi, hem de tam zamanında. Ancak, tahliyenin olası olduğunu sanmam."

Mihrabın kenarından etrafa baktı. Askerler, iki grup halinde, birbirlerinin ilerleyişini kurşun yağmurlarıyla koruyarak yol alıyorlardı. Güneşsizleri önlerine katmış, onları kilisenin kanatlarından yarım kubbeye doğru sürüp, toplu halde imha edilmelerinin daha kolay olacağı dar bir alana çekmeye çalışarak Tina ve Redlaw'un olduğu yöne geliyorlardı. Arada bir, bir Fraxinus mermi hedefini buluyor ve bir vampir, yere düşerken çözülerek yok oluyordu.

Çaykovski neredeydi?

İşte oradaydı.

Redlaw, shtrigayı kirişlerin üzerinde, insansı bir böcek gibi eğilip bükülürken gördü. Çaykovski'nin kaçıyor olabileceğini düşündü. Kırılmış camlara doğru hareket edecek gibiydi. Sorumluluklarından kaçıyor muydu? Cemaatini kaderin eline mi teslim ediyordu?

Hayır. Yalnızca avantaj sağlayabileceği bir yer arıyordu. Karşı saldırıya geçebileceği üstünlüğe sahip bir nokta bulmaya çalışıyordu. Çaykovski durdu, sırtını kamburlaştırdı ve dikkatle askerlere baktı.

Hadi, diye içinden geçirdi Redlaw.

Çaykovski, tehlikeli bir deliydi. Neredeyse, kanını içmek için Tina'yı paramparça edecekti. Redlaw'un, onun kül olmasından,

Bu dünyadan silinmesinden daha çok istediği bir şey yoktu.

Ancak...

Şu anda Çaykovski, vampirlerin en iyi ve tek kurtuluş umuduydu. Tabii, buna bağlı olarak Redlaw ve Tina'nın da. Başka hiç kimse, bu haydutlarla boy ölçüşecek donanıma sahip değildi. Sahip oldukları ateş gücünün

boyutu, onlara, -belki bir shtri-ga hariç- karşı koyulamayan ve savunma yapılamayan bir taktiksel üstünlük veriyordu.

Çaykovski, tünediği yerden askerin üzerine doğru balıklama atladı. Redlaw, askerin hiçbir şeyden şüphelenmediğini, yukarıdan gelecek bir tehlike olasılığına karşı dikkatsiz olduğunu düşünüyordu. Ancak, asker yukarı baktı ve akıllıca bir davranışla yana doğru bir adım attı. Sanki pusuya düşürülmekte olduğunu altıncı hissi ona söylemiş gibiydi.

Çaykovski, havada bir kedi gibi döndü ve askerin biraz önce durmakta olduğu yere beceriksizce indi. Ona çarpmayı ve onu ezmeyi ummuştu. Onun yerine kendini, yalnızca kendisininkine eşit reflekslere sahip olmayan, aynı zamanda silahlı da olan bir düşmanla karşı karşıya bulmuştu.

Çaykovski doğal olarak, direkt silaha doğru ilerledi. Namlunun altına doğru eğildi, silahı yakaladı ve yukarı doğru çevirdi. Ancak asker buna, Çaykovski'nin kaburgalarına attığı ve onun sırt üstü düşmesine neden olan şiddetli bir tekmeyle karşılık verdi.

Shtriga, göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı ve kurşun yağmurundan kaçmak için kilisenin yan tarafına doğru hızla ilerledi. Bir duvara çarptıktan sonra geri sıçradı ve askerle yandan, onu devirmeye yetecek bir kuvvetle çarpıştı.

Asker, kendini çabucak toparlayıp misillemeye geçti ve tek bir öfkeli itme hareketiyle Çaykovski'yi üzerinden attı. Tüfeğinin cephaneliğini o son patlamayla bitirmiş olmalıydı. Yeni

cephane takacak kadar zamanı da yoktu. O nedenle de silahı bir tarafa bıraktı ve bir dövüş bıçağını kınından çıkardı. Elindeki bıçakla, Çaykovski'ye doğru atıldı. Bıçak, 25 cm uzunluğunda vardı ve donuk siyahtı. Redlaw'un ilk tahmini, karbonlaştırılmış kül oldu. Tıpkı Fraxinus mermi gibi. Tahta, elmas sertliğine ulaşana kadar kontrollü bir şekilde ısıya maruz bırakılarak sertleştiriliyor ve kıvama getiriliyordu.

Asker, Çaykovski'ye doğru rastgele vurdu ve menzil dışında dikkatli bir biçimde hareket eden Çaykovski de, pençeleriyle aynısını yaptı. Mücadelelerinin bir ileri bir geri gidiş gelişi, neredeyse bir insan gözünün takip edebileceğinden daha hızlıydı; hamleleri ve çalımları, yalnızca bir insanın yetişemeyeceği bir seviyedeydi. Rakibinin uyluğuna isabet ettiren

Çaykovski, ilk kanı akıtan taraf oldu. Asker, neredeyse hemen cevap vererek, Çaylovski'nin önkolunda bir yara açtı.

Shtriga uludu, bir acı çekişin değil küçük düşürülmüş olmanın ifadesiydi sanki. Ancak Redlaw'un, yaranın acıttığından da şüphesi yoktu. Dişbudak kerestesi, vampirler için ölümcüldü; bir dokunuşu, tıpkı nerotoksin ve asit karşımı gibi çürütücüydü. Belki bir shtriga, vampirin daha üst bir mertebesi olduğundan, aynı derecede etkilenmiyordu, fakat Çaykovski'nin bu noktadan itibaren kolunu sakınmasından anlaşılacağı üzere, bağışık da değildi.

Dövüş devam etti, ama Redlavv'un artık onu izleme lüksü kalmamıştı. Daha acil meseleler vardı. Geri kalan askerler, Redlaw ve Tina'nın yanı sıra pek çok vampirin de artık arkasında saklanmakta olduğu mihraba yaklaşmaktaydı. Tina, onlardan uzak duruyor, kendini Redlaw'a yaslıyordu.

"Teslim olamaz mıyız?" dedi, silahların kakafonik gürültüsünün arasından. "Sen ve ben. Biz vampir değiliz. Bunu anlayacaklar. Bizi bırakırlar. Öyle yapmak zorundalar."

Redlaw, onun kadar iyimser değildi. "Eğer bu savaşın ortasında yüzümüzü gösterirsek, muhtemelen vurululuruz. Ayrıca, bu kişilerin merhamet gösterecek türden olduğunu pek sanmıyorum. Özellikle de görgü tanıklarına karşı."

"Öyleyse başımız belada. Tıpkı az evvel olduğu gibi." Sesinde umutsuzluktan kaynaklı bir çatlama vardı. "Buradan çıkış yok. Sadece onlar bizi yakalayana ve havaya uçurana kadar bekleyeceğiz." "Bir çıkış var." dedi, Tina'ya en yakında duran vampir. Red-law, onu St. Magnus'a yaptığı daha önceki ziyaretten hatırladı. Onun Çaykovski'yle konuştuğunu görmüştü. Latin olan. Adı neydi? Miguel.

"Devam et." dedi Redlaw.

"Bodrum." dedi Miguel.

"Bodrum, çıkmaz bir yer değil mi?"

"Tam olarak değil. Shtrigamız, acil durumda bir çıkış yoluna ihtiyacımız olabileceğini öngörmüştü."

“Oradan dışarı çıkabilir misin?”

“Belki.” dedi Miguel ve ekledi “Belki hepimiz çıkabiliriz.” “Eğer bize yardım ederseniz, size zarar vermeyeceğime söz veriyorum.” dedi Redlaw. “Biraz önce Çaykovski’nin bize yapmaya çalıştığı şeye bir karşılık vermeyeceğim.”

“Peki eğer yardım etmezsek?”

“Bence bunu yapmayı istiyorsunuz. Bence, bu işin içinde beraber olduğumuzu biliyorsunuz. Ayrıca, bence, güvenli bir yere ulaşma şansınızın benimle beraberken daha yüksek olduğunu da biliyorsunuz.”

Miguel, bir baş hareketiyle onayladı.

“Bekle bir dakika.” dedi Tina. "Beş dakika önce bu piç herifler bizi yemek üzereydi. Şimdi onlarla dost mu olduk?”

“Dost değiliz.” diye cevap verdi Redlaw. “Ancak eğer bu askerlerden kaçmazsak hepimiz burada öleceğiz. Bana kalırsa, farklılıklarımızdan çok ortak noktalarımız var. Zor durumdaki müttefikler. Miguel, yolu göster...”

“Gösterirdim,” dedi Miguel “fakat...”

O tarafa doğru bir işaret yaptı.

Bodruma açılan kapının girişi, batı duvarı tarafında, otuz metre uzaklıktaydı. Kapıyla mihrap arasında, üzerinde arkasına saklanılacak, altında durulacak hiçbir şey olmayan açık bir alan vardı.

“Lanet olsun.” dedi Tina. “Oradan geçmeye kalkarsak, atış poligonundaki ördeklere benzeriz. Bizi kurşuna dizerler.”

Redlavv, tatsız bir şekilde başıyla onayladı.

“Parlak bir fikri olan var mı?” diye umutla ve titreyen bir sesle sordu Tina.

“Senin bir silahın var.” dedi Miguel.

Redlaw, Cindermaker’a baktı. Dolu bir şarjör. On üç mermi.

“Evet.”

Çömeldi ve çıkış takozundaki bir kısa mesafe koşucusu gibi hazırlandı.

“Hepiniz.” dedi Tina’ya ve vamprilere. “Beni takip edin. Son sürat. Benim işaretimle. Üç. İki. Bir. Şimdi!”

Ve saklandığı yerden çıktı.

Ve hepsi koştu.

REDLAW, koşarken Cindermaker’ını da harekete geçirdi. Tam karşısındaki bodrumun girişine bakarak, bir yandan da askerlerin olduğunu bildiği kilisenin yan taraflarına kabaca nişan alarak çılgınca ateş etti.

Onların karşı ateş beklemediği tahmini üzerine oynuyordu. Onların bildiği kadarıyla, vampirler silah taşımazdı. Cinder-maker, onlar için bir sürpriz olmuştu. Oldukça ufak bir tehlike arz ediyordu, ama hiç yoktan iyiydi.

Oynadığı kumar, işe yaramıştı. Askerler, gelmekte olan ateş karşısında şaşkındı, içgüdüleri baskın geldi ve kendilerini ya yere attılar ya da sütunların arkasına saklandılar. Çok kısa bir süre, çok değerli birkaç saniye için, kurşunlar kilisenin içerisinde ters yöne doğru gitti. Askerler, kurşun yağdırmak yerine kurşunun hedefi olan taraftaydı.

Belki on kadar vampir ve Tina, Redlaw’u dağınık bir sıra halinde takip etti. Kapıya yaklaştıklarında, askerlerden biri kilise oturaklarının ardından kafasını çıkardı. Redlaw, o tarafa doğru bir kurşun gönderdi. Bu, onu ve arkadaşlarını kısa bir süre daha harekete geçmekten alıkoydu.

Kapı ağırdı ve yerinden oynatılması zordu. Redlaw, vücudunu arkaya doğru verdi ve kapıyı çekmeye başladı. Miguel, yardıma geldi ve pek de çaba harcamadan kapıyı tamamen açtı.

“Hadi!” diye bağırdı Redlaw ve vampirler, onun önünden döner merdivene doğru harekete geçti. Bu esnada Rediaw da kiliseye göz gezdirip askerleri izledi. Silahından çıkan kurşunları saymıştı. Uç el ateş hakkı kalmıştı ve ondan sonra yeni cephane takması gerekecekti.

Göz ucuyla, bir sütunun ardından çıkmakta olan bir kol ve dirsek gördü. Oraya doğru nişan aldı ve hedefe isabet ettirdi. Acılı bir çığlık bekliyordu, fakat tek duyduğu kısık sesle edilen bir küfürdü. Zırhı vurmuş olmalıydı. Lanet olsun.

Kilisenin başka bir köşesinden ateş edilmeye başlandı. Red-law, kendini kapının arkasına sakladı. Kurşunlar, kapının kalın meşe kaplamasına vuruyordu. Redlaw, yarattıkları etkiyi sırtında hissediyordu.

Son vampir, bodrumun girişine tam olarak erişememişti ve arkadan gelen birçok kurşuna hedef oldu. Çığlığı, tamamlanamadı ve kısa kesildi. Ondan kalan bir parça, külllü bir toz yığını halinde kapının eşiğine ulaştı.

Hala kilisede bulunan başka vampirler de olabilirdi, ama Red-law'un onlar için yapabileceği bir şey yoktu. Hiçbirinin, bodrumun girişine yaklaşma ihtimali bile bulunmuyodu. Sadece kurtarabileceklerini kurtarabilirdi. Kapının köşesinden, son iki kurşunundan birini yolladı ve sonra da kapıyı kapattı. Kilidin üzerinde ağır bir demir anahtar vardı. Redlaw, bunun askerleri uzun süre oyalamayacağını bilerek anahtarı çevirdi. Ne kadar küçük olursa olsun, her türlü geciktirme önemliydi. Merdivenlerden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Merdiven boşluğu, aydınlatılmamıştı ve kıvrımlı duvara elleriyle dokunarak ve her adımının yerine, bir öncekine göre karar vererek hareket etti.

Bodrumda düşük vatlı çıplak bir ampül vardı ve yalnızca bir miktar görebilecek kadar bir ışık sağlıyordu. Redlaw merdivenlerin başında göründüğünde, Tina onun kolunu yakaladı. Bırakmaktan korkuyormuş gibi asıldı. Vampirler, bodrumun ortasında yere çömelmiş, telaşlı bir meşguliyet içerisindeydi. Taşların harçla sıvanmadığı ve daha çok gevşek durduğu bir yerde, döşemenin bir kısmını yerinden söküyorlardı. Redlaw, bu durumu bir önceki gelişinde fark etmemişti.

Taşlar yerinden kaldırılınca, ortaya çelik bir yatay kapak çıktı. Eski püsküydü ve rengi atmıştı, ama sanki oraya göreceli olarak yeni takılmış gibi görünüyordu. Miguel, kilidi açtı ve yatay kapağı kaldırdı. Ortaya, bir yüzme havuzunun su kanalı çapında dik bir kuyu çıktı. Delikten kötü bir koku ve bir ses geliyordu: akan suyun belli belirsiz şırıltısı.

Miguel, ayaklarını kuyuya soktu ve gözden kayboldu. Diğer vampirler de birer birer aynısını yaptı.

"Bu düşündüğüm yere mi gidiyor?" diye sordu Tina.

"Kanalizasyon." dedi Redlaw, onaylayan bir baş hareketiyle.

“İğrenç. Bunu yapmak zorunda mıyız?”

Yukarıdan bir patlama gümbürtüsü duyuldu; ses dalgası,

merdivenlerden aşağıya kadar yankılandı.

"Kapıyı havaya uçurdular.” dedi Redlaw. “Saniyeler içerisinde burada olurlar. Eğer daha iyi bir planın varsa...”

“Elbette ki lanet olası bir planım yok.” Tina, kuyudan aşağıya baktı. “Dibini görmüyorum. Ne kadar düşeceğiz?”

“Dizlerini bük. Çarpmaya hazırlıklı ol. Vampirler, güvenli bir şekilde aşağıya inmiş gibi görünüyor.”

“Evet, ama onlar süper insan gibi bir şey.”

“Tina, atla ya da öl. Senin seçimin.”

Tina, ona saldırgan bir bakış attı, sonra da kollarını vücudunun yan taraflarında dümdüz uzattı ve atladı. Kuyunun aşağısına doğru gözden kaybolurken, bir çığlık attı ve bu çığlık iki saniye sonra garip bir şekilde son buldu.

Redlaw, askeri üretim fazlası gece görüş gözlüklerini cebinden çıkarıp başına geçirdi. Gözlükler, çalışmaya başlarken tiz bir ses çıkardı. Gözlükleri, gözlerinin üzerine indirmeden önce, Cin-dermaker’ı ile vurarak ampülü patlattı ve bodrumu karanlığa gömdü. Sonra da kendini, güçlendirilmiş ışık dünyasının fosforlu yeşiline bıraktı.

Merdivenlerde ayak sesleri vardı. Dikkatlilerdi. Askerler, oyunun içerisinde öngörmedikleri bir oyuncu olduğunu öğrenmişti. Düşmanlarından biri, silah taşıyordu ve eğer biri taşıyorsa, silahlı başkaları da olabilir miydi? Artık, önceki gibi fazlasıyla hevesli değillerdi. Görevin risk seviyesi yükselmişti. Şimdi olay, tavuk avlamaya benzemiyordu. Öncü bir silah ateşi, bodrumu taradı. Ateşin açısından anlaşıldığı kadarıyla, silahın sahibi merdivenin onuncu ya da on birinci basamağındaydı.

Bir sis bombası, kurşunların ardından aşağıya doğru yuvarlandı ve sarımsak gazı çıkarmaya başladı.

Hızlı bir çıkış yapmak için Redlaw’un sırası gelmişti. Sis koyulaştığında, bodruma tam bir saldırı gerçekleşecekti. Kuyunun

içerisine yarıya kadar indi, bir eliyle kapağı tutuyordu. Kendini, açık kalan kenardan aşağıya çekerek ve kapağı hızlıca kapatarak düşmeye başladı.

Sürtünmeli ve çarpmalı bir düşüştü. Redlaw, kabaca yontulmuş kuyu duvarlarına çarpıyordu.

Sonra da boşluğun içerisine daldı.

Son olarak, ters bir şekilde yere çaptı ve dizlerine kadar suya battı. Dengesini kaybetti, yalpaladı ve güçlükle ayakta kaldı. Yarıya kadar ıslanmıştı. Pantalonu ve montunun kolları, derisine yapışmıştı ve su damlatıyordu. Dizleri zonkluyor, karşılaşmak zorunda kaldıkları kinetik enerjiye karşı koyuyordu. Bu yaşta! Bu durumda!

Redlaw, etrafa baktı ve durum değerlendirmesi yaptı.

Yuvarlak, en yüksek noktası belki üç metre olan bir kanalizasyon tünelindelerdi. Su, çalkalanıp fokurdayarak merkezdeki bir oluğa doğru akıyordu. Suyun içerisinde, nereden geldikleri konusunda bir tahmin yapmak istemediği, kimi açık kimi koyu renk topaklar yüzüyordu. Gelen pis koku, mide bulandırıcıydı.

Yakında bir yerde Tina duruyordu. Kocaman açılmış gözleriyle etrafa bakıyor, titriyor ve şaşkın görünüyordu. Hiçbir şey göremiyordu. Etraf zifiri karanlıktı. Vampirler, biraz ileride bir araya toplanmış duruyordu. Tina'nın aksine, görüşleri mükemmeldi.

Redlaw, ona doğru ilerledi. "Tina."

"Şükürler olsun, lanet olası." Ona doğru el yordamıyla ilerlemeye çalıştı. "Boğazımıza kadar boka battık, değil mi?"

"O kadar kötü olduğunu düşünmüyorum."

"Ama kötü kokuyor."

"Alışsan iyi edersin, ilerlemeye devam etmek zorundayız. Bu askerler, kolay kolay pes etmeyecek. Titizler ve işlerini bitirmediler. Bana tutun. Gözümde gözlükler var. Seni yönlendireceğim. İkimiz için de görebiliyorum."

“Kendime bunlardan bir tane almam gerektiğini biliyordum.” dedi Tina, onun koluna girerken.

“Bak ne diyeceğim. Eğer buradan kurtulursak, sana bunlardan bir tane alacağım. Benden.”

“Bir kadını nasıl şımartacağını biliyorsun, Redlaw.”

“Miguel”. Dedi Redlaw, Latin vampire hitaben.

“Şimdi ne tarafa gideceğiz?”

“Bilmiyorum.” diye itiraf etti Miguel. “Peder, bunu hiç söylememişti. Eğer bu kaçış yolunu kullanmamız gerekirse, onun bizimle olacağı varsayılıyordu.”

“Peder Çaykovski’yi arkada bırakamayız.” dedi, tombulca, saçları kötü bir permanın izlerini taşıyan ve üzerine bir süpermarket zincirinin logosu işlenmiş lekeli bir hırka giyen bir kadın vampir. Merhaba! Adım PATTI. Size bugün nasıl yardımcı olabilirim? “O gelene kadar burada duracağız. O bizi buradan çıkaracak.” “Onun gelmekte olup olmadığını bilmiyoruz.” dedi Redlaw. “Onu son gördüğümde, o silahlı adamlardan biriyle dövüşüyordu. Sizi koruyordu ve güvenli bir yere gitmeniz için size zaman kazandırıyordu. Onun bize yakın zamanda yetişeceğini -tabii yetişebilecekse- varsayamayız.”

Vampirlerden korku dolu sızlanmalar geldi. Shtriga rahibin onlar üzerindeki etkisi güçlüydü; öyle güçlüydü ki, o olmayınca kayıplardı. Onlara göre o, yarı çoban, yarı uyuşturucuydu. Ondan hem korkuyor hem de ona tapıyorlardı.

“Şimdi, dikkatle dinleyin.” dedi Relaw, sert bir biçimde. “Bu insanların tek bir amacı var, o da sizi yok etmek. Hepinizi toza çevrine kadar arkanızdan gelecekler. Onları durduramazsınız. Tek yapabileceğiniz şey, kaçmak. Eğer ölmek istiyorsanız, sorun yok, burada kalın. Gelmeleri uzun sürmez. Ancak, eğer yaşamak için bir istediğiniz varsa, harekete geçeceksiniz. Şimdi.” Vampirler, birbirlerine baktı.

Redlaw, içinde yalnızca tek bir mermi kalan Cindermaker’ını kaldırdı. “Şöyle açıklayayım. Eğer sizi onlar vurmazsa, ben vuracağım.” Onların düşünmekte olduğunu gördü. Cephanesinin bitmek üzere olduğunu

bilmiyorlardı ve eğer bundan şüphelendilerse bile, önemli değildi. Herhangi birini hedef alabilirdi. Hiç kimse, şanssız kurban, aralarından seçilen kişi olmak istemiyordu.

“Ama... gidecek bir yerimiz yok.” dedi Miguel, bitkin bir şekilde.

“Şu yöne gitmeyi öneriyorum.” dedi Redlaw. “Suyun gittiği yöne. Bir yere dökülüyor olması gerekli, belki bir akış borusuna ya da hatta bir nehre.”

Vampirler, tereddütlü bir şekilde yola koyulmaya başladı.

Redlaw, Illyria’mn kendisine söylediği bir şeyi hatırladı: Pek çok yönden köpek gibidirler. Onlara patronun kim. olduğunun gösterilmesi gerekir. İşte Redlaw da bunu yapmıştı. Shtriga olmak, iradenizi diğer vampirlere empoze etmek ve egemenliğinizi tehditlerle ve gerektiğinde şiddetle pekiştirmek demekti. Sürünün lideri, başka bir deyişle Alfa vampir olmak anlamına geliyordu.

“Biz de o tarafa gidiyoruz.” dedi Tına’ya. "Benimle kal.”

“Seninleyim.” dedi Tina. “Tutkalla yapıştırılmış gibi.”

Kanalizasyon suyunun içerisinde ilerledi, Tina da onun yanında sendeleyerek yürüyordu. Redlaw, Tina’nın fiilen kör olduğunu hesaba katınca ilerleyebileceği kadar hızlı ilerliyordu. Vampirler, birkaç adım önden gidiyor, fakat sürekli arkalarına bakıp Redlaw’un hala onlarla olup olmadığından emin oluyorlardı. Öte yandan Redlaw, düzenli aralıklarla omzunun üstünden arkaya bakıyor ve askerlerin her an ortaya çıkmasını bekliyordu.

Beklenildiği gibi, tavandaki kuyu girişinde kasklı bir baş ortaya çıktı. Bir asker aşağıya sarkmış, keşif yapıyor, mekanın özelliklerini inceliyordu. Baş aşağı durduğuna göre, kuyunun yan duvarlarına tutunmuş, kendini ters bir şekilde tutuyordu. Bu bir atletizm becerisiydi. Redlaw, kendini bu askerlerin nasıl insanlar olduğunu merak ederken buldu. Acaba insan mıydılar?

Ateş açıp açmamayı düşündü. Ancak bu, alengirli bir atış olurdu -futbol topu boyutundaki hedef, elli metre uzaklıktaydı ve silahlıydı- ve son

kurşununu da boşa harcayamazdı. Şarjörü doldurmak bir dakika sürüyordu ve şu anda öyle bir zamanı yoktu.

Onun yerine, hızını arttırdı. Tina'yı neredeyse sürüklüyordu. Vampirler de onun acelesini fark edip hızlanmaya başladı.

Kanalizasyon aşağıya doğru akıyordu. Su sığlaşıyordu ve akıntısı da yoğunlaşıyordu. Redlaw, uzakta, ileride bir noktada tünelin sonunu gördü. Öte yandan arkasındaki, asker kuyudan aşağıya inmiş, kendini düzeltmiş ve kıvrakça yere konmuştu. Ardından ikinci bir asker daha geldi. Kanalizasyon boyunca etrafı kolaçan edip, avlarını aramaya başladılar. Tünel, geniş bir hazneye, bir düzine farklı boyutlara sahip kanalizasyonun buluşup döküldüğü bir bağlantı noktasına çıkıyordu. Su akıntıları, içindekiler yeraltına inen geniş bir tünele dökülen, köpüren ve fokurdayan merkezi bir havuza dökülüyordu. Bir insanın geçmesi için çok dar bir şekilde yerleştirilmiş demir parmaklıklar, kanalın çıkışında bir ızgara oluşturuyordu. Redlaw, zaten o yoldan gitmek niyetinde değildi. Su, sel gibi akıyordu ve çok dar bir boşluk payı vardı. Boğulmak kesin gibiydi.

Ancak, bir çıkış yolu vardı. Olmalıydı. Aksi halde Çaykovski burayı kaçış yolu olarak belirlemezdi. Haznenin uzak ucunda, bir merdiven fark etti. Duvara dayanmıştı ve tavana yakın bir aralığa çıkıyordu. Muhtemelen, onarımla ilgili nedenlerden dolayı oradaydı. Belediye işçileri, arada sırada sızıntıları ve tıkanıklıkları araştırmak için oradan içeri giriyor olmalıydı.

Redlaw, enselerindeki askerlerin son derece farkında bir biçimde Miguel'e ve diğer vampirlere merdiveni işaret etti. Vampirler, kanalizasyonun kenarından, havuzun içine atladı.

"Tina" dedi Redlaw, onun kulağına. "Atlayacağız. Bir buçuk metrelik bir düşüş, daha fazla değil. Sonra da yüzeceğiz. Önce sen. Tam arkanda olacağım."

İtiraz edeceğini düşünmüştü. Tina ile ilgili hiçbir şey kolay değil gibiydi, kızın ilk önce karşı çıkmayacağı hiçbir şey yoktu sanki. Ancak Tina, onu şaşırtarak başıyla onayladı ve ileriye doğru ayağını sürüyerek bir adım attı. Ayağı ilk önce girecek şekilde suya daldı ve anında, suları fışkırtarak yüzeye çıktı. Red-law da onun ardından, ağırlığını dağıtmak için kollarını ve bacaklarını yanlara açarak kendini sırt üstü suya bıraktı. Gece

görüş gözlükleri suya dayanıklıydı, fakat su geçirmez değildi. Eğer mekanizması ıslanırsa, kısa devre yapabilir ve bozulabilirdi.

Tamamen suyun altına batmadan havuza atlamayı başardı. Gözlüğe su sıçramıştı, fakat tamamen suya batmamıştı ve çalışmaya devam etti. Böylece Redlaw da Tina'ya doğru yüzmeyi ve onu merdivenin altındaki platforma doğru yönlendirmeyi başardı.

Vampirler halihazırda oradaydı ve palmiye ağacına tırmanan maymunlar gibi, insani olmayan bir hızla merdivenden yukarıya çıkıyorlardı. Redlaw, kendini oldukça keskin bir soğuğu ve fena bir kokusu olan suyun içerisinden yukarı doğru çekti. Aynı zamanda, Tina'nın yukarı çıkmasına da yardım etti. Sonra da, iki askerin silahlarını çıkarmış bir halde kanalizasyonun ağzına vardığını görebilmek için tam zamanında döndü. Vampirleri arayarak etrafa bakıyorlardı. Bir tanesi, onları merdivende fark etti ve diğerine işaret etti. İkisi de tüfekleriyle nişan aldı ve parmaklarını tetik mahfazasının üzerine koydu.

Redlaw, iki eliyle birden Cindermaker'ı sabitledi ve soldaki askere nişan aldı. O zırh üzerindeyken adamı öldürebilmesi pek olası değildi, fakat kurşunun etkisiyle ortaya çıkan tepme, onu saf dışı bırakabilirdi. En azından, askerlerin dikkatini çekebilirdi ve bu da vampirlere yukarı çıkmaları için fazladan zaman kazandırırdı.

Tanrım, gerçekten, eğer duyuyorsan, şu anda bir ilahi müdahaleye ihtiyatım var.

Tetiğe bastı.

Adamı, vücut kütlesinin merkezinden vurdu. Adam sendeledi, parmağı tetiğin üzerinde kasılarak daha fazla bastırdı. Tüfeğinden bir kurşun yağmuru çıkıp sağdaki askere doğru ilerledi. Adam, sanki görünmeyen bir iple çekiliyormuş gibi geriye doğru savruldu. Bedeni, kanalizasyon ağzının köşesine belirli bir açıyla çarptı; sonra da büyük bir sıçrama yaratarak yüzüstü havuza düştü ve yüzeyin altında gözden kayboldu.

Redlaw'un ateşiyle sendeleyen ilk asker, kanalizasyon duvarına yaslanmış oturuyordu. Açıkça görülüyordu ki, arkadaşını kısa mesafeden vurmuş olduğuna inanamıyordu.

Aklı tekrar yerine gelince, yeniden ayaklarının üstüne doğruldu ve havuzun üzerine eğildi. Diğer adamdan eser yoktu. Belli ki, karasızlıktan harap haldeydi. Vampirlerin neredeyse hepsi merdiveni tırmanmıştı. Kaçıyorlardı. Ancak, arkadaşı yaralıydı, boğulma tehlikesi içerisindeydi...

Asker, ket vurulmuş bir öfke homurdanmasıyla havuza atladı ve suyun altına daldı.

Redlaw, Tina'yı yakaladı ve merdivene doğru aceleyle itti. Onun ellerini, paslanmış basamaklardan birine kenetledi.

"Yukarı." dedi. "Düşünme. Sadece tırman."

"Ama hiçbir şey göremiyorum."

"Fark etmez. Bu bir merdiven. Bir basamaktan sonra başka bir basamak geliyor. Gözlerin bağlı bile tırmanabilirsin."

"Ya sen?"

"Geliyorum. Tam arkandayım."

Tina, el yordamıyla tırmanmaya çalışırken, Redlaw da Cinder-maker'ın şarjörünü çıkardı ve cebindeki kutudan içine yeni mermiler koydu. Dolu şarjörü yuvasına yerleştirdi ve sürgüyü gerdi.

Tüm bu süre içerisinde asker, arada bir nefes almak için yukarı çıkarak havuzda arkadaşını aramaya devam etti. Redlaw, kendisi de yukarı çıkmaya başlarken, bir yandan onu izlemeyi de bırakmadı. Basamaklar, pis ve aşınmış durumdaydı. Merdiven, korku verici bir şekilde çatırdıyordu. Paslı cıvatalar, ufalanmakta olan yuvalarının içerisinde serbestçe hareket ediyordu.

Yukarıda, sadece ayakta durmaya yetecek bir geçit oluğu bulunuyordu. Vampirler tekrar durdu ve talimat bekledi. Redlaw, ilerlemelerini işaret etti "Yüzeyden fazla uzakta olamayız." dedi. "Bir kapı, bir rögar ya da onun gibi bir şey olması lazım." Vampirler ilerlerken de, Tina'nın bileğini yakaladı. "Hadi. Biraz esneyelim."

"Umuyorum."

içgüdüleri, ona dönmesini söyledi. Asker, havuzdan çıkmış ve onların ardından merdivene yönelmişti. Oluğa doğru tırmanıyordu ve tüfeğini

kullanmak üzereydi.

Redlaw, ona doğru beş kurşun yolladı. Tina, kapalı alanda Cindermaker patlayıp gümbürderken çığlık attı. Asker, her mermiyle geriye doğru sarsıldı; son mermi de merdivenden düşmesine neden oldu. Boşluğa doğru yuvarlandı ve bir an sonra, bedeninin suya çarpışının sert sesi duyuldu.

“Sence o..?” dedi Tina.

“Bilmiyorum. Öğrenmek için de burada kalmayalım, derim "

İki üç metre ileride, bir merdiven daha vardı ve bu merdiven de rögar kapağına çıkıyordu. Miguel, sanki hiçbir ağırlığı yok muş gibi demir diski yana doğru itti ve hepsi yukarıya, yolun ortasına, doğrudan kar fırtınasının içine çıktı. Kar, siyah gükyıl zünün altında, ardındaki Atlas Okyanusu’ndan gelen kuzey fit/ garı tarafından yönlendirilerek büyük bir hızla, yanlamasına yağıyordu. Kar taneleri halinde değil, pamuk topu büyüklüğünde kümeler halinde yağıyor ve sık bir şekilde yere inerek bulduğu yere tutunuyordu. Redlaw, ıslak kıyafetlerinin kaskatı kesilmeye ve donmaya başladığını hissediyordu. Tina, halihazırda titriyordu ve sert hava koşullarına insanlardan daha dayanıklı olan vampirler bile rahatsız ve mutsuz görünüyordu.

“Barınak.” dedi Redlaw, gözlüğünü kapatıp çıkartırken. “Burada on dakika kadar daha hayatta kalamayız. Tina, neredeyiz?”

Tina, etrafa bakınıp yönünü bulmaya çalıştı. “Hiçbir fikrim yok. Bu lanet havada hiçbir şey göremiyorum. Sanırım... şu tarafta ağaçlar mı var?”

“Olabilir.”

“O zaman orası muhtemelen Battery Parkı.”

“Battery Parkı nereye yakın?”

“Hiçbir yere. Manhattan’ın ücra bir köşesinde bi yerde. Buradan Staten Adası’na giden bir vapura binip Özgürlük Heykeli’ni uzaktan görürsün, o kadar.”

Redlaw düşündü. “Bu sabah gittiğimiz metro tünelinden ne kadar uzaktayız?”

“Neden bahsediyorsun?” dedi Tina kaşlarını çatarak. “En yakın oteli bulalım ve yerleşelim. Bir odayı paylaşmak zorunda değiliz. Yeter ki yakın olsun, sıcak olsun ve kablolu yayına ve mini bara sahip olsun. Orada fırtınayı atlatabiliriz.”

“Burada sadece ikimiz yokuz, Tina.”

"Sen ne..? Ah, hayır, ciddi olamazsın.” Başparmağıyla vampirleri işaret etti. “Onlar da mı? Sanırım kendi başlarının çaresine bakabilirler.”

“Onlara sığınacak bir yer bulmalıyız.” dedi Redlaw. “Bu ölüm mangası etraftayken, hiçbir Güneşsiz güvende değil.”

“Evet, ama bilmiyorum fark ettin mi, sen ve ben, biz vampir değiliz. İnsanların arasına karışıp ortadan kaybolabiliriz. O adamlar bizi aramaya gelmeyecek.”

“Sen istersen ortadan kaybolabilirsin. Pek çok açıdan, bunu yapmanı tercih ederim.” Ona sırt çantasını uzattı. “Ancak ben, bu Güneşsizlerin sorumluluğunu üstleniyorum. Bana tünel girişinin kabaca nerede olduğunu göster. Uğraşırsam bulabileceğimden eminim. Bir de lütfen çabuk ol, olur mu? Yoksa hepimiz hipotermiden öleceğiz.”

Tina, zaman kazanmak için sırt çantasının içini didik didik etti. Çantanın kanvasının su geçirmez bir iç katmanı vardı, o nedenle dış tarafı kanalizasyon havuzuna atlamasından dolayı ıslak olsa da, içi hemen hemen kuruydu. Kamerasını çıkardı ve çalıştırdı. Kamera, normal bir şekilde çalışmaya başladı.

“İyi görünüyor.” dedi. “Nemli, fakat mahvolmamış.”

“Tina, lütfen.”

“Bir saniye, düşünüyorum.”

Aslında Tina, kendine birkaç tane zor soru sormakla meşguldü. Bir sürü asap bozucu şey yaşamıştı. Vahşi bir şekilde hırpalanmış, neredeyse vampirler için canlı bir içecek haline gelmişti. Ona ateş edilmiş, bok kokulu tünellerde sürüklenmişti; neticede bu vampir hikayesini devam ettirmenin çok kötü bir fikir olduğuna ikna olmuştu. Kişisel riskin ve ızdırabın bu kadar yüksek bir boyutu için pazarlık etmemişti. Bu işten

vazgeçmek mantıklı görünüyordu. İşin başındayken bırakmak. Bir başı varken bırakmak. Başı, kilisedeki o silahlı çatışmanın herhangi bir anında gövdesinden kopabilirdi.

Öte yandan, eğer şimdi bırakıp giderse, bir daha Redlavv ile takılma şansı olmayabilirdi. Onun izini kaybederdi ve işinin fark edilmesi ve adının duyulması için şimdiye kadar sahip olduğu en iyi şans yok olurdu. Onunla beraberken kaydettiği görüntülerin bazıları epey iyi maldı. Eğer onunla takılmaya devam ederse, daha fazlasına, üstelik daha iyi kalitede sahip olabilirdi.

Vampirler kadar Redlaw da ana hikayeydi.

Tabii, burada, gözlerinin önünde gerçek bir vampir grubunun olduğunu ve kendisinin de onlarla, onların yanında bulunduğunu ve tanıdığı hiç kimsenin, hiçbir gazetecinin ya da muhabirin bu yaratıklara bu kadar yakın olmadığını unutmamak gerekirdi. Akla iliştirilmiş kelimesi geliyordu. Tıpkı, bir savaş esnasında birliklerle beraber hareket edip, eve cepheden görüntüler ve bilgiler gönderen o cesur ruhlar gibi. Bunun değerini görebiliyordu. Emsali olmayan bir erişim. Vampirler, daha önce hiç olmadığı kadar yakın ve kişisel mesafedeydi. Tüm ayrıcalıkların üzerinde bir ayrıcalık.

Tanrım. Redlaw ile birlikte kalmayı seçmek için deli olması gerekliydi, fakat böyle bir fırsatın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verirse daha da deli olurdu.

O kimdi? Kene Checkley. Ve keneler ne yapardı? Doyana, ihtiyaçları olan şeyi alana kadar yapışıp kalırlardı.

“Hayır.” dedi kararlı bir şekilde Redlaw’a. “Orayı kendi başına bulma şansın yok. Seninle geliyorum. Tek yolu bu.”

“Peki.” Beklediğinden daha az müteşekkirdi. Ancak, herhalde Redlaw, doğru olan hareketin bu olduğunu düşünüyordu. “O zaman harekete geçelim. Miguel. Hepiniz. Ben bir shtriga değilim, fakat şu andaki ne büyük umudunuz benim. Sanırım bunu zaten kanıtladım. Bir planım var ve eğer akıllıysanız bu planı takip edersiniz.”

Vampirler, kendi aralarında meseleyi ölçüp biçti, fakat bu fazla uzun sürmedi.

“Pekala, kendimizi senin ellerine bırakıyoruz.” dedi Miguel. “Şimdilik. Ancak sana güvenmeyeceğiz. Büyük ölçüde de, senin bize güvenemeyeceğini bildiğimiz için.”

“Bu mantığa karşı çıkamayacağım. Tina? Neyi bekliyorsun?” Tina, yüzünü yumuşak fakat ısrarcı bir vuruşla dövmekte olan kara karşı başını eğerek hızla ilerlemeye başladı. Çok uzak olmayan bir yerden sirenlerin iniltisi ve feryadı geliyordu. Ses, şüphesiz ki St. Magnus yönündeydi. Silah sesleriyle ilgili bildirimler olmuş ve bu da acil servisleri harekete geçirmiş olmalıydı. Tina, kafasında kiliseden uzak bir rota planlamıştı.

Ancak düşünceleri, daha çok kararının cesurluğu ve bu karardan eline geçebilecek şeyler üzerineydi.

Elinde Pulitzer Ödülü madalyası tutmakla ilgili bir hayal kuruyor sayılmazdı, ama ona yakın bir şeyler düşünüyordu. Bu gece neredeyse ölmüştü ve şimdi, onun kanım emmenin eşiğine gelmiş vampirlerin kaderine ortak oluyordu. Elbette ki, onunki gibi cesur bir inatçılık, bir kozmik yasa tarafından fark edilmeli ve ödüllendirilmeliydi.

Korkaklar asla ilerleyemezdi.

Yap ya da öl.

Cesur ol ya da sakın.

On Beşinci Bölüm

ALBAY JACOBSEN, önündeki yaratığı, rahip kıyafetleri içerisindeki vampiri inceledi. Giacoia ve Child, vampiri kollarından yakalamış, ayakta tutuyordu, çünkü vampir tek başına ayakta durabilecek durumda değildi. Jacobsen, her iki femur da çatırdayana kadar uyluğuna bastırmıştı.

“Tanrı aşkına, nesin sen?” dedi Jacobsen.

Rahip vampir, alaycı bir şekilde güldü. “Ben de sana aynısını sorabilirim. İki şey arasında kalmışsın. Hiçbir kategoride değilsin. Temelde insansın, fakat üzerinde oynanmış. Geliştirilmişsin.

“Benim hakkımda bilmen gereken tek şey, sorgulamayı benim yapmakta olduğum. Hayatın benim ellerimde.”

“Korkudan sinip ayaklarına kapanmadığım için beni affet.” dedi vampir. “Benden daha aşağıda olanlara bunu yapmak gibi bir eğilimim yok.”

Jacobsen, ona doğru, sıradan bir adamın kafatasını parçalayacak sert bir yumruk salladı.

Vampir, silkelenip darbenin etkisinden kurtularak hiddetle sırıttı. “Ben Peder Rudi Çaykovski’yim. Yüz elli yıl yaşadım ve yaşamaya da devam ediyorum. İki insan hayatı geçirdim ve senden çok daha kötüleriyle karşılaştım. Senden korkmuyorum.” “Korkmalısın,” diye homurdandı Jacobsen, “çünkü ben, eğer iş birliği yapmaya başlamazsan seni toza çevirecek kişiyim.” “Ayrıca ben shtrigayım.” diye sert bir yanıt verdi Çaykovski. “Seni çıplak ellerimle paramparça edebilirim.”

“Edebilirdin, ama şu an edemezsin."

İşin aslı, diye düşündü Jacobsen, Çaykovski’nin tehdidi tamamen boş değildi. Onu kontrol altına almak için üç Kızıl Göz gerekmişti. Onu Onbaşı Lim’in üzerinden alıp yere yatırabilmek için epey uğraşmalardı. Child, onu sabit tutabilmek için devasa cüssesini kullanırken, Jacobsen onu etkisiz hale getirmek için bacaklarını kırmıştı. Ortalama bir vampirin, onlara bu boyutta sorun çıkarması söz konusu bile olamazdı; tabii ortalama

bir vampiri yok ederlerdi, fakat bu yakalamaya değerdi, çünkü sıra dışı bir şekilde ortalamanın üzerindeydi.

“Shtriga, ha?” diye devam etti Jacobsen. “Bu, meseleyi açıklıyor. Bir tür süper vampir, değil mi? Dört’e kök söktürdün, bu bir gerçek.” Gerçek şu ki, arkadaşları gelene kadar Lim, Çaykovski ile olan kavgasını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. “Peki hepimize karşı? Böyle sakatken? Gerçekten de, hiç endişeli değilim.”

“Bence bu aşağılık herifi hemen ortadan kaldıralım.” diye araya girdi Lim. İncinmiş koluyla ilgileniyordu. Çaykovski, dövüş bıçağını elinden zorla almaya çalışırken omzunu çıkarmıştı. “Polisler gelmek üzeredir. Burada fazla kalamayız.” “Farkındayım, Onbaşı.” dedi Jacobsen. “Ancak bazı cevaplar istiyorum.”

“Ben de.” dedi J. Howard Farthingale III, Jacobsen’in kulağına. “O kim?”

Jacobsen, sesini alçalttı. “Ben de bunu anlamaya çalışıyorum, Efendim.”

"Hayır, shtrigadan bahsetmiyorum. Diğer adam. Ekibinize ateş eden adam.”

“Bilmiyorum, ama Kızıl Göz Altı ve Yedi peşindeler. Şimdiye kadar onu yakalamış olduklarına eminim.”

“Ve ben de yakalamadıklarına eminim.” dedi Farthingale. “Bütün yayınlarınızı izliyorum, bilmiyorum farkında mısın? Ve Altı ve Yedi ile bağlantıyı kaybettim. Kask kameralarındaki sinyaller kesildi. Yayın durmuş durumda. O kim? Sor.”

Jacobsen, tekrar Çaykovski’ye döndü. “Yanınızda biri daha vardı. Silahlıydı. Dostunuz mu?”

“Sizi neden ilgilendiriyor?”

Jacobsen, onun midesini tekmeledi. Çaykovski insan olsaydı, iç organları parçalanırdı.

Çaykovski, bir zamanlar kan olmuş olabilecek siyah bir katranımsı sıvı öksürdü.

“Neden onunla ilgileniyorsunuz?” dedi. “Ben yeterli bir ödül

değil miyim?”

“Bunları boşver de bana ondan bahset.”

“Sizden kaçmayı başardı, değil mi? Bu, sizi epey mutsuz etmiş olmalı. Kendisiyle beraber cemaatimden birçok kişiyi de götürdüğünü gördüm. Hayatta kalmayı başaranlar. Yarım kalmış bir iş. Sizin için ne kadar sinir bozucu.”

“Efendim, siren sesleri duyuyorum.” dedi Berger. “Fazla zamanımız yok.”

“Lütfen bana bu piç herifin kafasını koparmam için izin verin, sonra gidebiliriz.” dedi Lim.

“Adamın adının...” Farthingale, ısrarla Jacobsen’in kulağına konuşuyordu. “John Redlaw olup olmadığını sor.”

“Redlaw.” dedi Jacobsen, “John Redlaw. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Çaykovski’nin yüzünde çarpık bir gülümseme belidi. “Eğer halihazırda kim olduğunu biliyorsanız, neden sorgulama zahmetine giriyorsunuz?”

Farthingale, küfretmeye ve bağırıp çağırmaya başladı. “Biliyordum! Biliyordum, onu tanıdım. Lanet olası saksocu İngiliz piç. Yine bize dalaşıyor...”

Jacobsen, onun sesini kısabildiği kadar kıstı. “Sen ve şu Redlaw, iş birliği içerisinde misiniz?”

“Pek öyle olduğunu söyleyemem.” dedi Çaykovski. “Ancak eğer cemaatimin kaçmasına yardım ettiyse, ki öyle olduğunu düşünüyorum, o zaman ona müteşekkirim. Şimdi, geriye bakınca, keşke ona daha merhametli davransaydım, diyorum. Onu hafife almışım. Onu, başka bir beyinsiz insan sığır, beslenme için uygun bir kaynak zannetim. Onun bundan çok daha iyi olduğunu şimdi açıkça görüyorum.”

“Efendim?” dedi Lim. Bıçağını çıkarmıştı. Sağ kolu etkisiz hale gelmiş olsa da, Çaykovski’nin kafasını kolaylıkla koparabileceğine şüphe yoktu. Sol elle yapılan tek bir hareket, işin hallolmasına yeterdi.

“Haydi, işi bitir.” dedi Çaykovski. “Yapabileceğim her şeyi yaptım. Cemaatimin bir kısmı, yaşamaya devam ediyor. Görevim bitti.”

“Aaah!”

Bodrum girişinden, öfke dolu bir çığlık geldi. Kızıl Göz Yedi -Er Abbotts- kapıdan sendeleyerek çıktı. Kilisenin içerisinde ıslak kıyafetleriyle yürüyor, arkasında su izleri bırakıyordu. Kaskı mahvolmuş, pek çok yerden kırılmıştı. Kamera, kablosundan aşağıya sarkıyordu. Yüzü dağılmıştı ve kanıyordu.

“Yedi.” dedi Jacobsen. “Bu ne hal?”

“Beni vurdu.” diye öfkelendi Abbotts. “Beni suratımdan vurdu. Ve Larousse’u öldürdü.”

“Kim vurdu?”

“Kim vurmuş olabilir? O vampirlerin başındaki beyaz saçlı adam, beni ve Larousse’u arkasından gönderdiğin herif. Aşağılık herif Kyle’ı öldürdü, neredeyse beni de öldürecekti.”

Çaykovski, kıkır kıkır gülmeye başladı. “Ah evet, gerçekten de Redlaw’un değerini bilememişim. Şimdi ne kadar pişmanım. O hakikaten de vampirleri korumak istiyormuş. Bunların yapmacık tavır ve boş laf olduğunu düşünmüştüm, ama belli ki değilmiş. O da benim gibi Tanrı’nın temsilcisiymiş. Gerçekten de Tanrı, gizemli bir şekilde çalışıyor.”

“Çeneni kapat.” diye çıkıştı Abbotts. "Gülmeyi kes. Arkadaşım öldü. Bu ekip içerisinde bir değeri olan ve bana ilgi gösteren tek kişi.”

Çaykovski daha da yüksek sesle güldü.

“Kapa çeneni dedim, kan emici herifi” diye bağırdı Abbotts. “Yeter bu saçmalık!”

Çaykovski’nin onu dinlemek gibi bir niyeti yoktu. Boğazdan gelen kahkahaları, kirişlerde yankılanıyordu. “Ah, bu çok iyi.” dedi. “Bir adam, işlerinizi bozuyor. Tek bir adam, kıçınızı tekmeledi. Silahlarınız ve zırhınız ve süper güçleriniz buraya kadarmış. Suikast programınız buraya kadarmış. Yalnızca bir insan, sizinle alay... grrkkk!”

Abbotts çenesini ve boynunu yakalamıştı ve kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden, sert bir şekilde çevirmişti. Çaykovski'nin kafası, omurların ayrılmasıyla ve kıkırdakların çatırdamasıyla çevrildi. Dili, keskin dişleri arasından sarkıyordu. Gözleri pörtlemişti.

Abbotts, tutuşunu değiştirdi ve Çaykovski'nin kafasını yukarı doğru çekti. Derisi soyulmuş, kasları ve sinirleri zedelenmiş, tendonlan parçalara ayrılmıştı. Çaykovski'nin kafası, serbest bir şekilde askerin ellerinde duruyordu ve Abbots onu sanki dehşetengiz bir ödül gibi yukarıda tutuyordu. Boynu vurulmuş beden sarkıyordu, şimdi Giacoia ve Child'ın desteklemesi için çok fazla ölü beden yükü vardı. Bıraktılar ve beden neredeyse anında hızlı bir körelme sürecine girerek çözülüp toz haline geldi. Abbots'un tutmakta olduğu baş da, ayrı bir şekilde fakat eş zamanlı olarak aynı sürece girdi ve o da başı bir tarafa attı. Baş yere yuvarlandı, çözülen maddenin toz bulutları yayılıyor, sıçrayıp dönerken hiçliğe doğru tükeniyordu.

“Böylesi daha iyi.” dedi Abbots, eldivenlerinden tozları silkelerken. Tahrip olmuş yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Şimdi kendi düşüncelerimizi tekrar duyabiliriz.”

Dışarıda sirenler tiz sesler çıkarıyordu, uzaktalardı fakat sesler yükseliyordu.

“Çıkın oradan.” diye talimat verdi Farthingale, Jacobsen'e. “İyice rezil olmadan oradan kurtulun ve merkeze dönün.” Sesi, canı oldukça sıkkın gibi çıkıyordu, ancak Jacobsen'in kendisi kadar sıkkın hissediyor olamazdı.

“Millet, mesai bitti.” dedi Jacobsen, başının üzerinde eliyle bir daire çizerek.

Kızıl Göz Takımının kalan altı üyesi, kırık camlara çıkmak için duvarlarda tırmanmaya başladı. Lim, incinmiş kolu nedeniyle Child'ın yardımına ihtiyaç duyuyordu. Berger'in de bir kolu incinmişti. Redlaw'un vurduğu yer olan dirseği yaralanmıştı. Jacbosen, ona yardım teklif etti, fakat o reddetti.

Jacobsen, kiliseden çıkan son kişiydi. Dışarıda, kendini saçakların üzerinden çatıya fırlattı. Orada, yakındaki iki bina arasından kırmızı ve mavi ışıkların fırıl fırıl döndüğünü gördü. Polis ve itfaiye, şüphesiz ki bir de

Özel Silah ve Taktikler ekibi. Araçlar, tepe lambaları yanar bir şekilde, yavaş bir konvoy halinde

ilerliyordu. Eğer yolun durumu bu kadar kötü olmasaydı, çok daha önceden burada olmuş olurlardı.

Bir adam düştü, diye düşündü Jacobsen kendi kendine, karla kaplı kiremitlerin üzerinden koşarken. Üçü de yaralandı.

Ayrıca görevin amacından ödün verilmişti, hedefin tamamı gerçekleştirilememişti.

Bu John Redlaw her kimdiyse, Albay Jim Jacobsen'ın kara listesinde doğrudan bir numaraya yükselmişti.

Ve bu da hiç kimse için, bulunması hoş ve akıllıca bir yer değildi.

On Altıncı Bölüm

TİNA, ATEŞE BİR PARÇA DAHA ODUN ATTI. Kıvılcımlar ortaya çıktı ve tavana doğru daireler çizerek yükselirken kayboldular.

Tina'nın etrafında vampirler toplanmıştı. Tek başlarına ya da çift olarak oturuyorlardı ve gözleri, ateşin korluğunda korkunç bir kırmızıyla parlıyordu.

Redlaw, tek başına bir köşedeydi; kollarını birleştirmiş, çenesi göğsüne düşmüştü. Uykudaydı. Hatta çok hafif bir şekilde horluyordu.

Yaşlı adamın kestirmeye ihtiyacı vardı. Tina ise uyuyamıyordu. Kafasında çok fazla şey dolanıyordu. Beyninde, asap bozukluğu ve uyanıklıkla dolu uğultular geziyordu.

Bir de, tabii ki, vampirler. Onlar sekiz kişiydi, kendisi ise tek başınaydı ve onun kanını içmek için sıraya girmelerinin üzerinden fazla zaman geçmemişti. Redlaw, bu durumun tamamen değiştiğini söylemişti. Artık bu vampirlerin başında o vardı. Tina'ya saldırmaya cesaret edemezlerdi, çünkü Tina, Redlaw'la birlikteydi.

Ancak Redlaw şu anda uyanık değildi, öyle değil mi? Ve Tina'ya yöneltilen bakışların bir kısmı belirgin bir biçimde açgözlüydü. Ya da belki

de ona öyle geliyordu. Ateşin güvenilmez titreşimi. Gölgelerin yüzlerde yaptığı dans.

Grup, sonuç olarak, metronun altına değil, yerin üstünde bir yere sığınmıştı. Redlaw, son anda plan değiştirmişti. Tünel girişine yaklaşırlarken, terk edilmiş diş macunu fabrikasını görmüştü ve kampı oraya kurmayı teklif etmişti.

“Daha iyi savunulabilecek bir konum.” demişti. “Daha fazla erişim noktası var ve daha da önemlisi daha fazla çıkış noktası bulunuyor. Bir tünelden daha fazla kaçış seçeneği sunuyor.”

“Ve bir Holiday Inn’den çok daha rahat.” demişti Tina.

“Sana gitmen için şans verdim, Tina. Bunu sen seçtin. Sızlanmayı kes.”

“Hey, yine de şikayet edemez miyim yani?”

“Hayır. Benim gözetimimde olmaz.”

Tina, onun arkasından bir selam çakmış ve “Başüstiine kaptan.” diye mırıldanmıştı.

“Dediğini duydum.”

“Duyman için söylemiştim.”

Fabrika, otuzlu yıllardan, üretim hatlarının ve seri imalatın sakin çağından kalmaydı. İçerisi oldukça büyüktü; baştan aşağı koruyucu kıyafet giymiş işçilerin, saat başı binlerce diş macunu tübü üreten kocaman makinelerin başına yerleşmiş hallerini, parlak gülümsemeler yaratmak için yaptıkları sıkıcı işi kolayca hayal edebilirdiniz. Çatı, aşağı yukarı zarar görmemiş bir durumdaydı, fakat rüzgar çatlaklardan ve camları olmayan yüksekteki dar pencerelerden içeri girip yerdeki su birikintilerini dalgalandırıyordu. Güvercinler, tavandaki kirişlerde tünemiş, ötüyor ve kanat çırpıyordu. Tina, neden kimsenin burayı yıkıp apartman dikmediğinden emin değildi. Herkes tarafından bilinmeyen imar esaslarının bunu yasakladığını tahmin ediyordu ya da belki de bir kampanyanın savunucuları, binanın miras statüsünde bir mimari veya öyle bir şey olarak korunması bir dava açmıştı. Her iki durumda da yasal sistem, hiçbir şey yapmayarak binanın harabeye dönmesine izin vermişti.

Bir zamanlar yönetim ofisleri ve çalışanlar için bir kafeterya olan, şu anda ise içi boşaltılmış ve yıkık dökük halde bulunan ana merkezi alan, pek çok başka yan odaya açılıyordu. Redlaw, geniş, penceresiz ve gerektiğinde hızlı bir kaçış sağlayabilecek, direkt olarak dışarıya açılan bir arka kapısı bulunan bir oda seçmişti. Tutuşturucu olarak duvar kağıdı parçaları ve yakacak olarak da çürümüş paletler kullanarak ateş yakmıştı. Ayrıca vampirlere, fabrikanın ana girişini cüruf briketiyle, molozlarla ve paslanmış makinelerden arta kalmış parçalarla kapatmaları talimatını vermişti. Vampirler, söylediğini uysalca ve hevesle yaptı. Tina'nın, bu yaratıkların ne kadar itaatkar olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Bu, onlara karşı olan korkusunun azalmasına yardımcı olmuştu.

Vampirlere baktıkça, onlara daha fazla hayran kalıyordu. Karışık bir gruptu, tüm yaşlardan ve tüm etnisitelerden oluşan halkın bir çapraz kesitiydi. Bir tanesi, bir çocuktan biraz daha büyüktü ve yanındaki, babası gibi davranan fakat babası olabilecek kadar yaşlı olmayan adam, süslü kolları olan bir frak ve mavi boyalı yuvarlak gözlükleri olan bir Gotikti. Üzerindeki Dior parti elbisesi ve Louboutin ayakkabıları yeniyken muhteşem olması gereken, fakat şu anda bir evsiz kadının giyeceği her şey kadar eski püskü ve kirli olan bir kadın vardı. İnce kalçalı vücudu ve jestlerinin özenli hali kesinlikle eşcinsel diye bağıran siyahi bir adam bulunuyordu. Pek çok açıdan, normal insanlar gibiydiler.

Ancak artık öyle değillerdi.

Tina, kafasını dağıtmak için kamerasını çıkardı ve kayda başladı. Merceğin arkasında olmak, ona o andaki durumdan bir kaçış sağladı. Nesnel hale geldi. Katılımcı olmaktan çıkıp, gözlemci oldu.

Yavaşça, soldan sağa doğru kamerayı çevirdi. Düzgün bir toplu çekim, diye düşündü. Vampirlerin yüzlerini, ateşin etrafında çember oluşturmuş kambur bedenlerini gösteriyordu. Bir mola ve rahatlık atmosferi yakalıyordu. Bunda neredeyse ilkel bir şey vardı, çok soğuk bir dünyanın içerisindeki ılık bir anı görüntülemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir tanesi. Latin olan.

"Ah, sizi videoya kaydediyorum."

"Bir tür muhabir misin?"

Tina neredeyse hayır diyecekti, fakat sonra, Siktir et, öyleyim işte, diye düşündü. Şüphesiz ki, şimdiye kadar hiç daha fazla bir muhabir gibi hissetmemişti. Eğer bu habercilik -başkalarına iletmek için bilgi toplamak- değilse, o zaman hiçbir şey habercilik değildi.

“Hı hı.” dedi. “Umarım sorun değildir. Redlaw’un bununla ilgili bir problemi yok. O yüzden peşine takılmama izin veriyor. Ben bir tür belgeselciyim. Sizinle ilgili bir şey yapıyorum. Sizin hikayenizi anlatıyorum. Senin bir hikayen var; Miguel, değil mi?”

Latin vampir başıyla onayladı. “Miguel.”

“Bir hikayen var, değil mi? Hepinizin var. Sizin olduğunuz gibi olmak nasıl bir şey? Nasıl böyle oldunuz? Daha önceden kimdiniz? Sizin için hayat her zaman böyle değildi; insanlardan ve güneş ışığından kaçıp saklanmak, kan ile beslenmek. Siz insandınız. Siz insanstnız. Bununla ilgili konuşmak ister misiniz? Şimdi konuşabiliriz. İşte bununla.” Kamerasını işaret etti. “Benimle.”

“Neden konuşmak isteyelim?” dedi Miguel, fakat Tina onun ilgisinin uyandığını görebiliyordu. Kimin ilgisi uyanmazdı ki? Ortada bir kamera vardı. O, modern günah çıkarma odasıydı. Gelecek kuşaklar için kaydedilmek, halka içini dökmek, hiç kimse olmaktansa biri olmak için -görüşünüzü yayınlamak, fikirlerinizin duyulmasını sağlamak için- bir fırsattı.

“Olayları bir de sizin açınızdan anlatmak için.” dedi Tina. “Herkes vampirlerden korkuyor. Ben korkuyorum, mesela. Sizden korkuyor olmamızın sebebi, sizi tanımıyor, sizi anlamıyor oluşumuz. Belki eğer bunları yapabilseydik, durum bu kadar kötü olmazdı. Belki bu sizin davanıza, insanların sizi kabul etmesine yardımcı olur.”

Belki, sizin beni potansiyel bir akşam yemeğinden daha fazlası olarak görmenizi sağlar.

“Ben Tina Checkley.” dedi, bu sefer daha yüksek sesle, video için anlatıcı rolünü üstlenerek. Kayıttaki daha önceki konuşmaları çıkaracak ve tam bu noktada söze girecekti. “Şu anda on kadar gerçek, yaşayan ve nefes alan vampirle beraberim. Tabii aslında, yaşamıyor ve nefes almıyorlar.

Lafın gelişi söyledim. İçlerinden birinin, tam karşımda gördüğünüz kişinin adı Miguel ve o: Kaç yaşındasın Miguel?”

“Otuz altı.” dedi Miguel. “En azından, iki sene evvel ısırılmadan önce otuz altıydım. Sanırım, o zamandan beri de aynı yaşta olduğumu söyleyebiliriz.” Kısa, buruk bir gülümseme. “Hiçbir zaman kırk yaşına basmam gerekmeyecek. Hiçbir zaman, bununla baş etmek zorunda kalmayacağım. Orta yaş krizi yaşamayacağım.”

Ve bir saat boyunca, birbirleri ardına, hepsi hikayesini anlattı.

Ve Tina, kendini unuttu, içerisinde bulunduğu durumu -ıslak, ateşe rağmen kemiklerine kadar donmuş, kıyafetleri ve saçı bok gibi kokan halini- unuttu. Her şeyi unuttu ve yalnızca elindeki işe odaklandı. Hikayeleri topladı. Ham görüntüleri aldı. Sorular sordu. İkna etti. Teşvik etti. Bir gazeteci gibi davrandı.

Bu, şüphesiz ki, dünyaya yapması için gönderildiği işti.

MIGUEL DOMINGUEZ. Bir okul servisi sürücüsüydü. İşini seviyordu. Çocukları, onların davranışlarını, gürültülerini, gülümsemelerini seviyordu. Çok değerli bir yükü vardı. O otobüsü, sanki içerisinde kolay kırılan porselenler varmış gibi seviyordu. En çok özlediği şey buydu, o çocuklar. Onları, sanki kendi çocuklarıymış gibi, kendi sahip olmadığı -ve asla sahip olamayacağı- aileymiş gibi görürdü.

PATTİ MARSDEN. Evliydi ve iki çocuğu vardı. Geçen yaz bir gece, süpermarkette gece vardiyasında çalışıyordu. İyi bir mahallede yaşıyordu. Normalde eve yürümek, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde güvenliydi. Son zamanlarda ortadan kaybolan köpekler olmuştu. Yerel gazetede bununla ilgili bir haber de yayınlamıştı, fakat herkes bunun sadece garip bir olay olduğunu düşünmüştü. Tepelerdeki çakallarla ilgili birtakım söylentiler vardı ve durumun bununla ilgisi olabilirdi. O gece evine doğru yürürken gerçekte ne olduğundan hala emin değildi. Hafızasında kalıcı bir bulanıklık vardı. Parktan geçiyordu. Kaldırımların yan tarafındaki ağaçlardan bir figür sıçramıştı. Hala şöyle düşündüğünü hatırlayabiliyordu: Tanrım, dişleri! Sonra acı. Sonra da kim olduğunu ve nerede olması gerektiğini bilmediği, yalnızca kendi iyilikleri için kocasını ve çocuklarını bir daha görmemesi gerektiğini bildiği bulanık bir boşluk.

DIANE BERTORELLI, lüks şeyleri seven bir kızdı. Ayak kabıları, alışverişleri, kokteylleri, SPA'da geçirdiği şımarma seanslarını. Sadece, ona en iyi restoranlarda yemekleri, hafta sonları Hamptons gezileri, Aspen'de kayak, Cabo'da yat turları sağlayabilecek erkeklerle çıkardı. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Şu anda olduğu şey, kendisi değildi. Bu eski püskü pejmürde kıyafetler, hayatta kalmak için yemek zorunda kaldığı şeyler... Bu, o değildi. Ve en kötüsü de neydi biliyor musunuz? Güneş, can düşmanı haline gelmişti. Eskiden sevdiği güneş. Eskiden, bronzlaşmak için, sağlıklı görünmek için her mümkün olduğunda altına yattığı güneş...

ANU AHMED, ikinci kuşak bir Müslüman Amerikalı. Babası, kuru temizleme işi yapıyordu. Anu, tıp fakültesinde okuyordu, fakat tatillerde babasının işine yardım ediyordu. Plana göre Anu, bir doktor, belki bir onkolog olacak, babası dükkanı satacak ve anne ve babasına bakmak için yeteri kadar para kazanacaktı. İyi bir evlat. Ancak, artık değil. Artık -bulanık bir nefret dışında- ne olduğunu bilmiyordu.

MARY-JO SCHAEFFER. Biliyor musunuz, bu olanlar ona bir Adsız Alkolikler toplantısını hatırlatıyordu. “Adım Mary-Jo ve ben bir vampirim.” On iki aşamayı da tamamlamıştı. O kadar çok tamamlamıştı ki, on iki bin aşama gibi hissediyordu. Her seferinde tekrar tekrar içmeye başlamıştı. O nedenle de, saldırıya uğrayıp vampire dönüştürüldüğünde, Connecticut Danbury'taki bir barın arkasında sarhoş ve kusuyor olmasının şiirsel adalet olduğunu düşünüyordu. Belki yukarılardan gelen bir cezalandırmaydı. Güvenmesi gereken o yüksek gücün lanet olası bir espri anlayışı vardı. Söyleyebileceği tek şey buydu. Onun bir sıvıya olan bağımlılığını, başka tür bir sıvıya olan bağımlılıkla değiştirmişti.

DENZEL LOMAX, bu yalnızca sahne adıydı. Tiyatro oyuncusuydu ve zar zor geçiniyordu. Bir defasında, tiyatro okulundan yeni mezun olduğunda, Broadway'de Shakespeare oynarken Pacino ile aynı sahneyi paylaşmıştı. Aynı sahnede yalnızca iki üç replikleri vardı, ama yine de önemli bir şeydi. “Bana Al diyebilirsin.” demişti Pacino, provalar esnasında, ama Denzel hiç ona öyle hitap edememişti. Ona o kadar büyük hayranlık duyuyordu ki, o her zaman Bay Pacino idi. Ve sonra bir gece, gösteri sonrası geç saatte eve dönerken, üzerine bir şey atlamıştı. Onu önce bir hayvan, bir tür kudurmuş vahşi köpek sanmıştı. Onunla dövüşebilirdi,

fakat... Böylece şimdi yeni bir rolü vardı. Oynaması gereken bir karakter. Sonsuza kadar. Duruma ancak bu şekilde yaklaşabilirdi -vampir olmak onun maskesiydi, bir vampirmiş gibi davranıyordu- çünkü eğer öyle düşünmezse, delirebilirdi.

ANDY GREGG ve yanındaki çocuk, şu küçük kız, adı Cindy'ydi. Cindy'yi, Andy dönüştürmüştü. Geçmişten gelen ilim irfana göre, bu onu kızın atası yapardı ve ona bakıp onunla ilgilenmek Andy'nin sorumluluğundaydı. Andy, vampirlerle ilgili şeyler okumayı çok severdi. En sevdiği yazar Anne Rice'tı, fakat King'in Hortlak ve George R. R. Martin'in Ateş Rüyası (F evre Dream) isimli eserlerini de oldukça severdi. Ancak, Richard Matheson'ın Ben, Efsane! adlı kitabından pek hoşlanmazdı. Onu fazla bilimsel bulurdu. Öykünün içerisinde sihir yoktu. Vampirler doğaüstü yaratıklardı. Yalnızca olgusal gerçeklere, biyolojik gerekçelere, virüslere, alerjilere ve bunlar gibi diğer şeylere indirgenemezlerdi. O zaman işin heyecanı, dehşeti nerede kalırdı?

CINDY NEWTON. Dokuz yaşında. Annesini ve babasını çok özlüyordu, fakat onları bir daha göremeyeceği fikrine de alışmıştı. Artık Andy, onun annesi ve babasıydı. En sevdiği ayıcığı Cingıl Ted yanındaydı. Eskiden ayıcığın içerisinde bir zil vardı, adını bu şekilde almıştı. Ancak bir nedenden ötürü, artık ses çıkarmıyordu. Cindy, Cingıl Ted'in kürkünün kokusunu seviyordu. Kendisinin ve anne ve babasının eskiden koktuğu gibi kokuyordu. Bazen, üzgün hissettiği zamanlarda, onu yüzüne tutar ve kokuyu içine çekerdi. Evinin kokusunu.

"TEŞEKKÜRLER. Hepinize teşekkürler."

Tina, kamerayı kapattı. Başı dönüyor ve hatta biraz nefesi kesiliyormuş gibi hissediyordu. Omzunun üzerinden dönüp Red-law'a baktı.

"Meşguldün?" dedi Redlaw.

"Emin olabilirsin. Hafızanın yarısını konuşmalarla doldurdum, ama hepsi de nitelikli şeyler. Görmek ister misin?"

"Başka zaman. Dinlendim, o nedenle gidip devriye gezmeliyim. Çevreyi kontrol etmeliyim."

"O askerlerin bizi buraya kadar takip edebileceğini mi düşünüyorsun?"

“Bilmiyorum. Kar fırtınasının bıraktığımız izleri kapatması gerekir. Ancak, en iyisi işi şansa bırakmamak.” Redlaw, vampirlere döndü. “Birinizin benimle beraber gelmesini istiyorum. Bir vampirin duyuları benimkilerden çok daha keskindir. Sen.” parmaklarını Denzel Lomax’a doğru şaklattı. “Tetikte birine benziyorsun. Kalk bakalım.”

Denzel Lomax, Redlaw’u odanın dışına doğru takip etti ve Tina, kamerasını çantasına yerleştirdi. Artık ona yalnızca bir elektronik alet olarak bakmıyordu. Artık o kamera, bundan çok daha fazlasıydı. Onun içerisinde, dünyanın daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Vampirler kendileri hakkında konuşuyor, pişmanlıklarını ve kaygılarını dile getiriyordu. Canavarca görüntülerinin ve iştahlarının ardında, onlar hala insandı. Eski benliklerinin artıklarından çok daha fazlasıydılar. Ölmüşlerdi, fakat hala canları vardı.

Daha önceden, Miguel’e vampirlerin de insan olduğunu söylediğinde, bu konuda ciddi değildi. Kendisine karşı açılrriasını sağlamak için boş boş konuşmuştu.

Ancak şimdi, durumun gerçekten de öyle olabileceğini görüyordu..

Ve insanların duyması gereken şey de buydu. Tina, bunu ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

On Yedinci Bölüm

REDLAW VE VAMPİR, fabrika civarında çevreyi dolaşıyordu. “Bir şey var mı?” diye sordu Redlaw. “Askerler? Tehlike?” Vampir kafasını salldı. “Algılayabildiğim kadarıyla hiçbir şey yok. Belli bir bölgede bir tek biz varız.”

“İyi. Denzel’dı değil mi? Sen Tina'yla kameraya doğru konuşurken kulak misafiri oldum.”

“Aslında Dennis.” dedi Denzel. “Dennis adıya vaftiz edildim. Ancak Denzel çok daha hoş ve ayrıca, halihazırda adı Dennis Lomax olan bir aktör var. Actor’s Equity’den[1] baktım. Televizyon işleri yapıyor. Birkaç yapımda karakter rolü oynamış ve figüranlık yapmış. Duymuş olacağın şeyler değil. Birbirimize hiç benzemiyoruz. O yaşlı, şişman, beyaz ve ben hiçbiri

değilim. Bizi asla birbirimizle karıştırmazlar. Ancak sendika kuralları böyle.”

“Söyle Denzel, benden korkuyor musun?”

“İyi bir soru, değil mi? Bilmiyorum. Demek istediğim, sen artık bizim shtrigamızsın.”

“Öyle miyim?”

“Sanırım. Öyle olduğunu söylüyorsun, bize yardım ediyorsun ve bizim patronumuz gibi davranıyorsun. Shtrigamız değil misin?”

"Belki. Hala bu fikre alışmaya çalışıyorum. Üzerime olup olmadığına bakıyorum. Eskiden Güneşsizleri denetlediğimi ve serserilik yapanlarını avlayıp toza çevirdiğimi söylesem bu seni rahatsız eder mi?”

Denzel, biraz düşündü. “Ben her zaman insanları geçmişteki değil, şu andaki hareketleriyle yargılamak gerektiğine inanmışımdır. Aksi halde, hiç kimse hiç kimseyle anlaşamaz.”

“Peki buna ne diyeceksin?” Redlaw, boynundaki hacı çıkartıp gösterdi. Onu yukarı doğru kaldırdı. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Vampir, parlak bir ışık yüzüne doğru tutulmuş gibi gözlerini kısarak geri çekildi.

“Çok değil.” dedi. “Bir süreliğine bir kilisede yaşadık. Hassasiyetimiz azaldı.”

Redlaw, tekrar haçı sakladı. “Evet, ondan olmalı.”

Ya da berideki haçın hiçbir gücü bulunmuyor, çünkü arkasında bir inanç yok. Kalmadı.

O zaman, merak ediyordu, onu dinden döndüren, saptıran şey neydi ?

Nasıl böyle olmuştu? Hala içgüdüsel olarak, varlığının her bir parçasında bir Tanrı olduğunu ve O’nun, tıpkı herkes için olduğu gibi, John Redlaw için de bir planı olduğunu hissediyordu. Redlaw, bu planı kavrayamıyor olabilirdi, fakat inanç, kavraması gerektiği anlamına gelmiyordu. Sadece, bir plan olduğunu ve bunun çoğunluğun yararına olacağını kabul etmesi gerekiyordu. Tıpkı Eyüp peygamberin, İbrahim

peygamberin, Paul'ün ve hatta İsa'nın yaptığı gibi. İncil, ne gibi fedakarlıklar ve izdi raplar getirirse getirsin, sorgulamadan Tanrı'nın söylediklerini yapan insanların örnekleriyle doluydu.

John Redlaw, neden farklı olsundu ki?

Ladbroke Korusundaki papaz evinde gerçekleşen buluşmalardan birinde, Peder Graham Dixon ile yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Redlaw çay, Peder Dixon ise bira içiyordu. Alkol, onun tek kötü alışkanlığıydı. Olay, Peder Dixon'un GÖLGE'deki misafir papazlık görevi bittikten sonra ve iki adamın, yalnızca peder ile tövbekar olmanın ötesine geçip arkadaş olduklarını fark ettikleri zamanda gerçekleşmişti. Bir araya gelişleri, hem günah çıkarmanın zaman zaman tekrarlanan gayriresmi bir alternatifi, hem de birbirleriyle vakit geçirip sohbet etmek için fırsat haline gelmişti.

"Tüm zamanların en lanet şeyi," demişti Peder Dixon, "hiçbir zaman kesin bir evet ya da hayır cevabı alamayacak olmamız. Herhangi bir şey hakkında. Ölene kadar. Hayat, garip bir tek taraflı yarışma programı. Soruların hepsi ortada, fakat cevaplar yok. Her Şeye Kadir Yarışma Sunucusu, bizi bilmece ve açmaz yağmuruna tutuyor ve onları kendi kendimize çözmemizi bekliyor. Zaman zaman bize bir ipucu, küçük bir bilgi, hafif bir dürtü ya da bir işaret veriyor, fakat genellikle tek başımızayız. Sen, John, Çavuş Leary'nin ölümünün bir anlamı olup olmadığını bilmek istiyorsun. İçini kemiren şey bu."

Roisin Leary, bir aydan az bir zaman önce vampirler tarafından öldürülmüştü ve ölümünün yarası, bununla ilgili bir ilahi gerekçe bulmanın henüz yakınına bile yaklaşamayan Redlaw için hala taze ve açıktı.

"Ve ben de sana olup olmadığını söyleyemem." diye devam etmişti Peder Dixon. "Bunu çözmesi gereken kişi sensin. Roisin öldüğü için kızgınsın, çünkü bu çok mantıksız görünüyor ve çünkü sen onu korumak için orada değildin. Gayet makul. Pişmanlığa ve kendimizi suçlamaya iznimiz var, özellikle de acı çekerken. 'Peki hayata nasıl devam edeceğim?' İşte kendine bunu soruyorsun. O senin için çok önemliydi, bunu hepimiz biliyoruz." "Baş belası gevezenin tekiydi." dedi Redlaw.

"Hiç susmuyordu, değil mi? İngiliz Kilisesi'ne bağlı olduğuma ve hiç onun günah çıkarmasını dinlemek zorunda kalmadığıma memnunum. Epey

uzun soluklu olurdu.”

“Ve rahibeler tarafından eğitilmiş bir kız olarak, küfür konusunda asla cimrilik etmiyordu.”

“Aynen. Roisin basit, dünyevi, canlı ve senin olmadığın her şeydi ve eğer o senin için özel olmasaydı, asla ortağın olarak ona katlanmazdın. Ve o da eğer, ne kadar dibe gömersen göm, sende içkin olan inceliği görememiş olsaydı, senin gibi suratsız bir yaşlı herife tahammül edemezdi. Şimdi ise o öldü ve sen şöyle düşünüyorsun: ‘Bundaki adalet nerede? İyi insanlar, bizim için önemli olan insanlar ölmemeli. Yalnızca aşağılık insanlar ölmeli.’ Ancak, eğer Tanrı sadece aşağılık insanları seçseydi... Dünya daha güzel bir yer olurdu, değil mi? Ancak öyle yapmıyor. Ayrımcılık uygulamıyor. Bizi sahip olduğumuz şeyler için çok çalıştırıyor ve tekrar tekrar bize çelme takıyor. Yaptığı şey bu. Tek yaptığı şey bu ve biz ölene kadar da asla durmayacak.”

“Bu bir tür alıntı, değil mi?”

“Daha fazla film izlemelisin, John. Arada bir DVD kiralarsan ölür müsün? Bizler gibi, sıradan ölümlüler gibi olsan ölür müsün?”

“Yani, senin adlandırdığın gibi aşağılık insanlar serpilirken iyilerin ölmesine izin var.” dedi Redlaw. “Mesele bu mu? Bu, bizim dünyamızda rahatlıkla kabul edilebilir bir şey mi?”

“Serpildiklerini söylemedim.”

“Öyle görünüyorlar. Her yerde kötülük var, her sokak köşesinde günah var ve kimse bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyor. Özellikle de Tanrı.”

“Ah, işte paradoks bu, Yüzbaşı Redlaw. Büyük çözülmezlik.” Peder Dixon, birasından uzun, büyük bir yudum almıştı. İnce bir köpük çizgisi, dudağının üzerine yapışmıştı. “Neden Tanrı, kökünü kazımak kudretine sahipken, kötülüğün dünyada var olmasına izin veriyor? Mesele şu ki, kötülük sabit ve ölçülebilir bir şey değildir. Kötü insanlar, kötü olduklarının farkında değildir. Onlara göre, kötü ya da zararlı eylemleri gerçekleştirmenin bir sonucu yoktur. Kendilerini, benim bu birayı içerken hissettiğimden daha kötü hissetmezler. Bu da, hafif bir suçluluk duygusu

barındırır, fakat bu duygu, bırakmamı sağlayacak boyutta değildir. Tıpkı sen ve küçük kabahatlerin gibi. Eğer varsa. Düşününce, galiba yok.”

“Benim de bazı anlarım oluyor.”

“Sanmam. Tanrı, hiç olmazsa, hepimize neyin iyi ya da kötü olduğuna karar verecek özgür irade vermiştir. Bu, onun en büyük ve en kafa karıştırıcı hediyesidir. Bunu bize vererek kendini -en azından kendinin Yeni Ahit versiyonunu- kötülük yapanlara karşı harekete geçme konusunda etkisiz hale getirmiştir. Bize, iyi olmanın O’nun sorumluluğu değil, kendi sorumluluğumuz olduğunu söyler. Bu, tamamen bize bağlıdır.”

“Tüm bunlardan bağımsız olarak, kötülük yanlıştır ve cezalandırılmalıdır.”

“Ah, o konuda tartışmaya gerek yok. Bırak Tanrı’nınkini, insan hukukunu çiğnemek kötüdür. Ne güzel ki, bunu yapanları yakalayıp adaleti sağlayan senin gibi kanun yaptırımı profesyonellerimiz var.”

“Peki, tüm bunların içerisinde vampirler nerede duruyor?” diye sormuştu Redlaw.

Peder Dixon, odanın diğer ucundan kurnuzca Redlaw’a baktı. “Su götürmez bir şekilde kötüler. Bunun oldukça açık olduğunu düşünüyordum. Canavarlar. İğrençler. Cehennem mahlûkları. Bu nedenle inançlı kişiler, onları yönetmeli. Bu oldukça mantıklı. Kutsal Su bombaları ve tabancalarla silahlanmış inançlı insanlar. Bundan emin değil misin, John? Roisin’e olanlardan sonra bile mi?"

Tam o esnada, Redlaw henüz cevap veremeden, papaz evinin telefonu çalmıştı. Bir cemaat üyesinin Peder Dixon’a ihtiyacı vardı. Küçük oğlunda hayati tehlike arz eden bir beyin tümörü olan bir anne, umutsuzluğa kapılmıştı ve ona danışma ihtiyacı duyuyordu.

“Kötü olmayanlar bir türlü dinlenemiyor.” demişti Peder Dixon, montunu ve bisiklet kilidini alırken. “Bu tartışmaya daha sonra devam edeceğimize inanıyorum.”

Ancak, bu konu bir daha açılmamıştı. Redlaw, tekrar gündeme getirmek konusunda isteksizdi ve Peder Dixon da onun konuşmak istemediğini anlayıp, ruhunun inceliğiyle konunun kapanmasına müsade etmişti.

PEDER DIXON’IN kıkırdaması. Dudağının üzerindeki bira köpüğü. O an, Redlaw’un hafızasında sönüp gitti. Peder Dixon da ölmüştü. Teğmen Khalid tarafından, Redlaw hedef alınarak sıkılmış bir kurşunla vurulmuştu. İyi bir insan daha göçüp gitmişti. Derin bir kayıp daha. Redlaw’un inancına bir darbe daha.

Redlaw ve Denzel Lomax, karın üzerindeki kendi ayak izlerini takip ederek bir kez daha fabrikanın çevresini gezdi. İçlerinden biri, nefes aldıkça ardında buhar bırakıyordu, diğerinde ise böyle bir durum söz konusu değildi.

“Eğer sizin grubunuzun shtrigası olacaksam,” dedi Redlaw sonunda, “size her zaman yumuşak davranmayabilirim. Ancak, bu hep sizin iyiliğiniz için olacak.”

Denzel bunu düşündü, sonra da sırıttı. “Bize göz kulak olduğun sürece, bana uyar.”

Vampirler; su götürmez şekilde kötü müydü?

Peder Dixon, pek çok konuda haklıydı, fakat en dogmatik olduğu bu konu, en çok yanıldığı mesele olmuştu.

1

Actor’s Equity, Amerika’da oyuncuları temsil eden bir sendikadır.

On Sekizinci Bölüm

JACOBSEN, sahaya geri dönüp Rediaw'un ve kalan vampirlerin peşine düşme taraftarıydı. Boşa zaman harcıyorlardı. Ne kadar gecikirlerse, onları kaybetme ihtimali o kadar yüksek olurdu. Amerika, büyük bir yerdi. Lanet olsun, New York büyük bir yerdi. Vampirlerin saklanabileceği milyon tane kuytu ve gedik vardı ve Farthingale bile, esrarengiz bir kesinliğe sahip haber kaynaklarıyla onların nerede olduğunu bulamayabilirdi.

Ancak, Kızıl Göz Genel Merkezine vardıklarında, ekibin geri dönüp yakıp yıkmak için uygun bir durumda olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Çok yorgunlardı ve Berger, Lim ve Abbotts, aynı zamanda acı da çekiyordu. Alelacele başka bir göreve gitmeleri beklenemezdi. Günün -daha doğrusu gecenin- ilk emri, dinlenme ve sağlığa kavuşma idi.

Doğu 84. Cadde'deki evin bodrum katında, teknisyenler onlar için hazır bekliyordu. Kızıl Göz Takımı nın bitkinliğine ve yaralanmalarına çare, yeni bir kür vermekti: Porfiri sürecinin yeni bir dozu. Geniş, antiseptik gibi kokan bir odada, tüm askerler iç çamaşırlarına kadar soyuldu ve kendilerinin Kevlar bantlarıyla el ve ayak bileklerinden sedyelere bağlanmalarına izin verdi. Bantlar, askerlerin olduğu kadar teknisyenlerin de yararınaydı. Tedavi başladığında, işler çığrından çıkabiliyordu. Çığrından çıkmış ve tehlikeli olabiliyordu.

Her birine, PP-66 olarak bilinen aktif bileşeni içeren bir solüsyon enjetkte edildi. PP-66, Farthingale'in araştırma yapan bilim insanlarının, vampir DNA'sını alıp, onu insanınkiyle uyumlu hale getirmek için -ya da başka bir deyişle, onu silah haline getirmek için- yaptıkları altmış altı girişimin sonucu olan başarılı son üründü.

Jacobsen, detaylar hakkında kesin bilgilere sahip değildi. İşin içerisinde bir tür vektör, PP-66'yı öznenin bedeninde taşıyıp, tıpkı bir enfeksiyon gibi hücresel bir seviyede ona yükleyen modifiye edilmiş retroviral patojen olduğunu biliyordu. Aynı zamanda, vampir DNA'sının, hepsini olmasa da vampirlerin istenmeyen pek çok özelliğini azaltmak için düzenlendiğini de biliyordu. Bazıları, örneğin güneş ışığına karşı hassaslık ve insan hemoglobinine karşı duyulan istek, tam olarak düzenlenememiş ve

temizlenememişti. Öyle görünüyordu ki, bunlar vampirler için çok temel, çok içkin özelliklerdi.

Bunun ötesinde, çok fazla sorgulamak Jacobsen'in işi değildi. İyi bir asker, asla soru sormazdı. Süreç işe yarıyordu ve bilmesi gereken tek şey de buydu.

Aynı zamanda canını da acıtıyordu.

Teknisyenler, hızla geri çekilip odanın kapısını kilitlediler ve Kızıl Göz Takımı, PP-66'nın etkisini göstermesini beklemeye başladı. Jacobsen, Er Larousse'un olması gereken yedinci boş sedyeye hüzünlü hüzünlü baktı. Sonra da kısa bir an için Berger'e döndü ve bakışları karşılaştı. Berger, bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bundan sonra ne olacağını hepsi biliyordu ve hiçbiri olacaklar için can atmıyordu.

Acı başladı, ilk önce ateşi çıkıyormuş gibi hissetti. Vücut ısısında keskin bir yükselme oldu. Terliyordu. Kaslarına kramp giriyordu. Daha sonra ise, iliklerine kadar işleyen ezici bir ağrı başladı. Sanki milyonlarca kurtçuk, kemiklerinin içerisinde tünel kazıyordu. Bu his, dayanılamayacak hale gelinceye kadar artmaya devam etti.

Ve bu sadece başlangıçtı, giriş aşamasıydı. Kısa süre içerisinde Jacobsen, uzun, sonsuz gibi görünen bir ızbırap sürekliliğinde kayboldu. Bilinçli zihni, acıyı gizlemek için uğraşıyor, fakat bunu başaramıyordu. Bu, sanki volkanik bir patlamayı baskılamaya çalışmak gibiydi. Ordunun ona öğrettiği tüm acı yönetimi teknikleri, işkenceye dayanmak için kullanılan zihin hileleri, işe yaramaz durumdaydı. Damarlarınız ergimiş lav için kanallar durumundayken ve etiniz yanarken, bu tekniklerin hiçbir anlamı yoktu.

Etrafında çığlıklar ve inlemeler yükseliyordu. Anlamsız sesler çıkaran ve ağzı köpürmüş Abbotts'u göz ucuyla gördü. Child, küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Giacoia'nun burnundan ve gözlerinden kan geliyordu. Lim'in kasları ve tendonları büzüşüyor; o kadar çok sıçrıyor ve bükülüyordu ki, bazen sedyeden yukarı yükseliyor, omurgası tam bir yay haline gelecek şekilde neredeyse ikiye katlanıyordu.

Böyle devam edip gitti. Tedavi, en fazla kırk beş dakika sürerdi. Ancak durum o kadar korkunçtu ki, zamanın bir anlamı kalmıyordu. Sonsuzluk da

olabilirdi. Duvardaki dijital saatin bir yardımı dokunmuyordu. Jacobsen ona bakabilirdi, fakat rakamlardan bir anlam çıkmazdı. İbrani alfabesini ya da alaycı robotumsu bir suratı veya kırmızı bir hatla çevrelenmiş siyah bir boşluğu andırana kadar eğiliyor, bükülüyor ve kayıyorlardı.

Saatin rakamları yerine yerleştiğinde ve tekrar anlaşılabilir hale geldiğinde, Jacobsen en kötüsünün geride kaldığını fark etti. Acı, hafiflemeye başlamıştı. Arada bir, tekrar bir tepe noktasına çıkıyordu, fakat bu uçlar arasındaki aralıklar genişlemişti. Çenesini sıkıp bu acı nöbetlerinden sağ salim çıkarak, gittikçe uzayan keyifli uyuşuklukların içerisine gömüldü.

Kısa bir süre sonra, neredeyse normalleşmişti. İşkence ile ilgili duyusal hafızası, psişesindeki bir yanık izi gibi, hala onunlaydı, fakat onun dışında kendini iyi hissediyordu. Üstelik sadece iyi değil, harika hissediyordu. Canlanmıştı.

Ve susamıştı. Ah, çok susamıştı.

Tüm benliği, tek bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Dönüp arkadaşlarına baktı, onlarda arzuladığı şeyden bol miktarda vardı. Bedenleri, o şeyle patlamaya hazırdı; tıpkı dolgun, sulu bir meyve gibi. Aklı fikri, onları parçalayıp içlerini açmakta ve içlerindeki kırmızı nektar ile kendini tıka basa doldurmaktaydı. Dürtü, o kadar güçlüydü ki, neredeyse onu ele geçirecekti. Eğer bağlı olmasaydı, bıı dürtüye teslim olabilirdi.

Teknisyenler içeri girdi ve yanlarında bulunan insan kanı ile dolu paketleri, Kızıl Göz Takımı üyelerine dağıttı. Bantlar, ancak paketleri açmalarına ve içindekileri doyasıya içmelerine yetecek kadar bir gevşeklik sağlıyordu. Kan, boğazından aşağıya aktıkça Jacobsen'in susuzluğu geçmeye başladı ve kafasındaki ihtiyaçtan kaynaklı bulanıklık, berraklaştı. Düşünceleri, yeniden kendisine aitti.

Teknisyenler, bantları çözmeden önce tüm askerlere adlarını, rütbelerini, seri numaralarını ve sosyal güvenlik numaralarını sordu. Bu liste, yetileri üzerinde tam bir kontrol sahibi olup olmadıklarını anlamak içindi.

Jacobsen, herhangi bir duraksama ya da hata olmadan verileri ezberden okudu ve serbest bırakıldı. Ayağa kalkıp gerindi. Tepedeki floresanlar oldukça parlaktı ve sürü halindeki arılar gibi ses çıkarıyordu. Child'ın

bantları açılırken duyulan cırt cırt sesi, bir maytap kadar yüksekti. Teknisyenlerden birinin parfümü, iç bayıltacak kadar keskindi; bir başkasının koltuk altı kokusu mide bulandırıcı derecede fazlaydı. Jacobsen, Berger'in kukusunun kokusunu bile alabiliyordu ve onun hafifçe tahrik olduğunu hissetmesi, kendisini epey şehvetli hale getiriyordu.

İşte bu, kırk beş dakikalık acıya değen şeydi; hislerin bu inanılmaz yükselişi, gücün ve canlılığın aniden artışı. Porfiri süreci, kalıcı değildi. Yirmi dört saat içerisinde etkisi geçmeye başlıyordu ve bu nedenle de sürekli tekrar uygulanması gerekiyordu. O, sisteme verilen bir destek kuvvetti. Vampirsel bir viagraydı. Ancak, insan metabolizması onu uzun süre tolere edemiyor ve sonunda reddediyordu. O, genetik bir onarımdı, mutasyon değildi.

Jacobsen'in bu konuda bir sorunu yoktu. Eğer dönüşüm geri dönülemez olsaydı, daha en baştan bu kürü kabul etmezdi. Aptalın biri değildi. Kim geri kalan ömründe yarı vampir olarak kalmak isterdi ki? Üstelik, sadece bir süreliğine en iyi vampir özelliklerine sahip olmak, insanüstü güç, hız, dayanıklılık, çeviklik, duyusal farkındalık deneyimleri yaşamak varken...

Sağ tarafında yaşanan kargaşayı fark eden Jacobsen, o tarafa dönüp Abbotts'un ellerinin bir teknisyenin boynuna sarılmış olduğunu gördü. Abbots, adamın boğazını yakalamış, anlaşılan çıplak tırnaklarıyla onu parçalamaya uğraşıyordu.

Jacobsen, odanın o tarafına doğru fırladı. Kollarını Abbotts'unkilerin arasına soktu ve onları birbirinden ayırarak, teknisyeni askerin ellerinden kurtardı. Sonra da Abbotts'u sedyeye yapıştırdı.

"Ne halt ediyorsun, asker?" diye gürledi.

"Kan!" diye feryat etti Abbotts. "İçim boşalmış gibi hissediyorum. Daha fazla istiyorum. Onunkini istiyorum."

"Orada kal, Abbotts. Biz bunu yapmayız. Biz sivillere saldırmayız."

"Ben... ben..."

Abbotts, tüm gücüyle direndi, ondan kurtulmak için kendini zorluyordu. Child, Jacobsen'in yanında belirdi ve Abbotts'u yerinde tutması için ona

yardım etti. İkisi beraber, Alabamalı askeri tekrar bağladılar. Gözleri, kötü niyetli bir açgözlülükle parlıyordu.

Jacobsen, fazladan bir kan paketini kapıp, Abbotts’un boğazına boşalttı. Abbotts, neredeyse boğuluyordu, ama kanın çoğunu yutmayı başardı. Ardından da, yavaş yavaş sakinleşti.

“Çok üzgünüm, Efendim. Çok üzgünüm. Ben... Onu kontrol edemedim, bilirsiniz?”

“Hayır.” dedi Jacobsen. “Bilmem.”

“Kalkmama izin verin. Şimdi iyiyim. Bir daha olmayacak.”

“Hiç sanmam.” dedi Jacobsen, meslektaşları tarafından teselli edilmekte olan teknisyene bakarak. Adamın boynunda yeni oluşmuş kırmızı yaralar vardı. Anlaşılır bir şekilde, epey sarsılmış görünüyordu. “Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada kalacaksın Abbotts.”

“Ama Yüzbaşı...”

“Lanet olası bir tartışma istemiyorum. Senin etrafta gezmenin güvenli olduğundan ben emin olana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Anlaşıldı mı?”

“Ama...”

“Anlaşıldı mı, asker? Çünkü, inan bana, şu anda hissettiğim şeyle, senin beynini yulaf ezmesine dönüştürmekten mutluluk

duyarım.”

Abbotts, buruşturduğu yüzüyle memnuniyetsiz fakat teslim

olmuş görünüyordu. “Evet Efendim.” diye mırıldandı. “Siz, daha yeni bir arkadaşınızın boğulduğunu görmüş falan değilsiniz." diye ekledi.

“Hayır, ama emrimdeki bir asker öldü.” diye sertçe cevap verdi Jacobsen. “Ve eğer bunu hafife aldığımı düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun.” Giacoia’ya döndü. “Buna göz kulak ol, teğmen. İki saat boyunca bu masaya bağlı kalsın ki, biraz kendini disipline etmeyi öğrensin. Geri kalanlarınız, merkeze dönsün. Yataklarınıza yatın ve dinlenin.” Jacobsen, uzun adımlarla odadan çıktı.

Kendi odasına döndü ve yatağına otuarak S lan and Stripes'm dinlenme odasından ödünç aldığı bir kopyasına göz atmaya başladı.

Gazete ona, nasıl bir zamanlar bir davası, önemli bir görevi olduğunu hatırlattı. Bir zamanlar, bir şeyin savunucusuydu, fakat kırk bir yaşına geldiğinde, onu savunmak için artık çok yaşlı olarak görüldüğünü fark etmişti. İdari bir işi ya da yeni işe alınanları eğitme işini kabul etme ile karşı karşıya kalmıştı. İkisi de ilgisini çekmiyordu. Eski halinin bir gölgesi, bir hayalet asker, işi bitmiş, etkisiz, askeri üretim fazlası olacağına, oradan tamamen ayrılmak daha iyiydi.

Huzursuzluğu daha da arttı. Kendini Angry Birds oyunuyla oyalamaya çalıştı, fakat seviyeler içerisinde pek ilerleme kaydedemedi. Beyninde dırdır edip duran bir arzu vardı. Bir dürtü. Bir itki.

Sonunda ona teslim oldu. Ayağa kalktı ve görev bekleme odasına giderek üzerine savaş kıyafetlerini ve vücut zırhını giyip yanma bir seferde alabileceği kadar silah aldı. Bilerek bir kask almadı. Kamera ya da iletişim aracı istemiyordu.

Kısa bir süre sonra, Hummer’ın direksiyonunun başındaydı ve tekrar şehre doğru gidiyordu.

Araba, homurdayarak ilerledi. Cam silecekleri, durmaksızın

devam eden kar saldırısını savuşturmak için mücadele veriyordu. Jacobsen, biraz sabırsızlanarak ve dışarıdaki bembeyaz dünyaya bakarak, yavaşça arabayı sürdü.

Yollar resmen ona aitti; arada bir, lastikleri buzla kaplanmış, yol tutuş için mücadele eden bir taksi ya da polis arabası ve birkaç kar temizleme aracı ve kum dağıtıcısının karı kontrol altına almaya çalıştığını görüyordu ve bu araçların çabaları, ancak Kral Knud’un medceziri zapetmede başarılı olduğu kadar sonuç veriyordu.

Eğer arabadaki gösterge tablosuna yerleştirilmiş uydudan bilgi alma sistemi olmasaydı, Jacobsen rahatlıkla yönleri karıştırıp kaybolabilirdi. Karla kaplı sokaklardan her biri, bir diğerine benziyordu ve çoğu sokak tabelası karla kaplanmış ve okunamaz durumdaydı. Fırtına, sanki Tanrı

yarattığı şeyden bıkmış ve hepsini temizleyip tekrar başlamak istiyormuşcasına, her şeyi siliyordu.

Sonunda St. Magnus'a vardı. Sokağın bir bölümü, polis bandıyla çevrelenmişti. Jacobsen, yaya geçidinin önünden geçti. Polisler, itfaiyeciler, ilkyardım ekipleri ve adli tıp uzmanlan, kilisenin içerisinde ve dışarısında dolanıp duruyordu. Mavi ve kırmızı tepe lambaları, fuar yeri ışıklandırmaları gibi parlıyordu.

Jacobsen, bloğun etrafından dolanmaya devam etti ve ava başladı. Arabanın şoför tarafındaki ön camı tamamen açıktı. Mahallede, arada bir durup dışarı sarkarak burnundan derin nefesler alarak gezindi. Hava kokularla, çoğunlukla da araç egzozu partikülleriyle ve New York'un ana yapı malzemesi Portland kum-taşının biberimsi aromasıyla doluydu. Yağmakta olan kar, kokuları zayıflatıyor, onların etkisini azaltıyordu, fakat Jacobsen yine de onları içine çekti ve değerlendirdi. Vampirlerin belirgin bir kokusu vardı. Eski kurumuş kar, zayıf kişisel hijyen, hafif bir çürüme tonu. Onu bir kere öğrendiğinizde, unutmazdınız ya da başka bir şeyle karıştırmazdınız. Ve bir grup vampir de, dikkate değer bir iz bırakırdı.

Jacobsen'in, St. Magnus'un etrafında gittikçe genişleyen bir çember çizerek metodik bir şekilde bölgeyi keşfe çıkmasının üzerinden bir saat geçti. Birçok kez, havadaki akıntıları daha iyi yakalamak için Hummer'dan dışarı çıkıp marşpiyelin üzerinde durdu. Araştırmasının sonuç vermeme ihtimali vardı, bunu biliyordu, fakat denemesi gerekliydi. Vampirler ondan kaçamayacaktı. Kesinlikle, Larousse'un ölümünden yakayı sıyıramayacaklardı.

Telefonu çaldığında, arabanın dışındaydı ve karlar üzerine doğru geliyordu. Farhingale. Jacobsen telefonu açtı. Bunu bekliyordu.

"En azından cep telefonunu yanına almışsın." diye gürledi Bostonlu. "Tamamen iletişimi kesmemişsin."

"Efendim. Şu anda biraz meşgulüm. Bunu çabucak halledebilir miyiz?"

"Beş dakika önce, Yüzbaşı, bir Kızıl Göz teknisyeninden, Hummer'ın garajda olmadığım ve senin de özel odanda bulunmadığım bildiren bir telefon ile uyandırıldım."

“Hangi teknisyen, Efendim?”

“Bir önemi var mı?”

“Bir tanesi bu akşam Kızıl Göz Yedi’nin saldırısına uğradı.” “Ne kadar kötü.” dedi Farthingale. “Belki de odur, fakat benimle tamamen saygın nedenlerden ötürü temas kurdu. Çalışanlarımdan biri, yerleşim yerini terk etmiş ve bu, benim bilmem gereken bir durum. Biz de Hummer’daki GPS’in sinyalini tespit ettik ve anlaşılan o ve sen Batı Yakası’ndasınız. Bu doğru olabilir mi? Ve eğer öyleyse, bana neyin peşinde olduğunu söyleyebilir misin acaba??

“Göreve devam ediyorum.”

“Anlamadım, ne yapıyorsun?”

“Bizi atlatan vampirleri arıyorum.”

“Tek başına? Ben böyle bir şey söylememişken?”

“Kusura bakmayın, Efendim, ancak izin almamın gerekli olduğunu düşünmedim. Asıl hedefimiz St. Magnus’taki vampirleri yakalamaktı, haksız mıyım? Ben de bu işi sonuna kadar götürüyorum.”

“Bunu onaylamıyorum.” dedi Farthingale. “Titizliğini ve inisiyatif almanı alkışlıyor olsam da, Yüzbaşı Jacobsen, çalışanlarımdan birinin bağımsız bir şekilde hareket edip gezinti yapmasına müsade edemem. Sana ne oldu? Emir komuta zinciri bir şey ifade etmiyor mu?”

“Kızıl Göz Takımı’nın geri kalanının bir molayı hak ettiğini düşünüyorum” dedi Jacobsen, “ve ben de hala bunu yapabilecekken, onlar çok uzağa gitmeden, vampirlerin yerini bulmak istiyorum. Tabii, şu Ingilizin de, eğer hala onlarla birlikteyse. Redlaw ya da adı her ne idiyse. Kendi başıma daha rahat ve daha çabuk hareket edebilirim.”

“Bu, hiç profesyonel olmayan bir davranış.”

“Bay Farthingale, bir profesyonel, işi tamamlar ve o da benim. Henüz bir Porfiri tedavisi geçirdim. En uygun etkinlik durumundayım. Ya şimdi ya hiç.”

“Bunu ilk önce bana danışmayı düşünmedin mi?”

“Bu vampirlerin bulunmasını istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“Vampirleri çok fazla önemsemiyorum. Onların geldiği yerde daha çok var.”

“Ya Redlaw?” diye sordu Jacobsen dikkatle ve açıkça.

“O başka bir mesele.” dedi Farthingale. Sesinde, kavramaya başladığına dair bir ton vardı. Jetonun düşme sesi geliyordu. Pek çok jetonun, diye umdu Jacobsen. “Sen... Sen, onunla benim için ilgilenmeyi mi öneriyorsun? Mesele bu mu?”

“Bu, onunla ne yapmak istediğinize bağlı, Efendim. Tüm olasılıkları dikkate almaya hazırım. Shtriga adamın kimliğini onayladığında verdiğiniz tepkiye bakılırsa, onunla kavgalısınız. Eğer vampirleri yakalayıp yok etmeyi başarırsam ve o arada da bir yan zarar doğarsa...”

Jacobsen, Farthingale’in düşünüp taşındığını duyabiliyordu; o milyar dolarlık beyinde çarklar dönüyordu.

Devam etti. “Düşündüğüm şey, Efendim, meseleyi sizin için çözebilirim. Elbette, karşılığında bir şey isteyeceğim. Bir miktar ekstra.”

Farthingale, bir süre sessiz kaldı ve sonra “Ne kadar ekstra?” diye sordu.

“Benim bir operasyon fiyatım elli bin. Bunu üçle çarpın.”

“Bu biraz fazla ekstra.”

“Sizin seçiminiz.” dedi Jacobsen. “Bakın ne diyeceğim, işi sizin için kolaylaştıracağım. Hiçbir şey söylemeyin. Eğer bunu yaparsanız, bunu ‘devam et’ emri olarak algılayacağım. Buna ahlaki inkar diyebilirsiniz.”

Farthingale, hiçbir şey söylemedi.

“O zaman anlaştık. Bunu bana bırakın. Sizinle iş yapmak zevkti.”

“Biliyor musun Yüzbaşı, seni hiç böylesi bir paralı asker olarak düşünmemiştim.” dedi Farthingale.

“O zaman fena yanılmışsınız, Efendim. Askeriyeyi bırakıp askerliğe devam ederseniz, başka ne olabilirsiniz? Paralı askerlik, bunun tek adı.”

Jacobsen, bağlantıyı kesti ve tekrar Hummer’a tırmandı. Bu oyunu gayet iyi oynadığını düşündü. Kendi yolundan gitmişti ve emeklilik ücreti için hoş bir bonus ihtimali kazanmıştı. Kendini dünya çapında bir kurnazla yarıştırmıştı ve kazanmıştı. Güçlü Adam’a karşı askerin kazandığı bir puan.

Jacobsen, ava kaldığı yerden devam etti.

FARTHINGALE, çalışma odasının penceresinden dışarıdaki manzaraya baktı. Ana karanın ışıkları, zıvanadan çıkmış kar fırtınasıyla örtülmüş, görünmez olmuştu. Uğuldayan bir rüzgar, Far Tintagel’in duvarlarına, kuşatma yapan bir kalabalık gibi saldırıyordu.

Mesele hallolmuştu. Uona’yı bilgilendirmek için ona ulaşmayı düşündü. Hayır. Redlaw’un öldüğüne dair bilgi gelinceye kadar bunu yapmayacaktı.

Redlaw, ölü.

Biraz önce, bir insan yaşamını sonlandırma ile ilgili bir görev vermişti. Bir şekilde, görevin üzerinde yüz elli bin dolarlık bir fiyat etiketi olması, onu daha makul hale getiriyordu. Onu, herhangi bir finansal işleme dönüştürüyordu. Bir hizmet satın alır, bedelini öder ve başkasının onu sizin yerinize yapmasına izin verirdiniz. Basit. Hatta, sıradan.

O zaman, neden elleri titriyordu?

Farthingale, neredeyse telefonu alıp tekrar Jacobsen’i arayacak ve anlaşmayı iptal edecekti.

Daha sonra, Nathaniel Lamnourne’u düşündü. Uona’nın “Senden ne beklendiğini biliyorsun. Umarım hayal kırıklığına uğratmazsım” dediğini hatırladı.

Telefon yerinde kaldı.

Farthingale, ellerinin titremesinin telaştan değil, heyecandan olabileceğini fark etti.

EN NİHAYETİNDE; vampirler.

Havada güçlü bir vampir kokusu vardı, sanki takip edilmeyi isteyen bir ince çizgi gibi.

Belki bir buçuk kilometre mesafede, belki de daha yakındalardı.

Jacobsen, Hummer'ı park edip silahlarını aldı ve geri kalan yolu yaya olarak devam etti. Saat gece yarısını geçmişti. Etrafta ondan başka kimse yoktu. Kar fırtınası, New York'un üzerine bir büyü yapmış ve Hiç U yumuyan Şehir'i, uykuya daldırmıştı. Tüm iyi insanlar yataktaydı; perdeleri çekmiş, konforlu ve sıcak evlerinde, fırtınadan uzaktalardı. Hiç kimse, gölgelerin içerisinde, dikkat çekmeden ilerleyen, karların arasında bir hayalet gibi olan oldukça silahlı bir askerin New York şehrinde batıya doğru ilerlediğini görmedi.

Kısa süre içerisinde, Manhattan Adası'nın ucuna, donmuş Hudson Nehri'nin yakınına gelmişti. Nehrin ağır kokusu, burun deliklerine ulaşıyordu. Gözüne kocaman bir bina, bir tür fabrika çarptı.

Evet.

Oradalardı.

On Dokuzuncu Bölüm

YÜZBAŞI, YÜKSEK PENCERELERDEN birini kullanarak fabrikaya girdi. Vandallar, neredeyse hepsinin camlarını kırmıştı ve geriye sadece çürümüş çerçeveler kalmıştı. Bir kiriş ve tiriz bölümü, neredeyse ellerinde ufalandı. Açıklıktan içeriye girdi ve kendini aşağı yukarı bir futbol sahası uzunluğunda çelik bir rampanın üzerinde buldu. Rampa, tehlikeli bir şekilde çürüktü ve Jacobsen ağırlığını değiştirdiğinde endişe verici bir gıcırtı çıkarıyordu. Tırabzanların üzerinden atladı ve altı metre aşağıdaki yere, bir kedi gibi sessizce indi. Etrafı dinledi. Her taraftan ses geliyordu: su damlaması, güvercin kanatlarının çırpması, tıslayan ve hareket eden esintiler. Karanlık, hiç de karanlık değildi. Gözleri, her şeyi tam olarak, grinin pek çok tonu içerisinde görebiliyordu. Gece dünyası, ona göre siyah beyaz bir filmdi.

Hücum tüfeği hazır, dipçiği omzuna dayalı ve gözleri nişangahlar arasında gidip gelir bir şekilde ilerledi. Silahı, modifîye edilmiş bir yarı otomatik Colt AR-15'ti ve 9mm Fraxinus kullanmaya uyumlu hale getirilmişti. Tedbirli bir biçimde, arkadaki ayağını, öndeki ayağının boşalttığı yere basacak şekilde ayarlayarak ilerliyordu. Bağdat ve Felluce'deki, evden eve gezip direnişçileri zorla sığınaklarından çıkardıkları

tarama ve aramaları hatırladı. İşin sırrı tetikte olmak, zırhını hiç indirmemek, her zaman bir sonraki köşede ya da bir sonraki kapının arkasında bir düşmanın gizlendiğini varsaymak ve hiçbir şeyi dost ya da sivil olarak düşünmemekti. Vampirler, bir anlamda direnişçiydi. İçerideki düşmandı. Görünürde insandılar, fakat onları yabancı ve öngörülemez yapan güçlü içsel dürtülerle hareket ediyorlardı. Jacobsen, onların genetik malzemesi şu anda kendi bedeninde gezip, kendisini güçlendiriyor olmasına karşın, onlara şefkat duymuyor, onlarla empati bile kuramıyordu. Her zaman, kendini hiçbir şekilde düşmanıyla özdeşleştirmeme yetisine sahip olmuştu. Daha yeni işe başlamışken bile, Çöl Fırtınası Operasyonu'nda görev aldığında, onlar ve biz olduğunu, sınırları iyi çizilmiş zıt kutuplar bulunduğunu ve iki taraf arasında bir kesişim olduğunu düşünmenin hata olduğunu anlamıştı.

Hafifçe açık bir kapıya yaklaştı ve silahının namlusuyla onu iterek tamamen açılmasına neden oldu. Kısa bir koridor ve yarım düzine daha kapı aralığı vardı. Hepsini sırayla denedi. Kıyafet değiştirme odaları. Tuvaletler. Kırık borular, parçalanmış lavabolar, yarı sökülmüş tuvalet kabinleri. Vampir varlığının orada kalmış hafif izleri. Burada bulunmuşlardı, fakat şu an burada değillerdi. Binada başka bir yerdeydiler.

Kendi adımlarını takip ederek ilerlemeye devam etti.

Parayı düşünmekten kendini alamıyordu; Redlaw'un başına konan ödül. Nefes kesici bir rakamdı. Onu düşünmemek zordu. Hizmet ücreti düzgündü, fakat artan masraflarıyla anca belli bir seviyeyi tutturuyodu. O yüz elli bin dolar, diğerlerine ilave edilince, ona daha önce hayal edebileceğinden çok daha rahat bir gelecek vadediyordu. Kardeşi Florida'da, Boca Raton'ın hemen dışında yaşıyordu. Kocası orada, merkezi Pompano Sahili olan bir taşıt kiralama şirketi işletiyordu. Turistleri alıp balina izlemeye ve amatör balıkçılık yapmaya götürüyordu. Defalarca kez Jacobsen'i kendisiyle ortak olmaya davet etmişti. Şirkete ufak bir sermaye yatırabilecek birini arıyordu ki, böylece şirket daha da genişleyebilsin ve değişik alanlara yönelebilsin. Ekonominin kötü gidişine rağmen, başarılı olacak gibi görünüyordu ve Jacobsen, eniştesinin yaşam tarzını kıskanıyordu. Sadece gelirini değil, okyanus dalgaları arasındaki güneşli

günlerin keyfini, Keys'te deniz yolculuğu yapmayı, buzdolabındaki soğuk biraları, turist dostu çalışma saatlerini. İdeal gibiydi. İş bile sayılmazdı.

Ayrıca belki Berger'i de onunla gitmeye ikna edebilirdi. Yaşadıkları şeyin sadece bir ofis kaçamağı mı yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen, Kızıl Göz'ün işi bittiğinde sönüp gidecekti. Kendi yollarına gideceklerdi. Yaşanırken eğlenceliydi, biterken de bir zarar olmayacaktı. Ancak, onunla beraber yola devam etme fikrinden hoşlanıyordu. Berger, zekiydi ve cesurdu ve de kimseye eyvallahı yoktu. Yatakta da iyiydi. Şimdiye kadar rastladıklarının en iyisiydi. O ve Jeanette Berger, Florida'da, sahil şeridinde bir apatmanda, güzel bir hayat yaşıyor...

Odaklan, dedi kafasının içerisinde bir ses. Bir keresinde Fort Benning'te talim eğitmeni olmuş, askerleri azarlayan kişinin sesi gibi duyulmuştu. Kafanın içindekilerle ilgilenmeyi bırak!

Jacobsen, başka bir kapıya yaklaştı. Arkadan yayılan keskin bir vampir kokusu dalgası vardı. AR-15'in emniyetini açtı ve işaret parmağıyla tetiğe dokundu. Diğer eliyle de uzandı ve yavaşça, nazikçe kapının kolunu aşağıya doğru bastırdı.

Hedefleri sapta. Bireysel tehdit seviyelerini değerlendir. İlk önce en yüksek değerdeki rakipleri ortadan kaldır.

Kapı içeri doğru açıldı.

Odanın ortasında, sönmekte olan ateşin kesik kesik parlayan korları vardı.

Ateşin yanında bir çocuk oturuyordu. Bir kız. Dokuz ya da on yaşından daha büyük görünmüyordu. Sevimli bir şeydi. Elinde bir oyuncak ayı vardı ve onun püsküllü kulaklarından birini şefkatle çekiştiriyordu.

Döndü ve Jacobsen'e baktı. Korkmuyordu.

"Bayım?" diye peltek peltek konuştu. Ayısını gösterdi. "Bu Cingıl Ted. Onunla oynamak ister misiniz?"

Jacobsen, onun bir vampir olduğunu biliyordu. Biliyordu. Ve ona Fraxinus mermiler yağdıracağını da biliyordu. Öyle yapmak zorundaydı.

Ancak çok kısa bir an için tereddüt etti.

Bir kız.

Yalnızca bir çocuk.

Irak’ta bile çocukları vurmazdınız. Emirler vardı -her yaştan herkes intihar bombacısı olabilirdi- fakat vurmazdınız.

Yalnızca bir an.

Sonra bir şey yan tarafından, onu düşürmeye yetecek bir güçle ona vurdu. Tüfeğini ateşledi, üç el ateş etti, fakat kurşunlar çılgınca sıçrayıp tavana isabet etti. Eller onu yakaladı. Silah elinden alındı. Öfkeli, sert yumrukların altında, gözlerinde yıldızlar parlamaya başladı. Sonra da, ona doğru gelen bir silahın kabzası, görüşünü karարttı.

Siyah beyaz dünya, tamamen siyaha gömüldü.

Yirminci Bölüm

BİR SÜRE SONRA, asker kendine geldi.

Sıkıca bağlanmıştı. Redlaw, bu konuda işi sağlama almıştı. Zincirler, ipler, bakır kablolar, fabrikada bulunabilen ne varsa, hepsi bedeninin etrafına sarılmıştı ve çok az gevşeklik bırakılmıştı. Onu resmen mumyalamışlardı. İş, şansa bırakılmamıştı.

Vücut zırhı ve silahları yakınlarda bir yerde üst üste duruyordu. Askerin üzerinde sadece savaş kıyafetleri vardı. Botları ya da eldivenleri yoktu. Redlaw, onun tüm gücüyle bağlarından kurtulmaya çalışmasını izledi. Sonunda asker, bu çabanın beyhude olduğunu kabul etmiş gibiydi. Çaresizdi. Eli ayağı bağlanmıştı ve hiçbir şey yapamıyordu.

“O vampir çocuğun yaptığı iyi bir numaraydı.” dedi Redlaw’a. “Beni kandırdınız, kabul. Onu görür görmez vurmalıydım. Keşke öyle yapmış olsaydım. O zaman beni kıstıramazdınız.”

Cindy Newton, Cingıl Ted’i karnının üzerinde tutuyor ve kalçalarını iki yana sallıyordu. Mahcup, fakat kendinden memnun görünüyordu. Andy Gregg, onun omzuna koruyucu bir şekilde sarıldı ve alnına babacan bir öpücük kondurdu.

“Cindy iyi iş çıkardı.” dedi Redlaw. “Yem olarak kullanılmayı kabul etmesi cesurcaydı. Çocuk vampirler... sorunlu olabilir, en taş kalplilerimiz için bile. Ne olduklarını nasıl göründükleriyle bağdaştırmak kolay değildir. Bunu deneyimlerimden biliyorum. Şimdi, sorular. Kimsin? Kiminle çalışıyorsun? Tahminimce bildiğimiz orduyla değil. Bir tür resmi olmayan milis kuvvet misiniz? Belki de üstünlük yanlıları, aşırı sağ kanat?” “Ne kadar bilgisiz olduğun görülüyor, salak herif.”

“Tabii bir de düşünülmesi gereken vampirsel açı var.” diye devam etti Redlaw, etkilenmemişti. “İnsan değilsin, öyle görünmüyor. Bir tür melez gibisin. Birisi bir şeyler karıştırmış. Sanırım bu kaçınılmazdı.”

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.” dedi asker. “En iyisi beni şimdi vur. Sana zaman kazandırır. Hayatım için yalvarmayacağım ya da ötmeyeceğim. Eğer oynadığınız oyun buysa, yanlış askeri yakaladınız."

“Gerçekten mi?” Redlaw, yanındaki iki vampire döndü. “Miguel? Denzel? Haydi Beyfendi’yi dışarı çıkaralım, olur mu? Bakalım tekrar düşünmesini sağlayabilecek miyiz?”

İki vampir, askeri ayaklarından yakaladı ve onu bir kömür çuvalı gibi sürükleyerek kapıdan dışarıdaki geceye doğru çıkardı. Ancak artık pek de gece değildi. Kar hala hızla yağıyordu, fakat doğuya doğru gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Karanlıkta bir çatlak vardı, gri ışık içeriye doğru bakıyordu.

Asker, bu görüntüyü görünce ürktü. Çok hafif bir biçimde ürkmüştü, fakat bu Redlatv’a varsayımının doğru olduğunu söylemeye yetmişti. Asker, Güneşsizlerin güneşe karşı olan doğal nefretini paylaşıyordu. Miguel ve Denzel, güvenlikleri için Red-law’u askerle yalnız bırakarak aceleyle içeriye döndü.

“Şafak söküyor.” dedi Redlaw. “Beş dakika ya da en fazla on dakika içerisinde, güneş ufuktan doğacak. Bulutların arasından dahi, ışınları bize ulaşacak. Ben hiçbir şey hissetmeyeceğim. Senin de aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyorum.” Askerin ağzı gerginleşti. “Son zamanlarda biraz solgun görünüyorum. Yanaklarıma biraz renk gelmesi iyi olabilir.” “Sanırım başına gelecek şey, biraz renkten daha fazlası. Gerçekten

her şeyin böyle mi son bulmasını istiyorsun? Seni acı çekerken görmek gibi bir arzum yok. Sadece bazı cevaplar istiyorum.”

“Saçmalık.” dedi asker. “Siz İngilizler böyle şeyler için gereken taşaklara sahip değilsiniz. Köşeye sıkıştığınızda her zaman Amerika’nın gelip kıçınızı kurtarması gerekmiştir. Sizde işi bitirmek için lazım olan şey yok. Siz, artık bir imparatorluk olmadığınız gerçeğini atlatamamış ve kraliçenin etekleri altında, onun kıç deliğini bir köpek gibi koklayarak yaşayan değersiz bir milletsiniz.”

“Ne hoş bir görüntü.” dedi Redlaw. “Ama beni kışkırtmak için daha fazla uğraşman gerekecek.”

“Kışkırtmaya çalışan da kim? Sana sadece olanları söylüyorum. Evindeki gerçekleri. Eğer kışkırtılıyorsan, o senin beklentinden dolayıdır.”

“Cesaret gösterin etkileyici. Ancak, konuştuğun kişi herhangi bir yaşlı İngiliz değil. Geldiğim yerde, bir ünüm var.”

“Evet, bir tür zayıf bir ibne olarak, buna şüphem yok.”

“Boş şeylerle vakit kaybetmeyen ve ödün vermeyen bir adam olarak.” dedi Redlaw. “Gözlerime bak. Derinlerine bak. Güneş ortaya çıktığında seni burada bırakmaktan rahatsız olacak birini görüyor musun? Burada durup senin yanmanı izlemekten son derece memnun olurum. Sen vampirleri öldürüyorsun. Onları sistematik ve acımasızca öldürüyorsun. Benim kitabıma göre, bu bir suçtur ve cezalandırılmaması için bir neden göremiyorum.” “Öyle mi? O kan emicileri o kadar seviyor musun?”

“Onları sevsem de sevmesem de, onlar da senin ve benim kadar Tanrı’mn yarattıkları ve onların insandan aşağı olarak muamele görmeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Kimse hak etmiyor.”

“Yani sen radikal Hristiyan kanattansın. Hu... huuu. Ne kadar güzel.”

“Sadece bunun için size kimin para ödediğini söyle. Birinin ödüyor olması gerekir.”

“Bunu sadece zevk için yaptığımı düşünmüyorsun?”

“Hayır, düşünmüyorum.” diye sertçe konuşmaya başladı Red-law. “Sahip olduğun ekipman ucuz değil. Üstelik bir de seni yarı vampir yapmak

için gerekenler var; birisi bunun araştırma ve geliştirmesi için fon akıtmış olmalı. Bu büyük, iyi finanse edilmiş bir operasyon ve sen de bana hizmetlerini bedava sunan biri gibi görünmüyorsun. İdeolojisi ile hareket eden bir fanatik gibi bir halin de yok. Daha çok maaşlı bir çalışan gibisin.” Doğudaki parlaklık, şimdi gümüşiydi. Asker, kar tanelerinden kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. Redlaw, onun sökmekte olan şafağa bakmamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordu. Adam, ne kadar zamanının kaldığını bilmek istemiyordu.

“Neden buraya yalnız geldin?” diye devam etti Redlaw, başka bir yol deneyerek. “Neden diğerleriyle birlikte değilsin? Belki biraz serbest çalışıyorsundur. Eminim şu an pişmansındır. Her şeyin çok kolay olacağını düşünmüştün. Kendine fazla güveniyordun. Vampirler organize olamazlar, değil mi? İş birliğine uygun değillerdir. Onları tek tek halledersin. Kolay lokma. Bu hesabı bilirim. Ancak gereken, sadece onlara yön gösterecek biridir. O zaman bir grup vampir, hafife alınmaması gereken bir güç haline gelir. Bunu ve dolayısıyla da kendi başarısızlığını öngöremedin.”

“Siktir git, dostum.” diye çıkıştı asker. “Siktir git.” “İşverenlerine, her kimlerse, bu kadar sadakat borçlu musun? Gerçekten de onlar için hayatını vermeye hazır mısın? Eğer roller değişse, onların bu iyiliğin karşılığını vereceklerinden şüpheliyim. Sen onlar için kullanıp atılabilir bir şeysin. Takım arkadaşlarından biri kanalizasyonda öldü ve eğer senin üstlerin onun ölümünün yasını tutuyorsa, bu beni epey hayrete düşürür. Siz onlar için, üniforma içerisindeki robotlardan, söylediklerini yapan makinelerden başka bir şey değilsiniz ve eğer içinizden biri bozulursa, eh ne yapalım, her zaman yenisini...”

“Tanrı aşkına!” diye araya girdi asker. “Senin o aptal aksanınla konuşup durmanı bir dakika daha dinlenmektensense yanmayı tercih ederim. Konuşmaktan hala bıkmadın mı?”

“Sana neden bıktığımı söyleyeyim.” dedi Redlaw, adamın üzerine eğilerek. “Senin ve senin işverenlerin gibi insanların vampirlere hiçbir değer taşımıyorlarmış gibi davranmasından bıktım. Onları öldürüyorsunuz ve bunda bir sorun olmadığını düşünüyorsunuz. Bunda bir sorun var ve ben de bu noktanın anlaşıldığından emin olmak için buradayım.”

Topuğu üzerinde döndü. Fabrikayı çevreleyen terk edilmiş topraklar üzerine gün ışığı sızıyor, sönük ışığın sürünerek gelen parmakları askere doğru ilerliyordu. Adam inatçıydı. Redlaw, bu tipleri bilirdi. GÖLGE'ye katılmadan önceki polislik günlerinde bunlardan bir sürüsüyle karşılaşmıştı. Kendilerini ya da birlikte çalıştıkları insanları suçlu konumuna düşürecek herhangi bir şey, en ufak bir bilgi parçası bile paylaşmayan düzenbazlar. Onları ne kadar terletirseniz terletin, sorgu odasında ne kadar azimle ısrar ederseniz edin, ağızlarını kaparlar ve acı sona kadar öyle kalırlardı. Yapabileceğiniz tek şey, çıkıp gitmek ve son anda açılacaklarını ummaktı. Bunu nadiren yaparlardı.

Güneş ışığı, askere ulaştı.

"Piç herif!" diye bağırdı Redlaw'a. "Lanet olası piç herif! Bana ne yaparsan yap, takımım sana on mislini yapacak. Yemin ediyorum. Bu yanına kalmayacak. Beni duyuyor musun Redlaw, pislik herif? Duyuyor musun? Sen ölü bir adamsın."

Redlaw, kaşlarını çatarak döndü. "Adımı nereden biliyorsun? Sana kendimi tanıtmadım."

"Ah, kim olduğunu biliyorum." dedi asker. "Kimi kızdırdığını da biliyorum. Hiçbir şey yapmadan duracak bir adam değil. Kin tutan biri. Senin peşini bırakmayacak."

"Adı?"

"Adı, Senin Annen Frengili Bir Orospu."

"Adını söylersen seni içeri, binaya alırım." dedi Redlaw.

Askerin yüzü kızarmaya başladı. Redlaw, ilk önce bunun bağırmak için harcadığı çabadan kaynaklandığını düşünmüştü, fakat sonra bunun yanık olduğunu fark etti. Güneş yanığı.

Bu durumda asker, güneş ışınlarının onu saniyeler içerisinde yok etmesine yetecek kadar vampir değildi.

Onun yerine pişecekti. Yavaş yavaş.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" dedi. "Canlı canlı bir biftek gibi kızarmayı? Böyle ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

“Sana... hiçbir şey... vermeyeceğim.” dedi asker soluk soluğa. Kızarıklık koyulaştı, canlı bir parlak kırmızıya dönüştü. Yüzünde kabarcıklar oluştu ve derisinde soyulmalar başladı.

“Bana bir isim ver.” diye ısrar etti Redlaw. “Çok ileri gitmeden bunu durdurabilirim. Sadece, bana kimin kin tuttuğunu söyle.”

“Hayır.” dedi asker sinirle. Kabarcıklar çoğalıyordu. Elleri yanmaya başlamıştı.

“Şu an başına gelen şey, çok acı verici olmalı. Bırak, daha da kötüye gitmeden buna bir son vereyim.”

“Hayır.” diye tekrarladı asker.

“Senin cenazen.” dedi Redlaw ve tekrar arkasına dönüp fabrikaya doğru yürümeye devam etti. Onun ardından asker de bağırmaya ve ulumaya başladı.

Tina, elinde kamerayla kapı girişinde duruyordu. Yüzü solgundu ve bedeni titriyordu; fakat kayıt alıyordu.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” dedi Redlaw, yanından geçerken.

“Hayır.” diye yanıtladı Tina. “Sen o adamı orada bırakmak istediğine emin misin?”

“Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Onun için üzülme. Bana ya da sana, aynısını ya da daha kötüsünü yapmak için tereddüt etmezdi.”

“Sen soğukkanlı lanet bir herifsin, Redlaw.” dedi Tina.

“Böyle olduğumu zaten bilmiyor muydun?”

“Şimdi biliyorum.”

Ve asker, üzerinden duman çıkarken ve kömürleşmiş parçalar derisinin üzerine bulutlar gibi yayılırken hala çığlık atıyordu.

Ve yine de, hissettiği tüm bulantıya ve endişeye rağmen, Tina kaydetmeye devam etti.

Ve Redlaw da uzun adımlarla, ileriye, fabrikanın gölgelerinin içine doğru ilerlemeye devam etti.

Yirmi Birinci Bölüm

ASKER BİLİNÇSİZ BİR ŞEKİLDE yatarken üzerinden alınan eşyalar arasında bir telefon vardı. Redlaw, telefonu açtı. Dışarıdaki çığlıklar zayıflıyor, sesler alçalıyor; düzensiz inlemelere ve hıçkırıklara dönüşüyordu.

Sorgu metodundan ufak bir kar payı gelmişti. Telefon, başka bir olası soruşturma kanalıydı.

Redlaw, telefon rehberinde gezindi. Çok fazla bir şey yoktu. Bir avuç isim, bir banka, bir telekom hizmet sağlayıcısı ve pizza servisi numarası vardı. Arama kayıtlarına baktı. En son arama gece 02.07'de yapılmıştı ve birkaç dakika sürmüştü. Arayanın sadece numarası kayıtlıydı.

Gecenin o saatinde, bu kadar sürmüş bir konuşma dikkate değer olmalıydı.

Redlaw, numarayı tekrar aramak için düğmeye bastı. Telefonu on kez çaldırdı ve sonunda uykulu bir sesten cevap geldi.

"Yüzbaşı. Tamam mı? Tamam olduğunu söyle."

"Kiminle konuşuyorum?" dedi Redlaw.

Ses sertleşti. "Sen de kimsin? Sen Jacobsen değilsin. Neden Jacobsen'in..? Sonra da öfke, yerini daha serinkanlı bir şeye bıraktı. "John Redlaw. Şensin değil mi? Ve Jacobsen..."

"Arkadaşın Jacobsen, dışarıda biraz güneşe yakalanmış durumda."

Hattın diğer ucundaki adam, anlamsız anlamsız güldü. "Ah, çok hoş. Ondan erken davrandın demek."

"Buraya yalnız gelerek işimi kolaylaştırdı. Benim peşime sadece tek bir adam göndermek oldukça küstah bir davranış. Aynı zamanda da aşağılayıcı."

"Kötü bir durumdan en iyi sonucu çıkarmaya çalışıyordum. Yüzbaşı seni kendi yakalamak istedi. Onu vazgeçiremedim. O nedenle de devam etmesine izin verdim ve bunun bir getirisi olmasını umdum."

“Ama olmadı.” dedi Redlaw.

“Bu açıkça görülüyor.”

“O zaman tekrar soracağım. Kimsin? Sesini tanımıyorum. Aksan... Boston, değil mi? Ancak bunun ötesinde, senin hakkında bir şey bilmiyorum, öte yandan sen, bana karşı kişisel bir kan davası güdüyor gibisin. Durum biraz orantısız görünüyor.”

“Kiminle konuştuğun konusunda gerçekten bir fikrin yok mu?”

“Umarım bu retorik bir sorudur, çünkü henüz öyle olduğunu ifade ettim.”

Adam tekrar güldü, bu kez gerçekten eğleniyordu. “O zaman ciddi bir dezavantajın var, değil mi? Benim senin hakkında ne kadar çok şey bildiğimi düşünürsek.”

“Belki öyledir.” dedi Redlaw. “Öte yandan belki de değildir. Eminim, senin emirleri veren kişi olduğunu düşünmekte haklıyımdır. Vampirlere suikast düzenleyen askerlerin maaşını sen ödüyorsun. Aynı zamanda, şu ana kadarki konuşmamıza dayanarak, kimse için değil kendin için çalıştığından da eminim. ABD yönetiminin ya da güvenlik hizmetlerinin herhangi bir koluna bağlı değilsin. Bağımsız, özel bir bireysin. Ve zenginsin. Aslına bakarsan, ultra zenginsin.”

“Bunların hepsini sadece sesimden mi çıkardın?”

“Ses, üslup, seçtiğin kelimeler, kibirli havan... Ve son tepkin de bunları onayladı. Hiçbir şeyi inkar etmedin, bu da seni yakaladığım anlamına geliyor.”

“Ne kadar zekisin.” dedi diğer ses, acı acı.

“Zor olmadı. Senin gibi adamlarla daha önce de karşılaştım. Dünyanın her yerinde aynısınız. Küçük insanları yoldan çekilmeleri için tekmeleyen ya da onları eşya gibi satın alan milyarder kabadayılar. Rahatlıkla fark ediliyorsunuz.”

“Ah, beni yaralıyorsun, Redlaw.” dedi adam ruhsuzca. “Beni kırdın. Gerçekten kırdın. ‘Milyarder kabadayı.’ Benim suçluluk duygumu uyandırdın. Aslına bakarsan, şimdi kendimi o kadar kötü hissediyorum ki,

sahip olduğum tüm maddi varlıkları dağıtacağım ve geri kalan zamanımı, imkanları az olan çocuklarla çalışarak geçireceğim.”

Redlaw, bu alaycı sözleri bir iç çekişle geçiştirdi. “Çok da uzun olmayan bir zaman önce senin gibi biriyle karşı karşıya gelmiştim. O daha da kötü bir sonuç elde etmişti. Belki onu duymuşsundur. Hepiniz aynı özel kulübün üyesisiniz, değil mi? Hepiniz aynı özel çemberde dönüyorsunuz. Adı Lambourne’du. Nathaniel Lambourne. Sana bir şey çağrıştırdı mı?”

“Çok güzel, Redlaw.” dedi diğeri. “İyi oynadın. Ondan bahsedince nasıl bir tepki vereceğimi görmek istedin.”

“O zaman iş arkadaşıydınız. Hayır. Daha da fazlası. Arkadaştınız.”

“Yakın olduğumuzu söyleyebilirsin.”

“Ah. Şimdi taşlar yerine oturmaya başladı. Neden benden bu kadar nefret ettiğin. Neden beni yakalamaya çalıştığın. O zaman bir düşüneyim. Vampirlere yapılan tüm bu saldırıların, baştan beri beni öldürmek için Atlas Okyanusu’nun karşı kıyısına geçirmek amacıyla özel olarak tasarlanmış bir yem olduğunu düşünecek kadar kendini beğenmiş değilim. Bu, intikam almak için güvenilmez ve verimsiz bir yöntem olurdu. Beni kendi memleketimde profesyonel bir tetikçi kiralayarak temizlemek varken, neden bu kadar zahmete giresin? Ancak, burada olmam ve yoğun olarak yok etmeye çalışmakla meşgul olduğun vampirlerle bir araya gelmem, senin için hoş bir tesadüf oldu, değil mi? Bir taşla iki kuş. Gökte ararken yerde bulma.”

“Ben buna ‘zenginlerin şansı’ olarak bakıyorum. Ne kadar zengin ve etki sahibiysen, kader de o kadar senin yolundan gidiyor gibi görünüyor. Bu, doğanın bir tür değişmez kuralı gibi.” “O zaman bana adını söyleyiver.” diye çıkıştı Redlaw. “Kendim bulamayacak değilim. Senin hakkında bildiklerime bakılırsa -statü, doğum yeri, Lambourne ile olan bağlantı- internette on beş dakika gezip kim olduğunu öğrenebilirim. Beni bu çabadan ve zaman israfından kurtar. Bana bir iyilik yap.”

“Sana yapacağım tek iyilik Redlaw, seni öldürmek olacak.” diye cevap geldi. “Daha fazla askerim var. Sen ölene kadar onları arkandan göndermeye devam edeceğim.”

“O zaman öyle yap. Dene. Belki başarırsın. Peki en azından kimi ölümcül derecede sinirlendirdiğimi bilmem gerekmez mi? Bunu senin ağzından duymamı istemez misin? Bu, bir internet sitesinden öğrenmemden daha tatminkar olmaz mı?”

İnce derili. Narsist. Otokratik. Rahatça fark edilen bir gurur. Bu kısa süre içerisinde Redlaw, muhatabının oldukça detaylı bir izlenimini edinmişti. Eğer durumu doğru ölçtüyse...

“Üçüncü J. Howard Farthingale.” dedi adam.

Bingo. İşte bu.

“Ve şunu bil, John Redlaw.” diye devam etti J. Howard Farthingale III. “Yaşamak için yirmi dört saatten az zamanın kaldı. Eğer adamlarımdan biri seni bulabiliyorsa, diğerleri de bulabilir. Tanrı ile barışını yap, çünkü yakında O’nunla karşı karşıya geleceksin.”

“Tanrı ve ben karşılaştığımızda,” diye sakince yanıtladı Red-law, “inan bana onunla tartışacağız. Ve eğer bu bugün olacaksa, o zaman O nun için durum çok daha kötü, çünkü onunla görülecek ciddi hesaplarım var. Ancak, bunun gerçekleşeceğinden şüpheliyim. Senin yerinde olsam buna pek güvenmezdim. Beni öldürmek şaşırtıcı derecede zordur. Tanrı, kendine ait sebeplerle, beni böyle yaratmış.”

“Göreceğiz Bay Redlaw.” dedi Farthingale. “Göreceğiz.”

Hat kesildi.

Redlaw’un aklına gelen ilk şey, GPS sinyalleri nerede olduğunu bulmak için kullanılanlasın diye telefonu yok etmekti. Ancak, Farthingale’in askerlerinin vampirlerin yerini bulma konusunda pek zorluk yaşamadığı düşünülürse, bunun pek de bir anlamı yoktu. Ayrıca, düşmanla arada bir hat olması da işe yarayabilirdi. Telefonu kapattı ve cebine koydu, sonra da bir sonraki adımını düşünmeye koyuldu.

Yirmi İkinci Bölüm

GÖRECEĞİZ BAY REDRAW, GÖRECEĞİZ.

Farthingale, görüşmeyi sonlandırdığında dahi, son hamlesinin güçlü mü yoksa zayıf mı olduğunu bilemiyordu. Şaşkındı. Oyununu iyi oynayamamıştı. Bu Redlaw kim olduğunu sanıyordu? Kendini beğenmiş küçük İngiliz pislik. Önemini yitirmiş bir milletin değersiz bir üyesi. J. Howard Farthingale III ile, bir Amerikan titanı, evrenin bir efendisi ile öyle konuşabilmek için epey cüreti vardı. Bu düpedüz küstahlıktı.

Farthingale doğruldu. Has ipekten pijamaları, Mısır'dan gelmiş 1.000 ilmek pamuk çarşafların üzerinde hışırdadı. Perdeleri açmak için komodinin üzerinde bir düğmeye bastı. Kar, lekeli kömür gibi görünen gökyüzünden aşağıya iniyordu. Gece boyunca, Far Tintagel'in kenarlarında büyük birikintiler oluşmuştu. Evin alçak tek katlı bölümleri neredeyse tamamen gömülmüştü. Çamların pek çoğu, en üst dallarına kadar yutulmuştu. Adadan ana karaya giden yol, kusursuz bir beyazlık içerisindeydi.

Farthingale, Kızıl Göz Takımı'nın operasyonlarını bizzat yönetmek için bugün New York'a gitmeyi planlıyordu. Özel helikopteri olan Bell 222, Boston'Un helikopter terminalinde bekliyordu ve onu doksan dakikadan daha az bir süre içerisinde Manhattan'daki Midtown Skyport'a götürebilirdi. Ancak aklı başında hiçbir pilot, bu koşullarda uçmazdı.

Evde kapalı kalmıştı. Kar onu hapsetmişti.

Bu oldukça sinir bozucu olsa da, en azından tamamen bağlantısı kesilmiş durumda değildi. Ofisi, işlerinin çoğunu hallettiği merkezdi. Farthingale, tıpkı ağının merkezindeki bir örümcek gibi, imparatorluğunun herhangi bir köşesinde ne olduğunu bilmek için hareket etmek zorunda değildi. Masasından, bilgisayarından, telefonundan ilmek ilmek iletişim yayılıyordu ve o da onlardan gelen verilere ayak uyduruyordu. Tetikte ve iletişim halinde kaldığı sürece, kontrol edemeyeceği ya da harekete geçemeyeceği bir şey olamazdı. Telefonu çaldı. Yine Redlaw muydu?

Hayır.

Gelen çağrı, o numaradan, muhtemelen telefonunun hafızasında kayıtlı numaraların en önemlisinden geliyordu.

"Farthingale." dedi Başkan. "Direkt olarak konuya gireceğim. Bu iş burada bitiyor."

“Efendim?"

“Beni duydun. Tamamen masummuş gibi davranma. Yaptığın bu saçmalıklar. Manhattan’ın yerleşim yerinde patlayan otomatik silahlar? New York’un tam göbeğinde? Olacak şey değil ulan! Bitti. Bugün dükkanın fişini çektin. Bu bir öneri değil, bir emirdir. Direkt olarak Oval Ofis’ten.

“Efendim, eğer bir şey söyleyebilirsem...”

“Hayır, bir şey söyleyemezsin Farthingale. Ne kadar kızgın olduğum hakkında bir fikrin var mı? Benden bir cevap almaya uğraşıp duruyordun. Al, işte cevabım. Senin yarı vampir askerlerini istemiyorum. ABD Genelkurmay Başkanlığı, senin yarı vampir askerlerini istemiyor. Pentagon, Savunma Bakanlığı ve Yurtiçi Güvenlik ve bilmiyorum, muhtemelen Tarım Bakanlığı da senin yarı vampir askerlerini istemiyor. Kimse istemiyor. Ya da hiçbir zaman istemeyecek. Çünkü, görüyorsun ki, beni zorladın ve kışkırttın ve itekledin ve ben zorlanmayı, kışkırtılmayı ve iteklenmeyi sevmem. Bunlardan hiç hoşlanmam. Bunların hiçbirine hoş karşılıklar vermem. Yanlış adamı kızdırdın, seni aşağılık mirasyedi herif.”

“Bu konuyu gerçekten düşündünüz mü Sayın Başkan?” dedi Farthingale. “Mesele üzerinde etraflıca kafa yordunuz mı? Vampir göçünün üstesinden gelme işini bir tarafa bırakalım. Porfiri Projesi’nin askeri uygulamaları ne olacak? Size süper askerler sunuyorum. Daha güçlü, daha dirençli, yaralanmalara karşı daha az hassas ve geliştirilmiş duyulara sahipler... Elbette ki bu, her komutanın fantazisidir. Porfiri ile gücü arttırılmış uzman birliklerin düşman uluslarda gizlice çalıştıklarını düşünün. Yapabileceğiniz anti-terörist harekatları, etkileyebileceğiniz rejim değişikliklerini, devirebileceğiniz anti-Amerikan diktatörleri düşünün. Bir tabur işlem görmüş birlik, durdurulamaz durumda olur.”

“Hayır, Farthingale.” dedi Başkan. “Bunu yemiyorum. ABD toprakları üzerinde suç içeren aktivitelerde bulunuyorsun.”

“Size söyledim, bunlar saha çalışmaları.”

“Tanrı aşkına, adamların dün gece bir kiliseye ateş açtı.” “Dini olmaktan çıkmış, vampirlerle dolu bir kiliseye.” “Kontrolden çıkmış durumdasın ve en az yüz federal kanunu çiğniyorsun. Seni tutuklatıp Guantanamo’ya gönderebilirim. Bunu yapmam da gerekir. Ancak, merhametli biri

olduğumdan ve yaptığın her şeyin beni etkilemek amacı taşıdığını takdir ettiğim için -ki bu oldukça sevimli duruyor- bu jübileye izin ve vereceğim. Kiliseden bahsediyorum. Gönülsüz de olsa, bu olayı kapatmak için prosedürleri devreye sokacağım. FBI'ın bunu karşıt vampir grupları arasındaki bir kavga olduğunu iddia etmesini sağlayabiliriz. Bu, uygun görünüyor, insanlar, vampirlerin kendilerini öldürdüklerini düşününce, yataklarında biraz daha rahat uyuyacak."

Başkan, kendisinin bu doğaçlama konuşmasından epey memnun kalmış gibiydi.

"Ama hepsi bu." diye devam etti, yine sertçe. "Bu sana son göz yumuşum. Daha fazlası yok. O projeyi sonlandır. Tamamen." "Peki, ya etrafta benim yaptığım şeyle ilgilenen yabancı güçler varsa?" dedi Farthingale. "Daha az titiz ve duyarlı hükümetler? Küresel bir ekonominin içerisinde yaşıyoruz. Beni Porfiri projesini en yüksek teklifi verene satmaktan alıkoyacak şey ne?" "Böyle bir şey yapmamanı şiddetle öneririm." dedi Başkan, oldukça ciddi bir şekilde. "Tabii, eğer o Özel Armani takımı, sonsuza kadar turuncu bir tulumla değiş tokuş etmek istemiyorsan." "Benim uluslararası pazarda serbestçe ticaret yapma hakkımı mı kısıtlayacaksınız?"

"Sen benim reflü sorunum olmadan sabah kahvemi içme hakkımı kısıtladığın sürece, evet. Hislerimi açıkça ifade ettim, Farthingale. Bunu daha açıkça söyleyemem. Porfiri meselesi kapandı. Git ve başka bir yolla milyonlar kazan. Anlaşıldı mı? "Evet, Sayın Başkan."

"Ah, bir de Farthingale?"

"Evet?"

"Bu numarayı sil. Eğer beni bir daha ararsan, o kadar hızlı bir şekilde Küba'ya uçarsın ki, ayağın yere bile değemez." Farthingale, telefonun ekranına bakakaldı. Çağrı sonlandı yazıyordu. Eklemleri bembeyaz oldu. Telefonu odanın içerisinde karşıya doğru fırlatıp attı. Telefon, ceviz Hilton banyoya çarptı,oradan geri sekti ve yere düşündü. Mucizevi bir şekilde, zarar görmemişti. Farthingale, gidip onu yerden aldı ve tekrar ezmeyi denedi.

Ancak bunu yapmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve Clara içeri girdi. Üzerinde, normalde Transilvanya Aileleri kıyafet serisi yetişkin pazarı için üretilmediğinden dolayı, Farthingale'in onun için özel olarak yaptırdığı Felix Fänger pijamaları vardı. Kumaşın üzerinde Felix Fanger'ın meşhur sözünün arasına serpiştirilmiş resimleri bulunuyordu.

"Günaydın, Howie!" diye neşeyle bağırdı Clara. "Dışarıda ne kadar kar olduğunu gördün mü? Şimdiye kadarki en kocaman büyük kardan adamı yapabiliriz! Otuz metre filan boyunda bir dev olabilir."

Gözünü kör eden bir öfke, Farthingale'i ele geçirdi. Bir anda Clara'ya "Dışarı çık, lanet olası! Dışarı çık!" diye bağırmaya başladı.

Kardeşi, sanki onu tokatlamışçasına geri çekildi. "Howie..?"

'"Dışarı çık' sözünün neresini anlamadın?"

Clara'nın dudakları titremeye başladı.

"Seni lanet olası ucube!" Farthingale'in ağzından tükürükler çıkıyordu. Seni obez mongol yaratık! Seninle kardan adam falan yapmayacağım, 'en kocaman büyüğü' bile olsa. Tanrım, öyle embesilsin ki, İngilizceyi bile doğru dürüst konuşamıyorsun. Haydi, gözümün önünden kaybol. Seni görmeye katlanamıyorum. Seninle akraba olduğumu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

Clara'nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Odadan hıçkırıklar içerisinde çıktı ve koridor boyunca uzaklaşmaya başladı. Farthingale, bir anlık bir tereddütün ardından, pişmanlıkla dolu bir şekilde arkasından gitti. Clara hızlı koşuyordu, fakat Farthingale'in onun nereye gittiğiyle ilgili bir fikri yoktu. Aynı şekilde, tartışmayı kendi odasından duyup yardım için ne yapabileceğine bakmak amacıyla geceliği ve terlikleriyle gelmiş olan Rozetta da Clara'nın nereye gittiğini bilemiyordu. Farthingale ve Filipinli hemşire, Clara'yı panik odasına kadar takip etti.

Panik odası, neredeyse evin tam merkezinde yer alıyordu, aşağı yukarı her kanadın ve katın en uzak noktasına eşit mesafedeydi. Havalandırması, telefon hattı, tuvaleti, üç kişiye bir hafta kadar yetecek yiyeceği ve suyu ve her ihtimale karşı, bir milyon dolar değerinde Amerikan altın külçesi bulunan gizli bir bölmesi vardı. Duvarlar kalın betondandı ve malzemesinde

kevlar olan kapıda, güçlendirilmiş menteşe ve emniyet levhası bulunuyordu. Mimarın iddia ettiğine göre oda kasırgaya, terörist saldırısına ve soyguncuların kaba kuvvetle içeri girme çabalarına karşı koyabilirdi.

Panik odasını açmak, yalnızca dışarıdaki duvarın üzerine yerleştirilmiş bir şalteri indirmekle mümkündü. Bir zamanlar, kendini içeriye kilitlemek de aynı derecede kolaydı. Ancak bir gün Clara, bir öfke nöbetinin ortasında kendini buraya kilitlemiş ve yerinden kımıldamayı reddetmişti. İki saat boyunca Farthingale ve Rozetta, onu dışarı çıkarmak için uğraşmıştı. Sonunda, bir sürü şeker, FAO Schwarz'da gönlünce alışveriş ve nihai olarak Disneyworld'e bir gezi sözü verilmesiyle onu kapı açma düğmesine basmaya razı etmişlerdi. Bu olaydan sonra Farthingale, böyle bir olayı tekrar yaşamamak için odanın içine sadece kendisinin bildiği bir kod dizisiyle işleyen alfanumerik bir klavye koymuştu.

Tabii ki Clara, şimdi panik odasının içerisinde, bir şişelenmiş su yığınının yanına kıvrılıp inzivaya çekilmişti.

"Clara..." diye başladı Farthingale.

"Hayıııııınır!" diye acı acı bağırdı Clara. Kulaklarını kapatıyordu.

"Clara, lütfen beni dinle. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Gece geç saate kadar ayaktaydım ve iyi uyuyamadım ve sağlık durumum beni bazen asabi yapıyor, bunu biliyorsun. Howie Huysuz Keçi, hatırladın mı? Kötü bir ruh halinde olduğumda öyle oluyorum. Söylediğim şeyleri söylememeliydim. Çok büyük baskı altındayım. İşle ilgili şeyler. Anlıyor musun?"

"Howie'nin ne söylediğini duyuyor musun, tatlım?" dedi Rozetta. "Sana yaptığı şeyden dolayı üzgün olduğunu söylüyor." "Umrumda değil." diye çıkıştı Clara. "Bana korkunç şeyler söyledi. Bana vurmaya çalıştı. Benim bir yaratık olduğumu söyledi. Ben yaratık değilim. 0 bir yaratık."

"Öyle demek istemediğine eminim." dedi Rozetta. "Sana güzel bir kahvaltı hazırlamama ne dersin? Üzerinde şurup ve Lucky Charms olan taze krepler. En sevdiğin. Buna ne dersin?" Ancak Clara, teselli edilemez bir şekilde acı acı inliyordu. "Clara." dedi Farthingale sertçe ve panik odasının eşiğine doğru bir adım attı. "Gerçekten de bu kadar yeter."

Clara, ona ayağıyla vurdu. Farthingale yumruğunu sıktı ve eğer Rozetta araya girmeseydi, o yumruğu kullanabilirdi. Hemşire, kibarca Farthingale’i yana itip Clara’nın yanma çökerek ona sarıldı. Clara, yüzünü Rozetta’nın geceliğine gömdü ve kalbi parçalanıyormuş gibi ulumaya başladı.

Rozetta, Farthingale’e hem rahatlatıcı hem de dışlayıcı bir el hareketi yaptı. Ben hallediyorum. Sen git. Şu an yapabileceğin bir şey yok.

Farthingale, gönülsüzce geri çekildi.

PANİK ODASINDA dakikalar geçti. Daha sonra Clara, gözyaşları içerisindeki bir yüzle kafasını kaldırıp Rozetta’ya baktı ve “Howie beni sevmiyor.” dedi.

Rozetta, “Seni çok seviyor, Clara.” diye cevap verdi.

“Ama bana çok kötü davrandı.”

“İnsanlar, üzgün veya kızgın oldukları zamanlarda istemedikleri şeyler yapar. Ama bilerek değil.”

“Evet, ama son zamanlarda çok garip davranıyor. Nesi var? Kanla ilgili şey mi? Kötüye mi gidiyor?”

“Bilmiyorum, tatlım. Sanmıyorum.”

Ancak Rozetta, işvereninin daha önceki zamanlara göre Far Tintagel’de dikkate değer miktarda fazla zaman geçirdiğini fark etmişti. Bir münzevi olduğu yoktu, fakat teşhisinden önceki zamanlara göre kesinlikle daha az seyahat ediyordu. Boston ve New York’tâki ofislerine çok daha az gidiyordu ve yurt dışına yapılan iş gezileri de neredeyse geçmişte kalmıştı, işinin çoğunu elektronik olarak hallediyordu.

Sanki Bay Farthingale, kafasına gelen bir darbenin ölümcül bir beyin kanamasına ya da kazara oluşan bir yaranın kanamadan dolayı ölüme neden olacağını bildiğinden, artık kendini dışarıdaki kocaman dünyada güvende hissetmiyor gibiydi. Adada, böyle bir şey yaşanması ihtimali çok daha azdı, o nedenle de, mümkün olduğu kadar burada kalıyordu.

Evi, sanki bir tür hapishane olmuştu. Ve bu da, şüphesiz ki, bir adamın ruh sağlığı için iyi değildi.

“Önemli olan,” dedi Clara’ya, “onun senin duygularını incittiği zaman onu bağışlama gücünü kalbinde bulabilmen. Howie’yi bağışlayabileceğim düşünüyor musun, Clara?”

Clara, jelatinimsi bir sümük parçasını burnuna doğru çekti. “Bilmem. Sanırım. Belki.”

“Akıllı kız.”

Ancak Clara’nın mavi-yeşil gözleri sertti. “Sadece belki dedim.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“BURADA KALAMAYIZ.” dedi Redlaw, toplanan vampirlere ve Tina’ya. “Orası kesin. Fabrika artık güvenli değil. Başka bir yer bulmalıyız.”

“Ama neresi?” diye sordu Patti Marsden. Paniğe kapılmış bir el, sanki dini bir muskaymış gibi, Merhaba! Adım PATTI rozetini kavradı. “Nereye gideceğiz?”

“Ve nasıl?” diye ekledi Anu Ahmed. “Öylece çıkıp gidemeyiz. Gece çökene kadar olmaz.”

“Doğru.” dedi Redlaw. “Ve gece çökene kadar zamanımız da olmayabilir. Güneş ışığı, bize saldıranlar için bir tehdit oluşturuyor, fakat siz gerçek Güneşsizler için oluşturduğu kadar değil. Dışarıdaki adam, yalnızca cildinin direkt olarak güneş ışığına maruz kaldığı yerlerden yandı. Baştan aşağı üzerleri kaplanırsa, hiçbir şey olmaz. O nedenle, arkadaşlarının peşimizden gelmesi uzun sürmeyebilir.”

“Metro tünelleri olabilir mi?” dedi Denzel Lomax. “Hemen ayağımızın altındalar.”

“Onlara nasıl ulaşmayı planlıyorsun? Kazarak mı?”

“Ah, hayır. Ben sadece...”

“Ulaşım aracı. İhtiyacımız olan şey bu. Hepimizin içine sığabileceği bir araç. Manhattan’dan çıkabilmemiz çok önemli. Burası çok küçük, çok

kalabalık, çok kapalı. Çok kolay bulunabiliriz. Böyle bir aracı nereden bulabileceğimizi bilen var mı? Önerilere açığım. Tina? Herhangi biriniz?”

Omuz silkmeler. Boş bakışlar.

“Bir kamyonet, kamyon, karavan ya da onun gibi bir şeyden bahsediyorsun, değil mi?” dedi Anu.

“Evet.”

“Dışarı çıkıp bir tanesini kaçırmaktan?”

“Ödünç almak.” dedi Redlaw.

Miguel elini kaldırdı. “Sanırım benim bir fikrim var.”

“Devam et.”

“Biliyorsunuz ki, ben eskiden bir servis şoförüydüm. Okul servisi.”

“Şimdiden fikri sevmeye başladım.”

“Bugün okul olmadığını tahmin ediyorum. Kar tatili. O zaman bütün filo öylece durakta duruyor olmalı.”

“Nerede bu durak?”

“Benim yolum Hamilton Tepeleri tarafında, şehrin yukarısındaydı ve rotama Henry Hudson Yolunun hemen dışındaki bir yerden başlardım. Ancak, daha yakınlardaki Meatpacking Bölgesi’nde, Gansevoort ve Washington kesişiminde, şu yüksekten geçen demiryolunun, Üst Hat’ın oradaki parkın yakınlarında bir tane daha var.”

“Ne kadar uzakta?”

“Çok değil. Kuş uçuşu bir buçuk kilometre. Sanırım, bu karla beraber yürüyerek bir saat sürer.”

“Peki oradaki güvenlik durumu nasıl?”

“Eğer şehrin yukarısındaki gibiyse, minimal düzeydedir.” dedi Miguel. “Tel örgüler. Kulübede bir denetleyici. Bugün belki o bile olmaz. Eğer şoförler gelmezse, onlar da gelmez.” “Otobüslerin anahtarlarını nereden bulacağım?”

“Kulübenin içerisinde. Çok karmaşık bir operasyon olmayacak. Eğitim Bakanlığı, kızılötesi alarm sistemleri ya da o tarz işlere girmiyor. O kadar bütçesi yok ve zaten okul servisi, araç hırsızlığı söz konusu olduğunda hiç kimsenin listesinin başında yer almıyor.”

“Peki onları kullanmak? Zor mu? Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Pek değil. Sert manevra yapamıyorlar ve vites oranları felaket, fakat onun haricinde oldukça kolay. Böyle havalarda muhtemelen harekete geçmeden önce onu birkaç dakika çalışır durumda tutman gerekir. Eğer motor yeterince ısınmazsa, her birkaç yüz metrede bir durabilir.”

“Sağol Miguel.” dedi Redlaw. “Bana bir harita çizebilir misin? Bu Meatpacking Bölgesi’ne giden en kısa yolu?”

“Benim daha iyi bir fikrim var.” dedi Tina. “Seni oraya ben götüreceğim.”

“Tamam.”

“Ama bir şartla.”

“Ne?”

“Açlıktan ölüyorum. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum. Kan şekerim yerlerde sürünüyor. Yol üzerinde bir yerde yemek yemek için duracağız.”

“Tamamdır.” dedi Redlaw. “Ben de bir şeyler yesem fena olmaz.”

“Ve., eee... bir şeyler yemekten bahsetmişken...” dedi Miguel. “Biz de açız.” dedi Diane Bertorelli.

“Çok fena açız.” dedi Mary-Jo Schaeffer.

“Etrafta güvercinler var.” dedi Redlaw. “Gidip yakalayın.”

“Bir de şu adam var.” diye parmağıyla işaret etti Miguel. “Dışarıda. Öleli çok olmadı. Onu...”

Redlaw, kendisinin rızasını ve hoşgörüsünü istediklerini fark etti.

“Peki.” dedi ve dışarı doğru ilerlemeye başladı.

Asker, kendisini saran bağların içerisinde bükülmüş yatıyordu. Kafası, saçsız bir oval şekildi; sert ve siyah, kalın bir kömür gibi, neredeyse taş kesilmişti. Kulakları gitmiş, burnu biçimsiz bir yumru haline gelmişti. Elleri incecik ve çöp gibiydi. Kemikler, yanmış incecik deriden dışarı çıkıyordu.

Redlaw, onu yakalarından yakaladı, çevirdi ve fabrikanın içine doğru sürüklemeye başladı.

Yolun yarısında, çok hafif bir inleme fark etti.

Askerin katı dudakları aralandı. Gözkapaklarından biri açılıp gümüşsü gözakını ortaya çıkardı.

Redlaw, sadece kısa bir an durdu, sonra da onu geri kalan yolda sürüklemeye devam etti.

“Hala yaşıyor.” dedi vampirlere. “Bir şekilde. O yüzden kanının tamamını içtiğinizden emin olun. Bu, geri gelmesini hiç istemediğim biri.”

“Sekiz boş mide?” dedi Miguel. “Onun kanını son damlasına kadar içeceğiz.”

“İki üç saat içerisinde döneceğiz. Yerinizde durun. Dikkat çekmeyin. Tetikte olun.”

Ancak vampirler ona pek dikkat göstermedi. Askerin bağlarını çözmeye ve savaş kıyafetlerini yırtmaya başlamışlardı bile. Sonunda, soluk ten ortaya çıktı ve vampirler, eğilip sivri dişleriyle etin üzerinde delikler açtı. Kan gelmeye başlayınca da, dilleri açık yaralara uzanarak açgözlülükle doyasıya içmeye koyuldular. Askerin bedeni titredi ve irkildi ve boğazından inleme olabilecek bir şey çıktı.

Tina, vampirler büfelerinin başındayken birkaç saniye çekim yapmayı başardı, fakat daha sonra Redlaw, kamera merceğinin önüne elini yerleştirdi.

“Ah, yapma!”

“Hayır. Onlara biraz mahremiyet tanı.” dedi Redlaw.

“Ama vampirler birini...”

“Bu da büyük çoğunluğun görmek istemeyeceği bir şey.”

“Seni şaşırtabilirler.”

“O zaman, bu benim çoğunluğun görmesini istemediğim bir şey.”

“Hey, burada yaptığım şey şişirme bir haber değil, Redlaw.” dedi Tina. “Senin halkla ilişkilerini yapmıyorum. Nasılsa öyle göstereceğim. Vampirlerin ham halini. Dişlerindeki ve pençerelerindeki kırmızılığı ve bunun gibi her şeyi. Tıpkı sizin Sör David Attenborough’unuz ve onun BBC doğa belgeselleri gibi. Eğer o olsaydım, beni sansürlemeye kalkmazdın.”

“Ama o değilsin ve bunlar da hayvan değiller.” Redlaw, sertçe onun dirseğini tuttu. “Şimdi gidip kendimize bir otobüs bulalım.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

DOĞU 84. CADDE’DE, Kızıl Göz Takımı’nın geriye kalan beş üyesi, afallamış ve karamsar bir sessizlik içerisinde oturuyordu.

“Yani uzun lafın kısası şu ki,” dedi hoparlörden gelen ses. Bu kişi, işverenleri J. Howard Farthingale IlI’tü. “Porfiri Projesi şu andan itibaren sona erdiriliyor. Bundan memnun olduğumu söyleyemem ve sizin de memnun olmadığınızı tahmin ediyorum. Ancak benim elimden gelen bir şey yok. Benden daha yüksek bir otorite bu konudaki sözünü söyledi ve benim de onun sözünü dinlemem gerekiyor. Sizi PP-66’dan kurtarma sürecine hemen başlamamız gerekiyor. Bu da, gittikçe azalan dozlarla ilerleyecek bir program demek. Böylece, birden bırakmanın getirdiği şok etkisi ve formülden uzaklaşmanın fizyolojik yan etkileri olasılığı olmayacak ve eğer olursa da en düşük seviyeye indirilecek. Teknisyenler size bu süreçte tüm desteği ve yardımı sağlayacak. Tahminimizce, bir hafta ya da on gün içerisinde, nasıl desem, temiz olacaksınız ve o andan itibaren de gitmekte özgürsünüz. Sorusu olan var mı?”

“Evet Efendim.” dedi Teğmen Giacoia. “Benim var. Bu şartlar altında, ödeme durumu nedir?”

“Eğer kontratlarınıza bakarsanız, orada işten çıkarılmayla ilgili bir madde olduğunu göreceksiniz. Her biriniz oldukça cömert bir tazminat alacaksınız. Adam başına otuz beş bin dolar civarında, rütbeye göre ölçeklendirilmiş olacak. Başka soru var mı?”

“Evet.” dedi Abbotts. “Larousse’a ne olacak? Corpus Christi’de bir eski karısı ve oğlu vardı. O kaltak nafaka ödemeleriyle onun kanını emiyordu, fakat o katlanıyordu çünkü oğlunu seviyordu. Onlara biraz ekstra ödeme yapacak mısınız? Kyle görev esnasında öldüğünden?”

“Er Larousse’un ardında bıraktıkları kayıplarından dolayı yeterli derecede ödeme alacak.” dedi Farthinhale. “Bu da kontratta yazılı. Bu kadar mı? Başka bir şey var mı?”

Kıdemli Subay Berger kamburlaşmıştı. Bir işaret parmağının tırnağının altını, diğeri ile dikkatle kazıyordu. Orada oturan beş asker içerisinde,

Farthingale’in söylediklerinden en çok etkilenen o gibi görünüyordu.

Kaşlarını çatarak kafasını kaldırdı. “Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, Bay Farthingale.” dedi.

“Tabii.”

“Yüzbaşı Jacobsen ile ilgili söylediklerinizi doğru mu duydum? O öldü mü?”

“Korkarım çıkarılabilecek tek sonuç bu.”

“Ve” -Berger’in sesi hafifçe çatladı- “vampirlerin peşine tek başına düşmüştü?”

“Doğru. Ona bunu yapmamasını tavsiye ettim, en çok da...”

“En çok da vampirlerin bir insan müttefiği olduğu için. Larousse’u vuran şu Ingiliz adam.”

“Aynen öyle. Yüzbaşı’yı da yakaladı.”

“O zaman Efendim,” dedi Berger, gergin dudaklarıyla oldukça soğuk bir şekilde, ‘‘gidip o piç herifi yakalayıp ona kimlere bulaştığını göstermiyi önerebilir miyim?”

“Bunu önerme hakkın var.” dedi Farthingale. “Yarım saat önce olsa, buna şüphesiz ki memnuniyetle evet derdim. Ancak, daha önce bahsettiğim benden daha yüksek bir otoriteye sahip kişi nedeniyle, artık böyle bir şeye izin veremiyorum. Porfiri sonlandırıldı ve mesele kapandı. Hislerin ne olursa olsun -ve inan bana onları paylaşıyorum- benim gözetimimde onlara göre hareket edemezsin. PP-66 vücudundan tamamen temizlendiğinde ve artık direkt olarak benim emrimde çalışmadığında istediğin zaman intikam alabilirsin, bu seni ilgilendirir. Eğer o zamana kadar beklemeyi kabul ediyorsan, sana herhangi bir şekilde karşı çıkmam. Hatta seni alkışlarım. Ancak bu arada, bu meseleyi ertelemekten başka bir şansın yok.”

“Hepsi bu mu? Konuyla ilgili son sözünüz bu mu?”

“Bu, Kıdemli Subay Berger.” Farthingale’in sesi gergin duyuluyordu. “Elimde olan bir şey değil. Keşke böyle olmasaydı, ama durum bu. Hepinize hizmetlerinizden dolayı teşekkür ederim. Şimdi kapatmam gerekli.”

BERGER, hoparlördeki yeşil ışığın sönmesini bekledi.

Sandalyesinden kalkmakta olan Abbotts'a "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Aa, dinlenme odasına? Burada işimizin bittiğini sanıyordum."

"Bitmedi. Otur yerine."

Sesinin tonundaki bir şey, Abbotts'un hemen tekrar yerine oturmasını sağladı.

"Yani bu işi burada bırakacağız, öyle mi?" dedi Berger. "Olanları içimize atıp hayatımıza devam edeceğiz?"

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" dedi Topçu Çavuşu Child. "Adam gayet açık konuştu. Oyun bitti."

"Jacobsen -Yüzbaşı- öldü."

"Ve?"

"O bizim komutanımızdı." dedi Berger. "Bu Redlaw denen adam onu güneş ışığında yanmaya terk etti. Korkunç, onurlu olmayan bir ölüm. Bu hoşunuza gidiyor mu?"

Giacoia yüzünü buruşturdu. "Epey kötü bir durum. Yüzbaşı'nın dövüşme şansı bile olmamış gibi görünüyor."

"Ben bir misilleme saldırısından yanayım." dedi Onbaşı Lim, yaralı kolunu ovarak. "Jacobsen'i severdim. Ona saygı duyardım. Öyle ölmeyi hak etmiyordu."

"Kyle da aynı şekilde." dedi Abbotts. "Zavallı herif kanalizasyonda boğuldu."

"Ancak," diye devam etti Lim, "ne yapacaksak, Porfıri'den arınana kadar beklemesi gerekecek."

"Öyle mi?"

"Patronu duydun."

"Evet, duydum. Ama düzgünce dinliyor muydum?"

“Yani, onu duymazdan gelmemiz gerektiğini söylüyorsun.” dedi Child.

“Eğer bu işi doğru düzgün yapmak istiyorsak, şu an doğru zaman demek istiyorum. Oyalanırsak Redlaw kaçıp gider. Çok yakında onu kaybedeceğiz. Ayrıca bir hafta içerisinde tekrar sıradan insanlar olacağız.”

“Kendi adına konuş.” dedi Child sırıtarak. “Bende sıradan olan hiçbir şey yok.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Geliştirilmemiş olacağız. Kuvvetimizi, üstünlüğümüzü kaybedeceğiz. Öte yandan...” Berger sırayla hepsine baktı. “Eğer bugün, gücümüz yenindeyken ve yeteneklerimizin doruğundayken Redlaw’un peşine düşersek, onu yakalamak ve hesabımızı görmek için şansımız epey yüksek olur.”

“Onu ciddi ciddi mahvedebiliriz.” dedi Child.

“Aynen.”

“Evet, ama bekleyin bir dakika.” dedi Giacoia. “Jacobsen ve Larousse sanırım iyi adamlardı, fakat aramızdan bir iki kişiyi temizledi diye gidip birini temizleme hakkımız var mı? Demek istediğim, burası Irak ya da Afganistan değil. Bastırılması gereken fanatik çarşaflı teröristlerden bahsetmiyoruz.”

“Donanma Kaplanları Osama’yı temizledi.” dedi Abbootts. “Ve hatırladığım kadarıyla kimse ağlamadı. Amerikalıları öldüren herkes, özellikle de yabancıysa, meşru bir hedef haline gelir.”

“Ama bu farklı. Elbette bazı kayıplar olacak. Bu beklenmiyor muydu? Kimse bunun risksiz bir iş olduğunu söylemedi. Ama seferberlik artık sona erdi ve bize yerimizde durmamız emredildi.”

“Bir sivil tarafından.” dedi Berger. “Ki o da Redlaw’un öldüğünü görmenin kendisini memnun edeceğini söylemekten çekinmedi.”

“Sadece direkt olarak onunla bağlantılandırılamayacağı sürece.” dedi Lim.

“Ve bu da ona siktir git dememiz gerektiğinin nedenlerinden biri.” dedi Berger. “Elimizdekini, Farthingale’in bize verdiklerini, kullanabilecek durumdayken kullanalım. Bunu bugün yapalım ve doğru düzgün yapalım.

Jim Jacobsen'in ve Er Larousse'un anısını onurlandıralım. Kızıl Göz Takımı için son bir seyahat. Belki, emin olmak için kanımızda ekstra bir PP-66 dozu ile. Kimler benimle? Ellerinizi kaldırın."

Abbotts'un eli hemen yukarıya kalktı. Onu, Child'ınki ve Lim'inki izledi. Geride sadece Giacoia kalmıştı.

"Teğmen?" dedi Berger. "Birlik komutanı artık sensin. Bu görevi yönetecek misin?"

Giacoia, sakalını sıvazladı. Onunla gurur duyuyordu, alnındaki azalmakta olan saçları telafi etmesine yardımcı oluyordu.

"Lanet olsun." diye iç geçirdi. "Öyle yapacağım gibi görünüyor."

Berger'in gözleri zaferle parladı.

Redlaw'u öldürecek kişinin içlerinden hangisi olacağı umrumda değildi. Adamın ölmesi ve onun izleyecek olması yeterliydi. Ancak eğer, tesadüf eseri, Redlaw'u -sevgilisini öldüren kişiyi- kendi merhametine kalmış bir şekilde bulursa, hiç acele etmeyecekti. İşi yavaşça ve güzelce halledecekti. Parçalamalar, çekip koparmalar ve yarılmalar olacaktı ve durumun her uzun, bitkin ve kana bulanmış dakikasının tadını çıkaracaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

YEMEK YENİLEBİLECEK yalnızca birkaç yer açıktı. Red-law ve Tina, nihayetinde 24 saat açık bir McDonald’s buldular ve Tina mideye arka arkaya iki Big Mac indirirken, Redlaw’da sanki henüz patlamamış bir bombaymış gibi inceleye inceleye bir Egg McMuffin ile uğraşıp durdu.

Daha sonra zorlu yolculuklarına kuzeye doğru devam edip, Meatpacking Bölgesi’nin bir zamanlar dışlanmış, şimdi ise moda olan muhitlerine doğru ilerlediler. Her sokakta, ev eşyası ve zanaat ürünleri satan dükkanlar, sanat galerilerinin ve modaya uygun antika dükkanların arasına serpiştirilmişti. Tina, böyle bir mahallede yaşayıp zengin ve şık insanlarla haşır neşir olmayı çok arzuluyordu. Kamerasında kayıtlı olan görüntüler dolayısıyla, bu hedefi artık eskisi kadar uzak görünmüyordu.

Miguel’in tarif ettiğinden çok da uzak olmayan bir yerde otobüs istasyonu duruyordu. Bir kırtasiye dükkanının önünden geçtiler. Üst kattaki dairede oturan dükkan sahibi, Redlaw ve Tina oraya yaklaştığında kapının kilidini açıyor ve güvenlik kepenklerini kaldırıyordu. Redlaw, onu selamladı ve onun siyah kovan kağıdı ile koli bandı satmakta olduğunu fark etti. Tina’nın eline bir tomar para sıkıştırdı.

“Bununla ne yapacağım?” diye sordu Tina.

“Şu kağıttan ve banttan al. ikisinden de ne kadar alabilirsen. Bir de makas.”

“Ne için?”

“Bir düşün.” dedi Redlaw. “Gün ışığının içeri girmesine izin veren bir sürü camı olan büyük bir araçtan bahsediyoruz.”

“Hı?” dedi Tina ve sonra da. “Ahh, evet, anladım.”

“Bu işi çöz. Ben de bu arada gidip ulaşım aracımızı tedarik edeyim.”

Tedarik etmek? diye düşündü Tina, sonra da dükkanın sahibinin hala onları duyma mesafesinde olduğunu fark etti. “Tamam. O zaman benim yardımıma ihtiyacın yok?”

“Yalnızca birimiz olursa daha iyi olur.”

“Çünkü ben sana yük olurum. Aptal Tina yanlış bir şey yapabilir.”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Ama öyle düşünüyorsun. Seni tanıyorum, Redlaw.”

“Hayır.” Redlaw sesini alçalttı. “Sadece göz kulak olmak için kendimden başkasının olmamasını tercih ederim. Sıkıntılı bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı.”

“Her neyse. Hadi yaylan.” dedi Tina sert bir şekilde. “Git o erkekçe işini yap. Ben alışverişi halledeceğim. Çünkü kızların yaptığı şey bu, değil mi? Alışveriş.”

Redlaw, halihazırda uzaklaşmaya başlamıştı. “Yirmi dakika.” dedi dönüp bakmadan. “Gelip seni alacağım. Burada bekle.” “Elbette canım!” diye bağırdı Tina onun arkasından, yapabildiği kadarıyla bir üst sınıf İngiliz eşini taklit ederek. “Benim Harrods’ta işim bitince, sen Rolls’u getirirsin.”

Dükkan sahibi, alaycı bir şekilde güldü. “Kimi seveceğimizi seçemiyoruz, değil mi?”

Tina gözlerini devirdi. “Iyyy. Lüütfeeen.”

“O sizin..?”

“Hiçbir şeyim değil.”

“Ah, Tanrım. Özür dilerim. Ben ikinizin o şekilde didiştiğinizi görünce öyle sandım.”

“Sanki bu Herman Munster’dan daha iyisini bulamazmışım gibi.”

“Ama o aksam,” dedi heyecanla kadın. Mor giymek için doğmuş, topluca hippimsi kadınlardandı. “Muhteşem.”

“İnanın bana, hanımefendi, tüm İngilizlerin salatalıktı sandviçler ve Kraliçe’yle bahçe partileriyle ilgili olduğunu düşünüyorsanız, değiller. Eğer bu adama dayanarak yargılayacaksak, İngilizler, gezegendeki en çatlak lanet olası heriflerdir. Şimdi, sizden bir şeyler alayım mı, almayayım mı?"

“Tabii ki. Buyrun.”

Ancak dükkanın içerisine girdiklerinde, Tina'nın aklına bir fikir geldi. Yirmi dakika. Bu tam da yeterli miktarda bir süreydi.

"Afedersiniz," dedi dükkan sahibine, "kullanabileceğim bir tuvaletiniz var mı?"

"Elbette. Şu kapıdan girin, arkada. Benim de bu arada sizin için kağıtları ve bantları hazırlamamı ister misiniz?"

"Çok iyi olur."

TINA, klozet kapağının üzerine bir elinde kamera, bir elinde BlackBerry ile oturdu. İki cihaz, bir USB kablosuyla birbirine bağlanıyordu. Media Sync aplikasyonunu kullanarak, kameradaki verileri BlackBerry'ye transfer etti ve formatı H.264'e dönüştürdü. Her klibe "Ham Görüntü, Düzenlenme ve Açıklama Yapılacak" diye bir altyazı koydu ve daha sonra görüntüleri tanıtmak için kısa bir yazı hazırlardı:

Kene'den Yeni Sohbet — Manhattan'ın Vampirleri

Buradaki şeyler gerçekten de harika, kameramdan direkt olarak çıktı. Tarihi kontrol edin. Gördüklerinize inanamayacaksınız, ama hepsi %100 gerçek!

Yayınla düğmesine bastı ve derin bir nefes verişle, neredeyse yeni doğum yapmış gibi bir rahatlama soluğuyla arkasına yaslandı.

Vampirlerin görüntülerini bir an daha bekletemezdi. Bu çok büyük, çok önemli, çok ağır bir şeydi. Paylaşılmak istiyordu. Redlaw'la yaptığı, o New York'ta işini bitirene kadar sanal aleme tek bir kare bile yüklememe anlaşmasını boşverebilirdi. Zaten daha ne kadar birlikte takılacaklardı ki? Uzun süre değil. Muhtemelen, aceleci davrandığını fark etmeyecekti bile. Sadece, vampirlerinin güvenliğini sağlamaya odaklanmıştı. O zaman, Tina'nın şöhret ve para yoluna planlanandan biraz daha erken çıkmasının ne gibi bir zararı olabilirdi ki?

Dükkanın ana bölümüne, dükkan sahibinin bir sürü kocaman kovan kağıdı rulosunu ve bir yığın koli bandını paketlemekte olduğu bölüme gitti.

"İşte buradasınız." dedi kadın Tina'ya. "Elimdekilerin hepsi bunlar. Hiçbir şey bırakmadınız. Umarım planladığınız şey için yeterli olurlar."

Tina, Redlaw’un parasının bir miktarını tezgahın üzerine bıraktı ve satın aldıklarıyla dışarı çıktı. Saatine baktı. Redlaw’u son gördüğünden beri yirmi beş dakika geçmişti. Yirmi altı.

Geç kalıyordu. Neyin peşindeydi? Neden gelemiyordu?

Yirmi Altıncı Bölüm

REDLAW, sanki kocaman bir yapbozun parçalarıymış gibi duran, sıkışık bir şekilde yerleştirilmiş en az elli sarı okul servisi saydı. Hepsi, kalın kardan bereler giymişti.

Çite tırmanması yeterince kolaydı. Tel örgü, kararlı bir tırmanıcının kullanması için çok fazla tutacak ve ayak basacak yer sağlamasından dolayı, garip bir engel türüydü. Bir anlamda, kendi kendine yeniliyordu.

Dikenli tel, yukarıya çekilmişti, fakat ekonomik olarak kullanılmış ve en üste tek bir kordon olarak burularak bağlanmıştı. Redlaw, eldivenli elleriyle kıyafetini takmadan ve kendini yaralamadan onu tutup üzerinden geçmeyi ve diğer tarafa düşmeyi başarmıştı.

Kar, inişini yumuşatıp, dizlerine yardımcı olmuştu. Küçük merhametler.

Denetçinin treylerden bozma yanları alüminyum kaplı kulübesine doğru sessizce yürüdü ve pencereden içeriyi görebilmek için parmak ucuna yükseldi. İçeride kimse yoktu. Miguel'in tahmin ettiği gibi denetçi, başka kimse çalışmadığı için çalışmıyordu.

Kulübenin içerisinde bir sürü anahtar, bir askıdan sarkıyordu. Redlaw, etrafa bakıp kapıyı zorlayıp açabilmek için bir inşaat demiri ya da onun gibi bir şey aradı.

O esnada da gözüne, yakınlarda, iki sıra otobüsün arasında bulunan bir köpek kulübesi ilişti.

Bu, büyük bir köpek kulübesiydi. Girişte Zoltan kelimesi yazılıydı.

Büyük, boş bir kulübe.

Köpeğin gelmekte olduğunu, son anda duydu. Gizlice arkasından yanaşmıştı. Havlamamıştı, fakat onu sinsice izlemeyi bırakıp koşmaya başladığında patileri karda ses çıkarmıştı.

Redlaw, onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndü. Köpek, kocaman bir yaratık, iri bir çoban köpeğiydi. Gerdanı kat kat olmuş ağzı kocaman

açıktı, dişleri korkutucuydu ve kanlı gözleri kötücül ve tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Redlaw'un aklına hemen Hendon'daki bir eğitim modülü geldi: tehlikeli bir köpekle karşı karşıya kaldığınızda yapılacaklar. Bu, otuz sene önce, o saf ve genç bir polis akademisi öğrencisiyken gerçekleşmişti, fakat öğrendiği teknikler dün gibi aklında kalmıştı.

Çoban köpeği Zoltan atıldı.

Redlaw'un sol kolu yatay bir şekilde yukarı yükseldi.

Boğazımzdansa, kolunuz olması daha iyi. K9 antrenörü eğitmen böyle söylemişti. Bir elinizi kaybetmeyi güze alabilirsiniz, ama soluk borunuz için aynı şey söylenemez.

Çoban köpeğinin çenesi, Redlaw'un ön koluna tutundu. Askeri üretim fazlası parkanın kalın kumaşı, onu ciddi bir yaralanmadan kurtarmıştı. Isırığın baskısı oldukça kötüydü, neredeyse kolunu marangoz tezgahı mengenesine kaptırmak gibiydi ve köpeğin dişlerinin etine saplandığını hissedebiliyordu. Ancak, köpeğin çok daha kötüsünü yapabileceğini de biliyordu. Şimdiye kadar ucuz atlatmıştı.

Bir adrenalin seli, Redlaw'un her şeyi netlikle görmesine neden oldu. Şu anda yapması gereken her hamle, kafasında detaylı bir şekilde belirlendi ve hayatta kalmak için bir yapılacaklar listesi ortaya çıktı. Tek bir şeyi yanlış yaparsa, köpek bunu ona pahalıya ödetirdi.

Çoban köpeği, kolunu çekiştirip, onu kendi seviyesine indirmeye çalışıyordu. Redlaw, onun devasa ağırlığına karşı kendini yukarıya çekti. Köpek, ondan daha güçlüyü, fakat eğer onu arka ayakları üzerinde tutmaya devam ederse, dengesi bozulacak ve ona karşı o gücü kullanamayacaktı.

Sağ elinin baş parmağını çıkardı, kaskatı hale getirdi ve hiç tereddüt etmeden köpeğin sol gözüne batırdı. Parmağı göz yuvasının içine girerken ve göz küresini yerinden çıkarmak için bükerken, garip klinik bir ayrılma hissetti. Pelte gibi göz küresi, ıslak bir çat sesiyle serbest kaldı ve arkasında sinir dokusuyla kıkırdak bıraktı.

Zoltan'dan acıklı bir uluma çıktı ve aynı anda Redlaw'un kolu serbest kaldı. Köpek, inleyerek ve kafasını sallayarak geri çekildi. Hala yerine bağlı

olan göz küresi oraya buraya sallanıyordu. Karın üzerine kan damlıyordu.

Aslında, mesele kapanmalıydı. Gözünün çıkmasının verdiği şok, köpeği çaresiz bırakmalı, sinir sisteminin işleyişinin durmasına neden olmalıydı. Hatta köprek, kalp krizi geçirip ölebilirdi bile.

Köpek ya bunu bilmiyordu ya da ortalama av köpeklerinden daha amansız bir malzemeden yapılmıştı.

Kendini toparladıktan sonra, kötücül bir şekilde homurdandı. Geriye kalan sağlam gözü, Redlaw'a şeytani bir nefretle baktı.

Sonra da tekrar Redlaw'un üzerine atıldı.

Eğer diğer her şey başarısız olursa, demişti köpek modülündeki eğitmen, hayvanı boğmanız gerekli. Eğer yeteri kadar büyükse, bunu yapmanın en iyi yolu... Ve yöntemi bir cansız köpek mankeni üzerinde göstermiş, Redlaw dahil tüm öğrenciler suratını buruşturunca, Emin olun, mesele hayatınız olunca iki kere düşünmeyeceksiniz, demişti.

Redlaw da iki kere düşünmedi. Kolu uzanmış ve parmakları piramit gibi aralanmış bir şekilde, sıçrayan köpeği karşıladı ve eliyle doğruca açık ve salyalı ağzı hedef aldı.

Köpeğin gücü Redlaw'u yere düşürdü, fakat aynı zamanda Redlaw'ın kolunun köpeğin ağzından içeri daha derine gitmesine; bilekten dirseğe kadar olan mesafesinin yarısına kadar kolun içeri girmesine neden oldu. Redlaw, köpeğin boğazının derininde, elini top yaparak bir yumruğa çevirdi. Köpek onun üzerindeydi, fakat kolu onun gırtlağının içerisinde sabitlenmişti. Pençeleri göğsünü tırmalıyordu. Kafasını sağa sola sallıyor, umutsuzca tıkanıklığı açmaya çalışıyordu. Redlaw, köpeğin kaslarının ön kolu atrafında gerildiğini hissedebiliyordu.

Zoltan'ın sağlam gözü, panik ile parlamaya başladı. Serbest kalma çabaları zayıfladı. Oksijen mahrumiyeti onu ele geçirirken, bütün bedeni irkildi. Aniden, Redlaw'un kolu hala içindeyken yan tarafına doğru devrildi. Bedeni spazm geçiriyordu ve bacakları seğiriyordu. Nihayetinde gözü, meşum parlaklığını yitirdi ve buğulandı. Bağırsakları da serbest kaldı ve karın üzerine dışkısını bıraktı. Son bir güçlü kas çabasından sonra, köpek hareketsiz kaldı.

Redlaw, kolunu dikkatlice yaratığın içinden çıkardı. Parkasının kolu yırtılmış, tükürükle ıslanmış ve kanlıydı; ayrıca dişlenmeden dolayı içindeki dolgu malzemesinin bir kısmı dışarıya çıkmıştı. Isırıldığı yerlerdeki acı, harekete geçmeye başladı. Sersem gibiydi. Karda arkasına yaslandı, nefesinin ve kalp atışlarının normalleşmesini bekledi.

“Tanrım,” dedi gökyüzüne bakarak, “biliyorum, insanları test etmek; onları, neyden yapıldıklarını öğrenmeleri, uyumlu olmaları ve daha güçlü hale gelmeleri için kaderin ateşlerinde denemeye tabi tutmak gibi bir huyun var. Ama bu?” Ölü köpeğe doğru elini savurdu. “Her şeyin üzerine bir de bu? Ciddi olamazsın.”

Gökyüzünden, bitmek tükenmek bilmeyen beyaz rahmet kar yağışından başka bir cevap gelmedi.

KULÜBENİN KAPISINI açmak için bir şey arayışı sonuçsuz kalınca Redlaw, Cindermaker’ın kabzasıyla pencerelerden birini kırma yoluna gitti. Uzandı, kapı sürgüsünü açtı ve içeri süzüldü.

Otobüs anahtarları, araçların boyutuna göre dizilmişti ve hepsinde plakaların yazılı olduğu bir etiket vardı. Redlaw, yalnızca sekiz, Tina’yı da sayınca dokuz yolcusu olduğundan, çok büyük bir araca ihtiyacı olmadığını düşündü. Ayrıca, küçük bir otobüs hem daha kolay sürülür hem de daha hızlı olurdu.

Kısa bir süre içerisinde, on iki koltuklu, motoru titreyen ve homurdanan ve arkada dizel dumanı bırakan bir aracın direksiyonunun başındaydı, içerisi, vanilyalı oda parfümü ve çocuk teri kokuyordu.

İstasyonun kapısı, asma kilit ve zincirle kilitlenmişti. Her ikisi de göründüğünden daha sağlamdı ve otobüs, üçüncü kez kapıya çarpana kadar açılmadılar.

Redlaw, Tina ile kırtasiye dükkanının önünde buluştuğunda, onun söylediğinden on dakika geç geldiği için canının sıkkın olduğunu düşündü. Ancak, sonuç olarak onu kızdıran şeyin otobüsün kendisi olduğu ortaya çıktı.

“Küçük bir otobüs?” diye bağırdı binerken. “Gidip küçük bir otobüs mü çaldın?”

“Ne olmuş yani? Büyüklerden birine ihtiyacımız yok ki.”

“Hiçbir fikrin yok, değil mi? Bu tip servisler, özel ihtiyaçları olan çocuklar içindir. Zihinsel ve bedensel engelliler içindir. Arka taraftaki tekerlekli sandalye için kullanılan aparatı gördün mü? Aklı başında hiç kimse bu tip otobüsler içerisinde hoş karşılanmaz.”

“Bir tane daha çalmak için oraya dönecek değilim.” dedi Red-law. “Bunu almak için yeteri kadar zorluk atlattım.” Sol kolunu işaret etti.

“Tanrım. Hale bak. Ne oldu?”

“Şöyle söyleyeyim, orada izin günü kullanmayan bir gardiyan vardı.”

“Acıyor mu? Açıyormuş gibi görünüyor.”

“Daha kötüsünü yaşamıştım.” Redlaw, okul servisinin kapısını kapatan manivela kolunu sol eliyle çekerken irkildi. Sonra da debriyaja bastı, vitesi değiştirdi ve arabayı sürerek kaldırımdan uzaklaşmaya başladı. “Görüyorum ki malzemelerimizi almışsın. Harika.”

“Evet, meraklanma, zamanımı iyi değerlendirdim.” dedi Tina. Redlaw, bilmediği bir aracı, oldukça karlı bir yolun yanlış tarafında sürüyordu, o nedenle de bu sözleri söylediğinde Tina’nın ağzının kenarından geçen küçük, umut dolu gülümseyişi fark etmek için zihni çok meşguldü.

Yirmi Yedinci Bölüm

FARTHINGALE, yavaşça göz kırptı.

“Tekrar anlat.”

“Hattın diğer ucundaki oldukça korkmuş olan Porfiri teknisyeni sertçe yutkundu, kendini toparladı ve “Gittiler, Efendim. Ve içimizden iki kişiyi de indirdiler. İndirdiler derken, öldürdüler demek istiyorum. Ben... Ben şanslı olanlardandım. Zamanında kaçmayı ve saklanmayı başardım ve beni yakalayamadılar. Ancak, çılgına dönmüşlerdi. Demek istediğim, zırdeli gibiydiler. Çok korkunçtu. Tam bir katliamdı.”

“Tam olarak açıkla.” dedi Farthingale. “Kızıl Göz Takımı size karşı zor kullandı...”

“Evet, Efendim.” Teknisyenin adı Dale Postma idi ve 26 yaşında bir MIT mezunuydu. “Başta bize iyi davrandılar. Neredeyse kibardılar. ‘Kusura bakmayın çocuklar, fakat bunu yapmak zorundayız. Bizimle iş birliği yaparsanız, kimsenin canı yanmaz.’ diyorlardı. Üzerlerinde teçhizatları vardı. Karşı çıkmaya çalışmayacaktık. Eğitimli ve silahlı katillere karşı bunu yapamazdık. Tanrı aşkına, biz laboratuvar inekleriyiz. Söyleneni yaptık.”

“Ve onlar da sizden yeni bir doz PP-66 istiyordu.”

“Evet ve Dr. Istamboulian, son dozdan bu kadar kısa bir süre sonra yeni bir dozun iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü söyledi ve Kızıl Gözlerden biri, sanırım Abbotts ‘Bu senin kararına bağlı değil, doktor’ gibi bir şeyler dedi ve onu kafasına bir kurşun sıkmakla tehdit etti. Böylece Istamboulian geriye çekildi, sonuçta o kimdi ki? Ve hepimiz tedavi odasına yollandık...” “Evet, evet.” dedi Farthingale sabırsızca. “Anladım. Uysal birer kuzu gibi onlara yeni doz verdiniz. Sonra ne oldu?”

“Onlara kırk dakika verdik, tekrar içeri girdik...”

“Bu arada benimle irtibat kurmayı düşünmediniz mi? Hiçbirinizin aklına olayların bu hoş olmayan akışının beni, patronunuzu bilgilendirmeye değer olduğu gelmedi mi?”

“Bunu yapmamamız emredildi. Kadın, eğer bunu yaparsak bize ödeteceğini söyledi. Ayrıca, bilseniz bile yapabileceğiniz çok fazla bir şey olmadığını düşündük.”

“Kadın? Kıdemli Subay Berger?

“Elebaşları oydu, Efendim.” dedi Postma. “Bu anlaşılıyordu. Diğerlerinin hepsi onun liderliğindeydi ve ona uyuyordu. Hatta rütbesi daha yüksek olmasına rağmen Giacoia bile.”

Kaltak, diye düşündü Farthingale. Demek o yüzden onları bilgilendirmek için yaptığı görüşme esnasında devamlı Jacobsen’den bahsedip durmuştu. Onların arasında bir şeyler olduğuna kuşkusu zaten vardı.

Berger sevgilisini kaybetmişti ve birinin bunun bedelini ödemesini istiyordu.

“Peki PP-66’yı aldıklarında” dedi, “nasıl bir tepki verdiler?” “Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bantları kopardılar. Onları,bildiğiniz parçaladılar. İki tanesi, Abbotts ve Lim, en yakınlarında duranımıza doğru atıldı. On sırada duran, ilk gider... Dr. Istamboulian... Ah, Tanrım... O ses. Etin yırtılması. Tanrım, sanki kanvas parçalanıyormuş gibi duyuldu. Sonra, sanki bir hortumdan geliyormuş gibi yere kan aktı ve onlar da kanı içmeye başladı. Hepsi delirmişti. Gözleri tamamen kırmızıydı, iblislerin gözleri gibi, neredeyse alevleniyordu.”

“Postma, kendine gel. ‘İblisler’, cidden mi?”

“Bay Farthingale, aylardır tanıdığım ve birlikte çalıştığım iki kişinin parçalandığını ve yendiğini daha yeni gözlerimle gördüm. Bana kendime gelmemi söylemeyin. Siz kendinize gelin!” “Biraz saygı...”

“Bak ne diyeceğim? Siktir git, saygıyı da sikeyim.” Postma, histerinin kıyısındaydı ve hızlı hızlı anlaşılmaz bir şekilde konuşuyordu, sesi tükenmiş çıkıyordu. “Sizin bu çılgın projeniz, insanları bir günlüğüne vampir yapmak. Her zaman bunun gelmiş geçmiş en kötü fikir olup olmadığını düşünmüştüm. Şimdi biliyorum.”

“Bu işe başlarken hiç böyle endişelerin olduğundan bahsetmemiştin ve sana önderdiğim yüksek maaşı kabul etmiştin.” “Öğrenciliğimden kalma

deli gibi borcum var. Kazanabileceğim her kuruş önemli. Ve piyasadaki işlerin, biyoteknoloji mezunları için bile nasıl olduğunu bildiğimden, lanet olsun, işe alım yaptıklarını bilsem Kuzey Kore'deki bakteriyolojik silahlarla ilgili bir işe bile başvururum. Dahası, muhtemelen buradan daha bile güvenli olur."

"Bana şunu söyle." dedi Farthingale. "Kızıl Göze Takımı nereye gitti? Dışarıdalar mı? Beşi birden?"

"Söylediğim gibi. Eşya dolaplarından birinin ardında saklanırken gittiklerini duydum. Asansörle zemin kata gittiler." "Güpegündüz."

"Tamamen sarılmış dürümdalar, bir şey olmaz."

"Demek istediğim. Hummer ellerinde değil. Gündüz gözüyle sokaklarda silahlar taşıyarak, tam bir askeri görünüm içerisinde geziyorlar. Fark edilmekten korkmuyorlar mı?"

"Herhangi bir şeyden korktuklarını sanmıyorum. Sanırım bunun ötesine geçtiler. Sadece çıkmak istiyorlar. Bitirmeleri gereken bir iş var, ne olduğunu bilmiyorum.

Ben biliyorum, diye düşündü Farthingale.

"Ve yollarına çıkan zavallı piçin de Tanrı yardımcısı olsun." diye ekledi Postma.

FARTINGALE, bu sefer telefonu ya da herhangi bir şeyi parçalamak istemiyordu. Donakalmış ve dehşete düşmüştü. Masasına oturdu ve az önce öğrendiklerini sindirmeye çalıştı.

Başkaldırı. Uygun kelime buydu. Kızıl Göz Takımı isyan çıkarmıştı.

Kimin peşinde olduklarını ve bunun nedenini biliyordu. Ancak bunun bir faydası yoktu. Redlaw'u öldürmeleri, her zaman hoş karşılayacağı bir şeydi. Ancak şu anda değil. Bu şekilde değil. Eğer Başkan öğrenirse...

Hayır, burada bir eğer yoktu.

Başkan, Kızıl Göz Takımı'nın serbest ve kontrolden çıkmış olduğunu öğrendiğinde, Farthingale düşünülebilecek en derin boka batmış olacaktı. Guantanamo hakkındaki o tehditler, muhtemelen abartıydı, bir başkanlık kasılmasıydı. Dünyanın lideri olmak, gezegendeki en büyük çüke sahip

olmak gibi bir şeydi ve eğer onu arada bir dışarı çıkarıp insanların yüzüne tutamayacaksanız, ne anlamı vardı?

O zaman, evet, belki Gitmo'da hapis yatmayacaktı, ama şüphe yok ki durumun çok sert sonuçları olacaktı. Kızıl Göz hile yapmıştı ve bu Farthingale'in suçu değildi, fakat Başkan'a göre bu bardağı taşıran son damla olacaktı. Ardından bir tür kamu davası gelecekti. Farthingale'in pestilini çıkaracaktı.

Yanlış adamı kızdırdın, seni aşağılık mirasyedi herif.

Lanet olası liberallerin sorununun bu olduğunu düşündü Farthingale. Ahlaki taviz meselesiyle başa çıkamıyorlardı. Kafalarında doğru ve yanlışla ilgili bir hayal dünyası vardı. Her şey ya biriydi ya da öteki, arada hiçbir şey yoktu. Tüm teknolojik ilerlemelerin ve iş girişimlerinin geri tepme potansiyellerini değerlendiriyor gibi görünmüyorlardı. Risk olmadan ödül olmazdı. Bir liberal -ve sağlık hizmeti yenileme poliçesi ve yükselen hükümet harcamalarını karşılamak için arttırılan vergiler sistemiyle yükümlü biri, Beyaz Saray basın sözcülerinin ve akıl hocalarının söylediklerinin aksine bir liberaldi- her zaman kolay yolu, ortayı bulmayı, mutabakata varmayı; daha az direnişle karşılaşacakları yolları tercih ediyordu.

Öte yandan direniş, bir kuramın ya da bir doktrinin tek gerçek sınavıydı. Sahip olmaya değer her şey, önce, acılı fakat gerekli bir rafine sürecinden geçmeliydi ve atıkların ya da ikinci dereceden zararların her zaman önüne geçilemezdi.

Porfiri Projesi'nin geliştirilmesi de bu noktada mükemmel bir örnekti.

Proje'nin kökeni, Farthingale'in ITP teşhisine dayanıyordu. Farthingale, bir anda oldukça kişisel bir konu haline gelen kan hastalıkları üzerine kara kara düşünüyordu ve vampirizmin bu derdin devası olup olamayacağını merak etmeye başlamıştı. Zihninde bir sürü muhtemel bağlantı belirmeye başlamıştı.

Vampirler, kan ile besleniyordu. Kan onlara iyi geliyordu. Bir şekilde onları, fiziksel olarak üstün yırtıcı hayvanlar haline getiriyordu. Acaba vampir metabolizmasında kanı bir süper iksire dönüştüren, onlara güç, dayanıklılık ve uzun ömür bahşeden bir şey mi vardı? Ve eğer öyleyse, bu

şey insanları da geliştirmek için kullanılabilir miydi? İnsanların zayıflıklarını ve hastalıklarını iyileştirebilir miydi?

Şüphesiz ki bu, peşinden gitmeye değer bir araştırma alanı olarak görülüyordu. Daha da önemlisi, kendi durumuyla ilgili bir çözüm olasılığı vardı.

Aile vecizesi. Sanguis ordo est. Kan mezheptir.

Ancak belki de, kan aynı zamanda kardır.

İlk güçlük, vampir DNA'sım tedarik etmekti. Farthingale, birçok ilaç firmasının sahibiydi ve hepsinin AR-GE bölümlerini uygun gördüğü amaca göre yönetebilirdi. Ancak, beyaz önlükler içerisindeki insanların, gerekli materyaller olmadan yapabileceği çok az şey vardı.

Neyse ki, tanıdığı bir adam bu konuda ona yardımcı olabiliyordu. Nathaniel Lambourne, o esnada kendi evinde bir vampiri tutsak olarak tutuyordu. Denek V olarak adlandırdığı yaratığı, yaşayan ölü fizyolojisi üzerinde vazopresin etkilerini belirlemek için kobay olarak kullanıyordu.

Lambourne, Farthingale'in isteği üzerine Denek V'den doku ve kemik iliği örnekleri göndermişti. Karşılığında tek istediği ise, Farthingale'in bu tür üzerinde yaptığı herhangi bir pazarlanabilir keşiften yüzde 5 pay talep etmek olmuştu. Farthigale, bu payı yüzde 3,5'e düşürmeyi başarmıştı. Bu, kendisi, Lambourne ve Uona arasında işlerin işleyiş şekliydi. Hiçbir şey bedava yapılmazdı. Hiçbirisi iyilik ve iyi niyet gösterisi gibi kelimelerin anla-| mini bilmiyordu. Onların üçlü ilişkisi, karşılıklı güvensizlik ve ortak finansal çıkarlara dayalıydı.

Farthingale, eczacılık ve uygulamalı genetik üzerine doktoraları bulunan bir Ermeni olan Ghazar Istamboulian'ı, projeyi yönetmesi için görevlendirdi. Projeye nadir bir kan hastalığı olan "Porfiri"nin adını veren de oydu. Bu hastalığın semptomları, bir zamanlar onun vampirizmle ilişkilendirilmesine neden olmuştu.

Ortaçağ'da batıl inançlara sahip köylüler, kolaylıkla, dişlerinde ve idrarlarında aşırı kan pigmentasyonundan dolayı kızıllık olan ve derilerinde kabarcıklar oluşmasına neden olacak kadar ışığa duyarlılık geliştiren bu insanların, bölgedeki bir yaşayan ölü kan emici tarafından yakınlarda

ziyaret edildiği sonucuna varabilirdi. Bu temsil, esrarlı bir şekilde folklorle örtüşüyordu. En iyi tedavinin kalbe saplanan bir kazık olduğunu bile düşünmüş olabilirlerdi. Dr. Istamboulian, isim seçiminin harika bir ironi olduğunu düşünüyordu.

Meslektaşları, Denek V'den alınan örnekleri kurcalamış ve adım adım, kesin bir sonuca daha fazla yaklaşmıştı. Ancak bu, Farthingale'in umduğu sonuç değildi.

"Bu işler böyledir." diye yazmıştı Dr. Istamnoulian, Farthingale'e gönderdiği aylık durum raporlarından birinde. "Bir sonuç için uğraşırsın, fakat tesadüf eseri bir başka şey bulursun. Charles Goodyear, plastiğin daha kolay şekillendirilebilen ve uzun ömürlü bir biçimini araştırırken, acemice ocağa plastik, sülfür ve kurşun dökmüştü. Vay canına, vulkanizasyon. Henri Becquerel, radyoaktiviteyi, uranyum taşını ve fotoğrafik plakayı bir hafta boyunca aynı çekmecede saklayınca keşfetmişti. Bu planlanmamış bir olaydı, yalnızca güzel bir tesadüftü. Alexander Flemming, laboratuvar tezgahını bir gün temizlemeyince, geri döndüğünde kültürlerinin üzerinde bakteri öldüren mantar oluştuğunu görmüşü; penisilin. Porfiri Projesi'nde, kanın yapısına ve bağışıklık sistemine özel iyileştirmeler yapacak şeyler bulamıyoruz. Bulduğumuz şey, insanın fizyolojik kapasitesinin tamamını geliştirme vaadinde bulunuyor. Vampir DNA'sının bir bileşimini yaptık ve bu, geçici olarak alıcının DNA'sının yerine geçiyor. Onun vücutta dakikalar içerisinde yayılmasını sağlamak için hızlı hareket eden bir retorvirüsle taşınmasını sağlayabilir ve pakete, etkilerini belirli bir süre sonra, belki yirmidört saat içerisinde yok etmek için kendi kendini yok eden bir enzim ekleyebiliriz. Siz Amerikalılar'ın dediği gibi, çocuk oyuncağı."

Makaklar üzerinde yapılan deneyler, tepki verme sürelerinde, reflekslerde ve dışalgıda ve içalgıda -çevre ve benlik ile ilgili farkındalıkta- artış gösteriyordu.

"Ne yazık ki aynı zamanda da agresyon." diye yazmıştı Dr. Istamboulian. "İki tanesini tek bir kafese koyduğunuzda, eğer yakın bir ilişkileri yoksa, elinizde tek bir maymun kalması olasılığı çok yüksek. İnce ayarlar yapmaya devam etmeliyiz. Formülün neden olduğu şiddet dolu

eğilimleri azaltmanın bir yolu olmalı. Bu, basitçe, genomun ilgili yerlerini kırpma ve parçaları birleştirmeyle ilgili bir mesele.”

Dr. İstamnoulian, altmış beş kere çok yaklaştıktan sonra, nihayet sorunu çözdüğüne ikna olmuştu.

“Eğer dozlar dikkatli bir şekilde ölçülür ve uygulanırsa,” demişti Farthingale’e, “herhangi bit olumsuz taraf göremiyorum. Kana susama davranışı, insanlar birbirlerinden uzak tutularak çözülebilir. Agresiflik olacak tabii, fakat zarar verici bir türden değil. Kabul edilebilir parametreler içerisinde kalacak. Tabii, dövüş bağlamında, hiper uyarıcıların istendiği durumlarda kabul edilebilir diyorum; ve neticede dövüş, yarattığımız şeye uygun alan. Bu anlamda Porfiri, bu işin için en uygun araç.”

Öyle de olmuştu, ta ki tedaviyi gören insanlar işleri kendi başlarına halletmeye karar verene kadar.

Şimdi ölmüş olan Dr. Istamboulian, bir deneyi ne kadar yakından izleyip düzenlerseniz düzenleyin, her zaman bir öngörülemezlik unsuru olduğunu canını vererek öğrenmişti. Bu örnekte söz konusu unsur, insan doğası, disipline üstün gelen duygulardı.

Farthingale ise, her muhtemel durumda mahvolmakla karşı karşıyaydı.

Durumu kontrol altına al, dedi kendi kendine. Denetimi yeniden kazan. Kızıl Göz Takımı’nın iletişim kanalına, bilgisayarı vasıtasıyla erişmeye çalıştı. Askerlerle konuşabilirdi. Onlarla tatlı dille sohbet edebilir, doyurucu miktarlarda rüşvet önerebilir ve belki de onları, istemediği bir şey yapmadan önce vazgeçirebilirdi.

Onlara ulaşamadı. Ekrandaki mesajda, Şu anda bir sinyal alınamıyor, yazıyordu.

Kaskları da çıkarmışlardı. Lanet olası herifler, kendilerini ondan tamamen koparmıştı.

Tabii ki öyle yapacaklardı.

Farthingale kendini yalnız, çaresiz ve ahmak hissediyordu. Bunlar tanıdık olmayan, yabancı ve nahoş hislerdi.

Avukatları, muhasebecileri ve halka ilişkiler danışmanlarını aramanın zamanının geldiğini düşündü. Gardım almalıydı. Gelmekte olan fırtınaya hazırlanmalıydı.

Ancak, henüz kendine bunu yaptıramıyordu. Bu hareket, yenilgiyi kabul etmekle eş değerdi.

Hala bir şeyler olabilirdi. ‘‘Zenginlerin şansı” hala işe yarayabilirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

OKUL SERVİSİ, fabrikanın kuzey tarafındaki yükleme bölümünün önünde durdu.

Redlaw ve Tina arabadan inerken, bir silah patladı. Bir kurşun, beton yük rampasının üzerinden vınlayarak sekti. Tina, merminin kulağının yalnızca milimetrelerce yakınından vızıldayarak geçtiğine yemin edebilirdi.

Redlaw, çömeldi ve Cindermaker’ına uzandı. Tina’yı arkasına doğru iterek geri çekildi ve hem kendini hem de onu otobüsün arkasına sakladı.

“Özür dilerim!” diye biri bağırdı fabrikanın içinden. “İyi misiniz? Kimseyi vurmadığımı söyleyin.”

“Kimsin?” diye bağırdı Redlaw.

“Benim. Mary-Jo.”

“Peki Tanrı aşkına, neden bize ateş ediyorsun?”

“Size ateş etmek istemedim.” dedi vampir, üzgün bir şekilde. “Nöbet tutuyordum ve tüfek de burada duruyordu. Daha önce silah kullanmıştım ve eğer o vampir avcıları sizden önce gelirse...”

Redlaw, ayağa kalktı ve yük rampasının üzerine tırmandı. Mary-Jo Schaeffer, arkaya doğru açılan demir kapısı uzun süre önce sökülmüş ve hurda olarak götürülmüş antrede duruyordu. Yüzbaşı Jacobsen’in Colt AR-15’İ elinde kocaman kalmıştı.

“Birkaç sefer poligona gitmiştim.” dedi. “Birkaç saatimi harcamıştım.”

“Tabancalar?”

“Evet.”

“Yarı otomatik saldırı silahlarıyla ilgili deneyimin yok?” “Hayır.”

“Aptal.” Redlaw, tüfeği onun elinden aldı. “Kafamı havaya uçurabilirdin.”

“Tetiğin o kadar hassas olduğunu fark etmemişim.” diye itiraz etti Marry-Jo.

“Ya da, anlaşılan, arkada bir mermi olduğunu fark etmedin.” “Üzgünüm dedim.”

“Üzgün olman bir cesedin işine yaramaz.”

Mary-Jo oldukça üzgün görünüyordu. Shtrigasından sert sözler duymuştu ve bu canını yakmıştı.

Tina, ona karşı hafif bir şefkat hissetti. “Doğru olanı yaptığını düşünüyordu, Redlaw. Sözlü tokada gerek yok.”

“Fiziksel tokadı mı tercih ederdin.”

“Sadece söylüyorum.”

“Söyleme” diye çıkıştı Redlaw. “Eğer faydalı olmak istiyorsan, neden otobüsü güneş ışığı geçirmez hale getirmeye başlamıyorsun. Pencerelerin her santimine içeriden kağıt yerleştirilecek. On camda biraz boşluk bırak ki, arabayı kullanırken görebileyim. Bunu yapabilir misin?”

“Sanırım üstesinden gelebilirim.” diye ağır ağır konuştu Tina.

“Peki ben zanaat kraliçeliği yaparken, sen neyle meşgul olacaksın?”

“Tesisimizde kanı emilmiş bir ceset var. Onun ölü kaldığından emin olmak için kafasını koparacağım.”

“Ah.”

“Tabii eğer işleri değiştirmek istemezsen. Bunun yerine makas ve bantla uğraşmaktan büyük memnuniyet duyarım.”

“Yok yok. Böyle iyiyim.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

REDLAW, Jacobsen’in kafasını gövdesinden ayırmak için adamın kendi dövüş bıçağını kullandı. Bu, tüyler ürpertici bir işti, fakat Redlaw buna alışkındı. Kaslar ve kıkırdaklar, yirmi beş santimetrelik karbon ve krom çelik bıçağın altında kolayca yarılıyordu. Sonlara, iki boyun omurunu ayırana kadar fazla pislik ortaya çıkmamıştı, fakat ondan sonra renksiz beyin-omurilik sıvısı akmaya başladı.

Bıçağı, Jacobsen’in artıklarından temizledi. Güzel bir aletti. Jacobsen’in artık ona ihtiyacı yoktu. Redlaw, bıçağın kılıfını beline taktı ve koruma maksadıyla bıçağı oraya yerleştirdi.

TINA’NIN OTOBÜS PENCERELERİYLE işi bitmişti. Tüm kovan kağıtlarını, çift kat bantla yapıştırmıştı. Kağıtları, tam pencerelere oturacak şekilde kesmişti.

Arada bir, işini bırakıp BlackBerry’sini çıkarıyor ve internet sitesini kontrol ediyordu. Kene Sohbeti’ndeki ziyaretçi sayısı yükselmeye başlamıştı. Normal bir günde en fazla yarım düzine ziyaretçisi olurdu. Bu şaşırtıcı değildi; site yeniydi ve şimdiye kadar içeriğinde pek de öyle dünyayı sarsacak bir şey yoktu.

Öte yandan, işlenmemiş vampir görüntülerini koyduğu bir saat içerisinde, yüzden fazla ziyaretçisi olmuştu. Ve her baktığında da toplam sayı artıyordu. Ziyaretçiler yorumlar da bırakıyordu. Tabii, görüntünün sahte olduğunu iddia eden öngörülebilir huysuz ve kötümser tipler de vardı. Bunun, oyuncuların makyaj yaptığı, lens ve protez diş taktığı bir performans sanat projesi ya da bir Hollywood korku filminin tanıtımı olduğunu düşünüyorlardı. Ancak, bunların her biri karşılığında üç ya da dört kişi, görüntünün gerçek olduğunu anlıyor ve bunlar hakkında arkadaşlarına tweet atıp blog yazacaklarına hevesle yemin ediyordu.

Tina’nın tüm istediği, tüm ihtiyacı olan da buydu. Paylaşım, retweet etme, link verme, hashtag açma, filizlenen ilgi. Video küplerinin oldukça popülerleşmesini ve bir fenemon haline gelmesini sağlayacak, katlanarak giden bir zincirleme tepki. Küresel eşik kütlesine ulaştığında, artık Tina’nın fark edilmemesi mümkün olmayacaktı. Sürekli reddedilme ve göz ardı edilme dönemi bitecekti.

Nihayetinde otobüsün içi tamamen karanlık olmuştu; bir zarf büyüklüğünde bir boşluk bıraktığı direksiyonun ön tarafı hariç, hiçbir yerden en ufak bir ışık içeri girmiyordu.

Ziyaretçi sayacı 1000'e ulaştı ve yükselmeye devam etti. Üstelik bu, Tina'nın hayal etme cesareti gösterdiğinden çok daha hızlı bir şekilde ve şaşırtıcı bir süratle gerçekleşiyordu.

Midesinde hissedebiliyordu. İşte oluyordu. İnternet sitesi dalgalar yaratıyor ve o dalgalar uzaklara yayılıyordu. Tina "Kene" Checkley, büyük bir başarıya ulaşmak üzereydi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TOPLU HALDE hareket ediyorlardı, fakat bir sürü gibi değillerdi. Av köpeklerine ya da kurtlara benzemiyorlardı. Organizlerdi. Eğitimleri, köklerine işlemişti ve hala egemen durumdaydı. Her zaman, dört tanesi beşincisinin etrafında savunma amaçlı bir dörtgen oluşturuyordu. En öndeki adam yola lidelik ediyordu. En arkadaki adam, düzenli aralıklarla arkasını kolluyor ve birkaç adım geri geri yürüyordu.

Central Park'ı geçtiler. Çoğunlukla ormanlık alanda kalıp, kayaları ve kış mevsiminin çıplak bıraktığı ağaçları gizlenmek için kullandılar. Su deposunun orada bir koşucuyu korkuttular. Adam, bacaklarının müsade ettiği kadar hızlıca koşarak ve çığlık atarak kaçtı. Ancak fazla uzağa gidemedi. İki tanesi ona yetişip adamı etkisiz hale getirdi. Onu yere yatırıp parçaladılar.

Belvedere Kalesi'nin yakınında kartopu oynayan gençler onları fark etti. Telefonlarına uzandılar ve kayıt yapmaya başladılar. Bu, yaptıkları son şey oldu.

Parkın diğer tarafında bir polis aracı durdu. Sirenleri ötüyordu. İçerisinden tabancalarını çekmiş iki memnur çıktı. Tek bir mermi sıkmak için bile yeterince hızlı değillerdi. Bağırsakları boşaltılmış mideleri, buz gibi havada buhar çıkardı.

Askerler, şehrin batı tarafında rahatça koşuyordu. Yorulmak ve durmak bilmiyorlardı.

Yollarına çıkan herkes ölmemişti. Bazıları yalnızca sakatlanmış ya da bayıltılmış veya hastanelerin kritik hastalar listesinde bırakılmıştı.

Manhattan'da askerler. Karla kaplı sokaklarda ilerliyorlardı. Arkalarında vatandaşları yaralı bir şekilde uzanmış olarak bırakıyorlardı. Ancak onlar, aslında askerden daha fazlasıydı.

Katıksızlardı. Kuşkulardan ve endişelerden arınmışlardı. Mutlak bir basitlik dünyasında hareket ediyorlardı. Yaşam, temel şeylere indirgenmişti.

Amacına ulaş. Yoluna çıkanları ortadan kaldır.

Hummer'a ulaştılar. Onu bir GPS konum belirleyici ile bulmuşlardı. Jacobsen'in kokusu, aracın her yerine sinmişti.

Hummer'ı karın içerisinden elleriyle çıkardılar. Motor, ilk denemede çalıştı. İçeriye oturdular.

Jacobsen'in son yolculuğu çok net bir şekilde havaya yazılmıştı, kokusu o kadar canlıydı ki, neredeyse bir rengi vardı.

Hummer hareket etti ve Manhattan'ın her yerinde sirenler çaldı ve kar, kırmızıyla lekelenmişti.

Otuzuncu Bölüm

VAMPİRLER birer birer yük rampasının üzerinden atlayıp, yükleme bölümünden okul servisinin arkasına geçiyordu. Arka kapıya doğru dalıyorlar ve karanlık hale getirilmiş iç mekana doluşuyorlardı. Güneş alçalmış ve bulutlarla kapanmıştı ve fabrikanın gölgesi altındaydılar. Hızlı hareket ettikleri sürece, yanma riski azdı.

En sonuncuları olan Miguel, güvenli bir şekilde araca binice, Redlaw kapıyı kapattı ve koridordan yürüyüp ön taraf geçti. Ti-na, şoförün tam arkasındaki koltuğu almıştı. Yan kapıya giden basamakların üzeride Jacobseıı'in silah zulası yığılmış bir şekilde duruyordu.

“Özel eğitim ekspresinde herkes yerini aldı.” dedi Tina. “Bir sonraki durak, müzikle terapi dersi.”

Redlaw, ona bir bakış attı.

“Ne?” dedi Tina. “O çatık kaşlar da neyin nesi?”

“Uygunsuz oldu.”

“Bazı insanların espri anlayışı yok.”

“Tam anlayamadım. Ne demiştin?”

“Hiç. Sadece, fısıldayarak söyleniyordum. Senin hakkında.” Redlaw, sürücü koltuğuna yerleşti. “Alışık olmadık bir şekilde iyi bir ruh halinde gibisin, Tina.”

“Neşeliyim. Neşeli olmakta bir sorun yok. Otobüs gezisi. Yaşasın.” Yumruklarını, sanki ponponları olan bir amigo kız gibi havaya kaldırdı. “Bir şarkı bilen var mı? ‘Bingo’ya ne dersiniz? Ah...”

Yüzünü buruşturan Redlaw, motoru çalıştırdı. Vitesi, sert ve gürültülü bir şekilde bire aldı.

“Hey!” diye bağırdı Miguel. “Kıza dikkat et. Böyle yapmaya devam edersen vitesi kıracaksın.”

“Keşke vites çubuğunu doğru tarafa koysalar...” Redlaw öne eğilidi ve kovan kağıdındaki boşluktan dışarıya baktı, “ikinci Dünya Savaşı tank sürücüleri bunu başarmıştı.”

Gaza bastı ve otobüs hareket etmeye başladı.

İleride fabrika kapıları eğri bir şekilde duruyor, dayanak noktalarından sallanıyordu. Redlaw, içeri girerken onları istasyon kapılarına yaptığı gibi zorla açmıştı. Yavaşça, otobüsü aradaki boşluğa soktu. Kapılardan biri büküldü ve yakınındaki tekerleğin altına girdi. Otobüs, yanları endüstriyel ünitelerle kaplı dar bir bağlantı yolunda ilerlemeye başladı.

“Şimdiye kadar herkes iyi mi?” diye sordu Redlaw, omzunun üstünden. Hızlı bir yolculuk beklemeyin. Bu kısıtlı görüşümle, bundan daha süratli yol alamayız.”

“Biz iyiyiz.” dedi Denzel.

“Sonunda hareket ettiğimiz için rahatladım.” dedi Diane. “Evet.” dedi Anu. “Kolay hedef olarak oturmak hiç iyi hissettirmiyordu.”

“Bay Redlaw?” diye konuşmaya başladı küçük Cindy. “Tam

James Lovegrove olarak nereye gidiyoruz?”

“Manhattan’ın dışına.” diye yanıt verdi Redlaw. “Ondan sonrasını pek düşünmedim. Nihayetinde durup, durum değerlendirmesi yapacağımız bir yer bulacağız. Orada planlarımızı geliştiririz. Şimdilik, sadece acil tehlikeyi atlatmak istiyorum. Hepimizi ateş hattından çıkarmak istiyorum.”

Yolun diğer tarafından bir araba geliyordu. Alçaktı ve koyu griydi, rock yıldızlarının ve film yıldızlarının binmeyi sevdiği türden askeri tarz arabalardan biriydi. Redlaw, pencerelerin içini görememişti.

Elleri, direksiyonu daha sıkıca kavradı ve biraz daha hız için gaza bastı.

Araba, kesinlikle bir şeyin peşinde gibi görünüyordu. Bir şey arıyordu.

Redlaw’un görüşünden çıkıp gözden kayboldu.

Redlaw, işe yaramaz durumda olduğunu hatırlamadan önce, otomatik olarak dönüp dikiz aynasına baktı. Arkada yalnızca siyah kağıt görebiliyordu. Dikkatini yola verdi. Kar, aşağı yukarı durmuş durumdaydı, fakat yerdeki tabaka kalındı ve otobüsün tekerleklerine karşı gösterdiği direnişi hissedebiliyordu. Lastiklerde kar zincirleri takılıydı, ama sanki sıkıca kavramayı bıraktığı anda otobüs yoldan sapacakmış gibiydi. Kendini bir arabanın direksiyonun başında olmaktan çok, yüksek dalgalı denizdeki bir geminin dümeninde gibi hissediyordu.

Araba önemli değildi. Onun hakkında düşünecek vakti yoktu, içinde onunla ilgili kötü bir his vardı, fakat bunun dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Otobüsü sürmeye, yolda kalmaya konsantre olmalıydı. Dikkatini...

ÇAT!!!

Otobüsün arkasına çok güçlü bir darbe gelmişti. Aracın tamamı darbeyle inledi. Herkes, oturduğu yerde ileri doğru sarsıldı.

Direksiyon, Redlaw'un kontrolünden çıktı. Otobüs yoldan saptı. Redlaw, onu düzeltmek ve yolun doğru yerinde kalmak için savaşıyordu.

Vampirler, dehşet içerisinde bağrıyordu.

Tina haykırdı, "Lanet olası kutsal şey adına, o da ne..?" ÇAT!!!

İkinci sarsıcı çarpışma. Otobüs, arka ayaklarına vurulmuş bir at gibi yukarı sıçradı.

"Biri bize çarpıyor!" diye bağırdı Patti.

"Hadi canım. Gerçekten mi?" dedi Tina.

"Kim yapıyor bunu?" dedi sinirli bir şekilde Any Gregg. "Onlar mı?"

Redlaw, gazı kökledi.

"Redlaw, onlar mı dedim."

"Bilmiyorum. Muhtemelen. Biraz önce yanımızdan bir araba geçmişti, sanırım şu Hummer denen şeylerden biri. Geri dönmüş olmalı. Kaplanmış camlarımız bizi ele verdi. Şimdi, herkes çenesini kapasın ve sıkı dursun. Ben..."

ÇAT!!!

Hummer, bu sefer hakikaten gaza basmış ve belirli bir açıyla gelmiş olmalıydı, çünkü otobüs, sanki arka dingillerinden birinin altında mayın patlamış gibi sallanmıştı. Otobüs döndü, arka tarafı çılgınca dışarı doğru dönüyordu. Redlaw, direksiyonu çekiştirdi ve patinajın etkisini o tarafa doğru direksiyon kırarak azaltmaya çalıştı. Yıllar önce Met ile bir sürücü eğitimi modülüne katılmıştı. Bu nedenle bir iki numara biliyordu. Ancak hantal Starcraft okul servisi, bir polis Vauxhall Vectra'sına göre oldukça farklıydı. Ayrıca hesaba katılması gereken bir de kar vardı. Öğrendiği kuralların yarısı, şu anda geçerli değildi.

Arka sağ teker, kaldırımın kenarına çarptı. Otobüs, diğer tarafa doğru sarsıldı. Redlaw, içgüdüsel olarak frene basma gereği hissetti, fakat bu muhtemelen ona kontol kazandırmaktansa kontrolü daha çok kaybetmesine neden olacaktı. Onun yerine gazı bıraktı, dönmekte olan tekerin tekrar yönünü değiştirmesine izin verdi. Otobüs, aniden ileriye doğru fırladı ve karın içerisinde tekrar yol tutuşunu buldu.

Yol, bir T kavşak ile son buluyordu. Redlaw, otobüsü sert bir şekilde sola döndürdü. İki yoldan da araba gelip gelmediğine bakmaya zamanı olmadı ve zaten bunu yapabilme fırsatı da oldukça sınırlıydı. Sadece yolun boş olacağını umdu. Kar fırtınasının New York'un resmen donup kalmasına neden olduğu düşünülürse, bu oldukça yüksek bir ihtimal gibi görünüyordu. Öyle değildiyse de... Yani, zaten fazla seçme şansı yoktu.

İleride bir korna bangır bangır çaldı. Görüşü, gelmekte olan belediyeye ait bir kar temizleme aracıyla kapandı.

Redlaw, otobüsü diğer şeride geçirdi. O araçtan ne kadar kıl payı kurtulduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu, sadece kurtulduğunu biliyordu. Arkadan belli belirsiz, fakat sert bir pat sesi geldi ve Redlaw, Hummer'ın o kadar başarılı olamadığı sonucunu çıkardı. Muhtemelen otobüsü o kadar yakından takip ediyorlardı ki, kar temizleme aracını son ana kadar, otobüs sola çekilip onun görünmesine müsade edene kadar fark etmemişlerdi.

Kafa kafaya bir çarpışma olduğunu ve Hummer'ın kullanılamaz hale geldiğini, ön tarafının kar temizleme aracının kesici ağzına denk geldiğimi ummak biraz fazla mı olurdu?

Adil bir Tanrı, elbette ki, bunun böyle olmasını sağlardı.

Ancak, onun kimin tarafında olduğunu her zaman bilemezdiniz.

Otobüsün arkasına kurşunlar çarpmaya başladı.

Bu umut da buraya kadarmış.

"Eğilin! Aşağı eğilin!" diye bağırdı Redlaw.

Vampirler çığlık çığlığa eğildiler.

"Tina! Kurşun delikleri var mı?"

"Ben nereden bileyim?"

"Baksana, lanet olsun."

Tina, koltuk başlığının üzerinden bir göz attı. "Bir iki tane."

"Alçakta mı?"

"Evet."

“O zaman yolcularımız iyi durumda olmalı. Şimdilik. Fraxinus’un sıradan mermiler kadar delip geçme gücü yoktur. Kaporta, kurşunların hızını epey kesmiştir. Ancak, eğer pencerelere ateş etmeye başlarlarsa...”

Başladılar. Cam kırıldı. Mermiler, kovan kağıdından geçip içeri girdi. Yumuşak güneş ışığı mızrakları zıpkın gibi içeriye daldı. Vampirler, daha da aşağıya eğildi.

“Sıkı durun!” diye emretti Redlavv.

Onun haricinde de başka bir uyarı vermedi. Fren pedalına sertçe bastı. Otobüs, sanki kayak yapıyormuş gibi düz bir şekilde kaymaya başladı. Hummer, ona tam arkadan çarptı ve onu daha da hızlı itti, iki araç, çifte kızak gibi, birbirine kenetlenmiş bir şekilde arka arkaya ilerledi. Redlavv, direksiyonu tüm gücüyle merkezde tutmaya çalışıyordu.

Sonra da kuvvetle gaza basıp, otobüsü Hummer’dan uzaklaştırdı. Arabaya, onu neredeyse sabit bir nesneye kafa üstü çarpmaya zorlayarak önemli derecede hasar vermiş olmak için Tanrı’ya dua etti. Hummerlar sertti, fakat belki de radyatörü kırmış ya da hatta ön dingili bükmüş olabilirdi...

Artık ateş edilmiyordu. Redlavv, birkaç harika an için, beladan kurtulduklarına inanabilmişti. Hummer, kullanılamaz durumdaydı. Otobüs, rahatsız edilmeden ve takip edilmeden sokakta ilerlemeye devam edebilirdi.

Daha sonra Hummer’ın motorunun devri tekrar başladı ve sesi gittikçe yükseldi. Araba, otobüsle beraber sürükleniyor gibiydi.

Ve sonra da yukarıdan boğuk bir güm sesi geldi.

Yukarıda biri vardı. Birisi, Hummer’dan otobüse atlamıştı.

Redlaw, gözlerini yoldan ayırmadan Cindermaker’ını çıkardı, sürgüyü uyluğunun üzerinde tek eliyle çekti, omzunun üzerinden nişan aldı ve tavana doğru altı mermi yolladı. Atışlarını otobüsün orta hattına doğru sıra halinde gönderdi. Kurşunlardan birinin hedefini bulduğunu, tiz bir kadınsı çığlık ve ardından gelen bir dizi gümbürtüden -arabanın tavanı boyunca yuvarlanan ve sonra da yere düşen bir bedenin sesinden- anlamıştı.

Hummer'ın gürlemesi zayıfladı. Şüphesiz ki, düşen askeri almak için geri çekiliyordu.

"Tina. Delikleri kapat."

"Ne?"

Redlaw, ona tavandaki deliklerden gelen güneş ışınlarını işaret etti. Tepeden kar taneleri içeriye giriyordu. "Delikler. Onları bantla kapat."

"Meşgulüm." Tina, kamerasını çıkarmıştı ve merceğin üzerindeki kapağı çıkarıyordu.

Redlaw, kamerayı onun elinden kaptı ve onu ayak boşluğuna attı. "Şimdi değil. Önceliklerimiz var."

"Pekala." diye bir ergen gibi huysuzlandı Tina. Sonra da sırt çantasında koli bandından arta kalanı aradı ve bulunca da dişleriyle küçük parçalar koparmaya başladı.

Delikler kapanır kapanmaz, Hummer geri dönüp tekrar sol tarafta onları yakaladı.

Redlaw, otobüsü ona doğru çevirdi. İki araç yan taraflarından birbirine dokundu. Metal sürtündü ve gıcırdadı.

Hummer uzaklaştı ve sonra da otobüse yandan çarparak biraz önceki iyiliğin karşılığını verdi. Bir iki pencere kırıldı, fakat kovan kağıdına bir şey olmadı. Tina, güneş ışığını içeriye sokmamak konusunda iyi bir iş başarmıştı. Redlaw, bu konuda onun hakkını teslim etmeliydi.

Otobüs, bir dört yol ağzını, kırmızı ışık yanarken hızla geçti. Hummer da onunla aynı hizada kaldı. Minibüs, saatte 50 km hızla gidiyordu ve bu kadar çok karda, bu oldukça yüksek bir hızdı. Redlaw, yalnızca yarı kontrol sahibi olduğunu hissediyordu. Geri kalan Tanrı'nın takdirine bağlıydı.

Yukarıdan bir gümbürtü daha geldi. İkinci bir asker, arkadaşının yapamadığı şeyde başarılı olmayı deniyordu. Bu seferki oyalanmadı. Hemen ateş açıp tavanı kurşunlarla deldi. Redlaw hariç, otobüsün içerisindeki herkes bağırmaya ve çığlık atmaya başladı. İçerisi, Fraxinus mermilerle taranıyordu.

Bir tanesi hedefine ulaştığında bir uluma duyuldu.

Atış durdu.

Şarjör boşaldı. Redlaw, direksiyonu cesaret edebildiği kadar sağa sola sallayıp askerin dengesini bozarak şarjörü tekrar doldurma süresini geciktirmeye çalışıyordu.

“Kim vuruldu?” diye seslendi.

“Ben.” dedi Miguel. “Lanet olası bacağım. Hijo di puta!?

“Bir sıyrık mı?”

“Hayır. İçeri girdi. Derinde. Çok fena acıyor.”

Bu durumda onun için yapacak bir şey kalmamıştı. Fraxinus’un sıyrığından, eğer yaranın etrafını hemen bir bıçakla keserseniz ve kurşunun değdiği tüm eti oyup çıkarırsanız, hayatta kalınabilirdi. Ancak kurşun, Miguel’in bacağının içerisine girdiğine göre, muhtemelen dişbudak ağacı halihazırda onu zehirliyor, sistemini bozuyordu. Çürüme, hızlı ve öfkeli bir kangren gibi dışarı yayılacaktı. Miguel’in sonu gelmişti. Bunu biliyordu. Yüzü solgundu, halihazırda sararmış cildi, şimdi bir yulaf ezmesi griliğindeydi. Gözleri karanlık ve kaybolmuştu, korkuyla doluydu.

“İki elimin de serbest kalmasına ihtiyacım var.” dedi Redlaw ona. “Profesyonel sürücü olan sensin. Direksiyona geç.”

Miguel, ondan istenen şeyi anladı. Fazla zamanı yoktu. Hem

Redlaw hem de o, bunun kendisine daha fazla ızdırap vereceğini bilse de, son anlarını faydalı olarak geçirebilirdi. Koridorda, çaprazlama giden loş güneş ışıklarının arasından aksayarak yürüdü. Her ışın, cildini bir damga gibi işaretledi.

Redlaw sürücü koltuğundan kalktı ve yerine Miguel geçti. Otobüs, bir anlığına yavaşladı, fakat kısa süre içerisinde Miguel onu tekrar eski haline getirdi.

“Fazla uzun sürmez.” dedi Redlaw. “Sadece yukarıdaki arkadaşın hakkından gelene kadar. Dayanabilir misin?”

Miguel, penceredeki açıklığa sanki bir nükleer bomba patlamasının kalbine açılan bir kapıymış gibi bakıyordu. Gözlerinin etrafındaki deri halihazırda kızarmaya başlamıştı.

“Keşke biraz gölge olsaydı.” dedi. “Evet, dayanabilirim. Hızlı ol.”

“Otobüsü mümkün olduğu kadar sağlam tut.” Redlaw, Miguel’in omzuna dokundu, sonra da AR-15’e uzandı. Tüfeği dikey olarak tutup yukarıya doğru rastgele ateş ederek koridorda yürümeye başladı. Bir önceki seferki kadar şanslı olmayı ummuyordu, fakat yukarıdaki askerin diken üstünde ve güvensiz olmasını istiyordu.

“Aşağıda kalın.” diye emretti vampirlere. “Daha fazla ışık gelecek.” Arka kapıyı açtı, tüfeği askısından sırtına astı ve kendini dışarı attı. Arka koltukların sırtlarını ayak basacak yer olarak kullanarak, tavana tırmandı.

Önünde, şimdiye kadar gördüğü en cüsseli insanların biri, bileğine kadar çiğnenmiş ve yüzeyi leke dolu kara batmış halde duruyordu. Boyu 1,95’in üzerindeydi ve bir vücut geliştiricisi gibi oldukça kaslıydı. Kıyafetinin kolları ve pantalonunun bacakları, devasa sert uzuvlarım içine almak için zorlanmıştı. Adamın beyaz mı, siyah mı, yoksa Asyalı mı olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Bedeninin bir santimi bile açık değildi. Savaş kıyafetleri,kask, gözlükler, maske ve eldivenler her yerini kaplıyordu.

Yarı otomatik tüfeğini aşağı doğru tutmuş, otobüse daha fazla kurşun yollamaya hazırlanmıştı. Sonra doğruldu. Döndü. Güçlendirilmiş algı merkezi, arkasında bir şey olduğuna dair onu uyarmıştı.

Redlaw, kendini yüz üstü yere atıp, aynı anda da AR-15’i çalıştırdı. Askerin hizasına doğru bir atış yapmaya çalıştı, fakat asker sıçrayıp onun tam önüne kondu ve tüfeği ellerinden kaptı.

Redlaw, silahı yeniden ele geçirmeye çalışmak yerine, askerin silahının namlusunu yakaladı. Namluyu, mümkün olduğu kadar sert bir şekilde büküp, aynı anda da kendisini yukarıya çekip doğrulttu.

İkisi birlikte tüfek için mücadele etti, fakat bu daha çok tek taraflı bir savaştı ve sonucu hiç sürpriz olmadı. Asker, kolaylıkla avantaj kazandı. Tüfeği sertçe çekip Redlaw’un tavan üzerinde dengesizce geriye doğru kaymasına neden oldu.

Kar yığınları, Redlaw’u kurtarıp ilerleyişini yavaşlattı ve ona yandan aşağı düşmeden kendini toparlama şansı verdi. Elleri ve ayaklarıyla

olimpiyat yarışındaki bir kısa mesafe koşucusu gibi fırlattı. Jacobsen'in dövüş bıçağını kılıfından çıkarmıştı.

Asker, akıllıca davranıp kenara çekildi. Redlaw, yalpalayarak yanından geçerken bıçağı savurdu. Kıyafet yırtılmıştı. Yara yoktu. Ancak bu iyiydi. Askerin pantalonunun bir bölümü açılmış, çikolata kahverengisi tenini ortaya çıkarmıştı.

Asker kıkırdadı.

"Iska!"

Sonra da küfretmeye başladı.

"Ahhh. Lanet olsun. Adi herif. Canımı yaktın."

Güneş. Yakıyordu.

Redlaw, aynı yoldan hızla geri döndü, tabisi dört ayak üzerin-

de debelenmek pek koşmak sayılmazdı. Otobüs sallanıyor ve sarsılıyordu. Ayakta durmak oldukça güç bir işti.

Bıçak, askerin kıyafetinin kolunda bir delik açtı.

"Ah, hayır. Bu olmadı."

Redlaw, üçüncü bir saldırı için toparlanamadan, asker şaşılacak derecede hızlı bir şekilde ona doğru atıldı ve onu boynundan yakaladı.

"Bu kadarı yeter, küçük adam. Acı verme sırası bende."

Redlaw'u tek eliyle yukarı kaldırıp boğazını sıktı. Diğer eliyle de Redlaw'un bileğini yakalayıp bıçağı uzaklaştırdı.

"Senin canını çıkaracağım. O sivri kafanı gövdesinden koparacağım."

Redlaw, askerin gözlüklerini kavradı ve aşağıya çekti. Asker, anında onu bıraktı. Beceriksizce gözlükleri tekrar yerine taktı. Bu da Redlaw'a, yakında yarı gömülü bir şekilde duran Jacob-sen'in AR-15'ine uzanması için bir fırsat verdi.

Bir tarafı üzerinde yatarken, dirseğiyle kendine destek olarak tek eliyle bir atış yaptı. Eğer amacınız keskin nişansa, bu pek de iyi bir atış olmamış

demekti yine de askeri omzundan sıyırarak yalnızca hafifçe yaralamayı başarmıştı.

İkinci bir el atış yapma şansı olmadı. Asker, vahşi bir ulumayla kendini onun üzerine fırlattı. Redlaw'a doğru kafa üstü atıldı ve ikisi beraber tavan boyunca karınları üzerinde otobüsün arkasına doğru kaydılar. AR-15, tavandan aşağıya fırladı. Redlaw, boşlukta sallandığım hissetti. Düştü. Asker de onunla birlikte düştü.

Redlaw, açık arka kapıya tutundu. Asker de aynısını yaptı. Birkaç an boyunca, ikisi de yan yana kapıdan sarkıyor, bacakları sallanırken tüm güçleriyle tutunuyordu.

Daha sonra asker, kendini toparladı ve Redlaw'u tekmelemeye başladı. Redlaw'un diyaframına ve uyluğuna iki, üç, dört kadar iyi birer topuk vuruşu yaptı. Redlaw, kapıya zayıf tutunuşunun kaymaya başladığını hissediyordu. Eğer tutunmayı bırakırsa, arabanın tekerleri altına düşer ya da arabanın önüne takılmış olan koruyuculara doğru fırlardı.

Bıçak, hala diğer elindeydi. Bir şekilde onu düşürmemeyi başarmıştı.

Uzandı ve askerin parmak eklemlerini kesti. Kopmuş parmaklar her tarafa uçuştı. Adam, acı acı feryat etti ve otobüsten düştü. Devasa gövdesi, Hummer'ın kaputuna büyük bir gürültüyle çarptı.

Hummer, sert bir fren yaptı. Kaputunda yatan askerle, arka tarafı karın üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa sallandı. Sonra da yolun karşı tarafındaki kenarında durdu.

Otobüs, ilerlemeye devam etti. Redlaw, büyük bir çabayla kapının girişinden bacaklarını içeri sokup, sonra da vücudunun geri kalanını içeri aldı. Kapıyı kapattı ve koridorda nefes nefese ve hırıltılarla soluk alarak uzandı. Askerin tekmelediği yerler zonkluyordu. Boynu, ezilmiş gibi hissediyordu. Soluk borusu, bir pipetin çapına indirgenmiş gibiydi.

"Redlaw!" diye bağırdı Tina. "Tanrım. İyi misin?"

"Daha iyi olmamıştım." diye hırıltıyla konuştu Redlaw.

Tina, onun kalkmasına yardım etti. "Hiç de öyle görünmüyor. Onları güzel yolcu ettin. Tekrar peşimize düşmek için acele edecekler gibi

görünmüyor.”

“Buna pek inanma.” Redlaw, aksayarak otobüsün ön tarafına ilerledi. “Miguel. Döndüm. Senin işin bitti.”

Hızlı bir değişim yaptılar. Redlaw sertçe kontrolü ele alırken, Miguel en yakın koltuğa yığıldı.

“Zamanı gelmişti.” dedi soluk soluğa. “Neredeyse kör oldum.”

Abartmıyordu. Gözlerinin etrafındaki deri, kavrulup kararmıştı ve göz yuvarlarında kabarcıklar vardı. İris tabakası, sanki ciddi boyutta kataraktan muzdaripmiş gibi matlaşmıştı.

“İyi iş başardın.” diye ona moral verdi Redlaw. “Bir kusur bulamıyorum.”

“Ancak onları durduramadık.”

“Korkarım hayır. Mola vermelerine neden olduk, onlara üzerinde düşünecekleri bir şey verdik, ama hayır, pek saf dışı kalmış sayılmazlar.”

“Lanet olsun. Sanırım bunu beklemek fazla olurdu.”

Jacobsen’in silahım da kaybettik, diye düşündü Redlaw.

Onları geciktirmişler ve biraz mesafe katetmişlerdi.

Ancak kovalamaca, hiç de bitmiş sayılmazdı.

Otuz Birinci Bölüm

BERGER VE GÎACOİA, Child’in arka koltuğa geçmesine yardımcı oldu.

“Allahın belası orospu çocuğu pislik herif!” Child, parmaksız elini ön koluyla göğsüne bastırıyordu.

Arka koltukta Abbotts da vardı. İki eli de kasıklarını kavramış durumdaydı. Bir parça kana bulanmış cerrahi yara örtüsünü oraya bastırıyordu. İlk yardım çantasından alınan bir doz morfin, acısını hafifletmişti. Yüzünün bir tarafı, çapraz yerleştirilmiş yara bantlarıyla ızgara gibi olmuştu.

Child’a dönüp “Sen niye mızmızlanıyorsun?” diye homurdandı.

“Aşağılık herif parmaklarımı kopardı.”

“Öyle mi? Yani? Benim hayalarımdan birini parçaladı. Lanet olası hayalarımdan birini!”

“Sanki ihtiyacın var. Senin gibi tipsiz bir pislik göt herif hiç sevişemez zaten.”

“Öyle mi? Senin de artık bir sağ elin yok." diye karşı atağa geçti Abbots. “Artık otuz bir bile çekemezsin, kanka.”

“Bana ‘kanka’ deme.”

“Ne diyeyim? ‘Dostum’u mu tercih edersin? ‘Zenci herif? ‘Oğlan’ nasıl?”

“Dinle beni, seni sakat herif...”

“Yeter!” diye çıkıştı Berger, “ikiniz de bebek gibi ağlamayı kesin. Anladık, ikiniz de yaralandınız. Şimdi adam gibi davranın, çenenizi kapayın ve dinleyin. Yaraların üzerine baskı yapmaya devam edin. Yaşayacaksınız. Ancak, şu anda sizi hastaneye götürüp baktırmayı göze alamayız. Eğer bunu yaparsak, Red-law’u kaybederiz, belki de sonsuza kadar. Doktor meselesinin beklemesi gerekecek. Biz bu işin sonunu görene kadar, siz sıkı durun. Anlaşıldı mı?”

Child ve Abbotts, başıyla onayladı.

“Güzel. Lim, Child’a morfin ver.”

“Tabii, Efendim.”

Berger, Hummer’ın tekerini arkaya doğru kaydırdı ve tam hız döndürdü. Arka tampon, park etmiş bir arabaya çarptı ve arabanın alarmının ötmesine neden oldu. Berger, tekeri sertçe çevirdi ve hala görüş alanında olan okul servisinin ardına düştü.

Berger, Hummer’ın otobüs ile kendisi arasındaki açıklığı kapatışını izledi. Eğer Redlaw’un amacı Manhattan’dan çıkmak ve bunu da hızlıca yapmaksa, adanın yanlış tarafindaydı. Batı Yakası boyunca uzanan çıkış yollarının hepsi, yukarıdaki yerleşim yerlerinde bulunan George Washington Köprüsüne ulaşana kadar tünellerden oluşuyordu.

Bir köprü, bir kıstırma noktasıydı. Bir tünel de öyleydi.

Kıstırma noktaları, kaçakların yakalandığı yerdi.

Otuz ikinci Bölüm

DOĞU STANDART SAATİ ile sabah 10.15. Japonya'da geç bir saat. Farthingale, bu saatte Uona'yı evinden aradığı için kendinden nefret ediyordu. Bunun ne kadar zavallı göründüğünü biliyordu.

Sesi uykulu ve umursamaz duyulan bir kadın “Alo.” dedi.

Uona'nın karısı. Adı neydi?

“Izumi. Howard Farthingale. İyi akşamlar. Bu saatte...”

Bayan Uona'dan birtakım Japonca sözler geldi, tonu keskin ve asabiydi. Farthingale, bu sözlerin kendisine söylenip söylenmediğini anlayamadı. Sonra da telefonun el değiştirme sesini duydu.

“Howard.” dedi Uona. “Eğer Doğu Yakası ile Japonya arasındaki zaman farkını unuttuysan, izin ver hatırlatayım. Biz sizden on saat gerideyiz. Ya da gün değiştirme çizgisini hesaba katarsan on dört saat ilerdeyiz. Her iki durumda da, burada saat gece yarısını geçmiş durumda.”

“Yukinobu, lütfen, başım ciddi belada.”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Gece yatmadan önce, belirli birtakım kaynaklardan senin Kızıl Göz ajanlarının -bunu nasıl ifade edeyim?- kendilerini haklarından mahrum bırakıp bağımsız çalışmaya başladıkları bilgisini aldım. Aynı zamanda anladığım kadarıyla baş yöneticin de seninle ilişiğini kesti.”

“Beni kurtların ortasına atacak.”

“Evet, bu olası görünüyor."

“Bütün bunları biliyordun ve benimle iletişime geçmedin mi?” Farthingale, sesindeki incinmeyi gizlemeye çalışıyordu. “Bunun ne gibi bir faydası olurdu?”

“Bana yardım etmeyi önerebilirdin.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Bir şekilde. En azından biraz desteğini göster.” “Yardım etmemi istiyor musun?”

“Evet! Başka neden seni aramış olabilirim?”

“Ama ben ne yapabilirim ki?” dedi Uona. “Dünyanın senin bulunduğun tarafı. Senin insanların. Senin özel projen. Ben on bir bin kilometre uzaktayım. Burada farklı bir zaman var. Senin bugünün, benim dünüm. Benim bu kadar uzak mesafeden bir sihirli değnek sallayıp her şeyi düzeltmemi mi bekliyorsun? Ben senin perin değilim. Senin pisliğin. Sen temizle.”

“Sen bu işe dahil olmamış durumda değilsin.” dedi Farthingale. “Çıkarların var. Benim şirketlerimde hisselerin var. Tıpkı benim senin şirketlerinde hisselerim olduğu gibi. Eğer ben dibe batarsam, sen de batarsın.”

“Ah, Floward. Nathaniel ile ilgili deneyimimiz sana hiçbir şey öğretmedi mi? Biz birbirimizin kazançlarından kar sağlarız, ama aynı zamanda birbirimizin kayıplarından da kar sağlarız. Senin için bir felaket, benim için bir ganimet fırsatı olabilir.

“Seni akbaba. Bunu gerçekten de...”

“Üzgünüm Howard, ama bu konuşma sona erdi. Yatakta yanımda Izmui oldukça kızgın bir şekilde yatıyor. Uykusunun bölünmesinden nefret eder. En az yarım saat onu yatıştırmam gerekecek.”

“Yukinobu...”

“Yalvarma. Bu hiç haysiyetli bir şey değil.”

“Yukinobu, lütfen. Yapabileceğin bir şey olmalı. Hadi, bana bir şey söyle.”

Bir kıta ve bir okyanus uzaklıkta, Uona düşünüyor gibiydi.

“Herhangi bir şey.” dedi Farthingale. “Karşında diz çöktüğümü, gururumu ayaklar altına aldığımı düşün.”

“Ve saygınlığını yitirdiğini.”

“Ben bir gaijinim. Zaten bizim saygınlığımız falan yok, değil mi? Yani sizin için.”

“Ters psikoloji. Her zaman işlemez.”

“Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz?”

“Bu da ortak çıkarımıza hitap eden bir şey değil.” Uona, ona acıyıp yumuşamış gibiydi. “Sana bir şey vereceğim. Birazdan e-posta kutunu kontrol et. Ancak, unutma Howard, senin başına gelen şey, otomatik olarak benim de başıma gelmez. Ben epey ilerideyim, halihazırda harekete geçmiş durumdayım. Tekrar ediyorum: senin bugünün, benim dünüm. Her zaman da böyle oldu.”

FARTHINGALE, takıntılı bir şekilde gelen kutusunu kontrol ediyor, yeni e-posta penceresinde Uona’nın adının ortaya çıkmasını bekliyordu.

Hadi, hadi.

Uona’nın ona davranış şeklinden -donuk bir ilgisizlik hali-dolayı öfkeliydi, fakat aynı zamanda, Japon meslektaşının kurtarıcısı olması konusunda çaresizce bir umut besliyordu. Akranlardı, fakat Uona daha büyük, daha bilge ve birazcık daha zengindi. Belki de Farthingale’e tepeden bakmaya hakkı vardı.

Farthingale, bir şeyden emindi. Uona, hiçbir zaman bu şekilde bir cankurtaran yeleği istemek için ona koşmazdı. Onu fırlatmadan önce de iki kere düşündüğünden emin olurdu.

Tabii bu karmaşadan zarar görmemiş bir şekilde çıktığı varsayılırsa. Ki bu da pek garanti değildi.

Bir ping sesi geldi. E-posta ulaşmıştı.

İçerisinde bir metin ya da bir ek yoktu. Sadece bir bağlantı vardı.

Farthingale, bağlantının üzerine tıkladı.

Kene Sohbeti isimli bir siteye yönlendirildi.

Vampirlerin amatörce çekilmiş görüntüleri. Peki bunda ne vardı?

Neredeyse pencereyi kapatacaktı. Bu bir tür şaka mıydı? Uona eğleniyor muydu? Bıçağı sokup bir de yaranın içerisinde çeviriyor muydu?

Neredeyse bir hevesle, videolardan birini açtı.

Sonra bir diğerini.

Daha sonra da bir diğerini.

Vay canına.

Redlaw. Ve Yüzbaşı Jacobsen. Ve Kızıl Göz Takımı'nın geri kalanı. Ve yalnızca bir avuç vampir değil, Kızıl Göz Takımı'nın takip ettiği vampirler.

Bu durumda, Redlavv ile birlikte, onun maceralarını kaydeden ve herkesini görmesi için bu görüntüleri internete koyan biri vardı.

Bunun anlamı da ya Redlaw'un gezegendeki en kibirli, en taşaklı piç olduğuydu ya da çekimlerin yayınlandığından haberi olmadığıydı.

Kanıtlar, ikinci ihtimale işaret ediyordu.

Bu durumda bu kadın, kameranın arkasındaki Tina Checkley, düşman kampındaki bir ajan gibiydi. En azından, Redlaw'u kendi bilgisi olmadan dış dünyaya bağlayan bir kanaldı.

Değerli bir varlıktı.

Ve değerli varlıklar, satın alınabilirdi. Her zaman bir fiyatları olurdu.

Farthingale, sanki aylardır ilk kez gülümsüyormuş gibi hissederek sırıttı.

Otuz Üçüncü Bölüm

MİGUEL, hızla güçten düşüyordu. Yaralı bacağı ufalanıyor, mide bulandırıcı bir isli barbekü kokusuyla yavaş yavaş yanıyordu. Sivri dişleri ortaya çıkmış ve kenetlenmişti.

Ancak, ateşli inlemeleri içerisinde, hala Tina ile tartışabiliyordu.

"On Birinci Cadde mi? Saçmalama. On Birinci Cadde bu kadar... bu kadar güneyde çift yönlü değil. On Üçüncü Cadde'ye kadar... Onuncu Cadde üzerinde kalmalıyız. En iyi rota bu."

“Ama On Birinci Cadde’nin girişi daha hızlı olur.”

“O sadece arabalar için. Hiçbir şey bilmiyorsun galiba? Bu caddelerde yıllarca şoförlük yaptım. Neden bahsettiğimi biliyorum.”

“Ben yine de Holland Tüneli’nden gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Dinle küçük kız, Lincoln’un bir otobüs şeridi var ve biz de bir otobüsteyiz.”

“Ne yani, bunun bir şekilde bizi takip eden psikopatları durduracağımımı düşünüyorsun? Hay Allah, oradan gidemeyiz, otobüsümüz yok.’ Bilmiyorum farkında mısın, ama yasaları pek sallamıyorlar.”

“Ben sadece... sadece bize avantaj kazandırmaya çalışıyorum.” dedi Miguel ve bir acı spazmı daha bedenine vururken, inledi.

“Tina, onu rahat bırak.” dedi Redlaw. “Eğer faydalı olmak istiyorsam, arka tarafa git ve bak.”

“Hayatta olmaz. Arka taraf kurşunların geldiği yer. Vurulmak gibi bir niyetim yok.”

“Söylediğimi yapmazsan, ben seni vuracağım.”

Tina, ona dik dik baktı. “Seninle ilgili sorun ne biliyor musun? Senin şaka mı yaptığım, ciddi mi olduğunu hiç anlayamıyorum.”

“Ciddi olduğumu varsay ve ona göre davran.”

Tina, ağır ağır otobüsün arkasına yürüdü ve dikkatlice gözlerinden birini, kağıtlardaki bir kurşun deliğinin üzerine getirdi. “Evet. Hala ordalar. Arayı kapatıyorlar, fakat yavaşça.”

“Hangi caddede olduğumuzu söyleyebilir misin? Onuncu mu?”

“Öyle görünüyor. Sanırım şimdi önünde geçtiğimiz Chelsea Parkıydı.”

“Sanır mısın?”

“Karda her şey farklı görünüyor. Ayrıca ben senin lanet olası turist rehberin değilim.”

“Değilsin. Bir turist rehberi, devamlı ağzını bozup durmaz.” “Beni bu konuda mı azarlayacaksın?” diye karşılık verdi Tina. “Şimdi bile mi? Arkamızda tetiği çekmeye hazır bir avuç dolusu katil var ve benim yine de küfretmeme izin yok mu?”

“Siz ikiniz, kendinize bir oda tutun.” diye nefes nefese konuştu Miguel.

Sonra da katıksız, her tarafını kaplayan bir acı içerisinde çığlık attı. Çürüme süreci, aniden hızlanmış, aşırı yüklemeye varan ani bir artış göstermişti. Bedeni, çözülmeye doğru hızla ilerliyordu. Titreyen, için için yanan bir şeye dönüşmüştü. Kızgın bir siyahlık her yerine yayılıyor, kıyafetleri ısıdan parçalara ayrılıyordu. Kasları gerginleşti, kolay kırılır bir hale geldi ve çatırdadı. Kemikleri, küle döndü. Saçları, hiçliğe doğru yol aldı. Bir anda, kıvranan hali çöktü, koltuğa ve yere akkor bir toz birikintisi gibi yayıldı.

“Ah, aman Tanrım.” dedi Tina soluk soluğa.

“Hayır!” diye hıçkırdı Diane. “Bu korkunçtu. Hayır.”

Anu, kulaklarını kapatmıştı.

Patti, dili tutulmuş ve dehşete düşmüş bir şekilde yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Vampirler, geçirdikleri son yirmi dört saat içerisinde, kendilerinden pek çok kişinin yok olduğunu görmüştü, fakat Miguel’in vefatı onlara özellikle çok zor gelmiş gibiydi. Çok sürüncemeli, çok acı verici olmuştu. Kalbin yaralanmasıyla gelen ani yok olma gibi değildi.

“Bir de bizim shtrigamız olacaksın.” dedi Andy, Redlaw’a. Sesi, korku ve kızgınlıkla titriyordu. “Bizi koruman gerekiyor. Bu konuda iyi iş çıkarıyorsun, değil mi? Miguel’i bayağı iyi ‘korudun’, değil mi?”

“Hey!” dedi Denzel. "Saçmalığı kes, seni Tim Burton çürüğü. Adam elinden geleni yapıyor. Daha biraz önce otobüsün tepesine çıkarak kendi hayatını riske attı. Biraz saygt göster.”

“Sadece, Peder Çaykovski’nin Migıel’in o şekilde vurulmasına asla izin vermeyeceğini söylüyorum.”

“Peder Çaykovski burada değil. Elimizde olanla yetinmek durumundayız. Yalnız mı olmayı tercih edersin? Peki, sen bilirsin, ilk fırsatta seni bırakırız. Ne kadar hayatta kalabileceğini görürsün.”

“Belki de öyle yapmalıyım. Cindy benimle gelir. Değil mi Cindy? İkimiz kendi yolumuzu çizeriz.”

“Ee, aslına bakarsan Andy," dedi Cindy, gergin bir şekilde, “Bay Redlaw’un yanında daha iyi olacağımı düşünüyorum. Acımasız olmak istemem, ama o senden epey daha çetin ve ne yaptığını da biliyor gibi görünüyor.”

Andy, yan gözle ona baktı. “Cindy, senin atan benim. Seni ben yarattım. Bana borçlusun.”

'“Borçlu’ olmanın ne demek olduğundan tam olarak emin değilim,” dedi vampir kız. “ama senden çok Bay Redlavv’a karşı öyle olmayı tercih ederim. Üzgünüm, Andy.”

Andy’nin solgun yüz hatları asıldı. “Bu Lestat’ın[1] başına asla gelmezdi.” diye mırıldandı.

Redlaw, “Şu demiryolu köprüsü üzerinde bir işaret gördüm. ‘Lincoln Tüneli’ne Ekspres Yol' yazıyor, doğru değil mi?” Dönüşü gerçekleştirdi. “Tina? Takipçilerimizin durumu ne?” “Durum şu ki,” dedi Tina, tekrar dışarı bakarak, “hala gerideler, fakat artık mesafeyi koruyorlar.”

“Tabii ki öyle yapacaklar. Bunu göze alabilirler. Niyetimizi belli ettik ve onlar da kendimizi kapana kıstırdığımızı düşünüyor. Emin olmak için soruyorum, bu tünelin içerisinde bariyer veya bilet gişesi falan yok değil mi?”

“Batıya giderken yok. Manhattan’a giriş yaparken ödeme yapıyorsun, ama çıkarken yapmıyorsun. Çünkü kimse Jersey’e gitmek için para ödemez.”

“Yani yavaşlamaya veya bir şeye çarpmaya zorlanmayacağız.” dedi Redlaw. “Güzel. Ama eğer askerler tüneli kendi avantajlarına göre kullanabileceklerine inanmasalardı, Hummer geride kalmazdı.”

“Kullanabilirler mi?”

“Muhtemelen. Ama biz de kulllanabiliriz."

,

HUMMER, Dyer Caddesi boyunca ve tünele giden, yanlan duvarlarla çevrili rampa boyunca okul servisini takip etti. Otobüs, tüp geçitlerin en sağda olanına girdi ve Hummer da aynısını yaptı.

Birdenbire, iki araba da karsız bir yolda gitmeye başladı. Hummer, hızını arttırdı. Otobüs de aynısını yaptı. Otobüsün motoru, 200 beygir gücüne ulaşabiliyordu, Hummer’ınki ise bunun iki katma çıkabilirdi. Otobüs, aynı zamanda Hummer’ın iki katı ağırlığındaydı. Araba, aralarındaki mesafeyi kolaylıkla kapattı. Çok kısa bir süre içerisinde, otobüsün kuyruğuna yapışmıştı. Motorların sesi, tünel sayesinde daha yüksek duyuluyordu. Hummer, otobüse daha da yaklaştı. Kaportası zarar görmüştü ve farlarından biri yoktu. Kar temizleme aracıyla olan çarpışmasında kırılmıştı. Otobüs de hırplanmıştı ve kurşun darbeleriyle bezenmişti.

Teğmen Giacoia, yan camdan dışarı çıktı. SIG Sauer P226 Blackwater Special tabancası elindeydi. Silahını, sol ön kolunda sabitleyerek, otobüsün sağ arka tekerine nişan aldı.

O esnada otobüsün arka kapısı açıldı ve kocaman bir şey havadan onlara doğru gelmeye başladı.

OTOBÜSÜN İÇERİSİNDE, vampirler tekrar serbestçe dolaşabiliyordu. Artık, gün ışığından dolayı bükülüp kamburlarını çıkartarak oturmak zorunda değillerdi.

Tünelin tavanı otobüsün üzerine kapanıp, tüm doğal ışığı karartır karartmaz, Redlaw vampirlere ikili koltukları sökmeleri talimatını verdi. Denzel, Anu, Patti ve Mary-Jo, hep beraber işe koyuldu. Güçlerini birleştirerek, koltukları tutturuldukları yerden çekip almayı başarmışlardı.

Hummer’a doğru otobüsten fırlayan şey, işte bu sökülmüş koltuk sırasıydı. Havada dönerek uçtu ve ön cama çarptı. Metal ayaklardan biri, camdan içeriye girip, örümcek ağı gibi çatlaklar oluşturdu. Koltuk sırası, neredeyse tamamen sürücünün görüşünü kapatıyordu. Berger, frene asılmak zorunda kaldı. Hummer, yan tarafa doğru kayarak durdu. Berger ve

Giacoia, arabadan indi. Giacoia, otobüsün arkasından koşarak, SIG'ın birçok mermisini ona doğru yolladı, fakat uzakta kalmıştı ve otobüs, hedefi tutturması için çok hızlı gidiyordu. Bir gösterge ışığım vurabilmişti, ama hepsi buydu.

Bu esnada Berger ise, koltuk sırasıyla cebelleşmişti ve sonunda onu saplandığı yerden çıkarabilmişti. Nefret dolu bir şekilde onu bir kenara fırlattı.

"Teğmen! İçeri gir!"

Giacoia, yanından geçerken Hummer'a atladı ve Berger, arabayı tüm gücüyle sürerken, bir yandan da alçak sesle küfretti. Otobüs, halihazırda görüşlerinin dışına çıkmıştı ve muhtemelen tünelin diğer ucuna yaklaşıyordu.

Hummer, çıkışa ulaşıp tekrar gün ışığı ve karla karşılaştı. Sol tarafta, New Jersey tarafından gelen trafiğin aktığı ücretli geçiş gişeleri vardı. Onun ardında, 495 nolu karayolunu 180 derece döndürüp JFK Caddesi ile birleştiren üst ve alt geçitlerden oluşan Weehawken Helix vardı. Ancak okul servisiyle ilgili herhangi bir iz yoktu.

Ancak, kar üzerindeki paralel tekerlek izleri içerisinde bir tanesi özellikle geniş ve derindi. Berger, bir sonraki kavşakta tekerlek izleri iki ayrı çifte ayrılıncaya kadar, kendinden emin bir şekilde onları takip etti. Otobüs, benzer aks uzunluğuna sahip bir aracın izleri üzerinden giderek saklanmıştı. Lanet olsun.

Acaba Redlaw, otobandan çıkmış mıydı, yoksa dümdüz mü devam etmişti? Berger, İngiliz'in güvenli olmayı tercih edip ana yollarda kalacağım varsaydı.

Bir buçuk kilometre sonra Hummer... teslimatlarını yapabilmek için azimle mücadele eden bir FedEx aracına yetişti.

Berger küfretti, arabayı yüz seksen derece döndürdü ve ana yoldan geriye gitmeye başladı. Seyrek trafiğin içerisinde, kıvrımlar çizerek ilerledi. Farlar yandı ve kızgın kornalar çaldı. Hummer, okul servisinin gitmiş olması gereken çıkışa vardı.

"Lanet olası banliyöler." dedi Giacoia. "Her yerde olabilirler."

“Bana bilmediğim bir şey söyle.” diye homurdandı Berger.

Berger, ön camdaki delikten içeriye rüzgar girerken, civarda dolandı. Union City’den ve Hoboken’den geçerek boş yere tekrar vampirlerin kokusunu yakalamaya çalıştı. Batıya gidip South Marginal Otoyolu boyunca, kuzeyde New Jersey Otobanı boyunca, doğuda 1-95 boyunca ilerledi. Hiçbir şey yoktu.

Otobüs gitmişti, New Jersey’nin tenha bölgelerinde kaybolmuştu.

Berger, direksiyona defalarca vurarak, onun hafifçe bükülmesine neden oldu.

“İnanamıyorum! Pislik herifler kaçtı!”

1

Lestat de Lioncourt, Anne Ricein daha sonra filmi de çekilen Vampirle Görüşme isimli kitabının ve serinin diğer kitaplarının baş kahramanıdır.

Otuz Dördüncü Bölüm

SUNOCO benzinliğinin içi, keyif verici bir şekilde sıcaktı. Tina, dükkanın içinde sadece sıcağın keyfini çıkararak tam bir dakika geçirdi. Otobüs, mermi delikleri ve olmayan camlarıyla, tam bir tekerlekli dondurucuya dönmüştü.

Sonra, fazla zamanı olmadığını hatırladı. Redlaw'un depoyu doldurması uzun sürmezdi. Görevliye, lavaboyu kullanıp kullanamayacağını sordu. Suratı sivilceli ergen çocuk, neredeyse ona hiç bakmadan kare bir plastik rozete takılmış anahtarı uzattı. Önünde açılmış bir şişe Coca Cola Zero vardı ve yorgun ve sinirli görünüyordu. Muhtemelen çift ya da üçlü vardiya yapıyordu ve onun nöbetini devralmak için kimse buraya ulaşamıyordu. Tina, onu anlayabiliyordu.

Tuvalet kabinine gidince, sitesini kontrol etti. Ziyaretçi sayacı, beş haneli rakamlara ulaşmıştı. İnanılmaz. Üstelik, kötüleyici ve asabi küfürler de artık azalmıştı. Ziyaretçilerin büyük çoğunluğu, tek kelimelik olumlu şeyler yazıyordu; "Harika!", "İnanılmaz!", "Mükemmel!"; bazılarında da "8D","@"_@"ve((v-v))" gibi duygu işaretleri vardı.

Lavabonun önünde, lekelenmiş aynada kendine baktı. Kirli, pasaklı saçları vardı; gözleri uykusuzluktan kızarmıştı. Kendine çeki düzen vermek için elinden geleni yaptı. Kıyafetlerindeki pis su lekelerinin bazılarını, sabunlu su kullanarak eliyle ovaladı. Suratına soğuk su çarptı.

Takip edilmişti. Ona ateş edilmişti. Neredeyse ölecekti.

Bu, cephe hattı gazeteciliğiydi. Orta Doğu ya da Sahra Altı Afrika'yı veya Afganistan'ı boşver. Savaşın tam ortasındaydı ve bu savaş tam burada, insanların kapılarının önünde gerçekleşiyordu.

Kendini, bir röportaj verirken, belki de CNN'deki Piers Morgan'ın programında hayal etti. O sıska İngiliz'e sıra dışı görüntüleri nasıl elde ettiğini, haberini yaparken başına neler geldiğini, dehşeti, tehlikeyi, adrenalin dolu olayları...

BlackBerry'si titriyordu. Tanımadığı bir numara arıyordu.

“Evet?”

“Tina Checkley ile görüşme şerefine mi erişiyorum?”

“Ah, evet.”

“Kene Sohbeti isimli bir internet sitesi olan Tina Checkley mi?”

“O benim.”

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Bayan Checkley... size Tina diyebilir miyim?”

“Sanırım. Kiminle görüşüyorum.”

“Bir hayran diyebilirsiniz. Yaptığınız işten epeyce etkilenmiş biri. Size, elinizdeki görüntü ve ilerideki hizmetleriniz için oldukça kazançlı bir teklif yapabilecek konumda biri.”

Sikir, lanet olası Isa, lanet olası kutsal Isa...

Tina, sesini sakin ve ciddi, olabileceği kadar serinkanlı, sanki böyle telefonları her gün alan bir kadının sesi gibi kullandı. “Öyle mi? Bir televizyon kanalı falan mı yönetiyorsunuz?”

“Yönetmiyorum.” dedi adam. “Sahihiyim. Aslında bakarsanız, üç tane televizyon kanalım var. Bir tanesi de, reyting skalasında en yukarlarda bulunan bir haber birimi olan büyük bir televizyon şebekesi.”

“Umarım bu bir telefon şakası değildir.”

“Kesinlikle değil.”

“Çünkü eğer beni işletiyorsanız, bay...”

“Tina, doğruyu söylüyorum.” Adamın sesi kibar ve ayartıcıydı. O sesteki hiçbir şey, Tina’ya adamın bir yalancı ya da vaktini harcayan bir deli olduğundan şüphelenmesine neden olmuyordu. Aksam Bostonluydu, fakat üst sınıf Boston’dandı. Charlestown’dan ya da Roxbury’den gelen birinin savsak ağır konuşması gibi değildi. “Senin vampirlerle arkadaşlık ettiğini ve bize gerçekten kayda değer bir röportaj sunmak için büyük bir kişisel riske girdiğini gördüm.”

“Dinle, ben de herkes kadar övülmeyi severim,” dedi Tina, “ama zamanım az. Meseleyi kısa keselim. Ne teklif ediyorsun?” “Ne mi teklif ediyorum. Senin hayallerini süsleyen her şeyi.” “Peki sen kimsin?”

“Adım mı? Howard Farthingale III. Belki ismimi duymuşsundur...”

TINA, REDLAW’UN otobüse doldurduğu benzinin parasını ödemekte olduğu dükkana döndü. Kumaştaki yırtıkları kapamak için giysisinin sol koluna bir miktar koli bandı sardığını fark etti. “Tina? İyi misin?”

“Evet.” dedi. “Neden sordun?”

“Biraz... sersemlemiş görünüyorsun.”

“Yo. Peki, tamam. Bu pek de şaşılacak bir şey değil. Ne zamandır koşturuyoruz ve hiç de hoş şeylerle karşılaşmadık. Durum oldukça stresli. Herhalde daha yeni idrak ediyorum.” Raflardan bir miktar çikolata ve iki üç paket Doritos alıp tezgahın üzerine koydu. Görevli, onları da hesaba ekleyip Red-law dan parayı aldı.

“Kendime yakıt doldurmam gerekli.” dedi Tina, otobüse doğru yürürken büyük boy bir PayDay’i açarak. “İster misin?” Red-law, başını hayır anlamında salladı.

“Şimdi nereye gidiyoruz patron? Olay ne?”

“Önerilere açığım.”

“Yani, istersen bundan sonra kıyamet kopana kadar amaçsızca dolaşabiliriz, fakat bana sorarsan bir final maçı düşünmemiz gerekli. Tüm kovalamacayı onların yapmasındansa, dövüşü biz bu insanlara götürebiliriz.”

“Bu da nereden çıktı?” dedi Redlaw. “Kavgaya birdenbire çok heveslendin?”

“İtip kakılmaktan sıkıldım, hepsi bu. Ayrıca, vampirlere böyle adaletsizce davranıldığını ve senin de onları bu şekilde savunduğunu görmek, itiraf etmeliyim ki, ilham verici.”

Redlaw, ona şüpheyle baktı. “Sen kimsin ve Tina Checkley’ye ne yaptın?”

“Hayır, ciddiyim. Senin onlara kendini adaman çok güzel. Onlar, oldukları şey olmak dışında yanlış bir şey yapmadı. Tamam, senin ve benim kanımı içmeye çalıştıkları bölümü görmezden gelmemiz gerekiyor. Bunun için Rus rahibi suçlayabiliriz. Kötü liderlik. Papaz cübbesi içinde bir Jim Jones. Ancak bu Amerikan askerleri, onları tamamen yok etmek istiyor. Bu bir soykırım. Etnik temizlik. Utanç verici bir durum ve buna izin vermemeliyiz.”

“Ben vermiyorum,” dedi Redlaw. “Fakat...”

Cebindeki telefon titredi.

“Yüzbaşı Jacobsen’i arıyorlar.” dedi telefonu cebinden çıkarırken. “Ya da daha büyük bir olasılıkla beni. Evet?”

Hattın diğer ucundaki sesi dinledi. Bir süre boyunca “Hımm” ve “Evet” ve “Anlıyorum."dan başka bir şey söylemedi. Sonra da

“Bunu düşüneceğim. Bana birkaç dakika ver. Seni geri arayacağım.” dedi. Telefonu kapattı.

“Kimdi?”

“Farthingale.”

Tina’nın kaşları çatıldı. “Kim..?”

“Tüm bunların arkasında olan adam; tabii adam denirse. Düzenbaz bir milyarder psikopat. Bu heriflerden şaşırtıcı derecede çok var.”

“Onu tanıyor musun?”

“Şahsen değil. Daha önce konuşmuştuk. Sadece bir kere. Daha önce tehditler savuruyordu. Şimdi ise...”

“Ne istiyor?”

“Ateşkes.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle görünüyor. Askerlerinin kaçak olduğunu söylüyor. Artık gösteriyi o yönetmiyormuş. Su, boyunu aşmış ve barış görüşmesi yapmak istiyor.”

“Nerede?”

“Kendi evinde. Buradan birkaç yüz kilometre uzaklıkta. Bizim oraya gitmemizi ve onun kelimeleriyle ‘daha da kötüleşmeden bu karmaşayı çözmemizi’ istiyor.”

“Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Bence Tina,” dedi Redlaw. “bunun bir tuzak olduğundan şüphelenmezsem, tam bir aptal olurum. Ancak aynı zamanda, gitmem gerektiğini de düşünüyorum.”

“Tabii, bir tuzağın içine gir, bu hiç de aptalca olmaz.” dedi Tina. “Gitmenin ne faydası olacak?”

“Çünkü,” dedi Redlaw basitçe, “eğer şu Farthingale ile yüz yüze görüşebilirsem, onu öldürebilirim.”

Otuz Beşinci Bölüm

REDLAW, ARABAYI SÜRDÜ.

New England üzerinden kuzeydoğuya, kendi ülkesinin kartografik bir yeniden düzenlenmesi gibi görünen bir bölgeye -isimler aynıydı, fakat daha farklı yerleştirilmişlerdi- doğru sürdü. Sunoco benzinliğinden aldığı harita, kucağında açık bir şekilde duruyordu. Norwich, Worcester’in güneyinde yer alıyordu. Rutland, yukarıda, kuzeydeydi ve Gloucester ise kıyıda bir burunda bulunuyordu. Burası İngilitere’ydi, ama bildiği İngiltere değildi.

Tina, otobüsün kasasının üzerinde yeni oluşmuş delikleri kapatmıştı, böylece vampirler normal bir şekilde koltuklarda oturabilmişti. Şimdi uyuyorlardı. Günün ortasıydı, onların doğal dinlenme zamanıydı.

Tina da kestiriyordu ve şu anki huzur ve sessizlik, Redlaw için büyük mutluluktu. Kendi kendine düşünüyordu ve onun durmak bilmeyen gevezeliklerine katlanmak zorunda kalmıyordu.

Heyhat, bu durum fazla sürmedi. Providence’ı geçtikten kısa bir süre sonra ve Rhode Island ile Massachusetts arasındaki eyalet sınırına doğru ilerlerken Tina uyandı. Redlaw’a doğru geldi

ve onun omzunun üzerinden dışarıyı görmeyi yarayan delikten bakmaya başladı. Dışarısı aydınlıktı, gökyüzü katıksız maviydi, karın üzerinden

güneş ışığı yansıyordu. Bir tabelanın önünden geçtiler: Boston 110 kilometre.

“Fazla yol kalmadı, değil mi?”

“Yolculuğun en zor kısmını tamamladık.” dedi Redlaw. “Boston’dan uzak duracağız, sonra da neredeyse ordayız.”

“Hangi noktada, ne olacak? John Wayne gibi olup, bir adam ne yapması gerekiyorsa onu yapar mı diyeceksin?”

“Aşağı yukarı. Farthingale, ayarlamaları benim doğaçlama hareket etmeme müsaade edecek kadar gevşek bıraktı.” Bu zenginlerin idaresine inanan adamla daha sonraki telefon konuşmasında, buluşmalarının oldukça belirsiz yönleri üzerinde anlaşmışlardı. “Ben onun adasına gidip benim için pusuda bekleyen nasıl bir mukavemet bulunuyorsa -tabii eğer varsa- onunla başa çıkıp, sonra da adamı adalete teslim etme niyetindeyim.”

“Peki ya doğru söylüyorsa? Ya üzgün olduğunu söyleyip kendini senin merhametine bırakacaksa? Ki öyle görünüyor. Sen bir Hristiyansın. İncil, tövbe eden günahkarlar için ne diyor?”

“ Cennette, tövbe eden bir günahkar için duyulan mutluluk, tövbe etmesine gerek olmayan doksan dokuz kişi için duyulandan daha fazla olacak.”

“Aynen. Eğer aradığı şey günahlarından arınma ise, bunu ona vermek zorunda değil misin?”

“Bence işler bunun için biraz fazla ileri gitti.” dedi Redlaw. “Her neyse, zaten günahlardan arındırma işini Tanrı yapıyor.” “Ve sen de, O’nun bunu yapabilmesi için insanları cennetin kapılarına gönderen kişisin.”

“Bunu rastgele bir şeymiş gibi söyleme. İnsanları tesadüfen seçip öldürerek ortalıkta gezinmiyorum.”

“Sadece kim hak ederse, değil mi?”

“Kim doğru olduğuna inandığım şeyi tehlikeye atarsa.”

“Peki, doğru olan şeyin ne olduğunu söyleme yetkisini sana kim veriyor?” dedi Tina.

“Bu gayet açık. Temel ahlak.”

“Yani senin için böyle. Her şey kesin. Siyah ve beyaz. Gri bölgeler yok. Bu biraz çocukça, sence de öyle değil mi?”

“Tina, eğer birisi bana zarar vermeye kalkarsa, ona izin vermem. Bu çocukça değil. Bu yalnızca pratik bir şey. Hayatım -ya da benim korumam altındakilerin hayatı- tehlikedeyken düşmanın karşısından geri çekilip sorumluluktan kaçmayacağım ve buna müsamaha göstermeyeceğim. İsa, diğer yanağınızı dönün derken bahsettiği şey bu değildi.”

“Ama dediğine göre Farthingale, durumun kontrolünü kaybettiğini söylemiş. Bana kalırsa, seni kendi tarafında istiyor gibi duruyor. Şu anda korkuyor; yaptıklarından ve senden.” “Tabii, eğer yalan söylemiyor ve bana tuzak kurmuyorsa.” “Eğer öyle değilse, onun hakkında olumlu düşünüp, ona yaptıklarını telafi etmesi için bir şans vermen gerekmez mi?” Redlaw, bakışlarını, Tina’nın üzerine meraklı bir şekilde sabitlemesine yetecek kadar uzun bir süre ayırdı. “Neden birdenbire onu savunmaya başladın?”

“Onu savunmuyorum.”

“Kısa bir süre önce, bu düşmanla savaşmamız gerektiğinden bahsediyordun. Bu düşman, Farthingale.”

“Askeri öyle. Kendisi... muhtemelen değil. Artık değil. O, Victor Frankenstein ve canavarı çığırından çıkmış durumda ve ne yapacağını bilemiyor. Bu nedenle sana geldi. Çaresizlikten.” Redlaw, şüpheli bir şekilde iç geçirdi.

“Bu mümkün.” dedi Tina. “En azından bunu bir düşünmek zorundasın.”

“Tina” dedi Redlaw, uzun bir sessizlikten sonra. “Bana söylemen gereken bir şey mi var?”

“Hayır. Ne gibi?”

“Senin bildiğin ve benim bilmediğim bir şey. Herhangi bir şey.” “Sanmıyorum. Neden sordun?”

“İlk tanıştığımızda bana bu kadar uzlaşmacı biri gibi gelmemiştin. Hatırladığım kadarıyla, sadece sana dokunduğum için beni bir şok tabancasıyla vurmuştun. Sen, hiçbir şeyin durduramayacağı, haberini

yapmak için her şeye katlanabilen, yüksek emeller peşinde koşan gazetecisin.”

“O zamandan beri çok fazla şey yaşadım.” dedi Tina. “Bakış açımın değişmiş olması çok şaşırtıcı olmamalı.”

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim.”

“Çünkü eğer bilmem gereken bir şey varsa, şu an itiraf etmenin tam zamanı.”

“Çok şüphecisin, bunu biliyor musun?”

“Bir zamanlar polistim. Bir polisin içgüdülerine sahibim. İnsanlar benden bir şey sakladığında...”

“...polis içgüdülerin çınlıyor, anladım. Çok yazık.”

“Neye çok yazık.”

“Bana güvenmiyorsun. Geçtiğimiz şu son birkaç gün içinde tüm yaşadıklarımıza rağmen. Sana yaptığım tüm yardımlara rağmen.” Rediaw, haritaya, sonra da tekrar yola -1-95'in geniş altı şeritli bölümüne- baktı. “İki üç saatlik daha yolumuz var.” dedi. “Sanırım hedefimize ulaştığımızda hava kararmış olacak. Biraz düşün, Tina. Kararını ver. Dürüstlük, seni yalancılıktan daha ileri taşır. Kendine iyice bir bak ve ne bulduğunu bana söyle.”

Tina gözlerini devirdi, bezgin bir homurtu çıkardı ve tekrar koltuğuna çöktü.

Otuz Altıncı Bölüm

KENT, GENİŞ BİR KÖRFEZİN bir boynuzunun ucunda bulunan, kolonyal dönemden kalma şirin bir limandı. Yazın, sokaklar gezinmekte olan turistlerle ve mevsimlik yerleşimcilerle dolar taşardı. Hoş kaplama tahtaları ve tahta kiremitlerle kaplanmış evlerin, doğum günü pastasına benzer boyaları güneşte parlardı. Körfezin kendisi de, bir o tarafa bir bu

tarafa süzülen sayısız yatlarla ve dalgalanan yelkenlerle beneklenmiş, bir keyif düşkününün cennet imgelemine benzeyen parıltılı bir enginlikti.

Ancak şu an hava karanlıktı, kışın ortasıydı ve kent, cansız ve yitik görünüyordu. Sanki bütün her şey, bahar gelene kadar bir gardırobun arkasında rafa kaldırılıp saklanmış gibi, her yer kapanmıştı ve boştu. Savrulan kar yığınlarından, bir imbat rüzgarının elekten geçirdiği onların denize bakan yüzlerinden, onların zirvelerinde oluşan, yüksek dağların tepelerindeki gibi ince yatay kar süslerinden başka bir şey kımıldamıyordu.

Sokak lambaları vızıldıyordu, trafik lambaları kavşaklarda titreşiyordu ve karanlıkta bir deniz feneri ışık saçıyordu, fakat bunların hepsinden daha parlak ve daha sabit olan şey, pardtısı her şeyi süt renginin ve siyahın tonlarıyla betimleyen dolunaydı.

Okul servisi, limandan aşağı doğru ilerleyip rıhtımın yanındaki alanda durdu ve sanki yarıştan sonra kalçasının üzerine çöken bitkin bir maraton koşucusu gibi, süspansiyonunun üzerinde sallandı. Kaportasından buhar çıkıyordu. Sıcak metal, tıkırdıyordu.

Redlaw, otobüsten indi ve Tina onu takip etti. Redlaw, önlerindeki bütünüyle hareketsiz, çapalarına kadar donmuş olan demir atmış teknelerin manzarasını inceledi. Yelken halatlarının rügarla beraber gemi direklerine vurmasının çıkardığı sesler, tekinsiz bir çınlayan kakofoni yaratıyordu.

Denizin açıklarında, yıldızlarla kontrast oluşturan küçük bir ada görülebiliyordu. Adanın üzerinde ışıklar göz kırpıyordu.

“Sence ne kadar uzaklıkta?”

“Birkaç kilometre.”

“Peki oraya gitmek güvenli midir?”

“Farthingale bana boğazın -ki o ‘menzil’ kelimesini kullanmıştı- tamamen donduğunu söyledi. Metrelerce kalınlıkta buz var. Üzerinde yürümenin bir sakıncası olmaması gerekli.”

“Peki ya olursa?”

“Oraya gitmenin başka bir yolu yok.” dedi Redlaw, omzunu silkerek.

Otobüsün içerisine doğru eğildi. “Hepiniz,” dedi vampirlere. “Beni dinleyin. Bu geceki sonuç ne olursa olsun, benim başıma ne gelirse gelsin, kim olduğunuzu hatırlayın. Ne olduğunuzu hatırlayın. Siz güçlü yaratıklarsınız. Yırtıcı hayvanların doruk noktasısınız. Kendinizi halen insan olarak düşünüyorsunuz ve öylesiniz de, fakat aynı zamanda insandan çok daha fazlasısınız. Gerekli olduğunda, size ait olan şeyi alın. Kendiniz için en iyi olan şeyi yapmalı ve sizin olan şeyi almalısınız. Sıra dışı olun. Sizden tek isteyebileceğim bu. Anlaşıldı mı?”

Vampirler, gergin bir şekilde başlarıyla onayladı, (ak.ıı K<.l law söylediklerinin etkili olduğunu görebiliyordu. Vaınpııln. koltuklarında biraz daha dik oturuyordu. Gözleri, bıı.ı/ dalıa fazla kararlılık gösteriyordu.

“Önerimle ilgili bir sorusu, sonradan akla gelen başka diişıiıı çeleri olan var mı?”

Vampirler, hayır anlamında başlarını salladı.

“Güzel. Bana şans dileyin.”

Öyle de yaptılar.

“Ya sen Tina.” dedi, tekrar dışarı çıkarak. “Senin fikrini değiştirecek yeni düşüncelerin var mı?”

“Hayır.”

“Gelmemen konusunda ısrarcı olabilirim.”

“Ben de senin bu kadar inatçı bir şovenist pislik olmaman konusunda ısrarcı olabilirim.” Diğer şeylerin yanı sıra kamerasının da içerisinde bulunduğu sırt çantasını sıvazladı. “Bana ihtiyacın var.”

“Tıpkı, kafadaki neyden oluştuğu belli bir delik gibi.” dedi Redlaw.

KOCAMAN KAYALARIN arasından kumsala doğru ilerlediler. Kar her şeyi öyle bir kaplamıştı ki, nerede kumun bittiğini ve donmuş denizin başladığını anlamak imkansızdı. Sadece ayak seslerinin niteliğindeki değişim, Tina’ya ve Redlaw’a artık kuru toprak üzerinde olmadıklarım söylüyordu. Sağlam bir çıtırtı sesi, hafif bir rezonans ile daha az keskin bir hale bürünmüştü.

Dikkatli bir şekilde yürüdüler. Buz pürüzsüz değildi, daha çok öbekler, eğimler ve sığ çatlaklar ile tehlikeli bir alandı. Her adım, önceden düşünülmeli ve değerlendirilmeliydi.

Kıyıyı geride bıraktıklarında, aşağıdan gelen düşük sesli gıcırdamaların ve gümbürtülerin farkına vardılar. Hatta bazen, keskin bir silah sesine benzeyen bir çatırtı, onları birdenbire durduruyordu. Buz, huzursuz ve asabiydi, içsel baskıların altında geriliyordu. Sesler, onun süreci devam eden bir şey olduğunun, durmadan kendini yarattığının ve bozduğunun anımsatıcısıydı. Ve onun altında deniz, ona vuruyor ve onu tedirgin ediyordu. Tina ve Redlaw için denizi düşünmemek, orada bekleyen buz gibi siyah suları hayal etmemek -buzdaki bir çatlağın ayakları altında açılmasını ve içlerinden birinin kaçınılmaz bir şekilde içeri düşmesini beklememek- oldukça zordu.

Hedeflerine doğru kabaca yarı yola ulaştıklarında, Redlaw durum değerlendirmesi yapmak için durdu. Ana kara uzakta görünüyordu, fakat paradoksal bir biçimde ada da daha yakında değildi.

“Geri dönüşü olmayan nokta mı?” diye sordu Tina.

“Onu geçeli günler oldu.” diye cevap verdi Redlaw.

Çatırdayan ve gürleyen buz kütlesi üzerinde ilerlemeye devam ettiler. Redlaw, yaya olarak bu kadar çetin bir yolculuk yaptığını hatırlamıyordu. Buz ve kar, üzerinde yürüyenlere başkaldıran bir bölge yaratmış gibiydi. Hiçbir yer pürüzsüz, sağlam ya da güvenilir değildi. Her birkaç dakikada bir, ayak bileğini burkuyordu. Tina ise, her adımda küfrediyordu. Neyse ki, gizlenmeye çalışmıyorlardı.

Nihai olarak, Redlaw’un hayatındaki en uzun saatlerden birinin sonunda, ada ulaşılabilir gibi görünmeye başladı. Ay ışığı, adanın sırtlarını kaplayan ağaçları ortaya çıkarıyordu. Lüks bir tekne kıyıya bağlanmıştı ve ev, adanın iki tepesi arasındaki eğime konumlanmıştı. Ev, birbirine eklenmiş katmanları ve pencerelerinin çoğundan yayılan davetkar sıcak ve sarı ışıklarıyla, sere serpe uzanmış modern bir eserdi.

Redlâw, teknenin bulunduğu dalgakıranı hedefledi. Orada denize inen bir merdiven vardı ve basamakları buz saçaklarıyla süslenmişti. Merdivene

tırmanmaya başladı, Tina da arkasındaydı. Ayaklarının altında tekrar - cazip, düz ve güvenilir tahta parçaları hissetmek, büyük rahatlıktı.

“Öylece gidip, ön kapıyı mı çalacağız?” dedi Tina.

“Bunu yapmamamız için bir neden göremiyorum. Bizi bekli yor.”

“Belki bir karşılama komitesi olur diye düşünmüştüm.”

“Ne dilediğine dikkat et.”

Redlaw, Cindermaker’ını çıkardı ve dalgakıranın ucuna doğru ilerledi. Tina sırt çantasını çıkardı, açtı, içine baktı ve bir şey çıkardı. Sonra da Redlaw’a yetişmek için koşmaya başladı.

Redlaw’un sırtı ona dönüktü. Arazinin özelliklerini inceliyordu. Diğer taraftaki ağaçlar, gölgeler içerisindeydi. Orada insanlar da var mıydı? Pusu kurmuş düşmanlar?

“Bu işi dört gözle bekliyor sayılmam.” diye mırıldandı Tina’ya.

“Ben de.” dedi Tina ve ona arkasından daha da yaklaşıp şok tabancasını ensesine dayayarak tetiği çekti.

Redlaw, gırtlaktan gelen bahtsız bir çığlıkla yere düştü. O karın içerisinde debelenirken, Tina sakince eğildi ve onu keskin bir voltaj şokuyla bir kez daha vurdu.

“Üzgünüm.” dedi. “Çok çok üzgünüm.”

Redlaw’un elleri pençe gibi olmuştu. Tüm vücudu, ölmekte olan bir kuş gibi seğirdi. Üzerinden, son Bir devasa titreme geçti ve sonra da hareketsiz kaldı.

Tina, hızlı hızlı soluyarak geriye bir adım attı. “Onu indirdim.” diye bağırdı, mümkün olan en yüksek sesiyle. “Baygın durumda. Gelip onu alın.”

Bir an için, hiçbir şey olmadı.

Sonra, ağaçların bittiği yerden insan figürleri çıkmaya başladı. Bir, iki... toplamda beş. Farklı yönlerden gelip, her iki taraftan

Tina ve Redlaw'un etrafını sardılar. Hepsinin elinde Tina'ya ve yerde yatmakta olan Redlaw'a doğrultulmuş silahlar vardı.

"Sîzindir." dedi Tina, bilinçsiz bedene işaret ederek. "Bir Britanyalı vampir hakları sempatizanını size teslim ediyorum." Silahlı figürlerden biri, ileri doğru bir adım attı ve Redlaw'u ayakkabısının ucuyla dürttü. Bu ilk çekingen denemeden sonra, kaburga kemiklerine atılan gayretli bir tekme geldi.

Redlaw uyanmadı.

"Ah, ne hoş bir gün." dedi tekmenin sahibi. "Onu ele geçirdik. Sonunda."

Kıdemli Subay Berger -bunu yapan oydu- takım arkadaşlarına baktı. Onların sevinçli sırıtışları da en az kendininki kadar büyüktü.

"Onu eve götürelim" dedi Berger, Cindermaker'ı Redlaw'un cansız parmaklarından çekip alırken, "ve patron için bir gösteri hazırlayalım."

Otuz Yedinci Bölüm

FARTHINGALE, her şey kontrolü altındaymış gibi, tekrar evrenin efendisiymiş gibi hissediyordu. Geçtiğimiz bir iki günde bazı karanlık anlar, acı dolu kendinden şüphe etme dönemleri olmuştu. Ancak, sonunda her şey iyiye gitmişti. J. Howard Farthingale kadar kararlı ve kaynaklan çok olan bir adamı uzun süre engelleyemezdiniz. Geriye dönüp baktığında, planlarında bir iki geçici kesinti -neydi o terim?- görevin amacından sapması durumu yaşanmıştı. Ancak, başa çıkamayacağı şeyler değildi.

Tina Checkley ile yaptığı telefon görüşmesi, her şeyin tekrar rayına oturduğu andı ve dönüm noktasıydı. Daha sonra Redlaw ile yaptığı konuşmalar, yapbozun bir sonraki parçasını yerine yerleştirmişti. Sonra da, canı sıkkın fakat pişmanlık duyan Jeanette Berger onunla temas kurunca, sonuç olarak kaderin tamamen kendi tarafında olduğu yönündeki izlenimi güçlenmişti. Yıldızlar hizalanıyordu. Her şey, onun tarafına dönüyordu. Doğal düzen, tekrar kuruluyordu.

O gün daha erken saatlerde, Bell 222'si Far Tintagel'in helikopter pistine inmişti. Rozetta hariç tüm çalışanları, helikoptere binmiş ve hızlıca

adadan gönderilmişti. Farthingale, onlara üç günlük planlanmamış bir ücretli izin verdiğini söylemişti. Onlar da kabul etmiş ve sorgulamamıştı.

Birkaç saat sonra helikopter, Kızıl Göz Takımı nın geride kalan beş üyesini taşıyarak geri dönmüştü. Pilot, onları New Jersey’deki New Brunswick’te bulunan ve takımın iki üyesinin yaralarının tedavilerini yaptırmakta olduğu Robert Wood Johnson Hastanesi’nin helikopter pistinden almıştı.

Farthingale ve askerler arasında ilk karşılaşma anı, garip olmuştu. Her iki taraf da incinmiş, diğer tarafın ihanetine uğramış gibi hissediyordu. Ancak, onları birleştiren ve geçmişin geçmişte kalmasına izin vermelerini sağlayan şey, Redlaw’a karşı hissettikleri ortak nefretti. Ona olan husumetleri, birbirlerine olan dargınlıklarından ağır basıyordu.

“Redlaw’u mu istiyorsunuz?” demişti Farthingale onlara. "Size onu bir tabakta sunacağım.”

“Tüm istediğimiz bu.” demişti Berger. “Sonra ödeşiyoruz, değil mi?”

“Evet. Tekrar beni arayarak akıllıca davrandınız.”

“Pek fazla seçeneğimiz yoktu. Nasıl yaptığınızı bilmiyorum, ama sanki her zaman hedefin nerede olduğunu biliyorsunuz gibi. Sizi aramak son çaremizdi, fakat eğer kaynaklarımızı birleştirirsek daha iyi sonuçlar alacağımızı düşündüm.”

“Ben kin tutmuyorum, Kıdemli Subay Berger. Tüm bu karmakarışık olmuş meseleyi derli toplu ve gizli bir biçimde halletmek oldukça rahatlatıcı olur. Daha sonra da hepimiz hayatlarımıza devam edebiliriz.”

O sabah televizyonda gördüğü, bir grup kim olduğu belli olmayan silahlı kişilerin arkalarında bir katliam izi bırakarak New York’ta ilerlediği yönündeki haberlere değinmekten kaçındı.

Yerel haber kanalının öğle haberleri manşeti “Sokaklarda Katliam” idi, öte yandan kendisinin sahip olduğu bir şebekeye ait olan ulusal haber kanallarından biri, “Manhattan’da Gün Ortası Kıyımı” başlığıyla haberi vermişti.

Farthingale, suçluların Kızıl Göz Takımı olduğunu biliyordu -başka kim olabilirdi ki?- fakat konuyu açmamak ve sinirleri yükseltmemek akıllıca bir hareket olacak gibi görünüyordu. Saldırı köpeklerine tekrar tasma takılmıştı ve önemli olan da buydu. Küçük isyanlarının yan etkileri, daha sonra ele alınacak bir meseleydi. Onunla, ne zaman ilgilenmesi gerekirse o zaman ilgilenecekti. Şu anda öncelik Redlavv'daydı ve esas hırsı oydu.

Şimdi, Kızıl Göz Takımı eve yaklaşırken, Farthingale terasa çıktı. Askerlerden ikisi, gevşek bir bedeni, baygın bir figürü -Redlaw'u- kollarından tutmuş taşıyordu. Bedenin ayakları, karın üzerine düzensiz izler bırakıyordu.

Kız -Tina Checkley- da geliyordu, Berger onu namlunun ucunda yokuş yukarı yürütüyordu. Tina ise buna yüksek sesle karşı çıkıyordu.

“Fley, ben sizin tarafinızdayım. O şeyi kafamın arkasında tutmana gerek yok. Fark ettiniz mi bilmiyorum, ama onu size ben verdim. Hatırladınız mı? Onu sizin için bayılttım.”

“Kapa çeneni ve yürü.” dedi Berger. “Onunla beraberdin, o nedenle birisi bana aksini söylemediği sürece, iş birliği yaptığın için suçlusun.”

“Ben sana aksini söylüyorum, Berger.” diye terastan açıklama yaptı Farthingale. “Bayan Checkley'yi bırak. O artık Redlaw'un müttefiki değil. Bunu fazlasıyla kanıtladı.”

Berger silahı -Redlaw'un Cindermaker'ını- indirmedi. “Evet, ama buraya onunla beraber gelmiş olması biraz şüphe çekici değil mi? Neden ona izin verdi? Bir pusu olabileceği fikri aklına gelmiş olmalı. Neden onu potansiyel bir tehlikeye attı?”

“Benim onun arkasına takılmamı istememişti.” dedi Tina. “Onu ikna etmek durumunda kaldım. Ve inan bana, zor oldu. Bir katır kadar inatçıdır. En sonunda, ona bir tür canlı kalkan olabileceğimi söylemem işe yaradı. Bilirsin, savaşa katılmayan, masum bir üçüncü kişi. Eğer bir sorun çıkarsa, benim gibi birinin etrafta olması, birilerinin ateş açmadan önce tekrar düşünmesini sağlayabilir.”

“Bu da ne kadar az şey bildiğini gösteriyor.” dedi Giacoia.

“Öyle mi? Her neyse, Redlaw bunu yuttu. Ayrıca, sanırım etrafta bir görgü tanığı olmasının iyi bir fikir olduğunu düşündü.”

“Peki sen neden gelmeyi bu kadar istiyordun?” dedi Berger. “Canına falan mı susadın.”

“Bir hikayesi var, benim hikayem” dedi Tina kesin bir tonla “ve ben sonuna kadar gitmek istiyorum.”

“Gerçek bir gazeteci gibi konuştun.” dedi Farthingale ve bunu duyan bir iki asker, ağırbaşlı bir şekilde kafalarını salladı. Kız gazeteciydi, evet. Bu da davranışlarını bir miktar açıklıyordu. Ordudayken gazetecilerle karşılaşmışlardı. Deli insanlardı. Akıl hastanesine yatırılabilirlerdi. Askerler, emir aldıkları için savaş bölgesine gidiyordu. Gazeteciler ise, sapkın bir dürtüyle bunu yapıyordu.

“Tabii aynı zamanda,” dedi Tina, Farthingale’e işaret ederek “ondan dolayı da hurdayım. Sizin patronunuz, artık benim de patronum. Bana iş teklif etti.”

“Yapma Tina,” dedi Farthingale cana yakın bir şekilde “beni ya da kendini ucuza satma. Sana ulusal bir haber şebekesinde bir pozisyon öneriyorum. İstediğin herhangi bir pozisyon; perde arkası, editöryal, kamera arkası, kamera önü. Sen sadece merdiveni tırmanmaya nereden, hiyerarşinin hangi basamağından başlamak istediğini seç. Nereden başlarsan başla, önünde parlak bir kariyer olduğuna eminim. Seni çok az tanıyorum, ama gördüklerime dayanarak, epey başarılı olacağını söyleyebilirim. Saıı.ı büyük çıkışını yapmak için fırsatı veren kişi olmaktan büyük memnuniyet duyuyorum.”

“Gördün mü?” dedi Tina, Berger’e. “İşte benim gerçek mut i vasyon kaynağım. Eğer Redlaw’u kendisiyle gelmem için zorlarsam, bu benim kendimi Bay Farthingale’e kanıtlamam için bir fırsat olabilirdi. Ve Redlaw, dalgakıranın orada bana arkasını döndüğünde, fırsatı gördüm ve kullandım. Ben ve güvenilir Taser’ım. O yüzden...” Cindermaker’ın namlusuna elini koydu ve onu kibar fakat kesin bir şekilde aşağıya itti. “Lütfen şu lanet şeyi suratımdan çek, kaltak. Bana bir savaş tutsağı gibi davranmayı da bırak. Biraz önce, sizin tüm o silahlarınız, eğitiminiz ve geliştirilmiş vampir

güçlerinizle yapamadığınız şeyi yaptım. John Redlaw’u indirdim. Sanırım biraz sayıgıyı hak ediyorum, değil mi?”

Berger kaşlarını çattı, fakat bu sıska suratlı cesur kızın haklılık payı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Tina’yı isteksizce başıyla onayladı ve Tina da aynı anda hem teşekkürler hem de siktir diyen parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Redlaw’un başına ne geleceğinin farkındasın, değil mi?” dedi Berger. “Kısmen neyden sorumlu olacağını biliyorsun? Bu pek hoş olmayacak.”

“Bu adam delinin teki.” dedi gamsız bir şekilde. “Beni korkutuyor, yalan değil.”

“Ama bir süredir onunla birliktesin, yanılıyor muyum?”

“O benim arkadaşım değil, eğer söylemek istediğin buysa. Sadece haberimin hikayesi; hikayenin bir bölümü. Herhangi bir bağımız yok. Eğer bana sorarsan -gazetecilik tarafsızlığını bir kenara bırakırsam- adam başına gelecekleri hak ediyor. Demek istediğim, insanlar karşısında vampirlerin tarafını tutmak...” Yüzü, bunu ne kadar tiksindirici bulduğunu gösteriyordu.

“Üstelik dahası da var.” dedi Child, bandajlı elini kaldırırken. “Bu adamın ciddi ciddi sahip olduğu değerleri yeniden düşünmesi gerekiyor.”

‘ Haklısın.” dedi Abbotts. Yüzüne ve apış arasına işaret etti. “Yakışıklı yüzüme zarar vermesi yeterince kötü, ama bir adamın taşaklarını mahvetmek...”

Kardaki bedene hızlı ve kibirli bir tekme attı.

“Bu iyiliğinin karşılığını vereceğim, Redlaw.” Tükürdü. “Ve ben, senin yaptığın gibi sadece bir tanesini almayacağım. Her ikisini de alacağım ve onları boğazına sokacağım. Onlarla seni boğacağım.”

“Sıran gelecek, asker.” dedi Berger. “Hepimizin sırası gelecek. Ancak, şimdi ilk yapmamız gereken işi halledelim. Üzerinden şu kıyafetleri çıkaralım. Ölümüne donarken, o kadar korkutucu olmayacaktır.”

Lim ve Giacoia, Redlavv’u iç çamaşırlarına kadar soydu. Bu da, haddinden fazla korkutucu bir bedeni ortaya çıkardı. Vücudun her yerinde, derin paralel kesiklerden, omzundaki büyük bir parça ete mal olmuş çirkin

görünümlü oyuğa kadar görev esnasında alınmış yaralar vardı. Bir vahşet haritasıydı, dehşet verici eş yükselti eğrileri ve büzüşmüş acı vadileri ile aşınmıştı ve sol ön kolunda yeni eklenmiş kızgın kırmızı ısırık izleri vardı.

Child, alçak sesli bir ıslık çaldı. “Siktir. Tüm bunları ona vampirler yaptı ve şimdi de onların en yakın arkadaşı mı oldu?”

“Britanya’nın GÖLGE memurları arasında” dedi Fartingale, “Redlavv’un, işine sıra dışı bir şekilde kendini adamış olmak gibi bir ünü vardı.”

“Kendini adamışlık başka, safi aptallık başka.” dedi Giacoia. “Onun yarısı kadar yara alan bir asker çürüğe çıkar, faal hizmetten alınır ve rahat bir masa başı görevine verilirdi.”

“Yaşına göre oldukça fit görünüyor.” diye bir gözlemde bulundu Lim.

“Evet. Haçı da hoşmuş.” dedi Child. “O zincirle bir boğayı bı le boğazlayabilirsin.”

“Hayran olmayı bırakıp adamı bağlamaya başlayabilir miyiz."" diye çıkıştı Berger. “Onu yeterince güvenli bir hale getirmeden ayılmasını istemeyiz.”

“Tabii.” Giacoia, Redlaw’un kollarını arkasına doladı ve bileklerini plastik bir kablo ile bağladı. Birkaç kere sertçe çekerek kabloyu test etti. Yerinden oynamamıştı. Bir milimetre bile gevşeklik yoktu. Redlaw’un serbest kalması imkansızdı.”

“Şimdi onu uyandıralım.” dedi Berger.

Child, tek eliyle Redlaw’u dizlerinin üzerine kaldırdı. Giacoia, oldukça sert bir şekilde defalarca suratına tokat attı.

Redlaw inledi. Göz kapaklarını kırpıştırdı. Sonra da tamamen açtı.

“İyi akşamlar.” dedi Berger, neredeyse şen şakrak bir şekilde. “Dünyaya hoşgeldin. Nasılsın?”

“Harikayım.” dedi Redlaw, boğuk bir sesle.

“Peki, bu konuda bir şey yapmamız gerekecek, değil mi?”

Berger, Giacoia’ya baktı. “Teğmen. İlk sıra senin.”

“Hey, bu adil değil!” dedi Abbotts. “Bu yağmacı onun tarafından yaralanmadı. Neden hepimizden önce o başlıyor?”

“Rütbe.” dedi Berger.

“Ama bu durumda, ben sonuncu olacağım. O zamana kadar da bir şey kalmamış olacak.”

“Olaya şu şekilde bak. Öldürücü darbeyi vurma ayrıcalığına sen sahip olacaksın.”

“Ah, evet.” Abbotts yatışmıştı. “Doğru. Benim sıram geldiğinde hala hayatta olduğundan emin olun millet.”

Giacoia, kendini Redlaw’un hizasına getirip yumruklarını sıktı.

Farthinagle, elleri korkuluklara dayanmış bir şekilde terastan aşağıya bakıyordu. Circus Maximus’ta bir Roma imparatoru olmanın, kendi düzenlediği oyunları izlemenin gururunu ve kendi büyüklüğünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Aşağıda, meşhur aslanların önüne atılmış bir adam -tam bir Hristiyan- vardı. Hayatını kaybediyordu ve bunun nedeni tümüyle Farthingale’di. Onu bu duruma Farthingale sokmuştu. Şimdi onun yavaş, işkenceli ölümüne Farthingale başkanlık edecekti.

Dünyadaki bütün para onun olsa, J. Howard Farthingale kendini şu anda hissettiğinden daha ulu bir şekilde güçlü hissedemezdi.

Otuz Sekizinci Bölüm

GIACOIA, ayaklarını yere kökledi ve Redlaw’un yanağına üç adet oldukça sert yumruk attı. Teğmen, çocukken biraz amatör boks yapmıştı ve tekniği hala iyiydi; arkadaki ayağının üzerinde dönüp, kolunu katı bir L şekline sokuyor ve darbelerin gücünün çoğu, üst bedeninin burulmasından geliyordu.

Her darbede, Redlaw’un başı yanlara savruluyordu. Giacoia geri çekildi.

“Tekrar vur.” diye onu kışkırttı Abbotts. “Daha sert. Ciddiyetini anlasın.”

Giacoia, tekrar Redlaw’a doğru geldi ve çenesinin altından yukarı doğru korkunç bir vuruş yaptı.

Redlaw irkildi. Tıpkı sakallarından su silkeleyen bir kaplan gibi başını salladı.

“Arkadaşın haklı.” dedi. “İstemeye istemeye vuruyor gibisin, teğmen. Tüm bunlar karşısında rahat değilsin. Gözlerinde görebiliyorum. Bunun yanlış olduğunu düşünüyorsun.”

“Kes sesini.” Giacoia ona tekrar vurdu. “Çeneni kapa.”

Ve tekrar. “Bu Jacobsen için.” Tekrar. “Ve bu da Larousse için.”

Redlaw, kan tükürdü. “İntikam, oldukça basit ve sığ bir dürtüdür.”

“Çavuş Child, şu piç herifi sabit tut.”

Child, Redlaw’un boynuna kolunu doladı ve Giacoia, arka arkaya karnına yumruk attı.

Child bıraktığında Redlaw, iki büklüm olmuşt; hırıltılar çıkarıyor ve güçlükle nefes alıyordu.

Bir miktar çaba göstererek, başını bir kez daha kaldırdı.

“Ben öldükten sonra, hissedeceğiniz tek şey boşluk ve suçluluk olacak.” dedi. “Ve bu hisler kaybolmayacak. Hayatınızın geri kalanında hep öyle hissedeceksiniz. Hepiniz.”

“Seni susturmak için ne yapmak gerekiyor?” diye sordu Giacoia.

“Senin sahip olduğundan daha fazlası. Şehit edilmekten korkmuyorum. Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım ve bu bilginin rahatlığıyla mezarıma gidebilirim, içinizden kaç tanenizin aynı şeyi söyleyebileceğini merak ediyorum.”

Giacoia, homurtuyla çığlık arasında bir ses çıkararak, yumruklarını bir düzine kez daha Redlaw’a indirdi. Saldırı bittiğinde, Redlavv’un alnındaki yaradan kan damlıyordu. Ağzının bir , tarafı şişmeye başlamıştı. Gözlerinden biri de şişip kapanmıştı.

“Ee, bir şey söyleyebilir miyim...”

Tüm gözler Tina’ya döndü. Sınıftaki endişeli bir öğrenci gibi, tereddütlü bir şekilde elini kaldırmıştı.

“Siz bu kadar eğlenirken araya girmekte hoşlanmıyorum,” diye devam etti, “fakat bilmeniz gereken bir şey var.”

“Bekleyemez mi?” dedi Berger.

“Pek sayılmaz. Söylemek istediğim, Redlaw buraya yalnız gelmedi.”

James Lovegrove “Evet. Sen de onunlaydın.”

“Hayır, benim dışımda. Diğerleri. Bu yüzden o kadar sakin duruyor.”

“Diğerleri?” dedi Farthingale. “Diğerleri kim?”

“Kim olacak? Vampir dostları. Shtrigalık yaptığı kişiler. Onlar da buzun bu tarafına geçti. Gizlice. Arkamızdalar.”

“Ne? Neden?”

“Destek için. Redlaw, planı onlarla birlikte yaptı. Onlara, güvenli bir mesafeden bizi takip etmelerini söyledi. Bu tür bir şey” -dayak yemiş ve dizleri üzerine çökmüş Redlaw’u işaret etti- “olması ihtimali karşısında. Bu onun sigortasıydı.”

“Yehuda.” diye homurdandı Redlaw.

Tina, ona özür dileyen, fakat aynı zamanda da küstah bir bakış attı. “Bu yola girdim bir kere. Sonuna kadar gitsem de fark etmez.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi Berger. “Vampirler onu kurtarmak için buraya mı geliyor?”

“Evet.”

“Ve sen bu durumdan şimdi bahsediyorsun.”

“Evet. Ne olmuş? Unutmuşum.”

“Unutmak için epey önemli bir bilgi.”

“Bak, hanımefendi, çok fazla şey oluyor.” dedi Tina öfkeyle. “Örneğin, hiç gerekmediği halde kafama silah dayaman gibi. Tüm bu karmaşa

içerisinde, aklımdan çıkmış. Şimdi söylüyorum işte, öyle değil mi? Hala iyi bir uyarı almış durumdasınız.” “Kaç kişiler?” diye sordu Lim.

“Çok değil. Bir avuç dolusu.”

“Bir avuç dolusu ne demek?”

“Aşağı yukarı altı yedi.”

“Tehlikeliler mi?”

“Tabii ki tehlikeliler. Onlar vampir. Muhtemelen sizin kadar

tehlikeli değillerdir, ama yine de...”

“Peki.” dedi Berger, kararlı bir şekilde. “Yeni istihbarat. Plan değişikliği yapıyoruz. Giacoia, Lim, adanın çevresinde devriye gezin. Vampirleri arayın. Onları saklandıkları yerden çıkarın. Gördüğünüz yerde yok edin. Anlaşıldı mı?”

Giacoia, daha düşük rütbeye sahip birinin kendisine bağırıp çağırmasına sinirlenebilirdi, fakat şu durumda, yeni bir görevi olduğu için rahatlamış hissediyordu. Bağlanmış ve çaresiz bir insana vurup durmak dışında herhangi bir şey yapmaya hazırdı.

O ve Lim, hızlı adımlarla yamaçtan aşağı inmeye başladığında, Berger de Farthinagle’e döndü. “Efendim? Belki siz de içeri girip güvenli bir yerde olmalısınız. En azından vampir tehlikesi ortadan kalkana kadar.”

“Hayır.” diye cevap verdi Farthingale. “Sana ve adamlarına güveniyorum. Kendimi tamamen güvende hissediyorum. Red-law’a yaptığı şeylerdeki yanlışları göstermeye devam edecek miyiz?”

“Nasıl isterseniz.” dedi Berger. “Sanırım sırada ben varım.” Cindermaker’ı çevirip namlusundan tuttu. “Kendi tabancanla kırbaçlanma.” dedi Redlaw’a doğru. “Bu, pek çok açıdan acılı olacak.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

GIACOIA VE LİM, kıyıda her tarafı araştırdı. Buradan ana karaya kadar buzdan başka bir şey yoktu.

Arkalarında, evin orada, metalin ete art arda çarpmasının kuvvetli şaklamasını duyabiliyorlardı. Her darbe, Redlaw’dan gelen istemsiz bir çığlığı da beraberinde getiriyordu.

“Adamı epey tartaklıyor.” diye görüşünü bildirdi Lim. “Şaşırtıcı değil.” dedi Giacoia. “Erkeğini öldürdü.”

“Yani Berger ve Jacobsen beraberdi, öyle mi? Hiç bilmiyordum.”

“Ben şüphelenmiştim. Onun gibi hoş ve ateşli bir kadının, biriyle sevişiyor olması gerekliydi. Yüzbaşı da iyi bir adaydı. Ayrıca, bazen onları birbirlerine bakarken yakalardım. Sanki sınıfta notlarla yazışıyormuş gibiydiler. Şimdi, odaklan. Sen şu yoldan saat yönünde adanın ucuna git. Ben de saat yönünde tersinde gideceğim ve diğer tarafta buluşacağız. Eğer hareket eden bir şey görürsen ve o şey ben değilsem, ateş et.”

“Anlaşıldı... Bekle”.” Lim, dalgakırana doğru birkaç adım attı.

“Duydun mu?”

“Hayır.”

“Hareket. Nereden geldiğinden emin değilim. Oradan bir yerden.”

“Giacoia dinledi. “Sadece buz çatlaması. Bir kase dolusu Rice Krispies gibi duyuluyor.”

“Hayır, başka bir şey daha olduğundan eminim.” Lim, dalgakıranın merdiveninden aşağıya, buza indi. Silahını omzundan indirdi.

“Dikkatli ol.”

Lim, kafasını yukarı doğru kaldırarak buzda ilerledi. Daha sonra Giacoia da ona katıldı. Muhtemelen kendisinin de, buzlardan çıkan sesler altına gömülmüş bir şeyler duyduğunu düşünmüştü. Bir tür eşeleme, pençelerden gelen kazıma sesi.

İki asker, dikkatli ve uyanık bir biçimde, birbirlerinin pozisyonlarını düzenli olarak kontrol ederek yürüdü.

“Bir şey var mı?” dedi Giacoia.

“Hayır. Durmuş gibi görünüyor. Belki de ben... Ah, işte tekrar başladı. Hala, tam yerini bulamıyorum, allah kahretsin. Sanki, sesi çıkaran şeyi

görebileceğim kadar yakında gibi, fakat...” Lim’in sesi kısıldı.

“Fakat ne?” Giacoia, kısa bir süre için arkasını kontrol ederken bakışlarını uzaklaştırdı.

“Tanrım, sesin geldiği yer

Bir çatlak, bir parçalanma sesi geldi. Giacoia döndü. Lim. Lim nereye gitmişti?

“Lim? Onbaşı Lim? Nerdesin?”

“Justin?” dedi Giacoia. “Eğer beni duyabiliyorsan, cevap ver,”

Bu çok tuhaftı. Lim, birdenbire... yok olmuştu. Açık buz alanında bir an oradaydı, bir sonraki an yoktu.

Ve şimdi de Giacoia, tekrar o kazıma sesini duyuyordu. Bu

kez ses yüksek ve netti, çok yakından geliyordu. Pençeleriyle buzun üzerinde giden bir vampirin çıkaracağı türden bir sesti.

Ancak, eğer ortada bir vampir varsa, neredeydi? Onu görebiliyor olması gerekliydi.

Ve Giacoia sonunda anladı.

Aşağıya, ayaklarına doğru baktı.

Aynı anda, altındaki buz çatladı, içeriden yukarıya kollar uzandı. Pençeli eller, bacaklarına kenetlendi. Giacoia, buz gibi suyun içine çekildi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, bir mermi bile sıkamamıştı.

Eller, onu daha da derine çekti. Karşı koydu. Savaştı. Ancak suya dalmadan önce içine nefes çekmek gibi bir şansı olmamıştı. Ciğerlerinde hava yoktu ve halihazırdı panik, boğulmanın dehşeti onu ele geçiriyordu.

Buz da sersemletici ve hissizleştiriciydi.

Yukarıda, bombeli bir loş ışık diski, içerisinden aşağıya doğru çekildiği buzdaki deliğe işaret ediyordu. Işık, gittikçe küçülüyor ve silikleşiyordu.

Vampirlerin nefes almaya ihtiyacı yoktu. Giacoia’nın vardı.

Akciğerleri, oksijen için yalvarıyordu.

Kasları, zayıf hissediyordu. Her geçen saniye, mücadelesi zayıflıyordu.

Delik, şimdi çok küçüktü, uzaklardaki bir yıldız gibi görünüyordu.

Giacoia, ağzını açtı. Refleks olarak nefes aldı.

Buz gibi karanlık, gürleyerek içeri girdi.

Kırkıncı Bölüm

“NELER OLUYOR?” diye sordu Clara, bilmem kaçıncı defa. Huzursuzlanıyor ve meraklanıyordu ve Rozetta, bunun tam da işvereninin istemediği şey olduğunu biliyordu.

“Haydi bir DVD koyalım.” dedi Rozetta.” Buna ne dersin? Bunu uzun zamandır izlemedin. Hem de Pixar. Pixar’i seversin.” “Hayır. Televizyondan sıkıldım.” Clara, o gün saat öğleden sonra dörtten beri çocuk programları maratonu yapıyordu. Bir hevesle Disney, Nickelodeon ve Cartoon Network kanallarını gezmişti. Farthingale, Rozetta’ya katı talimatlar vermişti. Clara, istediğini yapabilir, istediğini yiyebilir, istediği saate kadar uyanık kalabilirdi; bu odadan çıkmadığı sürece. Daha sonraki bir bilgilendirmeye kadar, orada kalacaktı. Hiçbir şekilde evin içerisinde dolaşmamalıydı ve kesinlikle evin, kendi yatak odasını da içeren karaya dönük bölümlerine yaklaşmamalıydı.

Rozetta nedenini sormamıştı. Nedenini bilmek istemiyordu. Onu ilgilendirmezdi. Tıpkı, çalışanların hepsinin gönderilmesinin ve daha sonra askerlerin gelmesinin kendisini ilgilendirmemesi gibi. İşvereni neyin peşindeydiyse, bu iyi bir şey delildi, bunu anlayabiliyordu. O işe ne kadar az dahil olursa, ne kadar az şey görürse ve ne kadar az sorumlu olursa, o kadar iyiydi.

Ancak, Clara şüphelenmeye başlıyordu. Rozetta ona iyi davranıyor, yiyebildiği kadar dondurma ve şeker yemesine izin veriyordu ve ayrıca yatma saati geçtiği halde kimse henüz pijamalardan ya da diş fırçalamadan bahsetmemişti. Clara’nın tabii ki buna itirazı yoktu, fakat durum garipti. Düzeni bozulmuştu ve düzeninin bozulması onu huzursuz ederdi. Bir peyler oluyordu. Bunu hissedebiliyordu.

“Sanırım bacaklarımı açmak için yürüyüşe çıkmak istiyorum.” dedi, ayağa kalkarak. “Sabahtan beri kıçımın üzerinde oturuyorum.”

“Hayır.” dedi Rozetta, kesin bir şekilde ve sonra da daha yumuşak bir şekilde tekrarladı. “Hayır.”

“Neden?”

“Biraz MTV’ye ne dersin, Clara? Sanırım bugün senin sevdiğin oğlanla ilgili özel bir bölüm var.”

“Howie MTV izlememden hoşlanmaz.”

“Howie bilmek zorunda değil. Bizim sırrımız olur.”

“Ama dediğine göre çok gürültücü oluyormuşum, çünkü sonradan bütün şarkıları söylüyorum. Günlerce. Bu da onu deli ediyor.”

“O zaman kendi kendine söyle. Kafanın içinde. Yüksek sesle değil.” diye önerdi Rozetta.

“Ah, tamam. İyi fikir.”

Clara, MTV’yi açtı ve odanın içini gürültülü patırtılı bir müzik doldurdu.

Bu işe yaramıştı, çünkü Rozetta’ya dışarıdan gelen bir acı çığlığı duyuldu gibi gelmişti.

“Sandviç ister misin, Clara?”

“Iıh.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Böyle iyiyim. Tokum.”

“Ben kendime bir tane yapacağım, tamam mı?”

“Tamam.”

“Burada dur. Odadan çıkma.”

“Ya çişim gelirse?”

“Ben dönünceye kadar tut. Sonra seni götürürüm.”

ROZETTA, sadece bir koridor uzaklıktaki mutfağa doğru gitti. Mutfak, evin doğu tarafının ucunda, bir yamacın yanına sokulmuş doğu bloğunun bir bölümlerinden birindeydi. Oraya doğru yürürken etrafı dinledi. Başka çığlık yoktu. Belki de sadece hayal görmüştü. Öyle umuyordu. İnşallah işvereni tamamen çıldırmazdı.

Mutfağa girer girmez, ters bir şeyler olduğunu fark etti.

Serin bir esinti.

Gözleri, direkt olarak pencerelere kaydı.

Kırık bir cam vardı.

Orada yalnız olmadığını hissetti.

Arkasında biri vardı.

Döndü.

Bir adam. Siyah ve eski tip kıyafetler giymişti. Sanki yüz yıl önceki bir cenazeye gidiyordu. Biraz tombul, neredeyse şişmandı. Gözleri koyu kırmızıydı.

Rozetta'nın eli, boynundaki küçük altın haça doğru gitti. İyi bir katolikti. Tam ve şaşmaz bir inancı vardı.

Haçı ileri doğru uzattı; o hem bir kalkan hem de silahtı.

"Seni tanıyorum." dedi, içeriye izinsiz giren kişiye. Dehşet her tarafını öyle bir kaplıyordu ki, başı dönüyor ve bayılacak gibi oluyordu. Ancak Tanrı onu korurdu. Korurdu.

"Astvang. İblis. Kan emici. Benden uzak dur. Kutsal Bakire, İsa ve tüm azizler adına sana emrediyorum, beni rahat bırak."

Vampir Andy Gregg, sadece gülümsedi.

"O elindeki benim üzerimde işe yaramaz." dedi. "Bir kilisede yaşıyordum. Alışkınım."

Rozetta, acı acı bağırdı ve çaresizce büfede duran bıçak kümesine ulaşmaya çalıştı.

Tüm o kütlesiyle Andy, ondan hızlıydı. Onu geçip, önünde durdu.

"Shtrigamız bize kim olduğumuzu hatırlamamız gerektiğini söyledi." dedi. "Biz, yırtıcı hayvanların doruk noktasıyız. Bazen ne olmamız gerekiyorsa o olmamız ve bize ait olan şeyi almamız gerektiğini söyledi."

Rozetta ağlamaya başladı. "Lütfen. Yapma."

Filipinler’de asıvatıg isimli, bebekleri beşiklerinden çalan ve insanların kanını içen bir canavardan, ceninlere ve kadavralara özel bir ilgisi olan bir kötücül şeyden bahseden hikayelerle büyümüştü. Küçük bir kızken gördüğü kötü rüyaların -yatak odasının penceresinden içeri girip damarlarını ısıran ve kanını içen korkunç, kızıl gözlü yaşayan ölüler ile ilgili kabusların- çoğunu hatırlayabiliyordu.

Asujang gerçekti. Bir halk hikayesi değildi. Artık bütün dünya bunu biliyordu. Bir zamanlar batıl inanç olarak görülen şeyin, sonuç olarak gerçek olduğu ortaya çıkmıştı.

Tüm yetişkinlik hayatı boyunca Rozetta, bir aswang ile karşılaşmamak için dua etmişti; çocukluk kabusları tüylerini ürpertiyordu.

O dualar işine yaramıştı; bugüne kadar.

Sivri dişler ortaya çıktı.

Bir sürü. Günahkarca keskin.

ODANIN KAPISI AÇILDI. Clara, o tarafa bakmadı bile. Birisi gelip yanına oturdu.

Clara, ancak izlediği pop müzik videosu bittikten sonra dönüp sol tarafına baktı.

Yanında, beklediği gibi Rozetta yoktu. Bir kız vardı. Clara onu tanımıyordu. Onu daha önce görmemişti. Ama güzel bir kızdı, biraz solgundu ve yanında şirin, yırtık pırtık bir oyuncak ayı vardı.

“Merhaba.” dedi Clara.

“Merhaba.” dedi kız.

“Rozetta nerede?”

“Bilmiyorum. Rozetta kim?”

“Arkadaşım. Bana bakıyor. Sen kimsin?”

“Cindy.”

“Merhaba Cindy. Ben Clara. Ayının adı ne?”

“Cingıl Ted.”

“Güzel isim.”

“Sağol. Artık cingıl sesleri çıkarmıyor. Eskiden çıkarıyordu, ama bozuldu.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Önemli değil. Ne izliyorsun?”

“MTV.”

“Başka şeyler var mı?”

“Ne seversin?”

“Her şeyi severim.”

“Transilvanyalı Aileler i sever misin?”

“Olur.”

“Ben çok severim. En sevdiğim programdır.”

“O zaman izleyelim.”

“Tabii. Neden olmasın? Kaydettiğim bir sürü bölüm var.” Clara, TiVo menüsünü açtı ve bir şeylerin üzerine tıklamaya başladı.

Cindy ona daha da sokuldu. “Bu harika bir televizyon. Çok güzel bir evin var.”

“Biliyorum. Ağabeyim milyarderdir. Ah, bu bölüm çok iyi. Felix Fanger’ın Boş Gecesi. Bu bölümde Felix, tüm gece boyunca okulu asıyor ve okul müdürü sürekli onu yakalamaya çalışıyor.”

Cindy, Clara’ya sarıldı ve ikisi samimi bir şekilde, programı izlemek için hazırlandı.

Kırk Birinci Bölüm

BERGER, hızlı hızlı soluyordu ve tüm soğuğa karşın terliyordu. Cindermaker'ın kabzasından Redlaw'un kanı süzülüyordu. "Devralmamı ister misin?" diye sordu Child.

"Sadece bir molaya ihtiyacım var, asker. Hemen döneceğim." "Ya ben?" dedi Tina.

Diğer üç asker -Berger, Child, Abbotts- ona baktı.

"Sana ne olmuş?" dedi Child.

"Yani... Sıra bana gelmeyecek mi?"

"Onu dövmek için mi?" dedi Berger.

"Evet." dedi Tina. "Son birkaç gündür Redlaw'dan dolayı başıma bir sürü boktan şey geldi; kelimenin tam anlamıyla, o kanalizasyona girdiğimizde. Onun yüzünden, birden fazla kez neredeyse öldürülüyordum. Sanırım bunu ona borçluyum. Bırak da nefesin düzelene kadar bir iki tane ben vurayım."

Berger ikna olmamıştı. "Bence bu uygun olmaz."

"Sence öyle mi?"

"Sen bir sivilsin."

"Siz askersiniz, bu yüzden sorun yok mu yani? Hiç mantıklı değil." Döndü ve terastaki Farthingale'e başvurdu. "Bay Fart hingale. Siz ne düşünüyorsunuz? Sizce tüm eğlence onların mı olmalı?"

Farthingale, düşünüp taşındı. "Bence Tina, sen şu anda tüm bu olayların tanığısın. Eğer katılırsan, suç ortağı olursun."

"Yani hayır diyorsunuz."

"Tam tersi. Bir suç ortağı olursan, işin içine daha fazla dahil olursun. Şuça iştirak edersin. Bu da senin sadakatini ve suskunluğunu garantiler. Buna, bana karşı olan bağlılığının bir ifadesi gibi bak. Bundan sonra, seninle benim aramda bir bağ olacak. Sen benim hakkımda bir şeyler

biliyorsun, ben de senin hakkında bir şeyler biliyorum. İkimiz de, kendimizi töhmet altında bırakmadan bir diğerimizi suçlayamayız.”

“Bir tür beraberlik.”

“Daha çok karşılıklı bir sigorta poliçesi. Mükemmel.”

“Harika.” dedi Tina ve Berger’e elini uzattı. “O elindekini alabilir miyim, lütfen.”

Berger, Cindermaker’ı ona uzatmakta tereddüt ediyordu.

“Ona silahı ver, Kıdemli Subay.” dedi Farthinagle. Berger de isteksizce bu emre uydu.

Tina, Cindermaker’ı namlusundan tuttu. İki büklüm olmuş, göğüs kafesi inip kalkmakta olan Redlaw’a yaklaştı. Etrafındaki kar, kırmızı lekelerle doluydu.

“Senin için bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum, Tina.” dedi sert bir şekilde, kafası hala önüne bakıyordu. Tüm vücudu, istemsiz bir şekilde titriyordu. Kendi kanından düşen damlalar, derisinin üzerinde donuyordu. “Bu işin içine girmenin."

“Sadece fırsat kolluyordum.” dedi, etrafında gezerek. "Tanrım, fena durumdasın.”

“Cezayı kabul ederim. En iyi yaptığım şeylerden biridir.”

“Belki hoşuna bile gider.”

“O kadar uzun boylu değil.”

Tina, şimdi onun arkasındadydı. Onun ve Child’ın arasında duruyordu. Böbürlenir, bir başkasının aşağılanmasından keyif duyar bir havası vardı.

“Ne zaman yeterli olacak?” dedi.

“Amacına ulaştığında.”

“Peki ulaştı mı?”

“Benim kararım değil. Ama bence öyle.”

“Tina durdu, sonra da tekrar önüne gelene kadar Redlaw’un etrafındaki dönüşünü devam ettirdi.

“Kendini tutma.” dedi Redlaw, en sonunda kafasını kaldırıp ona bakarak. Yüzü, korkunç bir biçimde şişti. Gözlerinden biri neredeyse tamamen kapanmış, diğeri ise içeriden yara almıştı ve beyaz sklera, kırmızı hale gelmişti.

Tina, ona silahla vurdu. Berger gibi sert vurmadı, ama yine de onu sersemletmişti. Redlaw, sırt üstü devrilmişti. Yuvarlandı ve karın içerisinde kıvranmaya başladı.

Child, onu tekrar dizlerinin üzerine getirmek için ileri bir adım attı. Redlaw’u yukarı doğru çekip kaldırdığında, iki şey fark etti.

Redlaw’un bilekleri artık bağlı değildi.

Elinde de bir bıçak vardı.

Bu, Jacobsen’in dövüş silahıydı. Child bunu bilemezdi. Tıpkı, Tina’nın bıçağı giysisinin kolunda sakladığını ve Redlaw’un arkasına geçtiğinde karın üzerine attığını ya da Redlaw’un sırt üstü yatarken onu aldığını ve bileklerindeki bağı kesmek için kullandığını bilemeyeceği gibi.

Child’in bildiği tek şey, bir şekilde kendisinin ve takım arkadaşlarının enayi yerine konduğuydu.

Sonra da bıçak, uyluğunun iç kısmına saplandı ve Redlaw,onu içeride döndürüp tekrar çıkardı. Aynı anda Child’in uyluk atardamırından kan fışkırdı. Yaranın üzerine bir eline koydu, fakat parmaklarının arasından, durdurulamaz bir şekilde kan püskürüyordu. Korkunç bir inlemeyle dizlerinin üzerine çöktü.

Bir sonra Redlaw, karın üzerinden Abbotts’a doğru bir hamle yaptı. Bıçak, havayı kamçıladı, yere doğru alçaldı ve -iki kesik ile- Abbotts’un aşil tendonlarıın ikisi de güzelce yarılmıştı. Abbotts, kırık bir sandalye gibi yıkıldı.

“Tina! Silah!” diye bağırdı Redlaw ve Tina, Cindermaker’ı ona doğru fırlattı.

Aynı anda, Berger de kendi silahına uzanmıştı. Talihin bu garip yön değiştirmesi karşısında, mevcut durumdaki dönüşüm karşısında donup kalmıştı. Kız ve Redlaw; baştan beri iş birliği içindeler miydi? Tüm olanlar sadece bir oyun, bir savaş hilesi miydi?

Tabancası, kılıfından çıkmıştı.

Ancak, Cindermaker halihazırda hedefine odaklanmıştı. Redlaw, bir dizinin üzerinde, kanlı kabzayı iki eliyle tutuyordu.

Nişan alınmış.

Sabitlenmiş.

Hazır duruma getirilmiş.

“Sanırım adil bir dövüş ilgini çekmez?” dedi.

Redlaw ateş etti.

“Doğru tahmin.”

Kırk ikinci Bölüm

ÜÇ ASKER de yerdeydi. Biri ölüydü, Berger: kafasının arkası şimdi içi lime lime olmuş bir oyuktu, beyninin parçalan etrafa saçılmıştı. Biri ölüyordu, Child; yüzü kül gibi olmuş bir şekilde ve çaresizce, kan ve kardan oluşmuş pembe çamurun içerisinde oturuyordu. Biri hayattaydı fakat sakat kalmıştı, Abbotts; bacakları işe yaramıyordu.

Redlaw, titreyerek ayağı kalktı. Bir şey yapmaya kalkışma ihtimallerine karşın Child ve Abbotts'u Cindermaker'ın görüş alanında tutuyordu. Sendeledi, sallandı. Tina, onun yanına gitti.

"Yavaş ol, yaşlı adam." dedi, ona dayanacak bir omuz vererek. "Henüz yürümeye hazır olup olmadığından emin değilim."

"Farthingale?" dedi Redlaw, etrafa bakarak. "Farthingale nerede?"

Tina, terasa baktı. "Gitmiş. Büyük sürpriz. Sen insanlara zarar vermeye başladığın anda ortadan kaybolmuş olmalı."

"Onu..." Redlaw, hareket etmeye çalıştı, fakat vücudu henüz düşüncelerine boyun eğmiyor gibiydi. Kafası, sanki bir katedral orgunun bas tuşları içeride çalıyormuş gibi zonkluyordu.

"Hiçbir şey yapabilecek durumda değilsin."

"Ama o..."

"Kaçıyor mu? Nereye gidecek? Burası bir ada."

"Bizim geldiğimiz şekilde gidebilir." Redlaw, kendini güçlendirmeye çalışıyordu. Acı, onu tamamen ele geçirmekle tehdit ediyordu. Karanlık, onu çağırıyordu; bilinçsizliğin tatlı kayıtsızlığı. Ancak, ona teslim olmayı reddetti. Bayılmayacaktı. Buraya yapmaya geldiği şeyi yapana kadar ayakta kalacaktı.

"Redlaw! Shtriga!"

Vampirler, kıyıdan koşarak geliyordu -Diane, Denzel, Anu, Patti, Mary Jo- hepsi deniz suyuyla sırılsıklamdı, fakat yüzleri sevinçliydi, zaferle parlıyordu.

“İcaplarına baktık.” dedi Denzel. “İki askerin. Buzun altındalar. Tam istediğin gibi.”

“İyi misin?” diye sordu Patti, Redlaw’a. “Tanrım, yüzün. Sana ne yaptılar?”

“Sizin pozisyon alabilmeniz için benim yapmalarını istediğim şeyi yaptılar.” dedi Redlaw. “Hepiniz iyi iş çıkardınız. Aferin.”

Tam o anda Child, bir inlemeyle yana doğru düştü. Ölmek üzereydi.

Abbotts ise, sürünerek uzaklaşmaya başlamıştı. Karın üzerinde, elleri ve dirsekleriyle ileri doğru sürükleniyordu. Bacakları, arkasından gevşekçe geliyordu.

“Burada bitmemiş bazı işler var.” dedi Redlaw, vampirlere. “Belki siz bu şerefe nail olmak..?”

Vampirler, daveti memnuniyetle kabul etti. İkisi, Clıild'in üzerine çöktü. Diğerleri, onların geldiğini görüp kollarını can havli ile fakat boş yere sağ sola sallayan Abbotts’un ardından gitti.

Abbotts, “Hayır.” diye hıçkırdı. “Hayır, bu doğru değil. Adil değil.”

“Son damlasına kadar emin.” dedi Redlaw. “Geri dönüş olmasın.”

Abbotts, vampirler ona yetiştiğinde çığlık attı ve bir hamle yaptı. Çığlığı yüksekti ve ağıt gibiydi. Öfke ile dehşet karışımıydı.

Öte yandan Child, kaderini cesaretle kabullendi. Halihazırda o kadar çok kan kaybetmişti ki, neredeyse bilinçsizdi. Vampirler, kanının geri kalanını içip sonunu hızlandırdığında, vazgeçmiş, hatta rahatlamış görünüyordu.

“Bunu başarıp başaramayacağımızı bilemiyordum.” dedi Tina, Redlaw’a. Vampirlerin ziyafet yapan sesini -hart hurt seslerini, etleri koparan dişleri, vıcık vıcık ağız şapırdatmalarını ve höpürdetmelerini- bastırmak için konuşmak istiyordu. “Çok fazla şey ters gidebilirdi.”

“Başardık, önemli olan da bu. Sen kendi rolünü iyi oynadın.”

“Yarısını o esnada uydurdum.”

’’Belli etmedin.”

“Sanırım ben bir boş laf şampiyonuyum. Sen de kıçına-tekmeyi-bas şampiyonusun.”

“Eğer buna değecek bir şeyse. Bizim tarafımızda olduğun için memnunum, Tina.”

“Bana kendimi suçlu hissettirdin. Ben kötü bir insan değilim. Vicdanım var. Çok derinlerde, ama var. Seni Farthingale’e vermenin bir sorun olmayacağını düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa olurmuş. Bana dünyaları sundu ve ben de aklımın çelinmediğini söyleyemem.”

“Herkesin aklı çelinir. Utanılacak bir şey yok. Ona teslim olmadığın sürece.”

“Ayrıca,” dedi Tina, “hikaye bu şekilde daha iyi. Bu şekilde hikayedeki çakallık yapan kötü karakter olmamış oldum. Ahlaklı davranmış oldum.”

“Bu da tüm dünyevi zenginliklerden daha iyidir.”

“Tabii. Eğer öyle diyorsan.”

“Şimdi...” Redlaw, biraz daha iyi hissediyordu. Ya da, daha ziyade biraz daha az berbat hissediyordu. “Farthingale, evin içerisinde bir yerde olmalı. Bana bir mont ver. Şu işi bitirelim.”

Kırk Üçüncü Bölüm

FARTHINGALE, panik odasına doğru fırlamıştı.

Sadece birkaç saniye. Zaferin yenilgiye, altının boka dönüşmesi sadece bu kadar sürmüştü.

Redlaw ve Tina, ona çok fena bir oyun oynamışlardı. Onların küstahlığının, katıksız cesaretlerinin üstesinden gelemiyordu. Eğer bu sinsi bir yönetim kurulu darbesi olsaydı, olacakları görebilir ve engelleyebilirdi. Şimdi ise bir güzel kandırılmıştı. Özellikle Tina tarafından. Onu avcunun içine aldığından çok emindi. Onun kendi kölesi olduğu kesin gibiydi. Nasıl karşı koymuş olabilirdi? Aklı başına kim ona sunduğu teklifi reddedbilirdi?

Ancak, bu iş bitmemişti. Büyük resimde mesele kapanmamıştı. Panik odasının girişine doğru giden son birkaç metrede ilerlerken, Farthingale halihazırda durumun kontrolünü nasıl geri kazanacağını planlamaya başlamıştı. Panik odasında günlerce, hatta haftalarca kalabilirdi ve ona ulaşmayı başaramazlardı. Bu arada, dış dünyayla bağlantı kurabilir, yardım çağırabilir, yaptığı iyiliklerin karşılığını isteyebilir; polisi, kurtarma ekiplerini, Milli Muhafız Teşkilatı'nı, ihtiyacı olan herkesi ve her şeyi oraya getirebilirdi...

Panik odasının kapısı açıktı.

İçeride halihazırda biri vardı.

Clara.

Farthingale, bir utanç sancısı hissetti. Şu ana kadar, kız kardeşini düşünmemişti. Olayların etkisiyle, tek derdi kendisi olmuştu.

Yine de Clara orada, panik odasındaydı. Halihazırda buraya sığınmıştı. Güzel. Onun için endişelenmesine gerek yoktu. İkisi de bu işten kurtulacaktı.

Clara, bir köşede bacak bacak üstüne atmış yerde oturuyordu. Sersemlemiş, kendine güvensiz bir hali vardı.

Şaşılacak bir şey değil, diye düşündü Farthingale. Silah sesini duymuş olmalı ve bu onu korkutmuş olmalı. Muhtemelen ne olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktur.

“Aferin.” dedi ona. Rozetta hakkında bir şey sorma zahmetine girmedi. O sadece bir hemşireydi. Kendi başının çaresine baksındı. “Aferin sana. Buraya gelip beni bekleyerek doğru şeyi yaptın.” Kodu klavyeye girdi ve kapı, ağır bir şekilde kapanmaya başladı. “İyi olacağız. Sadece ikimiz, sadece Clara ve Howie. Burada güzelce ve rahat bir şekilde saklanacağız, ben destek çağıracağım ve her şey düzelecek. Tamam mı?”

Clara cevap vermedi, sadece uzakta bir noktaya bakmaya devam etti. Gözlerinde garip bir şey vardı; ters bir şey.

Farthingale, daha iyi görebilmek için eğildi.

Clara başını kaldırdı.

Gözleri artık babalarınınki gibi mavi-yeşil değildi. Canlı bir kırmızıydı.

“Kızıl şurup.” dedi ayağa kalkarak.

“Clara... Ah, hayır... Tanrım...” Farthingale uyuşmuş hissediyordu, aciz durumda gibiydi. Geriye doğru istemsiz bir adım attı.

“Kızıl şurup, Howie.”

Ağzı kocaman açıldı. Dişleri, artık sıradan dişler değildi.

Kapı, hızla kapandı. Farthingale döndü ve kodu tekrar girip onu açmak için klavyeye doğru sendeledi. Parmakları, beceriksizce hareket ediyordu. Rakamları girdi. Kapı, kilitler açılırken yüksek bir pat sesi çıkardı.

Ancak geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı.

“Şimdi canavar kim, Howie?”

Sonra da Clara, son bir kıkırdama ve “Kızıl şuruuup!” şeklindeki keyif çığlığıyla, onun üzerine atıldı.

Kırk Dördüncü Bölüm

GÜNDOĞUMU YAKLAŞIYORDU. Havada, çok hafif bir ılıklık vardı. Son birkaç gündür, Büyük Don, Doğu Yakası’nı sıkıca tutuşunu biraz hafifletmiş gibiydi. Denizin üzerindeki buz eriyip, kırılmaya başlamıştı.

Redlaw, Far Tintagel’in terasında, üç gece önce Farthingale’in durup Redlaw’un ölümü olacağını düşündüğü şeye bakarken durduğu yerde duruyordu. Adaya, buzla kaplı denize ve ana karaya baktı. Şu anda, o yediği dayaktan sonra ilk kez, hafifçe normal hissediyordu. Şimdiye kadar, Farthingale’in yatak odası dolabında bulduğu ağrı kesicilere rağmen, bir acı ve ağrı yığını olmuştu.

Ayna, ona halen günbatımının tüm renklerini sunan ve tüm o yara bereden dolayı neredeyse tanınamaz olan bir yüz sunuyordu. Bedeni, sanki baştan aşağı bir zırh giyiyormuş gibi kaskatı hareket ediyordu.

Ancak hayattaydı.

Galipti.

Şimdilik.

Tina, evin içinden çıkıp yanına geldi. Onun gibi, vampirler gibi, Tina da altüst olmuş saatlere göre, gece vardiyasına uygun yaşıyordu. Redlaw, buna alışkındı, Tina’nın da alışması gerekiyordu. Aksi takdirde, tüm gün boyunca konuşacak kimse ve yapacak hiçbir şey olmadan yapayalnız kalacaktı.

“Uyumayı düşünüyor musun?” dedi Tina, esneyerek. “Ben düşünüyorum.”

“Düşünüyorum.” dedi Redlaw. “Ama eğer izleyebileceksem, gündoğumunu hiç kaçırmamak gibi bir kuralım var. Günün bu saati, Yaratıcı’nın estetik olarak en ilham dolu halini yansıtıyor.”

Gümüşi mavi, karanlığı batıya doğru kovalıyordu.

“Her şeye sahip olmuştun.” dedi Redlaw Tina’ya. “Geleceğin belirlenmiş ve mühürlenmişti. Böyle bir şeyi reddettiğin için pişmanlık duyuyor musun?”

“Geleceğimin şu anda da belli olmadığını kim söylüyor?” dedi Tina. “Kene Sohbeti’nin ziyaretçi sayısı tavan yapmış durumda, sekiz haneli rakamlara ulaştı. Biri devlet, ikisi ulusal olmak üzere üç haber şebekesi benimle ilgileniyor. Beni temsil etmek isteyen biri var. Hatta muhtemel bir kitap anlaşmam bile bulunuyor. Gerçi, bu kadar eski bir iletişim türü ki, zahmete girer miyim, bilmiyorum. Gelecekle ilgili endişeli değilim. Nereye gittiğimi biliyorum ve oraya kendi gayretimle gidiyorum. Ya sen?”

Redlaw, soruyu cevaplamadı. “Aceleci davranmamalı, o görüntüleri o esnada sitene koymamalıydın. Neredeyse batıyorduk.”

Tina iç çekti. “Bunun için bana sonsuza kadar kin mi tutacaksın? Neticede bizim yararımıza oldu, değil mi? Şu anda nerede olduğunu hatırla, buraya nasıl geldiğini değil. Bir Hristiyan gibi davran. Bağışla.”

“Sanırım bedelini ödeyip günahtan arındın.”

“Tabii ki de öyle.”

İlk güneş ışığı çizgileri, gökyüzünde belirdi.

“O zaman gidiyorsun?” dedi Redlaw.

“Mümkün olduğu kadar çabuk. Bu senin krallığın, benim değil. Senin ve sivri dişli arkadaşlarının. Benim kalmam için bir sebep yok. Buz tamamen ortadan kaybolduğunda, sanırım ana karadan gelip beni alması için bir tekne ayarlayabilirim.”

“Benim krallığım.” dedi Redlaw, bu kavramdan memnun olmuş ve şaşkınlık duymuş bir şekilde.

Galiba öyleydi.

Farthingale ölmüştü, kardeşi tarafından öldürülmüştü. Redlaw, tamamen kanı emilmiş cesedi, panik odasının girişinde görmüştü. Emin olmak için son dokunuşu, başını bedeninden ayırarak yapmıştı.

Kız kardeş, Clara, şimdi onun vampir kavminin bir parçasıydı. O ve Cindy, bir şekilde Cindy’nin atası Andy’yi rahatsız edecek şekilde yakın arkadaş oluyorlardı.

Far Tintagel, eğer şu an birine aitse, ona ve shtrigalarına aitti.

Bir krallık.

Evet.

Belki.

Ya da bir kale. Korunaklı bir mevki. Tabya. İzole. Savunulabilir.

İnsan dünyasından denizin oluşturduğu bir hendekle ayrılmış.

Diğer vampirlerin de gelip sığınabilecekleri, güvende olabilecekleri bir yer.

Redlaw'un zihninde bir vizyon oluşmaya başladı. Bir yol. Bir olasılık.

"Nereye gittiğimi bilip bilmediğimi sormuştun." dedi.

Gülümsemesi dar fakat cesurdu, amansız fakat umut doluydu.

Turuncu bir ışığın alevi, karlı çam ağaçlarının maytaplara benzemesine neden oldu.

"Aslına bakarsan, bir yere gittiğim yok."